

DUCENTE DEO.

WILLELMI THORNI
TVLLIVS, SEV PHRΩP IN TRIA
STROMATA DIVISUS.

Si comes ista tibi fuerit membrana, putato
Carpere te longas cum Cicerone vias.

Mart. l. 14. 187. Epigrammate.

E NOVO BEATÆ MARIE
WINTON IN OXON COLLEGIO.

OXONIAE,

Exudebat JOSEPHVS BARNEVIUS, venens
cum Oxoniæ, tum ad caput Tigridis ad Diui Pauli
Londinensium. M.D. LXXXII.

Tῷ θεῷ ἐντεῦσον μὴ ἔγω, χ' ὁ γάτης, ἐλοίμων
Ἐίτε δέος τελέθει, ἐπειδὴν πάντα πέλει.

Huic seruirem vni, & cuicunq; hic seruict vni,
Siue sit hec princeps, siue sit ille Deus.

W. Th.

HEROI PRAECELLEN-
TISSIMO, SINGVLARI
DOMINO SVO D. WILLELMO
HERBERTO COMITIS PEN-
BROCHIENSIS HAEREDI—FILIO
WILLELMVS THORNVS
in πατέρων.

MTULLIVS (in dicendo
fere Deus) maiorum vigili-
arum suo Lentulo (qui ~~xx-~~
~~xxv~~ ab eo scriptorum habi-
tus est) rationem aliquando Epist. Fam.
redditurus, cū ei nihil esset ^{I. 5.}
optatius, quam vt primum
ab ipso Lentulo, deinde à
ceteris omnibus quam gra-
tissimus erga Lentulum esse cognosceretur, (prēter
tres illos de suis temporibus libellos, quos luculētis
admodum versibus ediderat, illasque, seu Panathe-
naicas, seu panegyricas orationes, sed valde Tulli-
anas, quas Menocrito Lentuli dederat) Scripsi eti-
am, inquit, Aristotelico more, quemadmodum Ep. Fam. I. 9.
quidem volui, tres libros in disputacione, & dialogo
de Oratore, quos arbitror Lentulo tuo fore non
inutiles. Ego verò (Nobilissime Domine suaissima
Musarum progenies) carmen illud Pythagori-
cum vere aureum, *πη παρέειν;* dies noctesque Pythag. in
sepius (quod facio sedulo) mecum ipse recolens,
aureis.

& honoratissimo patri tuo (cui propter singularem
erga meos magnificentiam plus penè, quam plu-
rimum debeo) saltem aliquid præstare cupiēs, sup-
peditâsem eius amplitudini meum fortassis inge-
niolum, quemadmodum Homerus Achilli, Timo-
leonti Timæus, Herodotus Themistocli: verum e-
nim uero de Carthagine silere melius putaui, quam
parū dicere. Callistheni per me liceat Alexandro
rebusq; Alexadri gestis parē, aut superiorē etiā ora-
tionis stylū texere: nō est hæc mihi vis, nō Genius.

Gell. 19. 3.
Salust. in
procem.
iφ' αυτού
εἴναι αἰτίαν,
καὶ τῇ αὐτῷ
ξυγραφεῖ Α-
λέξανδρόν τε,
καὶ τοι Αλέξαν-
δρον την.
Gell. 20. 10.

& ornatissimo Penbrochiae comiti (quem audio
nunquam otiosum esse minus, quam cum otiosus,
cui semper adest aliquod in manibus apertū, clau-
sum in pectore *περὶ Καστονίας ἐγχειρίδιον, qui Sparte
*Plutarch.
in Apoth.
Gell. 20. 10. Cambrobritannicæ suæ, quam ei serenissima prin-
ceps indulxit, honore summo, maiori cum amo-
re præsidet) quid esse loci potuit, quid gratiæ cum
Rheticis puerorum elementis, cum istis minutis?
Quamobrem ecce (tui spes parentis, memoria
nominis, lumen generis, & numen gentis tuæ)
ecce Rheticam è M: Ciceronis officina tuo no-
mine, sub tuo nomine (quem à primis vnguiculis
mansuetioribus hisce Musis mirè deditum accepi,
credi) divulgatam: Rheticam vtinam ab A-
ristotelico more non abhorrentem, vtinam, vt
volui (volui quidem certe) non eam in disputati-
one & dialogo *sparsim Antonii, Crassiique men-
tem, sed paſsim, quid ipſe ſentiat eloquendi mag-
nus artifex, enarrantem. Hos tu de perfecto ora-
tore libellos ſi legeris, attente legeris, (leges au-
tem, uti ſpero) ſpero Lentulitati tuæ fore non in-
utiles. Quid enim? Abhorrent à communibus
(quæ tradunt iſti doctores Rhetici) præceptiu-
culi

Vellicatum
ſalutatim
Silenna
hist. Gell. 12
15.

culis, & omnium antiquorum, & Aristotelicam, &
Tullianam rationem oratoriam, Rameam methodo,
exemplis Homericis illustratam complectuntur. Arist. Top
8.
Inde nomen (nomen fortasse ponderosum) huic
scriptioni Tullius est. Nam si Græcorum linguae, ut
ita dicam, lingua Plato, qui de physica ratione liber
est, Timæum inscripsit: qui de sophistica, Prota-
goram, Euthydemum, Hippiam: qui de Rhetorica,
Gorgiam: si Platonem illum Athenensem intui-
tus, miraculum naturæ, Romanus Plato, ad amic-
um, amicissimum hominem Lælium de Amicitia:
ad senem de Senectute (qui & diutissime senex
fuerat, & in ipsa præceteris floruerat) Catonem: de
Rhetorica Sulpitios, Cottas, Antonios, Cras-
sos Ad φιλορήτα Q: fratrem sermocinantes indu- Ad Att. I. 10
xerit: quid ni etiam & nos (præcipue magistrum se-
quuti M: Tullium) ad te scribentes (qui non tam
in Corneliam vel Amesiam gremio educatus es, quā
in sermone matris tuæ nobilis fœminæ, quantum
oris modestiâ Androgynem, tantum eloquentiâ Valer. Max
precurrentis Hortensiam) quidni, inquam, ad te 8.3.
partū verē Junonis aureū e Mercurialis eloquētiæ
profaciā oratorem optimum, M: Tullium de opti-
mo oratore loquentem faciamus? Et quidni A. Eli- Plutar. in A
anum, & Clementem Alexandrinum Græcos, Gel. popl. ποικίλης ισο-
lium & Politianum Latinos æmulati, corrasis vñ- πλατ. Gell. 20.
decunq; pigmentis, minutam hanc schedulam 10.
margaritis, & ad amabilem venustatem cincinnis
atque calamistris tanquam ποικίλοις Themisto-
clæ dictioris σεώμασι, tanquam ποικίλῃ Polygnoti La. in Zen.
γερᾶς perinsigniter exornemus? & quidni histori- Cōsæctaria
am Phavorini παντοδαπήν, & seleetas philosopho- de fin. 4.
rum (quasi Senatus) brevesq; sententias (appellant Cic. de
Nat. dcorū

*κυρίας θέξας) imitati πολυτισμα Ciceronis εγκυρωται
δεῖς quasi κέρας Sotionis Αμαλθείας copiis non mo-
do domesticis, sed comportatis etiam aliunde subsi-
dijs omnibus modis locupletemus te verò.*

— *Si quid dulces ante omnia Musæ,*

*Si quid in antiquam virtutem, animosq; viriles,
Et pater Aeneas, & avunculus excitat Hector:*

σπουδαία μη. λόγοι Ari. Stroph. in Ranzis. Pauculas hasce Milesias tanquam pietas eloquen-
dis *σπουδαῖς* e Pandectis M: Tullii, multisq; de Rhe-
torica facultate voluminibus in epitomen redactas
quasi *παραδίδας* amplectere. En tibi Pythagoricę li-
terę ascensus arduus;

Hesiod. iij. — ἐπὶ δὲ εἰς ἀγορὰ ἵκη,

*ἡμ. i. ῥησίδιν, Edita doctrinā sapientum templū serena,
πολλά δὲ αὐτῶν non adyta tamen Homerici μῶν flos lacteus:*

— *nigraradice tenerur.*

aureus Maronis ramus:

— *sed hunc regit omnis*

*Lucius, Ergo alie vestiga oculis, & rite repertum
carpe manu.*

Vult certe illud te facere (quem honoris causa
nomino) pater tuus: vult hoc tuus (si quis etiam
mortuis sensus est) avunculus: (neque iam tuus.)

*I, sequere: alter ex florētissimo collegi Wyčhamēsis
Polyd. Virg 19. Prytaneo, alter ex æde Christi, amplio illo & cele-
berrimo Musarum domicilio prodiens, ambo ex
equo Troja nobini Parmeniones, uterq; magnus
hercle nutricis magnæ alumnu;*

Virg Aene. id. 6. — nec Anglia quondam,

Villo se tellus tantumia etabit alumno.

Hic vivit, & viuat ad suam reiq; publicæ gloriam,
ut nunc vivit: ille unquam dissimilis sui (cuius Cyc-
lopolis regit uox, uulnus vale, nihil nisi salutem Angliae
spis.

spirabat.)

Heu fato extinctus subito est.

Huius ego mortem gloriæ fortassis suæ naturam sa-
tis, at (quod maximum est) patriæ certe parum, vel
in Consolatoriis Oxoniensiū exequiis, vel in accu-
ratissime concinnato meoī ū Peplo funebri aliqua, cantus lu-
elegiacaq; nænia, epicedio flebili cohonestatem: gubris. cic.
verum, de leg: Se-
neca in Hip-
pol.

Cura leues loquuntur ingentes stupent.

— o nimium Sidne a propago

Visa potens superis, propria hec si dona fuissent.

Sed enim & tibi non potest esse non ingratum, &
mihi non iniucundum,

Nέκτα, καὶ πόλεμον διαχρύσειται λέγει:

Et illud memini Cesaris Tiberii, se Iliensium quoq; Suet.in Tib
vicem dolere, quod bonum militem amisissent
Hectorem, ut ne longus sim, neu doceam sus (ut
aiunt) Mineruā, Apellem futor, faber Stratonicū, Plutarch.
Cleomenem sophistes, Annibalem Phormio, po- in Apoph.
sui quidem dominationi tuę Rethorem ob oculos, Athenaeus.
non vniuersitatem operis (ut ait Cæcilius) remigē Plin. 35. 1.
aliquem, aut baiulum, sed qualis (ut confirmare pos-
sum) si non in commentitia Platonis rep: (δῆμος γῆς Plato.9.
καὶ ταῦτα) nemo vñquam fuit (nam de futuro, ne ti- Polit.
bi fiā iniurius (nolim hercle) nihil audeo polliceri)
sed is, si quis esset, aut si etiam vñquam fuisset, aut
vero si esse posset, M:Cicero esset unus protecto,
qui solus in eis eloquentię germanam (cuius spe-
ciem humi strati nos animo videre vix possu-
mus, effigiem auribus quærimus) cerneret o-
culis, manibus contrectaret.

Cæterum quis ego sum? Aut apud quem dico?
Nunirum apud cuius (vsurpabo Laberiaum

Macrob. 2. illud de Cæsare) cui nihil ipsi dii negauerunt.
Sat. & qui mihi semitam non sapio, alteri monstro viā.
de divin. 1. sed πολλοὶ μαθηταὶ χριστῶν διδασκάλων: nec tam
ff. ep. 9. 7. ille cohortandus mihi videtur, quam collaudādus,
quod olim Crasso Sulpicius & Cotta. Quod reli-

Cic. de
Orat. 1. quum est (& tibi mihique felix faustumque sit)
Gell. 14. 7. εἰπαγόντες ἡοντας τεχνολογίας Tullianæ πνευμάτων
ad Att. 4. 15. quod celsitudini tuæ, sicut Alexandro εἰλισθύνει
Gell. 20. 10. suam Aristoteles, consecro, ut Alexáder Homericā
Quint. cur. Iliada, ut aureolū Tubero Panetii libellū, ad ver-
tius, plur. in
Alexan. plin 17. 21. bum ediscas: hasq; Bonorum deorum aris quasi La-
cedæmoniorum οὐδὲ τὸ παρόντων θυσίας, ita te amet
eloquentia, boni eque accipias.

— Etiam Phœbō gratissima dona

Tibul. 4.

Crescuit,

A te si tanquam a Catone Tulliolus hic noster,
dilaudetur, vel reprehendise a ceteris facile pati-
et sit. Antimachus satis est vñus Plato: Plato enim
vñus in stat omnium: & si frigeam apud populum,
Antigenidæ canam & Musis, vnum hoc sic habe-
ad At. 16. 11. to, quod e subtilissimo Lysia subtilior excerpit A-
Rhet. ad
Theod. 3. aristoteles, εἴρηνα, εἴρηνα, πεπόνια, εἴρηνα, εἴρηνα,
c. vlt.

Excellentiæ tuæ deditissi-
mus, obseruatiſſimusq; WILLELMVS
THORNVS, Noni Collegij socius.

E I D E M W I L L E L M I T H O R N I
parænesis ad Rheticam

τρικομιασική.

I H I quidem (præstissime Mecænas) & quos dā semiuuos nescio quos
terre filios, abiecto nimis animo, &
angusto (nempè qui studiosorum lu-
cubrations, quāquam Atticis vi-
gilijs elaboratas, velut extractæ ex Plutarch.
ve preculij nitidule libenter aro. in Demost-
duni) animaduertenti, meamq; ipsi
us in dicendo ieunitarem, at q; adeò
famem assidue cogitanti, illa sæpè
vera, semper augusta, ac sapiens sen-
tientia videri solet, quam è pretâ Chio principum eloquentissimus, e-
loquentium princeps Augustissimus Cæsar Augustus, 1512. oīyūs a. Plut. in A.
xīd uor yepas, usurpauit. Neg; enim, præcipue cum Oratoriares agi- popl. th.
zur, nullius esse ponderis, at q; momenti debet authoritas ingeniosissi-
misi Antonij, cuius id circò nulla unquā oratio scribita est, ut, si quid Cic. pro
aliquando, quod non opus esset, ab te esset dictum, posset se Cluentio,
negare dixisse. Veruntamen quia liere (sive eas Pænices expis- Lib. 1. c. 12,
piscari sunt, ut Mela, sive magis ille Iheuhi AEgyptius, ut Plato) Plat. in
sciens ea causa natæ sunt, & me simul peruagarissimus ille versus, Phœdra.

Artem pudere proloqui, quam factiles,

Cic. de nat.

Dissimulare non finit, ego & Tarætinis, & Cusentini, & Siculis Deorum. 3.
(nolo Rusilios, nolo Persios) unâ legedo, cōmunicādo, nescio, cur nō Cic. de Fi-
scribendo eriā aliquid aliquādo, si possim, prodeste cur nolim? quis. n: nib. 1.
id iu: us rerum æstimator reprehendas: sed ita sunt hostiæ tereres ho Carpere
minum aures, & religiose, ita carpunt aliena, cum non edant sua, ut vel noli no-
nemo ferè sit, nisi quis Arphytonum decreto compulsus, qui māstra, vel ede-
lit eloquendo culpam deprecari, quam tacendo culpā vaca-tua. Mart. 1.
re. Hic ego, quem tuus honos vigilare dies, atque noctes facit, iterū 1. ep. XCII.
que iterumq; monende.

Vt partas tuearis opes, & perdere vitæ

Macrobi.

Dona, Palatino puero quæ infudit Apollo,

Sat. 1. Plu-
tarach. in A-

Teque ipsum intentis oculis intueri, hinc ego quid facerem? sed ta popl. Gel.
men ex cogitari quiddam, quid facturus sum, ut neq; passa orationis 11. 8.
meæ vela Scyllæo aliquo ræcombeias in freta ad calumniam, quasi co- Gel. 15. 15.
lumnam adhaerescant, dummodo suæ poruosa sui nominis umbra

de

Parænesis ad Rheticam

delit uero: neq; tamen officij ergo te mei non memor haberi possim,
Horat. od. 4. dummodò his ipsi. quæ præ manibus habeo de Rheticis i^z xxi.
i^z xlii. et A. utræ, quam valde velie tibi, atq; optare soleam, tibi vel ratiæ sig-
nificauero. Nam,

Adueriose Quod scribo, & placeo (si placeo) tuum est.

inventio A. Verum inquies, Tu, si apud Athenienses Athenas in calum-
nist ad Thc. exuleris, quid mirum est, quid magnum? Itaq; conabor eis.

od. 1 c. 9. am apud Lacedæmonios. quamobrem da (quæso) personam tam
etiam i^z xlii. granem tuam dimisi paulisper. Quasiq; sedentibus i^z Apicio pax q;
saepioris ad Neoptolemis, aut vero Agrippis, ut etiam Zethis Pacuvianis
Theod. 3. (qui,

Cide Div. 1. επαγγελία, φασι, ἀντέπειραι καὶ παρέδεια.)

Hom. II. 9. Conteruersians hanc discepiari. Deinceps iam nunc hoc ago: si
Theophilus habe. Cedò quemuis arbitrum: qui volet, sibi virgulam censoria
i^z xliii. A. arripiat. Num i^z est, qui dignitatem, qui laudem, qui gloriam qua-
thenæus. 8. ritibareo. Num illa tangunt, populi fauor, potentia, opes, pecunia,
et i^z xli. plur. utilitates carcerum rerum: equor. Fortassis etiā hæc te moue-
in Numa. ant. studiorum amoenitas, dilectatio ciuitans, iucunditas: placet.

i^z xlii. Hæc est enim nostra servoscinario. Ac primū quia suasionis & lau-
dib^z o*z* i^z xlii. dationis pleraq; sunt communiz, & honestatum cum uilitate quodam-
modo consipirat: quid est in rerum natura tam admirabile, tam ho-
Cic. Arist. nestrum, tam uile, tam liberale, tam magnificum. tam deniq; regi.

ad Theod. um, quam openasse: re supplicibus exciare afflictos dare saluient
i^z xlii. ubi zre periculis retinere homines in ciuitate? & hæc cuius san-
cic. de Ora. dem artis propria sunt, si non eloquentiae: ut non ineptè, quanquam

i^z xliii. fabulosè dictum ab Hermogene videatur, deorum scilicet unum-
off. 2. Quint quemq; suum huic uniuersitate: is naturæ particulam adicisse, pri-

8. 3. è cic. e. mo Dion: suum uires attulisse, fruges Cererem: deinde Apollinem &
pist. ad Bru. Mineruam diuinatione, medicinam, musicis instruxisse, Gracias, Ve-

tum. de nat. nerem, Horas speciosam illius ori pulchritudinem, affluisse: quid
deorum. 2. multa postremo Mercurium Rheticum upodixi apud homines atq;
Hermoge- superos graciosum deculisse: itaque Pandæpar non illam Hesiodiam,

nes' in pro- sed hanc multo nobiliorem. — On mæsse òlümata d'aimat' i^z xlii.
leg.

to τοις, τοῖς οὖτοις Hanc, quam bene Graci Kōsouor, nos incensum mundum, è Jonis
Plat. in Ti. gremio diuina virgula delapsam extississe, satis dixisse mihi viscor,
mæo. Laert quod aniborem non uno.

in Zenone. — Deus, ipse deus fuit inclite Memni.

ad Att. 2. 1. Qui princeps uite hanc rationem insuenit.

Galen. λέγε Σιράζη. app. i^z xlii. οὐτριπτανός Hesiod operum, L
Plin. historiæ nat. 2. Proclus in Timæo. Lucretias de rerum Nat. 5.

Ἐγκωμιασική.

Ad constituendas igitur & fundandas resp. Eloquentia valuit? ad regendas gubernandasque non valebit? Nonnè Romano Δαρείος φασιν οἱ
 & ad pastores conuenasque domiciliis, ad Sabinos coniugij: in- μολογ. Livi
 ter se conjungendos eadem (quasi iam in cunis vagiens) pro- us decad. x.
 fuit eloquentia? eadem (post adiuta) Bruto ad Tarquinios è ci- Valer: Max:
 uitate deturbandos ad salutem patriæ stabiliendam videmus item l:8,c:9.
 paucis annis post reges exactos, cum plebs propè rispat Anicis cic: in Biu,
 ad tertium millicrum consedisset, eumque montem, qui sa- Gell.3.13.
 cer appellatus est, occupasset, dicēdo illā sedariſſe, siue Menenium ἀηδηγητά.
 Agrippam, ut Licius, siue M: Valerium, ut cum Cicerone Va- pro Sectio.
 lerini Maximus restatur: eumque non nisi ob eam ipsa causā Ma- in pilonem:
 ximū esse appellatū singulos narrare lōgum: nec mihi cum Sici Virg:1.Æne
 onis ans Anicriis esse rē arbitror, qui tantū loqui stantes auferint, Silius Ital 1.
 Cum neq; Musarum scopulos quisquam superaras,

Nec dicti studiosus erat.

Athenarum parietes testor, & penetralia illius urbis, & orbis
 intima in quibus & nata & alta est eloquentia, litterarum omnium
 inventrices, Atheniis, eadem eloquentia Pallacis excretas spissas,
 eadem Periclis, Themistoclis, Callistratis, Demosthenis eloquentia &
 pīssimē defensatas.

Ut tandem spisse atq; vix ad M: Tullium perueniā suies nomi-
 natim & a Q. Catulo parentem patrie nuncupatum: ille, inquam

Fili regis dictis animos, & pectora muices:

Nec iniuria, quotus enim quisq; tam in politicis inconsultus est?
 tam mucosissimis naribus, qui monitus non persentiscat.

Scita pairum, & leges, & iura fidemq; deoſque,

In dextrā tunc eſſe tuas — tua, M: Tulli, dextra, tua;

Atq; hæc quidem in pace. Neq; tamen pacis solum utriusque &
 iam bene constitutæ ciuitatis quasi aluina quædam est eloquentia,
 licet Megarensi cui idam Lysander. Oratio tua urbe indiget: sed ad Halicarn. 4.
 cōmūnē Martis aleam, incertusq; bell. ex ieiis per hercle necessaria. se
 fles huius rei iam usq; à Troicis temporibus Ulyssens & Nestorens
 prouincemur, quorū hūic melle dulcior fluebat senior, ut ita dicā, ora-
 dio: illi tribuit Homerus (idem ornatus in dicendo, ac planè orator.)

Hæc r̄pādītōn̄ iōikōta χειρεπ̄r̄t̄. & tamen ille dux Greciae ad dūrātō id 6.

Troia breui diruenda Nestoris aēcē similes opiat quādoq; munq; Aia Plin. 22.c
 eis-forciliq; viri tulit arma dilectus. Evolvas uniuersā Paq̄aūn̄ 5. dīc sc̄r̄. de
 ἐρχαιολογιας historiā; accurret ibi statim Herdonius, & in bello p̄ae
 frenius. & in dicendo non infans, occurret L: Iunius, homo acutus, 10.
 & ad eloquendū non ineptus, aduenies Denarius tandem Siccius Gell. 2.11.
 Achilles Siccius,

Parænesis ad Rheticam

ad eis adiutorios
ac Lacedæmonios
prioris iuris
Thucydides 4.

Hom. II. 2.

Achilles ille Romanus, 120. præliis semper victor, non ut orator,
sed, ut imperator, mirè facundus. Ne semper in pomæriis Roma-
norium pedem ponamus, nihilne de Epaminonda Thebano, docto ho-
mione suspicabimur? ac profecto de Brasida suspicabimur, aliquid in
dicendo, ut Lacedæmonium, possuisse. De Menelao autem ip-
so, si non satis liquet, Homerus in eiusmodi causa honorari-
us, ut opinor, arbiter dulcem illum quidem tradidit, sed paucā di-
centem.

Ταῦτα δέ τινα μάλα λιγίας.

Ad Athenas venio. Quid Athenienses? num literis verbisque
adversus Philippum leuius stratagema machinari sunt? minus in-
cendum anhelarunt, cum omnia quæ contra Tiffstridas quondam,
eadens in Philippum decerneret, q. Attalus cūq. Attalo Romanum
Pyræum ab Hermione peteret, Nō cauponates bellū, sed bellige-
rātes? Cognosce in itinere catalogū plurarchi, vitas de cē Rheticū
pertexe, reliquos tanquam ignotos homines pretermittite, Periclem
vero extra eos doctrinæ, consilio, eloquentia 40. annos Athenis præ-
fuisse, & urbanis rebus, & bellicis: in eis Demosthenem facile om-
nium qui sunt fuerunt, erunt, eloquentissimum, & virūque nescio qua
exortis loco maioris non vix. Philippo pessim, quam ad unum omnes
reliqui Athenienses infixisse, Eubœos Byzantios, Perinthios, A-
chaeos, Corinthios, Megarenses, Leucadios, Coreyræos, Ihebanos in
Philippum concitasse, intuere, mirare. Cedant arma togæ.

Hoc sequitur est Cineas non inferiora sequutus, quem urbes im-
manitate morum Scythicè barbaras, multitudine plures, lingua sub-
equisse, quād sua manu Pyrrham, Pyrrhus etiam ipse index non æ-
grè fassus est, ut Demosthenis Attici disciplinum possit agnoscere.

Plut. in Pyr-
rho.
AElian. l. 4.
c. 19.

vetera quero, & externa: Chiliadas exemplorum decennio non ex-
equerer: ne sternis, ijsdem q. domesticis abundamus. His ipsis tempo-
rum asperitatibus nuper Philippus Sidneius, Britanniæ sue clau-
rum fidus. cum Philippus ille alter, qui nihil Sidneij oleret, in pos-
sessiones Flandriæ finitimas tam remere irrueret, nonnè Macedo-
hic noster, iten d'inde, q. zedoc tæ molévia, cum isto pusione, illiusq.
Parma interdicto contendidex iure manus conseruum vocauit: rem
ferro repeti: & heu

--- Pulchram peti: per vulnera mortem?

Gell. 16. 4.
hoc

Ilo ipse anno cum non ante denunciato, dieq. statu cum
hoste bello non indicto, naumachiam dico stigmatice gen-
tis & perfuge, Angli vix Oceanum Britannicum præ multitudi-
ne nauium & Hispanorum conspicere possemus: cum aduersus

hoc
præ
cuna
For
sua,
garu
missi
Pha
dipos
mitti
cunf
H
dio, t
præci
nus a
nus r
mus i
Xeno
bitron
tissim
telem
agen
Quas
Dario
rum I
Vatin
Asia e
lia sis
Caligu
ogbab
lvi illo
ex alt
Coccoe
lexana
repono
aut cre
Be

Ad li
rum in
laberes

ΣΥΧΩΜΑΣΙΚΗ.

hoc subline cādēs, hoc ī; quod lucet, quicq est, more Gigānū
praelarentur: nonnē proceres nostri, quibus veni tempestatesq, obse-
cundārisit, quibus certatim benē voluerunt virtus, Musæ, Gratiæ,
Fortuna invisum hoc genus, odium dei, atq, hominum, mole ruens
sua, ut Martem apud Homertum Pallas, (illa. virago virum,) profisi
gerunt: serenissimam Elizabetham, qualē signum id, quod de cælo de-
missum Vestæ custodijs coniineatur, quā salvā salvi sumus fuisse ē
Phalaridis Romani tauro, vindicārunt: ôrs pāv iç aperī dōlos, & h̄ oī-
dūos d̄ pācei ex s̄. r. ut eundem lacum diuius non urgeam, etiam illud
mittam, quod orator princeps in Cæsarum amicujs agat, ferat q,
cuncta?

Ex Ennio
Cic.de
Nat.Deo
rum.i.
Hom.II.E
Tacitus de
Orat:dialo-
go.
Cic de fin.4
Orat.3. oft.
idemq; de
Africano.

Hæc, inquam, us missa faciam: quid, quod ipsi reges in hoc stu-
dio, tanquam honoris stadio, velis equisq, quod dicitur, albis equis
præcurrere desudat: unte quid enim atque arribat Dion Syracusa-
nus à Platone ad liberandum patriam armatus est? alii clarissi- oīd. in τέος Α·
ni: vir Timotheus Cononis præstantissimi imperatoris filius, sum- πιστίαι την
mus ipse imperator, homoq, doctissimus ab Socrate aut Agesilauſ à per: &c. A
Xenoponter aut ab archita Tarentino Philolaus: sequidem non a cell.9.3.l.20
bitr. minimeq, fugit hæc maiestas eloquentiæ planè regia opien. 5.Cic:Or.3.
tissimum regem Philippum, qui doctorem Alexandro filio Aristo- uīdōi τε πι-
telem accierit, à quo & αρπαχτικά, & içωτικά, & τεῖματα,
agendi acciperei præcepia & eloquendi: Nec eum fefellit opinio. πρατηγέ τε
Quas enim Alexander (illud immortalitate dignum ingenii cum içωv. Hem.
Dario depugnaturus, bone deus) conciones habuitq oratione gaza- Iliad 9.
rum Illyrios, & Thracas, ræcos patru nominis & generis, & terti, è Trogo Ju.
Vatinianiq, cum Persis odii, Macedonias nunc Europæ victæ. runc stinus.11.
Asia expetitæ frequens admonuit: longum est iter ad omnia, quæ in Iulius Cap.
lia sunt. Hoc in loco q̄ vobis eḡ χρυσοί, & proferrem Vibilius: quod in Pertina-
Caligulas, Nerones, Max-minos, Philippos, Othones, Galbas, Heli- ce.
ogabatos, periinactes, Commodos, seu potius semper incommodos, ma- Cic. ad
los illos quidē principes, sed tamen principes, sed tamen eloquentes Cornel. Ne
ex altera parte iot Cæsares, Augustus, flavios, Vespasianos, Titos, potem.
Cocceios, Traianos, Nervas, Adrianos, Pios, Marco, Severos, A. Aulonius.
lexandros, Claudiros, Asstellianos. de Julio Cæsare quidē quem huc an in Cæsari-
pones eorum, qui nihil aliud egerunt: quis sententij aut acutior, bus.
aut crebrior, quis verbis aut ornatio, aut elegantior, flle vero De M. Anto-

Bellandi, fandiq, potens Augustus,

nio.Sueton

Ad liberales scientias, præserim ad eloquentiæ Parnassum in ran- de claris
tum incubuit, ut in Muimensi bello nullus ne in procinctu quidē) Rhet. Au-
laboreretur dies, quin vel Latine, vel etiam Grece legeret, scriberet, elius in
declamaret Aug. 11.

Parænesis ad Rhetoricam

declamaret. dies me deficeret numerantem, si Theogonium & λογοπλετα πιστοτο εστι Sueronio Claudio sermonis esse non inelegantis ostenderem
εκδοις ιχθυεσ si Traianum εστι Niceo, ex Herodiano Marcū, εστι Spartiano Hadrianū,
τη τοι Δερι- Ansonium ε Capitolini, Vulcatioq, Gallicano, ε Trebellio Gallienū,
νων αλλακτη ε Nopisco Tacitum, Constantium ε Zofimo recitarem: quorum aliquos
τη στη τη certo certius est oratoribus: Aninio, Macro, Caninio, Celeri certissimo
γλωττη io - prænavaſſe: alios 'alaria Rhetoribus annisq, cetera cōſtūniſſe: ple-
χητο. Dion. roſc, facundor uiri, ac promptos fuisse: omnes in dicendo saltēm ali-
Cocceius. quid(quanquam aliis alii,

Lib.45.

Orarint causas melius)

Sed omnes ramen aliquid posuisse. ubi sunt, qui dicendi copiam,
est in λόγοις quā nihil resp̄: salutaris, nihil honorificentius & (quoniam in hoc
ἔργοις καὶ τοῖς verbo sunt ὄντα) quā nihil magis regis esse potest, utra quod nihil
το, καὶ τοῖς. ultra est, amandans. Nunc quādo, qui ipse sibi sapiens prodeſſe
Dion in nequit nequicquā sapit: (ais verus & verus versus) nescio, an
Traiano. venerint in manus vestras vetera illa, sed in antiquorum bibliotheca-
Eusebius dicit adhuc manent, & à Mutiano contrahuntur, ex quibus intelligi
λεχθεὶ πρῶτος potest, & Cn: Pompeium, & M: Crassum & Lentulos, & Metellos,
etiam Zos. & Luculos, & Curiones, & reliquam procerum manum, si non essent
2. de De- homines nati ad singularem quandam iugularis ubertatem, diui-
metrio nizatē, nihil magni unquam consequi possuisse. Illud, sat jicio nem̄
Plut. in A- ni potest esse non notū, q̄ de Gorgia Leonsino omnīū in ore versatur,
popth. simi- cū, ut Hippias ille πολυτέχνης, Euphranor πάνοφος in scholis aſe
le quid. disset, ex magna hominū frequentia dicere inberet, si quis quid quæ
In Alex: Se receret: āīū honorē ei habitiō à Grecia, soli, ut ex omnibus, Delphis,
vero Lam. non inaurata statuas, sed aurea statuereatur. Quinetiam habuit De-
pridius. mosthenes causae non dissimilis simile præmium: de quo Cresiphon
narrat p̄t in sc̄iū fecit nullis ab ipso rationibus relaxis, ut corona aurea donare-
m̄ batrakos t̄r, eaq̄, donatio fieret in theatro populo convocato, atque ita prædia-
lēti Plut. in caretur, cū donari virtutis ergo. Ad M: Tulliū festinas oratio, qui
Apoph. ab incunabulis homonotus, nullā nobilitate (blādā cōcilia: ricula)
p̄tōs oeis in consularum adep̄us, parum est, quod Ciceronis nomine Catulus ac Scœv-
lae ix̄ aut̄p̄ r̄t fecerit ilustriss: effecit, ut ei primum post Romā conditā togato
eoḡc Plut. etiā supplicatio dīj, immortalib⁹s pro singulari eorum merito Mi-
tullij nomine decernetur.

οὐαὶ τινὲς πεπάθεσται. οὐαὶ Τακίτος de crat: dialogo. οὐαὶ Σουέτωνis de claris Rhet.οῖς, τί πεπάθεσται. Πλάτων in Hippia min: Gorg. Euthyd: Cic: de fin 2. ιπίχεισσος εἰκὼν Σοργής τῆς Αἰσορ-τίνης Παυλίανης από Φοκίδης. Αἰσχ: et Δημοσθ: καλοκαγαθίας ἔνεκεν, καὶ δινοίας τῆς θρησκείας. VI σιάν: Λιβανίου in Hypoth. Πλούτ. in Tull. εἰδ' ἀλλα λίγες αἴρεσσοι αἱ λλαγές τῶν λίγων: οὐαὶ πεπάθεσται αἱ Αρισταρχοὶ Στοβεὺς Εἰλ. Εθικίς.

Εγκωμιαστικόν.

O fortunatam natam, te Consule, Romam?

Venians irrisores huins sententiae, suisq; è Politijs, Vtopijs suis eloquentiam, que sola eis, qui possider, in numero poneret, phreneticus decreto sane fidetur essetans. Iā vi i sū eloquendi, ratus reterea quicquāne simul biōphatic horinū aut auribus aut mēsib; percipi posset iucundissim? quis cārus moderata orationis pronūciatione suauis erit q; carmē artificiosaverborū cōclusionē ap̄ius? argutius? in 51, 8, 11
is λόγοις οὐδενί αἴσ Sophocles h̄ec iſt Steſichori Luscinia, hoc mel Plaſo-
niū, h̄ac illa χάρις Dīrcēi Cycni, laudenter à Pindaro adumbrata,
επιφάνια τύχει ταῦται ηχα θράοις. o Venerē! pulchra h̄ec laudatio est
ιστορίαι πηγή. o dignam love coniugē! q; illa melior. x̄ 2, 15, 10
ιμίσαλο 15, 10. o Palladē! sed ista optima. Hac una qui pollet, non in
quo Gr̄eci barbaris, docti indoctis, homines di n̄q, bestiis prestat
in hoc hominibus ip̄is ātercellit, sed inter homines Apollo Pythius est.

αὐτὸς δὲ σφ; ἀγέρας. Βροτοὶ δὲ ἀνατάσσεται.

Quid enim hoc est? Frascitur hic noster? unde nos irascimur missi-
garur? missigamus. inuidemus? inuidemus. favet? favemus. contemnit? contemnimus. admiratur? admiramur. odit? odimur. diligit? diligimus
ut semel loquar: habet h̄ec omnino illa, que recte à bono poeta dicta
est Illex anima, atq; ὅνιū regina terū oratio, ut nō modo incli-
narem audiriorem erigere, aut staniē inclinare, sed etiam adversan-
sē (ut imperator bonus ac fortis) capere possit. h̄ec in Orpheo belui-
num genus hominum ciscus reddidit.

Nictus ob hoc lenire tigres, rapidosq; leones.

In Amphione naturas, hominum plus quam Adamantinas emolli-
vit. hinc

Saxa movere sono refudinat, q; prece blanda
Ducere, quō velles.

In Curione, fuit enim familiæ Curionum hereditaria,
-strepidum turba coeunte sumulum

Composuit: vulnus, dextraque silensia iussit.

In Ansoni mucrones Cinnanorum, Marianorumque militū dī.
frictos iam, q; vibratos à cervicibus repulit. in Hegeſia Cyrenaico
mortem ut ſibi concifceret, audientiam perpulit, ſic perculit. in λο. 10.
yπάρχει Lysia, prodico, Gorgia, Thrasymacho, protagora λογοθεατῶν
Theodoro, polo, Eleatico palamedem magna parva, q; parva magna, ο
υσια καὶ ἀνίκαια, εἰ καὶ πολλὰ eadem eſt, multa etiā alia mirabilia con-
cluſis. In Hercule Gallico, retigaris quibusdam à lingua ex auro e-
lectroque carenulis, mulitudinem per ſe, ſicut natura maris eſt,
immobilem, cen ferrum lapis Herculeus aſtraxio.

Gell. 16. 12

Sophocles

in Thyeste.

Find. in O

lymp. 5, 1, 2,

μαζί:

τῷ λόγῳ.

μήτρα θλαυρος

τοῖς Καρπάθος

ιδία περιουσίᾳ

μέτρος τῷ α-

παιδί τοις

οεριχοι Di-

on: in p: oce

mio.

Se esse cū

vndesibi &c

Orat. 1.

Ennius. ψυ-

χαροπόρος

Pla. in Gorg

Hor. in Ar-

te Poet.

Solinus. c. 7

Lucan. I. I.

Vale: Maxi-

8. c. 9.

Plato. in

Phædro.

Iſocrat.

Δέσμη εἰκώμιος

Αἵτι τὸ παρεγ-

θλήστον παῖδες

οει τι τοις

οὐχίς καὶ τὸ

Σάλαπτα.

Polyb. II:

Herodot. in

Thal. Liv. 27

Quo.

Parænesis ad Rhetoricam

Statius
Tylvarum i.
Xenoph. de
dictis et
fact: Soc. 4.
Homerius p̄t̄ Socratis quā ipse nullis Sirenū canisun
culis irretitus quin puppim flectis Ulysses? quibus ille sendicu
līs hamatus misellā Calypsus & fæmine, & amāris fæmine,
d' alios tēmu
lendōs λαθε
καὶ τῆς σειρή^ν
νανομένης Τυ
ριού maxi
mus i. β. λό-

20. Cic. de
fin. 5. Gel. i.

Ex Odyss.
Hom. Str. 2.
bo. Geo-
graph. i.

Tzetzes
in Hesiodū.
Iliad. A'
Achilleus, d'
χος ιλίου.

In Pro-
meih. mede
ti posse rati
onem Ira-
cundiae.
Cic. Tusc.

Heraclid.
Ponticus III
ad o.

Eurip. in
Hecuba.
Cic. Off. i.

— Quoniam sibi Gallicemaius,

Eloquium. — Quæquerimus exempla maiora? ut si

Homerius p̄t̄ Socratis quā ipse nullis Sirenū canisun
culis irretitus quin puppim flectis Ulysses? quibus ille sendicu
līs hamatus misellā Calypsus & fæmine, & amāris fæmine,
d' alios tēmu
lendōs λαθε
καὶ τῆς σειρή^ν
νανομένης Τυ
ριού maxi
mus i. β. λό-

Pallentes, alias sub tristia & trara mīlit.

Odyssēam relinquo: ad Iliadaredeo. ibi legiis Achilleū iracun-
dia debacchaniem, que rāsio furiosam istam fly plagam, Achilleū
cacodæmone fascinatū, gladium vagina vacuum cohibuit eloquen-
tia. Nihil enim aliud sonas illud Palladii, Λικεπίθαι, & illud de A-
chille dictum.

— Οὐδὲ ἀτίθνος

Μῦθος Αθναῖος.

Ab A uſq; ad Ω persuolemus. donite ibi ante oculos sordidatum Pri-
amum, inhumatum Hectorū, Achilleū inexorabilem. sitis vobis
cum, & considerate. verissimum Euripiðis hoc verbum est,

Οὐκ ἔστι πειθὴς ἵερὸν αἴλλο, τολμὴν λέγος.

Et certius illud. ΙEschylī, quād apud Sagram,

Ὀργῆς νοσθῶντος ιτύτια τὸν λέγοι.

Quocirca dīo id aulos orator Priamus non duodecim chlænas, non
peplos duodecim obiulit: sed supplex Achillis misericordiæ, servus
potestatis, abiecius non tam ad pedes, quam ad mores sensusq; statim
illud πάθος dicom̄ an ιδος, ut olinam prætendit.

Μῆνος πατρὸς σῶσο—

Auditio patris nomine hostis deferbris, ut verò idem continuo
subiungeret.

Τηλίκη, δῖος ιγαν.

— Fuit & tibi talis,

Petide genitor.

Vix hac loquuntur, ita crudelissimum parricidam, oratione deli-
nitum sua cœmulit, cedere nescium imperatorem parere docuerat,
ut ipsam vincere victoriam addidicerit, Priamū repente pro Peleo
hostis hosti in loco parætis habuerit, Hectoris sepulcrum lacry-
mis condecorarit. Quidnam effecausæ purem eloquentia. Eximie
Græcorum eximius, utinam in venis medullisq; omnium insideret.

Εγκαμψική.

Τί θύτα θυτοὶ τῷ λαχείσι
Μαδύρα ταυχθέμιν.

Eurip. in
Hecuba.

Vitio quibusdam veris ingeniosus poëta, qui nimis magnum
studii, multamq; operam in res obscuras, arg; difficiles conferunt, Cic. Off. i
easdemq; minus necessarias.

Περδοὶ δὲ τὴν τύπων εἰρηθέσις μόνη
εὐθέτη μάλλον.

Intermissiones eloquentiae cursus lugere, molestie fert. cur iras?

Ἐντὸς ποτε νείδειν, ἀ το, —— Εἰδοτο, πρυγάνιν δ' ἄμα. Horat. de
Num quid vis ultra? omne tulit punctū qui miscuit utile dulci. ante Poet.
Vnū hoc restare video, ut singula lām eorum, qui uirio Rhetorium
odio imbuti sunt, opiniones castigemus. Qui tandem illi: princeps Laert. in
ille sine fine mordax, ille Diogenes. Hic eloquentiae studiosos apion. Diog.
Spartiacs autē tē tristis vociferatur. Εἶχε illi epus est, non λόγος. Laert. in
sic eloquens quidlibet modo cynicus ne sit. Nūc nullum ab istis Cor. AEscine.
nelius Brutorum, Catonum, Demosthenum, Ciceronianos scribus iōtū τι ματέρες
accipiamus: AEschinem nobis in iis, quas ex apparato de vanitate q̄d̄z̄xere, q̄
scientiarum divulgant, scriptiunculis p̄ntop̄k̄s iōa. Mylenaeum int̄p̄r̄ d̄iāy-
obiiciunt. quid ille?

Dum fata finunt, vivite leti:

On. p̄ēlos 36.

Siccine adduc psaltriam, scutellam dulciculae potionis aimove. neis Seneca in
— Clamost rabiosa fori,

Hercule su-

Iurgia vendens, improbus iras. — — Et verba loques. tenie.

Ἄργος λόγος. Nihil sit illis cum libris Ciceronis aut Maronis. Mart. 5. 55.
same: perslane ignari rerum, nec ullū finem faciunt alserandi: Gor tē καὶ δι-
giam mihi narrant, & Socratem: quo quidem Gorgiā patrōno (ut andā, v. 1. i. A-
plato voluit) Philosopho succubuit orator: qui amon: est: victus r̄pua iōz̄xēz̄
unquā à Socrate, neq; sermo ille Platonis verus est: aut si est vīctus, Τοῦτο τῷ αὐτῷ
disertior Gorgiā ut & Silenis, & Salyrīs pr̄cūl dubiō fuit Socrates. λόγον: filo:
Aiqui urgente idem sane iustice, Socrati iam reo scriptā orati biacēs. in
one disertissimus orator Lysias attulū, qua si ei videtur, pro se in iō Symposio,
dicio uteretur. orationem legit, disertā sibi & oratoriā vide iō dix. Cic in Bi:
it: fortē, & virilem nō videri, neglexit: Idem in iudiciū vocatus Laert. in
Meliū, Anytū, Lyconē derisit, Athenienses, undecim viros despex Cic. de O:
ī. do sanc. ergo ille quoque nullam aliam obculpam nisi propser di- rat. 1. de q:
vendi inscri: iam damnatus est. Adde his C. Domitium Enobarbum Rutilio.
L. Licinius Crassus in censura collegas, M. Valerio Messala, Jan. Gellis c.
nio Strabone cōsulibus p̄torem Ponponium: quibus visum est faci Sueton. C.
ardino, ut Lasiniis Rhetoribus offendenter suam sententiam, sibi nō claris
placeat esto, quid nō vero Coraces istos, & Tysias pullos suos ē nido toribus.

Parænæsis ad Rhetoricam

τὸις ἡτταῖς λέ-

τούς κρείττου τοις excludentes, oratores nouos stultos adolescentes censores ed-
eis de prota cito suos suos uelerint? quæ hæc feriunt? quippe qui eloquentes regredi-
gora. Gell. veranom fuerūt: docere tamen se professi sunt arrogâribus sanè ver-
s. 3. bis, quæ admodum causa inferior (si dñs places dicendo) superior fieri pos-
sunt. et cætera uno in conspectu omnia. Mellillam hanc Thaidam, suanilo-
rus arðpōrus q̄ dominam T̄xym intelligo & ita sōr, quasi filiolā ex osculamur no-
nix pomegōv. stram, utrisq; (quod aiunt vlns) amplex amur: qui refellūt: cirantur
Plat. in Eu- integræ pagellæ, quibus Caldium Biberium Meronem, & Gracchos,
thyd. Max. & Apuleium, & Saturninum, Cainum deinceps Carbonem & pis-
Tyrias λόγῳ stratum & Cratiam & Cleonem, & Alcibiadens homines fuisse qui-
s. 2. cic. in dem p̄tropinotā tuc, longè autem post natos homines improbissimos e-
Brut. Iphi- vincitur. inepte: Mentionem eloquentiae facimus ut & de illa sen-
cates simi- timus per honorificā: Interea clamans isti Laidem Demosthenis Corin-
le quid in thiā, Demosthenis τάλαντα πενήνοντα, Metroclit, Demonis, Callistheni,
Plut. præ- χρυσιον πολὺ. Hyperidis ιχθυοπάλιον, Gesticulariæ Dionysiacæ, Σφίγγα,
cept: Polit. cæterorum ὁ φοιτωτικὰ, κολακικὰ, γονικὰ facundiam deniq; Curionū,
Heliodorus sed malo publico facundiam. otiose omnia. facile est accusare luxuri-
Ethiopicæ em: dies me deficiet, si, quæ dici in eam sententiam possint, coner ex-
Historiæ 1. promere de seditionibus, de corruptelis, de similitatibus immensa ora
Aurelius in tio est: si rēam tibi nō eloquentiā, sed eloquentiū vitia propo-
Epitome nas. philosophi hæc tangerebūt. quid agimus? opinor audiatur philo-
Timocles sophiæ veneranda canities, & quod nos non possimus illud summorum
in Δῆλῳ De- virorū authoritas decidat arbitrio: decidas, audiatur. Vultis incipiā
mosthenis à Stoicis? hæc à Zenone habeo gratiā, quod eloquentiā, viruit ac sapi-
κομψή. Illa entiam esse dixit. Num Zenonem probabunt? vultis ab Academicis?
κλαρις καὶ μο- petam igitur à Philosophorum Homero, cuius omnes apices excelo-
λακοὶ χιτῶν. sum aliquid spectant, & magnificum, & pars Aristica voce p̄tropis sun-
Gell. 1. 5. quare p̄tropos γέρος adiacentibus proximè verbis ipsoīs καὶ λογοτε-
χεριδωτας 7. renter ingeminat. Num Academicis benevoli sunt futuri? omniore
12. liquo, sunt enim pares inter se omnes. Aristotelem vero quis roget,
non οὐδέ γέ- virum facile (nisi semper ille Platonem exciperet) principem &
χρ. Demost. palmarem in hoc genere, quid spectauerit, qui sequutus sit, quire-
Patitur, sed pente (moris ffocratis Rhetoris gloriā) mutauerit propè ioriam
ἀργυρέγχη. formā discipline suæ turpe sibi ait tacere, & ffocratem pati di-
Gell. 11. 9. 10. cere. est mihi cum Academicis hoc prælimum, Ipse dixit. Sed A-
ὐτὸν τὴν δια τετρετicas differendi spinas non probant, prodi se aīnni, Galenum,
τρόφος χρωμίο appellant? exitialis medicinam ignorantiae suæ Socratis expre-
sso τὴν τετρα τετραγώνα αρτην καὶ κενιαν χριτόν. proclus in polit: ffocr. ad Nicl. 2.
Sed est iniqua in omni re accusanda pretermisssis bonis malorū enumera-
ratio vitorumque selectio. Cic. de leg. 1. La. in Ze: Plato in Crat. Cic. Tusc.
civis δὲ τὴν οὐδέπερ σέρβει τετράκιτη, καὶ πτοεική. Galenū in i. τίχας τετραγώνη.

Ιγκαριασική.

tus? procedit Galenus, & quia medicus, artem principio med-
cam adhibens, mox Rhetoricam, deinde Musicam, post Geometri. Plinius.7.e.
am, sum cæseras. Huncine patientur? Si iam tibi liberatum 27.
est, cui fidem abroges, responde, Platonis, Aristoteeli, Galeno negas Solinus c.7.
esse credendum dic, aude, mi Cynice, quisquis es. Expectas, quo Cic. Orator
niam apud Romanos iudices hæc causa agitur, quam mox ego
Catonem omni exceptione maiorem tibi proferam, ordine senatorem? Cic. de Fin.
etate grandem natu? natura sanctum, & religiosum? qui primus 2.
Porciæ gentis tres, summas in homine, res præstissimæ optimum o. Galenus
ratorem, optimum imperatorem, optimū lenatorem. Omnia tripi didicimus
hæc optima, sed optimorum opium est opium orator. me au. lias apistis.
tem, qui eloquentiam non amant, unde cum Catone errare patian- xviij. et auct.
tur. Malo mihi Catonem unum, quam irecentes Socrates. Ad extor autem pri
huc durissimæ sunt zoilorum parres, nostræ faciles & explicatae. ipso iactasse di-
Sed quid ego hæc pluribus, quasi de re obscura dispuo? conclu auctoroper:
dam, ut A. Varius, qui index aurior habitus dicere confessori sole. ita ratiōne
bat, cum datis testibus alij citaretur, aut hoc testiu latius est, aut ratiōne a'la-
nelcio q. latus sit. verèm quia nihil prosunt studia perueniendi a. & xviij. et auct.
liquid, nisi illat, q. eo, quo intendas, ferat, deducatq. cognoris. idcirco queā dixi
ne simile quid architecto cvidam imperiso fecisse videar, qui suis reoroper.
μετρησαί τε, ἢ στρατι, ἢ αὐτοτεῖχος, ἢ κύκλος γράμμας: vehementer qui- Herod po-
dem præcipit, ενσύρεται, ἢ καρόνα, ἢ κρηπίδων, uno verbo, regulam, ad q. lymna.
eorum dirigantur actiones, non proponit, proximam & quasi co- Cic. de In-
pendiariam viā duxi, quam suasis Artabanus Xerxi, sententiam vent 2.
sententia, rationem ratione, opinionem opinione, tanquam aurum Scripsit ar-
auro, Cratolai libra, lapide Lydio diiudicare: & ut Zeus ille Hera- tem Rheto-
cleotes Helenā absoluens, Ad Helenā hanc nostrā (præ quā ista Hele ricam Cle-
na Hecuba est) quinque formosissimas quasi virgines Platonem, Ari anthes,
florē, Phalereū, Hermogenē, Gordine ultimū, primū dignissime M: Chrysippus
Tulliū diligere. herū è fontibus arbitratu nostro, q. opus fuit, exhan etiam led-
simus: sed & aliorum etiā Apth. nij, Sopatris, Cyri, Dionysj, Alexā- sic ut si quis
dri, Menandri, Aristidis, Apfini, Minuciani, Fabij, Fortunatiani, A obmirelce-
quile, cæterorumque, sicuti visum fuerit, collecta undique re concipi-
gratiola, quasi per quam graphicè Trogloditarum Hexecontalithon erit nihil
expolituri, pixides expilauiunt. haec ramen in re, cum in mea ma. aliud lege-
nu possumus sit, cuius ante omnes præcipue dictionem, ut Polycleti re debeat.
Doryphorum sibi Lysippus, mihi vobisq. quasi magistrā proponerem. de Fin 4.

*Quid enim mirum, ego si de oratione sic sentiam, c^m nov^m rm istam cap. 44.
quasi de musto ac lacu fersidā, orationē fugiēdā? nec illā nimis veterē i. Kixēponē
quasi nostam Aniliāna perseguendam? non: n: vel us in poesis anti. Ilaad. 10.*

Parænchesis ad Rhetoricae

Velleius ad quissimè qui scripsit. Homerius, vel in Geographia, qui cum recentissimum i
vinicium. sine Lyrius, sic & optime scripsit: ita se habet etiam in oratione dice.
Ptolomæus dicit Nolo mihi oratorem, quo dicente, Plaustrum mihi, an i Næsum, an
tabularum Euandri mærem videar audire: nolo rursum inceptas Thæodori
geographi Læcimii, Laberi q; Patavinitates, illamq; salubritatem. Atticæ
catum. c. 5. distinctionis quasi sanitas è perdere, ac latine loqui dedisce. nolo mihi
invidiatur: mediis, acq; interiectus in me hor M: Tullio. quæ si me audier. tis, et
magistrum, Scipionem Viicensis Catonem præcereris diligite, vel, ut ipsorum
èt iayxos. per loquar, primo, secundo, tertio colite, seper amatoe: nec non
èt georgicæ deinceps aliquo, aut crepundiis, sed corpore omni Ciceronem, quid
amoris. Sec hominis sit haberore.

Arist. Rhet. Notus est vobis utique Ciceronis ille liber, qui Bruevi inscribitur,
ad Theod. ibi Tullianæ initia gradus, & eloquentie velut quandam educationis
3.12 Quintonem inuenietis. apud Q: Murium ius civile didicisse, apud Philo.
8.3. Gel. 16.7 nè Academicū Diodorū Stoicū Logica, Ethica, Physica desiderio quo
Plat. in Cat. dam inexplibili devorasse: Moloni tandem Rhodio. & actori sum.
Cic. in Brut. mo causarum, & magistro narrare operam dedisse. Nec his contentius
Cic. in Brut. doctoribus, quorum ei copia in urbe contigerat, eas i forsan sunt

sectiores, ipse semper præ se tulit.) Et studiorum causa mare transiuit,
Achaiam & Asiam peragranuit: ut neq; nullam ob causam Tacitus,
in libris hercle Ciceronis deprehendere lices: non Geometricæ, non

Musicæ, non denique ullius ingeniae artis scientiæ ei defusse. præ-
clara sunt ista. quis negat: hodie si horum vel unum aliquis unus
é multis affert, effers se. non mora siqua sunt, prætermittit: quorib; si h
le forsitan aliis quoque aliquid aliquando fecerit. Nihil dicam nisi

singulare, nisi quod, si de alio diceretur, incredibile videretur. Erat
in nobis (etenim nescio quo modo, sed Ciceronem hoc solum deceperat)
sum loqui putatoe) erat i in nobis incute etate summa gracilitas
& infirmitas corporeis, procerū & tenue collū: qui habitus, &
quæ figura nō procul abesse putatur a vita periculo, si accedit
labor, & laterū magna cœræatio. quorsū hæc Itaq; cū me & ami-
ci & medici hortarentur, ut causas agere desisteret, q; m̄ reges.
s; quodvis potius mihi periculū adeundū, q; à sperata dicen-
di gloria discedendum putavi. Cælica, M. Tulli. & se digna vox.

Virg. Aene id. 9. Est hic, est animus, — Olim de populo Romano, si quæ ita ro-

genisses, quis est in hac ciuitate eloquentissimus? in Antonio &
(rasso aut dubitares, aut hunc aliis, illum aliis diceres: illud quid
certe omnes ita iudicahat, neminem esse, qui horum alterutro parso-
no, cuiusquam ingenium requireret. Ac fuit hercule peracutus Ansonius
Crassus perornatus, habensq; aler ex alserius bandi parsam, usq;

SURNAMAS.

ero sicut rosam. ecce autem subito, velut è terra Tages, emergeras

Hic tibi ad eloquium ciuis

Fuerunt Antonij, Crassus, Tullius: omibus iam erat in oculis, in
re Tullius: prima causa publica pro S. Roscio ut dicta est, nulla ha-
bebatur causa, que non Ciceronis digna patrocinio videretur. habuit
etiam quod uerq; eorum habuit: & explenit, quod viri q; defuit: lo-
quuntur etiam Horrensi admodum adolescentis ingenium, ut Phi-
lius signum simul aspectum & probatum: crebra, dicente eo, fuit illa
ipsa exclamatio, Non potest melius.

Exoritur coram comparatus non iam caducus, quam nomine o-
ratoris hic maior, & eloquentiae, quam etiam robore firmior. ob-
scuratur luce solis lumen lucernæ: AEgeo mari stilla muriæ: volitat
in foro Tullius: à causa ibat ad causam, qui ob eam causam natus
videbatur, ne mortalium omnium eloquensissimi esset Demosthe-
nes commentabatur quod idem declamans, idque faciebas multum
eiam latine, sed Graece saepius:

Σὲ μή, ὦ Κικέρων, εἰς τούτην τὴν Σαυμεῖον.

Hominem Romanum ita græcè loqui, ut Athenis ipsis esset. At-
teixa repœtheatrum oratoriae facultatis inspiciamus, qui cūd est
vspiam, peragremus: omnia nobis argumentum suppeditant. quæri-
tis itidem in teor. genus illud orationis (quasi ad inspiciendum dele-
ctationis causa comparatum & loquendi suavitatem: sine ullis fa-
libris, veluti sedatus amnis fluit eius oratio, pompa, quam pugnæ
aprior, gymnasij, dicaria, & palestræ, spreta & pulsa foro. in summa
musas ipsas dulciloquenti Ciceronis voce locutas pu:ares. desidera-
ris in docendo subtilitatem dialecticorum vos lacunose ruptæ & bis-
pæ, sermonumque gyri atq; Mædri delectant: rem uniuersam tri-
bus in parses, latentem explicat: definito, obscuram explanat in-
terpretando, ambiguam videt primum, deinde distinguit, postremo ha-
bit regulam, qua vera & falsa indicantur, & quæ quibus proposi-
tis sunt, quæq; non sunt consequentia, veriorem Sibylle folijs, A-
pollinis oraculo certiorem, spectatis vim eam in iudicij, quæ modo
perfringit, modo irrepit in sensus, inferit nouas opiniones, evellit in-
fatuos fulgurat, tonat, permiscet önia grādis hic, & ut isadicam,
magicus orator, ipse Jupiter, magnus ille Rhetor.

πάντα idών, καὶ πάντα νόσας,

Silatinè sentensiam diceret, eadem verborum maiestate, senten-
tiarūq; prudentiā diceret, licet omnia hoc modo. Nec vereor, ne fin-
gi videantur hæc, ut dicantur à me quodāmodo, res enim sic habe-
bepit hoc Ciceroni cūcigil, ut cum audizum esset, eum esse dictu-

Ci.de Div.a

Propert.de

Tullo.

Cic.in Bruc.

Cornelius

Nepos C i-

ceton em

scribit tres

et viginti à

nos natura

S.Roscium

defendisse

Fenestella

sexto vige-

simo ætatis

anno, Gelli

us annos iā

7. et 20. na-

tum, L. Syle

la Felice.

Q Metello,

Pio. Coss.

15.28.

tua ista cre

bra excipi-

oris ī tñpū 2d

Att.10.1.

De Cicero

ne apolloni

us in Plut.

Gell.1.c.3.

1.16.8.

Ισεπανία, ιCp

ότα ξενίνε

το τάπα. A-

nlopis

de Petile.

Heimog ad

Rh. Pio. c.

Hesiod:ope

rum L.

Parænesis ad Rhetoricam

Cic.in Brut. rū locuſ in ſubſellijs occuparetur, cōpleretur tribunal, gratioſi eſſenſcribæ in dando, & cedendo loco, corona multiplex, index erectus cum ſiogeret, qui dictuſus eſſet, Tulliuſ, ſignificaretur a corona silentium, deinde crebrae aſſenſiones, mulcæ admiratiōnes, riſuſ, cum vellet, cum vellet, fletuſ : ut qui hæc procul videret, etiamſi quid ageretur, nesciret, at placere tamen, & in ſcena eſſe Roſciuſ inſi-
ligeret.

Catulluſ. I. Disertiffime Romuli nepotum,
Qui ſunt, qui que fuere. Marce, Tulli! .
O quem re memorem Cicero. —

Non utar in re perſpicua reſtimonij non neceſſarij: omnia nōris, omnia noueriſ. A C. Cæſare triftis illa condenmationiſ litera Q. Ligarij capiti cū vel affixa iā eſſet, eſſet hic ſoniū ſermo. Saluſ ipla Ligariū, ſi euuſ ſaluum diſcuperet, ſarcuſ rectuſ conſeruare non po-
teſt: affuit Ligario, qui nuſ quam periculis amicorum defuit, Siren Ro-
mana, Tulliuſ, lux illico veniſſe quædam, & ſpes ſalutis videbatur,

Plut.in Cic erexit ſe ad depreceſnduſ, decuſ & lumen Italiae: vix, Nouum cri-
men, C: Cæſar, prouliſſet, admouerat orationem illico Cæſaris animo,
tanquam fidibus manu. cum vero illa valeniorum laſerum: quid: n:

Gell. 6.16. Pro Lig: tubero, tuuſ ille deſtrictuſ in aciē pharſalica gladius agebat
& que ſequuntur ibidem, oculis, voce, geſtu pronūriāſſet: tāru abſuit
ut videres oſcitantem Cæſarem, loquentem cum altero, circulantem
mittentem ad horas quæſiorem, ut demittere iroganiem, ut, quem
admodum auem cantu aliquo: ſic illuſ perſpiceres oratione quæſi ſu-
pensuſ reneri. videri mihi iam videor, quam vuluſ Proiectuſ ageret,
ut libelli caeteraq; ē manib; exciderent, quanta & quam ſubita
Cæſaria cum irati, cum iudiciſ iuſcati; etiā poſt dixi ſi conſequita
poſſynt, neq; xp̄ivac, neq; noſtaque, neq; rāp̄era. Cæſar miſericordia captiu-
eſt, reus abſolutuſ eſt. & profecto ceteri oratores oppoſunisſi singuli
rebus, fere ſingulis: Ifocrateſ & Phalereuſ, ut delectarent: Lysias &
Hyperides, ut docerent: AEſchines & Demofthenes. ut perimouerent:
uni hæc omnia, que ſupra ſunt & ſubter, una vi, & una conſenſio-
ne naſtra conſtricta habere, nec ea tamen mediocriter: ſuauitatem

Plut.in De- Macrob. 5.1 Cic.in Hor tenſio. Isocratis: Lufiæ ſubilitatem: acumen Hyperidiſ: ſoniuſ AEſchinis:
vnuſ Demoftheni: nihil à ſuo Longo muuari: o generoſans ſirpem
& tanquam in unam arborem plura genera; ſic in unum Tulliuſ
multoruſ inſtram, & que illuminatam eloquentiam, propero, quam
ad cogitādū ingeniosuſ, in coilocando artiſex, in memoria plusquā
Simonides, in agendo pianè deuſ, quid ego dicam? hoc dicam fuſſe la-
goriſſum ſic, ut nihil ſimile videriſ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΙΧ.

Nam quod ad orationem sapientibus sententijs, grauibusq; verbis
ornatam ac perpolitam attinet, in Cicerone quid attinet dicere: per-
fecit ut pure & emendatè loquens, i: latine, verborum præterea &
propriorum, & translatorum elegantiam persicueretur, in senten-
tiis, ut addocendum acutias eligeret, ad delectandum quasi argutas,
ad communendum graues: sed & respondebat huic non vocata nu-
merorum lenitas quedam, & tanquam rotunda constructio. Res
aperta; curro. quid iam i: sequitur, quod quidē artis sit, nisi ordiri
orationem, in quo aut conciliatur auditor, aut erigatur, aut paret se
ad discendum rem breviter exponere, & probabiliter, & cperit, ut
quid agatur, intelligi possit sua confirmare, aduersaria cuvere: post
omnia perorationem inflammantem, restinguentemque concludeat: li-
bera mihi si deitur assueratio, assum dicere, M. Ciceronis vnicū po-
tius optabilem esse pro Tito Annio miserabilem epilogum, modo sine
lacrymis ut possim legere, quam sexcenta cæterorum volumina. sed
hoc aures epularum dicendi avidas forisasse non implet. quando igi-
sur illi accidit, quod Passieno solium accepimus, ut secundum prin- Seneca con-
cipium fuga statim esset? ad epilogum omnes reverterentur? media troversiarū.
sanum quibus necesse esset, audiret? quid moror? ita bene, ita precla- 3.
rē omnia, ut dicente Tullio bellè dixisse videtur, qui diceret, Iem. Salust. in
per Dicito. habe tibi in Catilinam, quæ luculentissima merito ab Cat. coniur.
Historico. Quousq; tandem catilinae en illa, quæ xat' i: ξοχὴ a poeta

— Conspicuae divina Philippica famæ,

Iuvenal.

Voluitur à prima quæproxima —

Viderib; orationem pro domo ad Pontifices habitā: acta res est ac- Ad Att.
curate ab illo, & si unquam in dicendo fuit aliquid, ante etiā si nis-
quam alias fuit, cum profectò doloris magnitudo vim quandam ei
dicendi dedit. quocunq; me cōversero, tenere me nō possum, nō possum
quin exclamem, euge, euge, M: Tulli, palmam obtines. dicit a- Plautus. in
dīquis τίς γὰρ αὐτὸς φίγει; quis Herculem virtuperat? virtuperat? fm- Trinumino
mo facinorosius crimen est, & retrius, quod nunc persequor. inuen- Plut. in A-
tos esse quosdā Gallus Licinios, Largos Asinios ex argilla & luto fi pophilh.
tos homulos, quorū Σίλλος, Menippea Satyra de vocabulo pœnitent Gell. 17. 1.
in Cæliana circumferunt infando titulo Ciceromastix. Quos ego. Gell. 3. 17.
sed miseres me istorum, quoniam istos ipsos in citia sue non poe- 18.
niter. Disputat etiam non ille quidem αὐθικῆς, sed balbuti. Mact. Satur-
ens Auienus, si quis velit orandi arte cōsequi, utrum magis s. Collaudo
ex Virgilio, an ex Cicerone proficiat? dic seriu. Nisi ex animo lo M: Tullij
queris, Auiene? Tu M: Tullio Maronem ut compares? poetarū herclē C. Gracchi
sumnum, vel posuis solus; nemo dicit secus. si vis & o. Gell. 10. 3.

Cic. de O-
rat.

Cic. in Brut

Cic. Orat.

Orat. I.

Parænæsis ad Rhetoricam

gætorem, concedimus facile: si fas bonum, id quoque damus, & benter quidem: sed M. Tullio similem, quo nihil potest esse pœius, hæc bella Ironia est, quem tibi hoc daturum pœius accedit Politianus per iocem germanos Ciceronis, hisce verbis (esse videatur) periodū claudentes, irridens, irrideat: inciamens.

Epist. 8.

— Imitatores, seruum pecus, —

Ac nihil aliud, quā imitatores inclameret: pœnitentias eos vel pœnas assimilans, assimiles, pergit idem secum ipse ratiocinari, nō exprimis inquit aliquis, Ciceronē: quid tu non enim sum Cicero (satis credo) me tamē exprimo, & aliquando, te tantum exprimis, Angele, si à me verum queris, ego ut de me loquar, malo esse affecta, & simia Ciceronis, quam alumnus, cui filius Politianus. Nactus sum porro Rhetora quandam emptum de lapide, dignum cæstiu Cæstium, qui M. Tullij defensionibus quibusdam plenus Momo rescripsit, huic igitur Anthonianam recitaturo, subnixè ambulanti, cum e bulliret, S. Thrax esse, Fusius esse; si pantomimus esse,

Seneca con- Partilius esse; si equus, Melisso: faciat, verè Seneca, & si clo-
troverf. 3. ca esse, magna esse, ac ne plures que sunt pœne innumerabiles

De Seneca con- conjecter Varronis, aliorumq; Brutiorum Rhetorum iactas in M: Gell. 12. 2. Tullium calumnias, quorum ad stomachum eloquentia Ciceronis canina scilicet, non facit: vnu s me Lipsius non ille quidem ferreus scriptor, sed doctus, & elegans valde propugnit, quem huic nostro quid comitem in sociis n' leuitatib; Tulliane Plauui mixturā arcesserit, ementiar, si obreclasse prouinciem, aduler, nisi derreclasse, quā multa enī in Plauto reperias, que bene ætatem non ferunt, nugi- gerule, lumbifragiū, verbabilissime, quid non? ut Plautus in Ronanam liguanū di Tatu am exercente M: Tullio tanquam sexagenarius de ponte deiiciendus videatur. Da veniam, Lipsi, si non similius, condiscere enim arbitror, vocibus Ciceronianis & Ironiæ au-

Lip. Centu- res undique circumsonare, nec eas suffici posset, quicquam aliud audi-
r. 1. ep. 77. dire. Multo: ego maiorum gentium Rhetoras, gregarios, & de minoribus viris, quid dico multis? immò nullus percolutans: mul-
to enim hac etate quā prius? tremat omnes licet, dicam, quod sensisse bibliothecas mehercules omnium Rhetorū vnu videatur M: Tullius & authoritatis pondere, & utilitatu ubertate pluribus interuersus anteisse. Ignoscite nec me naniū voceis, qui Ciceronē unum hisce

Cæsar. Mar- omnibus ex ornata parte, si in unum locum conferantur, prætulerim:
tius Di. vix sait n'mihi vñsum est si dicerem, decem Rhetorum, qui apud A-
vñ in Tib. thenas Atticas floruerunt, stylos inter se diversos huc unū permis-
N. 1. 1. Sa- isse, superasse, Depinge ubi fistā inquietus Chrysippus cui finios
c. 1. 1. 1.

γνωματικό.

acerui. Debui siquidem ad eloquentiam laudandum ipsam illā Persus Sat.
adhibere, quā laudo: & rerum in vita M: Tullij gestarum, opus est vlt.
non Lucceio aliquo buccinatore, sed Tullio. Neque vero quisquam
nostrum, cum libros Platonis mirabiliter scripios legit, in quibus Cic. Orat
omnibus ferē Socrates exprimitur, non, quanquam illa scripta sunt
divinis, tamen manus quiddam de illo, de quo scripta sunt, suspi-
catur. quod item nos & mulio magis postularimus ab iis, qui hec in
manus sument, ut maius quiddam quām quantum à nobis expre-
sum fuerit, de Mercuriali inuenio, R̄hetorica, deque M: Tullio, cuius Cic. in Bru-
in latris habicuit illa dea, quam in Periclis lingua sessitâ se scrip-
to.
sis Eupolis, suspicentur. Habes a me, Clarissime, Illustrissime Do-
mine, sermonem benē longum homini: utinam non impudentis, certe
non nimis verecundai. Nam tibi nihil interea longius visum esse
jamdudum video, quam dum Ciceronem ipsum ut hastas
velitibus amentatas, sic apsa quædam, & parata singulis causarum
generibus argumentorum præcepta iradencem audias, rediuiuam De Opt.
intermortui M: Tullij vocem recognoscas: tu vero, quoniam post or-
atoris nobilissimi Ciceronis mortem orbē vel ut eloquentiae tutor
relictus es, domi reneas eam septam liberali custodia, & hos ignotos,
atque impudentes procos repudies, & ne arisque ut aduliam virginem
caste, & ab Antoniorum Popiliorumq; imperiis, quanum potes,
(potes autem) prohibeas.

Cic. Orat

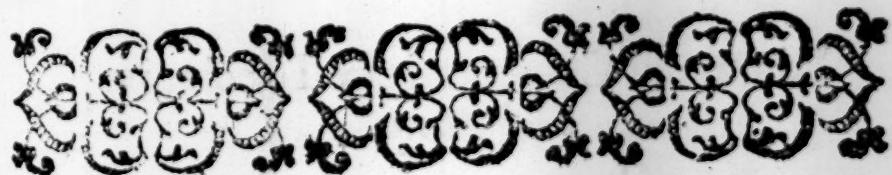
Cic. in Bru-
to.

De Opt.

Orat.

Cic. in Bru-
to.

Plut. in Cie
Seneca in
Suetorii.

IN TULLIANAS W: TH: HERBERTO SVO
NOBILISSIMO PRIMITIAS ELOGIA,
quædam iustificata.

Martinus Culpeper medicinæ Doctor
cūstos Novi Collegij.

Tam citò tam bellè pandit sua strumata Thornus?
Quis potuit citius? quis potuit melius?

Ioānnes Casus medicinæ Doctor.

Fodisti frustra Ciceroni Fulvia linguam,
Quæ melius Spina perterebrante Sonat.

Thomas Savillus Mertonensis alme
Academie procurator.

Eνεπίν τ' ἀρίστηλα, καὶ ἀχράντα ρέεθρα,
Αὐταφιλεῖς χαρίτων Πιερίδωντε χόρος,
Μασοπόλεις Θόρνοιο πόνος (μέγα θαῦμα ιδέα)
Ἐις ὅχεποντα παυρῶν ἔμβαλε νιῶ σελίδων.
Σεῦ χάριν, ὡμουσῶν γλυκερώτατον ἔρνος Ιλερμε,
Ἐυγήνεις Αρβέρτων Σιδηνεϊδῶντε δάλος.
Δεῦρ ἄρα πλύνε Κίσλον λάζαρο, καὶ πῖνε προθύμως
Τιὼ λισάδι ἀέναιον τῆς λογοδιαδιλίνιας.

Edmundus Culpeper sacræ Theologiæ
bachalarius.

Est bene quod flores Aprilimense dedisti,
Crescere qui potius mense sequente solent.
Creberant hos huius mensis tibi fuaeristimber,
Nescio, matura est hac tua Flora, scio.

Aest

*Aut certe invidia iam rumpent illa Malo,
Aut nudo saltet nomine maior erit.*

Mira Guarda.

T'έρποντος μέγα τὸ ἀσχίσκωματος ἔιδες,
Χειρεῖναζομένης ζευνετῷ γραφέος.
Οὐασον καλλίσκεικῶν τέρψεις Κικέρωνος,
Οὐδίδει ξυνετῶς Θόρνος ἐγγένεια;

*Ramus Aristotelis succrenit in arbore, magnus,
Si gratus, si non, parvus, ut ring minor.
Spina rosam peperit: Ciceronem Thornus adumbrat,
Exculius Cicero; sed Cicerone minor.*

Maior utroq; precor surgat, cui M E S S I S I N H E R B A , Emblema
Domini
Herberū
Cui pater Aeneas, cœlica Diuaparens.

Franciscus Sidneus ædis Christi.

Quondam oratores superauit Tullius omnes,
Nunc artem superat Tullius ipse suam:
Nam quicq; multiplices operum oclusere recessus
Flores: hic Thorni Sedulitate parent.

Carolus Dunn: ædis Christi.

Romanus Cicero Cicerone ingentior extet
(Thorne) tuo: neq; dic, τὸν δὲ πανεβόμενος.
Pellibus exiguis minor est sic Linius ingens;
Sic Latio tuus est hic Cicerone minor.
His anima est eadem: par mens: male corpore quadrant.
Quia in tam parvo corpore magna anima.

Ioannes

Ioannes Gifforde N. C. Socius, ad Thermo-
μάσια, si quis, ἔξασι χον.

NElegat hunc quisquam lingua peccante libellum;
Nulla hic materies, quam reprehendens, eris.
Si legat, & index attentior omnia lustrer,
Non opus hoc fructus dicet inane sis:
Nam, qui huc accedens tantum maledicere novit,
Discendens, causas ut bene dicat, habet.

Sampson Hussey. N. C. Socius, in authoris
nomen επωνυμον.

Spinae falce alias pueri Columnus,
S Nostris, Alcimous, licebit hortis,
Clavisbit, similes fovere spinas.

Charolus Rives N. C. socius in Anti-Tullium,

EN iterum Latia facundia reddita lingue,
En iterum Cicero pro Cicerone loquens:
Ergo iterum ingrato quisquamne hunc perdere ferro
Sustiner? hoc faceret nec Catilina nefas.

Matthæus Davis, N. C. socius

VT nitidas ornant operosa emblemata gemmas,
Gratior in vario sic Stromate Tullius exit.

Ad amicissimum Willēlmum Thorne de illius
Rhetoriciū Stromatis IOANNES DAVIS,

QVaria, digereres cum sic Crivilia, Lipsi,
Laus in Rhetoriciū est ea, Thorne, tua.

Socra-

Speciosissimo suo Thomo Thomas Rogerus olim
Magdalensis Collegii alumnus.

Socrate qua prirro nata est distante, Platonis
Rhetorice scriptis edita prima fuit:
Proxima Aristoteles memoratur filia: novis
Tertia Romanos cum Cicerone lares:
Omnis sol tua est quater una, sed unica, Thoro.
Purior a reliquis cum finas unasribus.

In ipsum W. Th. codicilli titulum Charo-
lus Scott omnium animarum
Socius.

EN linguis culti, recologi, padignata Thorni
O linguam & vellem pectus inesse tuum.
En lego Tullio Ciceronem, & pitora Thorni:
Heu quod non dedici sic quoq; posse loqui.

Ordine dispositas quid habent hac strumata sedet?
Omnia cum primo sint Tria digna loco.
Ergo unum, atq; aliud binis collatetur iusta:
Omnia sic primum sunt habitura locuta.

Nicolaus Tufton Aulæ
Cervina.

R Hectora sinoris Thorni agnita cetera novit,
Vnum hic innumeri Rhetoris instar erit,
Orbe suo que sit a locat querenda per orbem,
Mira quippe suo sedulitate libro.

Thomas Baker Mertonensis,

Dulciloquo cupis ore loqui? lege P'ntopæ Thorne,
P'ntopæ, dulciloquo qui docet ore loqui:
Tullius ecce novus, similis tamen ecce prior,
Scilicet hic illi filius, ille pater:
Tullius hinc possum est nomen, sed ab omni nomen,
Tullius hic, quicquid Tullius ille, docet.

In W: Th:P'ntopæ IOANNES SANFOR-
DVS Corrector Typograph:

Strœmata contextis non ludicra, qualia quondam
Maonis eximia pinxerat artis acu.
Sed Dea dicta opus: nec enim mihi posse videntur
Pallados artifices dedecuisse manus.
Non hic furtæ Iovis, Danaen qui luserat imbre,
Spectantur: Ledam quiq; fecellit olor.
Materies operis Charis est, Suadaq; medulla,
Lexios & Veneres, Schema, figura, tropus.
Hic Phœnix tibi numerosa volumina pandens,
Vnus, multorum pondus & instar habet.

Eiusdem.

Quod tua sint, alij laudant tua Strœmata (Thorne)
Vis probant alij: qua mibi lecta placevit.

FINIS.

Benevolo lectori χάρισμα.

Cne cui corum fortassis (Op-
time Cicero-phile) Callima- Plin.36.4.
chus nani^zō τεχνος, qui solos se Gell.17.5.
τεχνικ^s proficentur, inceps,
insolēter ones onus ex genere
dicendi Veneres aucupatus su^a dūpoz excep^t,
isse videar, flosculos delibasse; d^rg cic ad
nihil (ut qui cū Latinis Grē- Att.2.6.
ca coniunxerim) cuius hac Off.1.

ingratiam scripta sint, attendisse; sciaste non Romanum
Tullium in dicanticis, sed φιλέλληνα Thorum in Epi- Cic.ad
dicticis legere: nec ego hec ὑπερατλίκην quasi Charitum Att.35.5.
sobolem erudiens scribo (quod si facerem iure reprehende
rer) sed quia facilime in eius nomine acquiesco. Virtutis Cic.de
est quā etatis curlus celerior. Deinceps hoc totum quā Cæsare.
tulūcung^z, est Tulliolī σῶμα curabo ut habeas. Divisi i- phil.5.
gitur prīmo ipsum corpus in tria stromata: unūquodq^z Cic.ad Att.
stroma in certas quasdam disiugētis: disiugētis tandem 2.I.
singulas intermissim asūtōdīapīσεων particulas, ut mi-
nima nutrices mansa. Deinde (lumini ne plena mar- Juvenal.Sa-
gine libri, scriptus & in tergo, nec dum finitus Ore tyr.1.
stes) quedam apposui secundarum veluti mensarum τρα Gell.6.13.
γήματα, ex cellis Græcorum Rhetorum penarijs deprōp- Cic.ad Att.
ta: ibi præterea ostendi quomodo decerpia, dispersa hac a- 2.I.
ποσσα συάτια ducta referantur ad singula, in quibus ani-
maduertito illum locum, ubi erit διπλῆ p. paginam: L:
cum una atq^z altera vocula, ut apud iuri s consulos legē,
apud nos lineam, locū literæ demonstrat. Postremo (πέμ- Gell.17.9.
μασ n: cū τεττ^z societas infida) Bellariis errata proxi- Gell.6.13.
me ut Hymettio melli acerum & Egyptiū adieci. Inibi, si 13.11.
qua minores insuper appareat literularū, dicticularūue Cic.ad Att.
v περ 4.9.

*eic.ad At.
4.9.*

Mare.

Gell.8.8.

Gell.17.20.

§.14.6.

Ünter diesen (quotus enim quisque typographus ita Ly-
ceus est, ut nihil offendat?) ne sit hoc quoque xj. tōde paxu
līdō, paginularum in praeceptis ex editione Lambinia-
na Argentorati excusa, in exemplis ex Celiāna Basilee
nō merum citati. Hic sic ubi redūdans quipiam efflores-
cat, ac tanquam effervesces, habet lector candians, una-
de aliud amputet: si siccum ac breviuscule aridum,
ad fontes digitum intende, unde universum Demo-
sthenica, Ciceronianaq; eloquentia flumen erumpat.
Si quis fortasse negat eis deinde q; σιγάνη adūra-
tos nostrum hoc minus probet, nec possit dicere qua-
re, tantum non probet ατεχνον Isocratum, δχληρωθεοq;
simul totum, ac συμπειρακιῶδες: heus tu ατειρόκαλε
Rhetorice. Nō operā perdo, si tu hīc. Breuior hic sū,
quia vos reliquo sermone Tullius alloquitur.

Leg.in Epist.p.4.Anglica.in paræn.p.11.μύθων.12.λέγοις.14.αἴσθη-
σθε. 17.ιαῦτις.ep.ad lect.σύμψιον.150.αἴμαδοξον.220.χειρίγη-
αι. 341.λ.1.συνέκαστος. Dic mihi Tulli σύρτος ad At.7.3.

WILLELMI THORNI

TULLIVS, SEV PHTΩP, STRO-

ma primum, prima ^a Sectio
sive dialesis.

Ratorem ^b plenū, atq; perfectū ^{i. i.} dialesis
esse eum dico, qui de omnibus ^{i. i.} dialesis
rebus possit varie copioseq; di- ^{Laert: in Ze-}
cere. Orat. I. 141. ^{none, Her-}

^c Etenim ceteræ ferè artes se ^{mog. dei} iu-
ip'æ per se tinentur singulæ: ^{pictor. 3.}
benè dicere autem, quod est sci- ^{Orator quid.}
enter, & peritè, & ornatae dicere, ^{Aesch. in Cro}
non habet definitam aliquid re- ^{siphons.}
tatem, cuius terminis septum ^{videt: 2.} A.
teneatur: ^d omnia quæcumque in ^{rīst. ad Theo-}
hominum disceptationem cadere possunt, benè sunt ei di- ^{dect. 1.}

cenda, qui hoc se posse proficitur, aut eloquentiæ nomen re- ^d Hypothesis
linquendum est, Orat. 2. 171. ^{eloquentiæ}

^e Esse ^{igitur} perfectè eloquentiis puto, non eam solam facul- ^{questio:}
tatem habere, quæ sit eius propria, sive lateq; dicendi, sed e- ^{Quint. 2.}
ius vicinam eius, atq; finitimam Dialecticorum scientiam ^{cap. 21.}
assumere, quanquam aliud viderit oratio esse, aliud disputa ^{evidet: 3 scis-}
tio, nec idem loqui esse, quod dicere, atamen virumque in ^{eniarum} iſ-
differendo est. ^f Zeno quidem ille à quo disciplina Stoico- ^{xuxλοπατεῖν}
rum est, manu demonstrare solebat, quid inter has artes in- ^{Fab. 1. c. 16.}
teresset: nam cum compresserat duros, pugnumque fecerat, ^g Ariſt. ad
Dialecticam aiebat eiusmodi esse: cum autem diduxerat, & ^h Theodect. 1.

manum dilatauerat, palme illius similem eloquentiam esse ⁱ Cic. Acad.
dicebat. Ergo is, qui eloquentiæ laude ducatur, vel illa Ari. ^j Quæſt. 1.

stoteliſ antiquâ differendi, vel hac & Chrysippi disciplinâ in- ^k de Fin. 2.

sicutus nouerit primum vim, naturam, genera verborum, & ^l Bei παρεξ ἐποίει
simplicium, & copulatum, deinde quot modis quicq; dica- ^m οὐ οὐδὲ διαλύεται
tur, quâ ratione vetum fallimur sit iudicetur, quid efficiatur ⁿ καὶ οὐδὲ οὐ

ē quoque, quod cui consequens sit quodq; contrarium, cum- ^o οὐ καὶ χρυσός

que ambigüe multa dicantur, quo modo quicq; eorum diui- ^p σίτωσις.

di, explanariq; oporteat. Orat. 323. ^{Laers.}

A

Nee

Stroma primum.

Nec verò dialecticis modo instructus sit. Orat. 3.24. sed si veterem illum Periclem, aut hunc etiam qui familiarior
• *Demosθ.* ad nobis propter scriptorum multitudinem est, ^a Demosthenem tequivelis, & si illam præclaram, & eximiam speciem oratoris perfecti, & pulchritudinem adamarit, aut illi hæc Carneadea, aut illa Aristotelea vis comprehendēda est. Orat. 3.233.

• *Plato in Phaedro.*

Quænamiam quo grandior sit, & quodammodo excelsior (vt de ^b Pericle dicitur) ne Phycorum quidem esse ignarum volo. Omnia profectò, cum se a cœlestibus rebus referat ad humanas, excelsius, magnificentiusque & dicet, & senti. et. Orat. 3.24.

• *Historia, Annales, i-
mpensis, & Flac-
co Verrio,
Sempronius
Asellione
Gell. 15.c.18.
d Alii tractat
isti Plat. in
Timaeo.*

cumq; illa diuina cognoverit, volo ne ignoret ne hæc quidem humana: ius civile teneat quo egent causæ forenses quotidie: cognolcat etiam rerum gestarum & memoriarum veteris ordinem, maxime scilicet nostræ civitatis, sed & imperiosorum populorum, & regum illustrium. Nescire autem, quid ante a quam natus sis acciderit, id est semper esse puerum. Orat. 3.24.

Ista oratori quæ sunt in hominum vita (quandoquidem in ea versatur orator, atque ea est ei subiecta materies) omnia quæsita, audita, lecta, disputata, tractata, agitata esse debent. Orat. 3.231.

Ista quod solebat C. Lucilius sæpe dicere, sic sentio, neminem esse in oratorum numero habendum, qui non sit omnibus iis artibus, quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus. ^c *Plat. leges.* Orat. 1.143. At si queris de doctrina ista quid ego sentiam, non tantū ingenioso homini, & ei qui fortu, qui curia, qui causas, qui temp spectet, opus esse arbitror temporis, quantum sibi sumperferunt, quos dilectes vita defecit. Omnes enim artes aliter ab iis tractantur, qui eas ad usum transferunt, aliter ab iis, qui ipsarum artium tractatu delectati nihil in vita sunt aliud acturi. Magister hic Samnitum summa iā senectute est, & quotidie commentatur: nihil enim curat aliud. Si que verer didicerat locius puer addidicerat, sed quod erat aptus ad illud, totum. ^d *Velocius pu-* ^e *Velocius.* que cognorat, fuit ut est apud Lucilium.

Quamvis bonus ipse

Samnis in ludo, ac iudibus cuivis satis asper,
Sed plus operæ foro tribuebat, amicis, rei familiaris. O. 3.236.
Neq; verò ego hoc tantum oneris imponam nostris præ-
serum

sertim oratoribus in hac tanta occupatione urbis, ac virg, nihil ut iis putem licet nescire: s quanquam vis oratoris, profes- & Plat. in si que ipsa bene dicendi hoc suicere, ac polliceri videtur, Gorgia. Au- vt omni de re, quæcunque sit proposita, ab eo ornatae, copio- dax negotiū. sc̄que dicatur. Adrat. 1.136. Cic. de fin. 2.

^a Nam si ars ita definitur ex rebus penitus perspectis, pla- Quins. 2.15. neque cognitis, atque opinionis arbitrio sciuntis, scientia- h. vnde. 4. que comprehensis, non mihi videtur ars oratoris esse illa. ars quid. La- Sunt enim varia, & ad vulgarem, popularemque sensum ac- cian in Para commodata omnia genera huius forensis nostræ dictioris, suicis. Cic. in sin autem ea, quæ observata sunt in vsu, ac tractatione dicē- Lucullo. pro di, hæc ab hominibus callidis, & peritis animadversa, ac Arch. notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus di- stributa sunt, id quod fieri potuisse video, non intelli- go, quamobrem nou si minus illa subtili definitione, at

ⁱ hac vulgari opinione ars esse videatur. Orat. 1.147. Ita- i Socrates in que ait Aristoteles, cum sublatis in Sicilia tyrannis res Gorg. Quins privatae longo intervallo iudiciis repererentur, cum pri- l. 2. c. 17. mum, quod esset acuta illa gens, & controversa natura, ar- tem, & præcepta Siculos ¹ Coracem, & Tisan conscripsisse. ^{tus p̄tropi-} ^{xn̄s eūp̄tūp} Suidas Fab. Nem antea neminem solitum via, nec arte, sed accurate' ta- lib. 1. c. 3.

men, & de scripto plerosque dicere, scriptasque tuisse, & paratas à Protagora reum illustrium dilputationes, quæ nunc *communes appellantur loci*. Quod idem fecisse Gor- giam, cum singularum reum laudes, vituperationesque conscripsisset, quod iudicaret hoc oratoris esse maxime proprium rem augere posse laudando, vituperandoque tur- fūs affligere. Huic Antiphontem Rhamnūsum similia quæ- dam habuisse conscripta, quo neminem unqnam melius vl- lam oravisse capit is causam, cum se ipse defenderet, se audi- ente locuples author scripsit Thucydides. Nam Lysia primo profiteri solitum artem dicendi: Deinde, quod Theodorus esset in arte subtilior, in orationibus autem ieiunior, oratio- nes eum scribere alis coepisse, artem removisse, similiter I- socratem primo artem dicendi esse negavisse, scribere autem aliis solitum orationes, quibus in iudiciis vterentur, sed cum ex eo, quia quasi committeret contra legem, quo quis iudi- cio circumveniretur, sæpè ipse in iudicium vocatetur, orati- ones aliis destitisse scribere, totumque se ad artes compo- sendas transstulisse. Brut. 26.3.

Stroma primum.

4

• vñd. 5. Her-
magoras.

• vñd. 6.

• vñd. 7.

• vñd. 8.

• vñd. 9.

a Oratoris officium est dicere ad persuadendum accommodaté. Orat. 1.151.

b Finis persuadere dictione. Invēt. 1.68 & effectus eloquen-
tiae est audientium approbatio. Cic. Tusc. 2.

c Ratio autem omnis dicendi, tribus ad persuadendum re-
bus est nixa Orat. 2.186. vt doceatur is apud quem dicatur, vt
delectetur, vt moneatur vehementius. Brut. 282.

d Docere debitum est, delectare, honorarium, permouere
necessariū. Opt. Orat. 379. quare cum Scævola pro M. Co-
ponio dicens hoc probare veller, M. Curium cum ita hæres
institutus esset, si pupillus ante moriūus esset, quam in suam
tutelam venisset, pupilo, non nato hæredem esse non pos-
se. Quid ille non dixit de testamentorum iure? de antiquis
formulis? quemadmodum scribi oportuisset, si etiam filio
non nato hæres instrueretur, quam captiuum esse, populo
quod scriptum esset negligi, & opinione quæri voluntates,
& interpretatione disertorum scripta simplicium homi-
num pervertere: quam ille multa de auctoritate patris sui,
qui semper ius illud esse defenderat? quam omnino multa
de conservando iure ciuili quæ quidem omnia cum peritè,
& scienter, summa breviter, & preſtè & satis ornatè, & per-
eleganter diceret, quis esset in populo, qui aut expectaret,
aut fieri posse quicquam melius putaret? at vero ut contrà
Crassus ab adolescenti delicato qui in littore ambulans
scalmum repertosset, ob eamque rem ædificare navem con-
cupivisset, exorsus est similiter Scævolam ex uno scalam
captionis centumvirale iudicium hæreditatis effecisse ani-
mos omnium, qui aderant in hilaritatem à severitate traduxit,
quod est unum ex tribus quæ dixi ab oratore effici debet.
Brut. 284.

e Deinde hoc voluisse cum qui testamētum fecisset, hoc sen-
ſisse quoquo modo filius non esset, qui in suam tutelam ve-
nisset, sive non natus, sive ante moriūus Curius hæres ut es-
set, ita scribere plerosq; & id valere & valuisse tempe: hæ-
& multa eiusmodi dicens, fidem faciebat quod est ex tribus or-
atoris officijs alterum. 284.

f M. vero Calidius duo summè tenuit, vt & rem illustraret
differendo, & animos eorum qui audirent devinciret volup-
tate, aberat oratoris officium partitione tertium, genere maxi-
mum, 284. quo permoueret atque incitaret animos. Brut. 297.

Quid

Quinetiam memini cum in accusatione suâ Q; Gallo cri-
mini dedisset, sibi eum venenum paravisse, idq; à se esse de-
prehensum, seseque chirographa, testificationes, indicia,
quæstiones, manifestam rem deferre diceret, dequé eo
crimine accuratè exquisiteque disputavisset, me in res-
pondendo cum essem argumentatus, quantū res ferebat,
hoc ipsum etiam posuisse pro argumento, quod ille cum pe-
stem capitis sui, cum iudicia mortis se comperisse manife-
stò, & manu tene re diceret, tam soluè egisset, tam leniter,
tam oscitanter. Tu istuc M: Calidi nisi fingeres, sic ageress
præsertim cum istâ eloquentiâ alienorum hominum peri-
cula defendere acerrimè soleas, tuuni negligeres? Vbi dolor?
Vbi ardor animi, qui etiam ex infantium ingeniis elicere
voces, & querelas solet? nulla peritusatio animi? nulla cor-
poris? frôs nō percussa? nō femur? pedis (quod minimū est)
nulla supplosio? itaque tantum abfuit, vt inflammates ani-
mos nostros, somnum isto loco vix tenebamus. *sic nos summi*
oratoris vel sanitate, vel vitio pro argumento ad diluendum
crimen vñsumus. Brut. 297.

^{f. 120v. 10.}
Longinus
Horat: de ar-
te poeticâ.

¹ Neq; fieri potest, ut doleatis, qui audit, ut oderit, ut invi-
deat, ut pertimescat aliquid, ut ad fletum misericordiam-
que deducatur, nisi omnes ij motus, quos orator adhibere
volet iudici, in ipso oratore impressi esse, atque inusti vide-
buntur. *Orat: 2. 196.* Ac ne torté hoc magnum ac mirabile
esse videatur, hominem toties irasci, toties dolere, toties
omni animi motu concitari, præsertim in rebus alienis:
magna vis est earum sententiarum, atque eorum loco-
rum, quos agas iractesque dicendo, ut nihil opus sit si-
mulatione & fallaciis. Agitur non solum ingenii nostri
existimatio (nam id esset leuius, quamcum cum professus
sis te id posse facere, quod pauci, ne id quidem negligendum est) sed alia sunt maiora multò, fides, officium, diligen-
tia, quibus rebus adducti etiam cum alienissimos defendi-
mus, tamen eos alienos, si ipsi boni viri volumus haberi, ex-
istimare non possumus. Quare nolite existimare meipsum,
qui non herðum veteres casus, fictisque luctus vellem imi-
tari, atque adumbrare dicendo, neque actor esse alienæ
personæ, sed author meæ: cum mihi M. Aquilius in civita-
te retinendus esset, quæ in illa causa peroranda steccerim, ³ *Antonius* i
lucis magno dolore fecisse. Quem enim ego consulem fuisse, *uparruoratés*

imperatorem ornatum à senatu, ovantem in Capitolium ascendisse meminisse, hunc cum afflictum, debilitatum, mœrensem, in summum discrimen adductū viderē, nō prius sum commotus misericordiam alii commovere, quam misericordiā sum ipse captus. Sensi equidem tum magnopere commoveri iudices, cum excitavi moestum, ac sordidatum senem, & cum ista feci, quæ tu Crasse laudas, motu magno animi, ac dolore, ut discinderem tunicam, ut cicatrices offendere, cum C: Marius mœrorem orationis meæ p̄fens, ac sedens multum lacrymis suis adiuvaret. Orat. 2. 198.

^a χριστ. Apib. ^a Vna ex tribus his rebus res p̄fē nobis est ferenda, vt nī in progymnasiū: χριστ. hil aliud nisi docere velle videamur: reliquæ dux sicut sanguis in corporibus sic illæ in perpetuis orationibus fusæ s̄nt. & cetera. causa dicam iudices, sed quem accepi ipse oculis, animoque sensum, hunc vere apud vos, & vt potero planissimē exponā. In verrem 3.

^b Gell. 7. c. 14. Sed quod officia oratoris, tot sunt genera dicendi: subtile in probando, modicum in delectando, vehementis in flectendo, in quo uno vis omnis oratoris est. Orat. 317. Nam & grandiloqui, vt ita dicam, fuerunt cum ampla & gravitate sententiarum, & maiestate verborum, vehementes, varijs, copiosi, graves, ad permoveundos, & convertendos animos instructi, quod ipsum alii aspera, tristis, horrida oratione, neque perfecta, neque conclusa, alii lœvi, & instructa, & terminata. Et contraria, tenues, acuti, omnia docentes, & dilucidatoria, non ampliora facientes subtili quadam & pressâ oratione limitati: in eodemque orationis genere alii callidi, sed impoliti, & consulto ratiū similes, & imperitorum, alii in eadem ieiunitate concinniores, id est, facili, florentes etiā, et leviter ornati. Est autem quidam interclusus intermedius, & quasi temperatus, nec acumine posteriorum, nec fulmine vtris superiorum, vicinus amborum, & in neutro excellens, vtriusque particeps, vel vtriusque (si verum quærimus) potius expers. Isque uno tenore (vt aiunt) in dicendo fluit, nihil afferens p̄ter facilitatem, & aequalitatem, aut addit aliquos vt in corona toros, omnemque orationem ornamenti modicis verborum sententiarumq; distinguit. Orat. 310.

^c Al. facultas & equalitas.

^d Orationis genus ioxrov.

Gell. 7. c. 14.

As primum informandus est ille nobis summissus, & humiliis,

humilis, ab indisertis re plus, quam opinione differēs. Nam orationis subtilitas imitabilis quidem illa videtur esse existimanti, sed nihile est experienti minus. Et si enim non plurimi sanguinis est, habeat tamē succū aliquē oportet, vt etiam si illis maximis viribus careat, sit (vt ita dicam) integra valetudine. Orat. 318. Primum igitur eum rāquam ē vinculis numerorum eximamus, verba etiam verbis quasi coagimentare negligat, ium removebitur omnis insignis ornatus quasi margaritarum, ne calamistri quidem adhibebuntur, fucati vero medicamenta candoris, & tubo:is omnia repellentur, elegantia modō, & munditia remanebit. Sermo purus erit, et latinus, dilucide, planeque dicetur, vnum aderit (quod quartum numerat Theophrastus in orationis laudibus) ornatum illud suave, & affluens, acutæ, cœbraeque sententiæ ponentur, & nescio unde ex abdito erutæ, atque in hoc oratore dominabitur. Verecundus erit vlus oratorizæ quasi supellestilis, nec enim in faciendis verbis erit audax, & in transferendis verecundus, & parcus, & in priscis, reliquiisque ornamentiis & verborum, & sententiarum demissior, translatione fortasse cœbrior, quâ frequentissimè sermo omnis utitur nō modo urbanorum, sed etiam iusticorum, 319.

Illam autem concinnitatem, quæ verborum collocationē illuminat his luminibus, (quæ Græci quasi aliquos gestus orationis οχήματα appellant, quod idem verbum ab his etiam, insentientiarū ornamenta transfertur) adhibet quidem ^{a Phalerina} ceteris hic subtilis (quem nisi quod solum, cæteroquin recte quidam vocant Atticum) sed paulo parcus, & horridius. Sunt enim pleræque aptæ huius ipsius oratoris (de quo loquitur) parsimoniae. Nam huic acuto fugienda sunt parsimonia, & similiter conclusa, eodemq; pacto cadentia, & immutatione literæ quasi quæsitæ venustates, ne elaborata concinnitas, & quoddam aucipiū delectationis manifesto deprehensum appareat. Itēq; si que verborū iterationes contentionem aliquam, & clamorē requirant, erunt ab hac summissione orationis alienæ. Non faciet temp: loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec acervatum multa frequentans una complexione devinciet. Valentiorum hæc laterum sunt, erit enim vt voce, sic oratione suppressiore. Accedet actio non tragica, nec scenæ, sed modica iac-

tatione corporis, vulnu tamen multa conficiens, non hoc quo dicuntur os ducere, sed illo quo significant ingenuè, quo sensu quidq; pronūcient. Huic generi orationis aspergentur etiam sales, qui in dicendo mirum quantum valent. Orat. 3:9. sed cauenda est presso illi oratori inopia & ieiunitas. Brut. 285. Itaq; si modò id ipsum assequemur (est enim per-

^a Καθαρός δι μέγαν λιμitemur, si poterimus, Lysiam & eius quidem te. ^b ἐπινειας νuitatem potissimum (est enim multis in locis grandior) sed περισσότερη τοις & priuatis ille pler alq;, & eas ipsas aliis, & parvum re- τικῆς γλώττα rum causulas scripsit, videtur esse ieiunior, quoniam se ipse την γεννήτην consulit ad minutarū genera causarū hinc auerit, quod qui soci. Dionysii ita faciet, ut si cupiat vberior esse non possit, habeatur sane us Halicarn: orator, sed de minoribus, magno autem oratori etiam illo in Lysia. modo s̄epe dicendum est in tali genere causarum. Ita fit ut Demosthenes certè possit summissè dicere, elatè Lysias fortasse non possit. Opt. Orat. 380.

^b ὁμοδ. 12.

^c πίστος Gell. 7.

~~c. 14. Fortu-~~
~~narius. I.~~

^a Orator p. rius v. he mens dulcie sarmen. Cic.

off. I.

^d ὁμοδ. 13.

^e πίστος Gell. I.

7.c.14.

^e Cic in Bru-

so.

In b^{re} imperatum verò genus orationis, verborum cadunt lumina opinia, multa euam sententiāxū, Latinę, etuditissimeq; disputationes ab eodem explicantur, & loci communes sine contentione dicuntur. Quid multas ē philosopborū scholis tales ferè evadunt, & nisi coram erit comparatus ille fortior, pei le hic, quem dico, probabitur. Est quoddam etiam insigne & florens orationis pictum, & expolium genus, in quo omnes verborum, omnes sententiarum illigantur lepores. Hoc torum ē sophistarum fontibus defluxit in forum, sed spretū a subtilibus, repulsum a grauibus, in eā (de quā lequor) mediocritate contredit. Orat. 320. In hac orationis formā multi flourerunt apud Græcos, sed c^o Phalerius Demetrius meo iudicio præstiterit cæteris, cuius oratio cum sedatè placideq; loquitur, tum illuminant eam, quasi stelle, quædam translatæ verba atq; immutata. Orat. 320.

^d Nam verò ornatè, & graniter, & copiose dicere aut Atticorum sit, aut neve sit Aeschines, neve Demosthenes Atticus. 311. et si non iam quærimus quid sit Atticè, sed quid sit optimè dicere. Ex quo intelligitur (quoniam Græcorum oratorum præstantissimi sunt ii, qui fuerunt Athenis, eorum autē princeps facile c^o Demosthenes) hunc si quis imitetur, eum & Atticè dictūrum & optimè. optim. Orat. 321. Sed multū interest inter hoc dicendi genus, & superiora, qui in illo subtili & acuto elaboravit, ut callidè argutęq; diceret, nec quicquam altius

altius cogitaret, hoc uno profecto magnus orator est, si non maximus, minimeque; in lubrico versabitur, & si semel constiterit, nunquam caderet. Medius ille autem (quem & modicum & temperatum voco) si modò suum illud satis instruxerit, non extimescat ancipites dicendi incertosque; casus, etiam si quando minus luccet, ut tæpè sit, magnum tamen periculum non adibit (altè enim cadere non potest) at vero hic noster quum principem ponimus, grauis, acer, ardens si ad hoc unum est natus, aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet unum, nec suam copiam cum illis generibus temperauit, maxime est contemnendus. Qui enim nihil potest tranquille, nihil leniter, nihil partuè, definite, distincte, facile dicere, pressum cum causa partum totæ sint eo modo, partim aliquâ ex parte tractandæ, si is non præparatis auribus inflammare cœpit, furere apud sanos & quasi inter sobrios bacchari violentus videtur. Orat. 321. Itaq; hic, quem præstansse diximus cæteris, in illâ pro Ctesiphonte oratione longè optimus, submissius a primo, deinde dum de legibus disputat pressius, post sensim incedens, iudices ut vidit ardentes in reliquis exultauit audacius. Orat. 310. Is igitur perfectè est eloquens, qui a ^{2 παρ' ομήρου} humilia subtiliter, & magna grauiter, & mediorum temperatè, potest dicere. tota mihi cauta pro Cecinnâ ^{πάντα Plus,} de verbis interdicti fuit, res involutas definiendo explicavimus, ius ciuile laudauimus, verba ambigua distinximus. Fuit ornandus in Maniliâ lege Pompeius temperatâ oratione, ornandi copiam persecuti sumus, ius omne retinendæ maiestatis Rabitii causâ continebatur, ergo in omni genere amplificationis exarsimus, at hæc interdum temperanda & varianda sunt. Quod igitur in Accusationis septem libris non reperitur genus? Quod in Habitū? Quod in Cornelii? Quod in plurimis nostris defensionibus? quæ exempla selegimus, nisi vel nota esse arbitrarer, vel posse eligere, qui quærerent. Nulla est enim ullo in genere laus oratoris, cuius in nos: is orationibus non sit aliqua si non perfectio, at conatus tamen atq; a lumbratio, non assequimur, at quid deceat videamus, nec enim nunc de nobis, sed de re dicimus. Orat. 321: 322: sed cauendum est, amplio oratori inflatum & corruptum orationis genus Brut. 285.

^b Oratorum autem si quis ita numerat plura genera, ut alios ⁶ ~~6~~: 14. grandes, aut graues, aut copiosos, alias tenues, aut subtile, aut

aut breves, alios eis interiectos, tanquam medios putet, de hominibus dicet aliquid, de re patrum. in re enim quod optimum sit queritur, in homine dicitur quod est, ut alius melius, quam alius, concedendum est, verum id fictione genere, sed gradu. 379. Vna est igitur eloquentia, quascunque in oras disputationis, regionesue delata est. Nam sive de cœli natura loquitur, sive de terræ, sive de divina vi, sive de humana, sive ex inferiore loco, sive ex æquo, sive ex superiore, sive ut impellat homines, sive ut doceat, sive ut deterret, sive ut concitet, sive ut reflectat, sive ut incendat, sive ut leniat, sive ad paucos, sive ad multos, sive inter alienos, sive cum suis, sive secum, roris est deducta oratio, non fontibus, & quocunque ingreditur, eodem est instructu, ornatuque comitata. Orat. 3.226.

*Greg. 15.
Niceph.
Greg. I.c. vls.
Cic. off. I.
Orator.*

*Greg. 16.
Niceph. ad
Act. I.13.
ep. 16.*

* Magni igitur iudicij, summæ etiam facultatis esse debet moderator ille, & quasi temperator huius tripertite Varietatis. 317. Qui quidem ita moderantur, rerum, ut personarum dignitates ferunt, si sunt in eo genere laudandi laudis, quod ego aptum, & congruens nominem Orat. 3.231. Sed si eodem modo putant exercitu in foto, & in omnibus templis, quæ circum forum sunt, collocato, dici pro Milone decuisse, ut si de re privata ad unum iudicem diceremus, vim eloquentiae sua facultate, non rei naturâ metiuntur opt: Orat. 380. Erenim si pictor ille vidit, cum immolanda Iphigenia tristis Calchas esset, Mæstior Ulysses, mœreret Menelaus, obvolvendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari, quid oratori (ut ne dedebeat) faciendum putemus? Orat. 318 et si de hoc uno minime est facile præcipere non mihi modo, qui sicut unus paterfamilias his de rebus loquor, sed etiam ipsi illi Roscio, quem sèpè auctio dicere caput esse artis decere, quod tamen unum id esse, quod traditum non possit. Orat. I.150.

Primi Stromatis 2. Sec^{tio},

N*o*tres partes distribuenda est omnis doctrina dicendi, in ipsa viam oratoris, deinde in orationem, tum in questione. Part. 359

*Omnis autem oratoris vis, atque facultas in quinque partes distribuitur, ut deberet reperire pri-
mum quid diceret; deinde inve-
ta non solum ordine, sed etiam
momento quodam, atque judicio
dispensare, atque disponere: tum
ea denique; vestire, atque ornare oratione, post memoria sapiri,
ad extremitum agere cum dignitate, atque venustate. Orat. I. 152.
Proprietas autem in rebus invenire, in verbis eloqui dicitur, collo-
care autem, et si est commune, tamen ad inveniendum refertur.
Vox, motus, vultus, atque omnis actio, eloquendi comes est,
carumque, omnium custos est memoria. Part. 359.*

*Quoniam vero primum invenire est oratoris. Part. 359. ad inveniendum in dicendo tria sunt, acumen, deinde ratio, quamli-
cer (si volumus) appellemus artem, tertium diligentia. Ora. 2. 191.*

*Non possum equidem nō ingenio primas concedere. Ora. 2.
191. Nam & animi atque ingenij celeres quidam motus esse debet,
quod excogitandum acuti, & ad explicandum, ornandumque sunt vberes,
& ad memoriam firmi, atque diuturni: & si quis est, qui haec poterit
ute accipi posse, quod falsum est, quod de illis diceret, que certe cum ip-
so homine nascuntur, lingue solutio, vocis tonus, latera, vites,
conformatio quaedam, & figura totius oris & corporis: quae
quidem orator nisi a natura habeat, non multum a magistro
adiuvabitur. Orat. I. 148. 149. Inquit; eo vel maximè probavi su-
mum illud doctorem Alabandensem Apollonium, qui cum mercede
doceret, tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non possesse oratores evadere, operam apud se se perdere, dimitte-
atque; & ad quamcumque artem putabat esse aptum, ad eam artem in hac
impellere atque hortari solebat. Orat. I. 149.*

*Sed eam ipsam ingenii diligentia etiam ex tarditate incitat, dili-
tentia inquam, cum omnibus in rebus, tu in causis defedēdis L: Quam
litterum valet, hec præcipue colenda est nobis, hec sepe ad-
benda, hec nihil est quod non assequatur Orat. 2. 191. Suba-
deo enim nihil ingenio opus est, ut agro non semel arato, Arist. eth. 7.
sed cap. 10.*

ed novato & iterato quo meliores tactus possit & grandiores edere, subactio autem est vlus, auditio, lectio, literæ. Orat. 2. 189. Caput autem est, quod (vt verè dicam) minimè facimus, est enim magni laboris (quem plerique fugimus) quam plurimum scribere. Stylus optimus & præstantissimus dicens effector, ac magister, neque iniuriā nam si subitam & fortuitam orationem commentatio, & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto assidua ac diligens scriptura superabit. **Orat. 1. 152.** Educenda deinde dictio est ex hac domesticâ exercitatione & umbratili medium in agmen, in pulverem, in clamorem, in castra, atque aciem forensem, subeundus v. lus omnium & periclitans vires ingenii, & illa commen-tatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. **Orat. 1. 153.** Itaque in hoc uno opere, vt nō dicam, noctes, & dies urgeantur hic noster, imiteturque illum (cui sine dubio suinma vis

* φιλοτονία τα-dicendi conceditur) Athenieniem Demosthenem, * in quo
τος. Plutar. tantum studium fuisse tantusque labor dicitur, vt primū in Demosth. impedimenta naturæ diligentia industriaque superaret. **Cic. Tusc. 4.** Cumque ita balbus esset, vt eius ipsius artus, cui studeret,
P. Hec omnia Plu- b primam litteram non posset dicere, perfecit meditando, vt
archius in Demosth. nemo planius eo locutus putaretur. Deinde cum spiritus eius esset angustior, tantum continendā animā in dicendo est affecitus, vt vna continuazione verborum, id quod eius scripta declarant, binę ei contentiones vocis & remissiones continerentur. **C**umq[ue] etiam, vt memoriae proditum est, connectis in os calculis summā voce versus multos uno spiritu pronunciare consuecebat, neque is consistens in loco, sed inambulans atque ascensu ingrediens arduo. **Orat. 1. 169.**

Diodorus Siculus 2. **Csc. defin. 4.** **4. Tosc. 4.** **F**ater ingenium quidem & diligentiam per paulum loci reliquum est arti. Ars demonstrat tantum ubi quereras atque ubi sit illud quod studeas invenire. **Orat. 2. 191.** Neque hæc ita dico, vt ars aliquid limare non possit, neque enim ignoror, & quæ bona sunt, fieri meliora posse doctrinā, & quæ non optima sunt, aliquo modo acui tamen & corrigi posse. **Orat. 1. 148.** C: Sicinius igitur Qu: Pompeii illius, qui Censor fuit, ex filiā nepos. Probabilis Orator iam vero etiam probatus fuit ex hac inopi ad ornandum sed ad inventendum expeditā Hermagoræ disciplinā. Ea dat rationes certas & præcepta dicendi, quæ si minorem habent apparatus, sunt enim exilia, tamen habent ordinem & qual-dam

dam errare in dicendo non patientes vias, has ille tenens & paratus ad causas veniens, verborum non egens, ipsa illa comparatione disciplinaque dicendi iam in patronorum numerum peruerterat. Brut. 295.

^c Invenies igitur Orator quemadmodum fidem faciat eis, quibus voleat persuadere, & quemadmodum motum illorum animis afferat. Part. 359.

^d Fides vero est firma opinio. 360. quæ sit argumentis. ^{e Cic. Fam.}
^f Part. 359. ^{epist. 16. i. 3.}

^g Argumentum est probabile inventum ad faciendam fidem. Part. 359.

^h Cum vero investigate argumentum aliquod volumus, lo. nus.
eos nosse debemus. sic enim appellatae ab Aristotele sunt ⁱ hæ quasi sedes è quibus argumenta promuntur. Top. 345. Theophras.

^j Ex his locis in quibus argumenta inclusa sunt, sicut in eo stus. Alex-
ipso, de quo agitur, hærent, alij assumuntur extrinsecus. Top. and. Aphrod. 346.

In eo ipso de quo agitur hærent, cum aut res quæ sit tota ^k quæritur, aut pars eius, aut vocabulum quod habeat, aut Arist. Rhee quippiam rem illam quod attingat. Orat. 2. 193.

^l Ad id totum de quo differitur addibetur definitio, quæ c. 5. Quint. quasi involutum evolvit id de quo quæritur. Top. 246. est l. 5. c. 1. enim definitio eorum rerum quæ sunt eius rei propriæ, quam ^m definire volumus, brevis & circumscripta quædam explica Spensio-
tio. Orat. 1. 158. Non dubium vero est id quidem, quin in defin: definitio genere declaretur, & proprietate quadam, aut etiam Platon: Al-
communium frequentia, ex quibus proprium quid sit eluceat. cinous in E-
at. Part. 364. Iaque veteres præcipiunt cum sumptus ea piteme. Cic.
quæ sunt ei rei, quam definire velis, cum aliis communia, vi- defini. 2. off. 1.
que eo per se qui, dum proprium efficiatur, quod nullam in a-
liam rem transferri possit, eius argumenti talis est formula.
Top. 364.

Gentiles sunt qui inter se eodem nomine sunt, non est sa-
tis qui ab ingenuis oriundi sunt, ne id quidem satis est, quo-
rum maiorum nemo servitutem servivit, abest etiam nunc.
qui capite non sunt diminuti hoc fortasse lati est. nihil
enim video Scævolam Pontificem ad hanc definitionem
addidisse, atque hæc ratio valet in utroque generede finiti-
onum, sive id quod est, sive id quod intelligitur definiendum
est. Top. 348. sed quoniā de propriis oritur plerumque mag-

Aphorismus,
Galenus.

Celsus &
Jabotenus
digest. 5.

Plat. in So-
phist.

Caius di-
gest. i.

Papinia-
digest. i.

dispositio

Laert. in

Zenone. Ari.

Anal. pr. l. i. c.

3. Cic. de Fin.

2.

Al: in do-
cendo.

magna dissensio, definiendum est s^ep^e ex contrariis, s^ep^e etiam ex dissimilibus, s^ep^e ex paribus, Par. 364. Numerus qui dem huius generis latet, & variè diffusus est, sed genus unius (ut tollatur error) brevi circumscibit, & definit potest, omnes optimates sunt, q^{uod} neq^{ue} nocentes, nec natura improbi, nec furiosi, nec malis domesticis impediti, pro Sectio. 25.

S^ep^e etiā definiunt oratores & poete per translationē verbū ex similitudine cum quadam suavitate. Solebat Aquilus collega & familiaris meus, cum de littoribus, quae publica omnia esse vultis, querentibus his, ad quos id pertinebat, quid esset littus, ita definire, qua fluctus eluderet. Hoc enim quasi qui adolescentiam florem aetatis, senectutem occulum viat uelit definire. Sunt & alia genera, sed ad huius libri institutum illa nihil pertinent. Top. 348.

Definitionum duo sunt genera prima, unum earum rectum quae sunt, alterum earum quae intelliguntur. esse ea dico, que

cerni tangive possunt, ut fundum, eges, parietē, & cetera. nō esse rursus ea dico, quae tangi, demonstrative nō possunt, ut si

uiscitatione, si tutela, si gentē definias. Top. 347. atq; etiā defi-

nitiones aliæ sunt Partitionū, aliæ divisionū Top. 348. Parti-

tionis cū res ea, quae proposita est, quasi in membra discerpitur,

ut si quis ius civile dicat id esse, quod in legibus, senatuscon-

sultis, rebus iudicatis, iurisperitorum auctoritate, edictis ma-

gistratum, more, & equitate consistat. 348. Divisionum autē

definitio formas omnes complectitur, quae sub eo genere sunt,

3. Cic. de Fin. quod definitur hoc modo: ab alienatio eius rei, quae mancipi-

est, aut traditio alteri nexus, aut in iure cessio, inter quos ea iu-

re civili fieri possit. 348. In partitione quasi membra sunt, ut cor-

poris caput, humeri, manus, latera, crura, pedes & cetera. in

divisione formae sunt quas Gr̄ci οις vocant, nostri, si qui

hęc forte tractat, species appellant, non pessime id quidem,

sed invtiliter ad immutandos casus insidendo. nō enim

ne si latine quidem dici possit, specierum, & speciebus dicere,

& s^ep^e his casibus utendū est, at formis, & formarum velim,

cum autem vitroq; verbo idem significetur, commoditatē

in dicendo non arbitror esse negligendam. 348. Top.

Partitione autem sic utendum est, nullam ut partem relin-

quas, ut si partiū velis tutelas, inscienter facias, si ullam præ-

termittas, at si stipulationum, aut iudiciorum formulas parti-

are, nō est vitiosum in re infinita pretermittere aliquid, quod

idea

Idem in divisione vitiolum est. Formarū enim certus est numerus, quæ cuīque generi subiiciantur, partiū distributio s. ⁸ Porphyrius pē est s. infinitior, tanquam rivoīum à fonte diuīctio. Itaque ^{de specie.} in oratoriis artibus questionis genere proposicio quoē eius formæ sint, subiungitur absolute, at cum de ornamentis verborum, sententiarumq; præcipitur (quæ vocantur σχήματα) nē sit idem res enim est infinitior, ut ex hoc quoq; intelligatur, quod vclimus inter partitionē & divisionē interest. Top. 349.

*Verum enim hoc p̄cipit ratio, atq; doctrina, vt vis eius rei, q̄ definias, sic exprimatur, vt h̄ neq; absit quicquam, neq; su-
per sit. Orat. 2. 185. enī agitur h̄c facultas in eo, quem volu- 6, cap. 1.
mus esse eloquenter, vt definire tem posit, neq; id faciat tā
p̄fesse, & angustē, q̄ in illis eruditissimis disputationibus fieri
solet, sed cū explanatiō, cū etiā vberius, & ad comune iudici-
um, populat̄ eq; intelligentiā accommodatiō. Orat. 324. quero
n. quid sit aliud proficiere: velitis iubēatis, vt M. Tulli: in civi-
tate ne sit, bonaq; eius ut mea sint: ita. n. fecit, & si aliis verbis i Gellius. 10:
tulit. Hoc p̄lebilicū est? h̄c lex? h̄c rogatio? pro Domo. 224. cap. 20.*

¹S: n pars quætitur, partitione hoc modo Orat.2.193. atqui ¹ *Uero*.10.
videmus hæc in rerū natura tria fuisse, ut aut cū Saturnino *Misericordia*, *Su-
mum* esset, aut cū bonis, aut lateret, latere mortis erat instar turpis das. *Laetitia* in
simæ, cū Saturnino esse furoris, ac sceleris, virtus, & honestas Zenone,
& pudor, cum consulibus esse cogebat. 2 pro Rabitio. 95. ^m *Uero*.11.

^m Ex vocabulo cum ex nomine argumentum elicetur, ut Arist. Top. 2.
cum queritur postliminiū quid sit, & verbum ipsum notatur. cap. 2.
In quo Servius noster, ut opinor, nihil putat esse noctidū, nisi ⁿ Paulus dicit
post, & liminium illud productionem esse verbi vult, ut in fin. gest. 49.
nūtimo, legitimo, & æditimo, non plus inesse timum, quam in ⁿ Gell. è. 2
Mediūllio Tullium. Scævola autē P. filius iunctū putat esse Varrenis ad
verbum, ut sit in eo & post, & limen; ut quæ a nobis alienata Marcellinus
sunt, cum ad hostem pervenerint, & ex tuo tanquam limine 12. 10.
exerint, dein cum redierint, post ad idem limen postliminio P. Ac ad:
videantur redisse Top. 349. Genus hoc Græci P. itymologias quest. 1.
vocant id est verbum ex verbo veriloquium, nos autem no- Quine, i.c. 6.
vitatem verbi non satis apti fugientes genus hoc notatio- quest. 1 Epuru
nem appellamus, quia sunt verba rerum notæ. Itaq; hoc idē verac. 1.
Aristoteles quest. 1 appellarat, quod latine est nota, sed cum res λέξεις της
intelligitur quid significetur, minus laboradum est de nominis de Flit. Gell.
ne Top. 349. 2. 9.

¹Sin ab eo q̄ rē attingit plures sunt argumētorū sedes Ora. ¹Vat. 12
n. 193.

^a οὐσοχίας

Arist. Top. 2.

^b οὐσοχα.

Arist. Top. c.

τοῖς ἀρῷ τῶν

κατηγορῶν

Ammonius

in ἐγνήσει.

ff.39.

ff.13.

Arist. Mesa-

phys.4.27.

Quint. 5.

cap.10.

• γένος γενικό-

τα την Porph.

ff.39.

Arist. 2.

Top. c. 2.

^b Servius.

Vlp. digest. 4.

C. de nat: de

orū 3. Off. 3.

2.193. cuius primus est locus a coniugatione (quam Græci

^a οὐζυζιαν vocāt) finitimus notationi Top 349. ^b Coniugata autē

appellamus, quæ sunt ex verbis eiusdem generis, eiusdem

autem generis verba sunt, quæ orta ab uno variè commutā-

tur. 346. ut si ^c aquam pluviam eam modò intelligeremus,

quam imbri collectam videtur, veniret Mutius qui qua

coniugata verba essent, pluvia & pluendo diceret omnem

aquam oportere arceri quæ pluendo creuisset. 349. Top.

^d Alia appellamus ex genere. Genus autem id est quod sui

similes cōmunione quadam, specie autem differentes duas

aut plures complectitur partes. orat. 1. 158 hoc modo, si ma-

gistratus in populi Romani potestate esse debent, quid Nor-

banum accusas, cuius tribunatus voluntati paruit civitatis?

Orat. 2. 194. forma enim a genere quoad suum nomen reti-

net, nunquam sciungit. Top. 349.

Cum autem a genere ducerur argumentum, non erit ne-

cessus id vñq; a capite accessere: sæpe enim citra licet, dum mo-

do supra sit, quod sumitur, quām id, ad quod sumitur, ut aqua

pluvia: ^e vñimo genere ea est quæ de cœlo veniens crescit

imbri, sed proprietate loco in quo quasi ius arcendi coni-

netur: genus est aqua pluvia nocens, eius generis, formæ, lo-

ci vitio & manu nocens, quarum altera iubetur ab arbitrio

coercei, altera non iubetur. Top. 349.

Commoè etiam tractatur hæc argumentatio quæ ex gene-

re sumitur, cum ex toto persequare partes, hoc modo. Si do-

lus malus est cum a iud agitur, aliud simulatur, enumerare li-

cet quibus id niodis fiat, deinde in eorum & aliquem id quod

arguas ^b dolo malo factum includere, quod genus argumenti

in primis firmum videri solet. 350.

Nec verò vniuerso generi hominum solum, sed etiam sin-

gulis a diis immortalibus consuli, & prouideri solet. Licet e-

nim contrahere vniuersitatem generis humani cæmq; gra-

datim ad pauciores, postremo deducere ad singulos. nam si

omnibus hominibus, qui vbiique sunt, quacunque in ora, ac

parte terrarum ab huiuscce terræ, quam nos incolimus, con-

tinuatione distantium, deos consulere censemus ob eas cau-

tas, quas ante diximus, his quoq; hominibus consulunt qui

has nobiscum terras ab oriente ad occidentem colunt. Si

autem his consulunt qui quasi magnam quandam insulam

incolunt, quam nos orbem terræ vocamus, etiam illis con-

sulunt

solunt, qui partes eius insulæ tenent, Europam, Asiam, Africam. Ergo & earum partes diligunt, ut Romam, Athenas, Spartam, Rhodum: & earum urbium separatum ab universis singulos diligunt, ut Pyrrhi bello Curium, Fabricium, Corvinanum: primo Punico Calatinum, Duillium, Metellum, Lutarium: secundo, Maximum, Marcellum, Africanum: post hos Paulum, Græchum, Catonem, ² patrumve memoria Scipionem, Lelium: multisque præterea & nostra civitas, & Græcia tulit singulares viros: quorum neminem nisi ^{*} iuvantur. ^{1 Al patrūq,} ^{* Th: ducente deo virg.} Deo talem fuisse credendum est. Quæ ratio poetas, maximeque Homerum impulit, ut principibus herōum, Vlyssī, Æneid. 2. Diomedi, Agamemnoni, Achilli, certos deos, discriminum, & periculorum comites adiungeret. De Nat Deorum. 2.

^b *Alia ex forma generis.* Est autem forma notio, cuius differentia ad caput generis & quasi fonte referri potest, ^c notio onē appello q̄ Græci tum ἴνοσαν, tum ὁρᾶντες dicunt. Ea est insita & antepercepta vniuscuiusque rei cognitio enodationis indigens. Formæ igitur sunt hæc, in quas genus sine vlli- us prætermissione dividitur hoc modo: Top. 348 si ita Fabię pecunia legata est a viro, si ea vxor materfamilias esset, si ea in manum viri non convenerat, nihil debetur. Genus est earum vxor, eius duæ formæ vna materfamilias, quæ in manu convenerunt, altera earum, quæ tantummodo vxores habentur: qua in parte cum fuerit Fabia, legatum ei non videtur Top. 346. Hanc formam generis interdum, quo planius accipiatur, partem generi subiectam 2. Orat. 194. nomina re licet Top. 346. ^d Formas autem qui putat idem esse, quod partes, confundit artem, & similitudine quadam conturbatus non satis acutus, quæ sunt secernenda, distingit 348 Top.

^e Similitudo sequitur, quæ latè patet. Itaque genera tibi nota sint, vbi autem his utarc, quæstiones ipsæ te admonebunt. Sunt enim similitudines, quæ ex pluribus collationibus perveniunt, quo volunt, hoc modo: Apud Socraticum Mer. 4. c. 15. Æschinum demonstrat Socrates cum Xenophontis vxore, & cum ipso Xenophonte Alspasiā loquoram, dic mihi, inquit, Xenophontis vxor, si vicina tua melius habeat aurum, quam tu habes, virum illius, an tuum malis? Illius inquit. Quid si vestem, & cæterum ornatum muliebrem pretij majoris habeat, quam tu habes, tuū an illius malis? illius vero respondit. Age inquit, si virum illa meliorem habeat, quam

^b *Vños d: 14.**Laert. in Ze
none.**Laert.**ibid Cic. in**Lucullo. de**Nat: deorū.*^{1.}^d *Plat. in**Polis.*^e *Vños. I 5.**Ouoiōtne**Top. I. c. 14.**Mer. 4. c. 15.*

tu habes, utrumne tuum an illius malis? hic, mulier erubuit: Aspasia autem cum ipso Xenophonte sermonem instituit, quælo, inquit, Xenophon, si vicinus tuus meliorem equum habeat, quam tuus est, tuumne equum malis, an illius? illius inquit, quod si fundum meliorem habeat, quam tu habes, utrum tandem fundum habere malis? illum, inquit, meliorem scilicet: quod si uxorem meliorem habeat, quam tu habes, utrum illius malis? atq; Xenophon quoq; ipse tacuit: post Aspasia, quoniam uterque vestrum id mihi solum non respondit, quod ego solum audire volueram, egomet dicam, quid uterque cogitet. Nam & tu mulier optimum virum malis habere, & tu Xenophon uxorem habere lectissimam maxime vis. Invent: i. 83. Hæc ex pluribus perveniens quo vult, appellatur Inductio quæ Græcè *παρεξων* nominatur, qua plurimū est

Eπαγγελίη, Arist. Top. I, usus in sermonibus Socrates. 350.

c. 10. Gell. 7.

3.

διπό παρε-

σολής Her-

mog. περὶ εὐ-

ρέσων 3. c. 7. tint:

Αἰσθαντος τινος e men in eam partem potius peccant, quæ est cautor, quod Varrone. Gel si luce quoque canes latrent, cum deos salutatum aliqui ve-

2.22. Cic. in nerint: opinor ijs crura suffringantur, quod acres sint Timæo. Arist etiam tum, cum suspicio nulla sit. Simillima est accusati-

l. Top. c. 13.

rum ratio: alij vestrum anseres sunt, qui tantummodo clamant, nocere non possunt, alii canes, quisi& latrare, & mordere possunt, cibaria vobis præberi videmus, vos autem maximè debetis in eos imperium facere, qui merentur, hoc populo gratissimum est: deinde si voletis etiam tum, cum verisimile erit aliquem commississe, in suspicione latratore, id quoque concedi potest: si autem sic ageris, ut arguatis aliquem patrem occidisse, neque dicere possitis, aut quare, aut quomodo, ac tantummodo sine suspicione latrabitis, crura quidem vobis nemo suffringet, sed, si ego hos bene novi, literam illam, cui vos usq; eo inimici estis, vt e-

C. nigrum. tiam alias omnes oderitis, ita vehementer ad caput affiget, præfigere Θ ut postea neminem alium nisi fortunas vestras accusare possitis. Persius. pro. Roscio: 27.

διπό παρε-

σολής Ex eodem similitudinis loco etiam exempla sumuntur

350. Top. An vero vir amplissimus, ^c P. Scipio Pontifex ma- ^{c Arist. ad}
ximus T: Gracchum mediocriter labefactantem statum rei. ^{Theodect. 2.}
pub: privatus interfecit? Catilinam orbem teriæ cæde, at- ^{c. 19.}
que incendiis vastare cupientem, nos Consules perfere- ^{Minucia-}
mus? in Cat: prima 97. & Crassus in Curiana causa ex- ^{nus op̄i nō}
emplis plurimis v̄lus est, quæ commemoratio exemplorum ^{īπχειρηγ-}
valuit. 350. Top. ^{των θεων.}

Ficta etiam exempla similitudinis habent vim hoc modo.
Top. 350. ecquid tādē tibi videtur (vt ad fabulas veniamus) senex ille Cecilianus, minoris facere Eutychum filium rusti-
cum, quam illum alterum Chærestatum? (nam vt opinor
hoc nomine est) alterum in vrbe secum honoris causa habe-
re, alterum rus supplicii causâ relegasse: quid ad istas inep-
tias, abis, inquires? Quasi vero mihi difficile sit, quam-
vis multos nominatim proferre, (ne longius abeam) vel
tribules, vel vicinos meos, qui suos liberos quos plurimi
faciunt, agricultores assiduos esse cupiunt. Verum homi-
nes notos sumere odiosum est, cum & illud incertum sit,
velint ne hi se nominari, & nemo vobis magis natus
futurus sit, quam est hic Eutychus, & certè ad rem nihil in-
terdit, vtrum hunc ego Comicum adolescentem, an a-
liquem ex agro Veiente nominem. Etenim hæc confi-
cta arbitrora poetis esse, vt effictos nostros mores in alie-
nis personis, expressamque imaginem nostræ viræ quoti-
dianæ videremus: age nunc, refer animum, sis ad verita-
tatem & considera non modo in Vmbria, atque in ea vicini-
tate, sed in his veteribus municipiis quæ studia a patribus-
familias maxime laudentur. Iam profecto te intelliges,
in opia criminum, summam laudem Sex: Roscio vitio & cul-
px dedisse. pro. S. Roscio: 26. In hoc genere oratoribus, &
philosophis concessum est, vt muta etiam loquantur,
vt mortui ab inferis excitentur, aut aliquid, quod fieri
nullo modo possit, augendæ rei gratia dicatur, aut mi-
nuendæ, quæ ὑπέροχα dicitur, & multa mirabilia alia, Top.
350.

¹ Sequitur similitudinem differentia rei maximè contra. ² vñd. 17.
ria superiori, sed est eiusdem dissimile & simile inveni- ^{Porph. in}
re: eius generis hæc sunt. Top: 350. atqui es, qui semper ^{differentia.}
pacem optaris, semper omnes cives salvos volueris, gho. ³ Terent. in
nesta oratio, sed ita, si bonos, & utiles recipis: cives, Andria.

si eos qui natura cives sunt, voluntate hostes, salvos velis, quid tādem interest inter te, & illos? parer quidem tuus quo vtebar sene adolescens, homo severus, & prudens, primas omnium civium P. Nasicæ qui T. Gracchum interfecit dare solebat. Eius virtute consilio magnitudine animi liberatam rempub: arbitrabatur. Quid nos à patribus num aliter accepimus? Ergo is tibi civis si temporibus illis fuisses non probaretur, quia non omnes salvos esse voluisset? Qued L. Opimius consul verba fecit de repub: de ea re ita censuerūt, vt Opimius Consul rempub: defendet, si natus hæc verbis, Opimius armis. Num igitur eum, si tum essem, temerariū civem, aut crudelem putares? aut P: Lentulum principem senatus? complures alios summos viros, qui cum L. Opimio consule armati Gracchū in Aventinum persequuntur? quo in p̄lio Lentulus grave vulnus accepit, infectus est Gracchus & M. Fulvius consularis, eiusque duo adolescentuli filii, illi igitur viri vituperandi? Non enim cives omnes salvos esse voluerunt. Ad propiora veniamus. C: Mario. L. Valerio consulibus senatus rempub: defendendam dedit, Lu: Saturninus tribunus Pl: Glaucia Prætor est infectus, omnes illo die Scauri, Metelli, Claudi Catuli, Scævolæ, Crassi arma sumptuant, num aut consules illos aut clarissimos viros vituperandos putas? Ego Catilinam perire volui, num tu qui omnes salvos vis, Catilinam salvum esse voluisti? hoc interest Calene, inter meam sententiam & tuam, ego nolo quenquam civem cōmittere ut morte multandus sit, tu, etiam si commiseris, conservādum putas. Phil. 8. 215. Iraq; in hoc genere dissimilitudinis, exempla sunt: ex aliorum factis, aut dictis, aut eventis, & hīc narrationes s̄pē pondērādæ. Orat. 2. 194.

* 18.

Avtinepius.

Arist. meta

tas Karth.

Gell. 1. 16. a.

8. Arist. Me-

saph. 4. c. 10.

b Arist. Top.

Antonius. Philip. 5. b

Contraria enim contrariorum sunt

consequentia. Tusc. 5.

^a Deinceps locus est qui a contrario dicitur. Contrariorum autem genera sunt plura, vnum eorum quæ in eodem genere plurimum differunt, & appellantur adversa, quibus propositis occurunt tanquam e regione quadam contraria, ex quibus contrariis argumenta talia existunt. Top. 350. si Gracchus nefarie, præclare Opimius. Orat. 2. 194. Si consul Antonius, Brutus hostis: si conservator reip: Brutus, hostis

Sunt etiam alia contraria, quæ privantia licet appelle
mus latine, Cræcè appellantur ^{c. 19.} *συντίκα*. Præpositio enim.
In, privat verbum ea vi, quam haberet, si, in, præpositum non
fuerit, ut humanitas inhumanitas Top. 350. Testantur
& mortuos nostros imperatores quorum vivit immortalis
memoria, ac gloria, Scipiones, Brutus, Horatios, Cas-
sios, Metellos, & præsentem Cn. Pomp: quem procul ab
eorum mœnibus acre & magnum bellum gerentem, com-
meatu pecuniaque iuverunt, & hoc tempore ipso populum
Romanum, quem in caritate annonæ, ut saepe ante fece-
runt, frumento suppeditato levarunt. Pro. Cor. bal. 72. & po-
testis igitur ignotos notis, iniquos equis, alienigenas dome-
sticas, cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, iun-
pios religiosis, inimicissimos huic imperio, ac nomini
bonis, ac fidelibus, & sociis, & civibus anteferre. Pro. Fon.
280.

^d *Alia quoque sunt contrariorum genera velut ea quæ* ^{d. 20.}
cum aliquo conferuntur Top. 351. *Vt tu etiam mentionem* Arist. de op-
facies consulatus tui? Aut te fuisse Romæ consulem posisis.
dicere audēbis? Quid? Tu in lictoribus, in toga, & præ-
texta esse consulatum putas? Quæ ornamenta etiam
in Sex: Clodio te Consule esse voluisti. Huius tu
Clodiani canis insignibus consulatum declarari pu-
tas? Animo consulem esse oportet consilio, fi-
de, gravitate, vigilantia, cura, toto denique munere con-
sularus. Ego consulem esse putem, qui senatum esse in re-
pub non putavit? & sine eo consilio consulem nume-
rem, sine quo Romæ ne reges quidē esse potuerunt? In Pilo:
93.

^e *Sunt etiam valdè contraria alia, quæ appellantur ne-* ^{e. 21.}
gantia, ea *Αποφασικα* Græci, contraria aientibus Top. 351. Arist. de op-
M: Vbi ergo sunt hi quos miseros dicis? Aut quem lo-
cum incolunt? si enim sunt, nūquam esse nō possunt. A. Ego
vero nūquam esse illos puto M: igitur ne esse quidem. Att.
prorsus isto modo. Et tamen miseros ob id ipsum quia nul-
li sunt. M: iam mallem Cerberum metueres quam ista tam
inconsideratè dices. At quī tandem? quem esse negas,
eundem esse dicis: vbi est acumen tuum? cum enim miser-
iū esse dicas, tum cum qui non sit esse dicas. Att. age, iam con-
cedo non esse miseros, quia mortui sunt, quoniam extorsisti

^{c. 19.}
Arist. Me-
taph. 4. c. 30.
22.

ut faterer, qui omnino non essent, eos nec miseros' esse quidem posse. Tusc. i.

^a Arist. de oppositis. ^b Necesse est autem in rebus contrariis duabus (contraria autem hoc in loco ea dico, quorum alterum ait quid, alterum negat) ex his igitur necesse est (invito Epicuro) alterum ^a verum esse, alterum falsum: ut sauciabitur Philoctetes, omnibus antē sēculis verum fuit, non sauciabitur, falsum. Cicer: de fato. Horum tractatio est eadem, quae superiorum, quae adversa dixi, tantum intelligatur argumento querendo contrariis omnibus contraria non convenire. Top. 351.

Dicitur: 22. ^a Alia sumuntur argumenta ex adiunctis, seu consentaneis: ut olim Crassus adolescentis: non si Optimum defensisti, Carbo, idcirco te istum bonum civem putabunt, simulasse te, & aliud quid quæsisse perspicuum est: quod T. Gracchi mortem sāpe in concionibus deplorasti, quod P. Africani necis socius fuisti, quod eam legem in tribunatu tulisti, quod semper a bonis dissensisti, Oret: 2. 294. Iocus hic ad conjecturales causas quæ versantur in iudiciis præcipue valer, cum queritur quid sit, aut evenerit, aut futurum sit, aut quid omnino fieri possit, admonet autem hic locus, ut queratur quid ante rem, quid cum re, quid post rem evenerit, nihil hoc adiuv, ad Ciceronem inquit Gallus noster, si quis ad eum quid tale retulerat, ut de facto quereretur: est igitur magna ex parte locus hic oratorius, nō modo non iurisconsultorum, sed ne philosophorum quidem, Top. 351.

^a Arist. ad
Alexand. c.
22.

^b Ante rem queruntur, quæ talia sunt, apparatus, colloquia, locus, constituum convivium. Top: 351. potestne tibi huius vitæ hæc lux, (Catilina) aut huius cœli spiritus esse iucundus, cum scias horum esse neminem, qui nesciat te pridie Cal: Ian: Lepido & Tullio Consulibus stetisse in comitio cum telo? manum Consulum, & principum civitatis interficiendorum causa paravisse? Sceleri, ac furori tuo non mentem aliquam, aut timorem tuum, sed fortunam reipub: obstitisse? Ac iam illa omitto (neque enim sunt aut obscura, aut non multo postea commissa) quoties tu me designatum? Quoties me consulem interficere voluisti? Quot ego suas petitiones ita coniectas, ut vitari posse non videbam?

derentur, parva quadam declinatione, & (ut ai-
unt) corpore effugi? Nihil agis, nihil assequeris, ni-
hil moliris, quod^{*} mihi latere valeat in tempore, ne-
que tamen conari, ac velle desistis. Quoties tibi *Nostri non*
iam, quoties extorta est sica ista de manibus? Quoties poteris latere
vero excidit casu aliquo? Et elapsa est? In Cat: 100. *nasum Mar-*
^d *Cum Re: pedum crepitus, strepitus hominum, cor- trial.*

porum umbræ, & si quid eiusmodi: Top: 351. accravatim
iam reliqua (iudices) dicam, ut ad ea, quæ propria
huius causæ, & adiunctiora sunt, perveniam. vos quæ so-
memoria teneatis, non mihi hoc esse propositum, ut ac-
cusem Oppianicum mortuum, sed cum hoc persuadere
vobis velim, iudicium ab hoc non esse corruptum, hoc
vii initio, ac fundamento defensionis, Oppianicum ho-
minem sceleratissimum, & nocentissimum esse damna-
tum, qui uxori suæ Cluentiæ, quæ amita huius Ha-
biti fuit, cum ipse poculum dedisset, subito in illa
media potionē exclamavit, le maximo cum dolore mo-
ti, nec diutius vixit, quam locuta est. Nam in ipso ser-
mone hoc, & vociferatione mortua est. Et ad
haec mortem tam repentinam, vocemque morientis,
omnia præterea, quæ solent esse indicia, & vestigia
veneni, in illius mortuæ corpore fuerunt; eodemque
veneno C: Oppianicum fratrem necavit. Neque est
hoc satis, tametsi in ipso fraterno parricidio, nullum
scelus prætermisum videtur, tamen, ut ad hoc ne-
tarium facinus accederet, aditum sibi aliis sceleri-
bus antè munivit. Nam cum esset gravida Au-
ria fratris vxor, & iam appropinquare partus vide-
retur, mulierem veneno interfecit, vt una illa, &
quod erat ex fratre conceptum, necaretur, posteā
fratrem aggressus est, qui scđ. iam exhausto illo po-
culo mortis, cum & de suo, & de vxoris interiu-
clamaret, testamentumque mutare cuperet, in ipsa sig-
nificatione huius voluntatis est mortuus. Pro. Clu-
entio.23.

^e At post rem rubor, pallor, titubatio, si qua a-
lia signa conturbationis, & conscientiæ, præterea re-
stinctus ignis, gladius cruentus, cæteraque quæ suspici-
onem facti movere possent Top: 351. Cum hæc maximè

cognosceremus, & iam in manibus tabulas haberemus, re-
pente aspicimus litoras eiusmodi, quasi quædam vulnerata-
bularum recentia, statim suspicione offensi, ad ea ipsa nomina
oculos, animumq; transtulimus. erant acceptæ pecunie a C.
Verrutio, sic tamen, ut vsq; alterū, R. litteræ constarent inte-
græ, reliquæ omnes essent in litora. alterum, tertium, quar-
tum, permulta erunt eiusmodi nomina. cum manifesta res
cum flagitiola tabularum, atq; insignis turpitudo teneretur,
quærere incepimus de Carpinatio quisnam esset is Verruti-
us, qui cum tantæ pecuniae rationem haberet, hæc homo,
averlari, rubere, postulo mihi respondeat, qui sit iste Verruti-
us? mercator, an arator, an pecuarius? in Sicilia sit, an dece-
serit? clamare omnes ex cōventu, neminem vñquam ex Sici-
lia fuisse Verrutium. ego instare, ut mihi responderet, ubi es-
set? quis esse? vnde esset? cur servus societatis, qui tabulas cō-
fecerit, semper in Verrutij nomine certo ex loco mēdolus es-
set? atque hæc postulabam: non quo illum cogi putarem oportere,
ut ea mihi responderet invitus: sed ut omnibus istius fur-
ta, illius flagitium, utriusque audacia perspicua esse posset. I-
taque illum iniuriæ metu, conscientiaque peccati, mutum
atque exanimatum, ac vix vivum relinquo. In. Ver. 4, 147.

* Top. 23.

ix. παρακο-
ληστῶν Her-
μογ. παρέειν
4. 14.

* Deinceps est locus dialecticorum proprius, ex consequen-
tibus & antecedentibus & repugnantibus, qui etiam ab ad-
iunctis longè diversus est, nam adiuncta nō semper eveniūt,
consequentia autem semper: ea enim dico b consequentia,
quæ rem necessario consequuntur. Top. 351. Quid si iis ver-
bis scripta est illa proscriptio, ut te ipsa dissolvat, est enim q
M: Tullius falsum SC. retulerit, si igitur retulit falso SC. tū
est rogatio, si non retulit, tum nulla est. pro Dom. 223.

Itemq; & Antecedentia & repugnantia, quid quid enim

* antecedit quamque rem cohæret cum re necessa-
rio Top. 351. Confiteor interficiendi Saturnini causa C Ra-
pivav. Arist. birium arma cepisse, Quid est Labiene? quam à me gravi-
or em professionem aut quod in hunc maius crimen expe-
ciali. 27. Etas? nisi verò interesse aliquid putas inter eum qui homi-
nem occidit, & eum qui cum telo occidendi hominis causa
fuit, si interfici Saturninum nefas fuit, arma sūpta esse contra
Saturninum sine scelere non possunt: si arma iure sumpta
concedis, interfictum iure concedas necesse est. pro Rab.

^{dix των μαχ.}
^{μένων Laers.}
^{in Zenone.}
^{Arist. Top. 2.}
^{c. 4.}
 Et quidquid pugnat id eiusmodi est ut cohædere nūquam possit: Top. 351. vides Eriti, quantum distet argumētatio tua ab re ipsa atq; a veritate, quod consuetudine patres faciunt, id quasi novum reprehendis, quod benevolentia fit, id odio factum criminari, quod honoris causa pater filio suo cōcessit, id eum supplicii causa fecisse dicis, neq; hæc tu non intelligis, sed v̄que eo quam arguas non habes ut non modo tibi contra nos dicendum putas, verum etiam contra rerum naturam, contraque consuetudinem hominum, contra opinio-nes omnium. pro Ros. 25.

Cū tripartitò igitur distribuatur locus hic, in cōsequutiōnem, Antecessionem, & repugnantiam, reperiendi argumēti locus simplex est, tractandi triplex. Top. 35.

^{Plutarch d.}
^{Placitis}
^{1.c. II.}
^{g. ολην.}
^{Plat. in Tim.}
^{mæo. Arist.}
^{Metaphys.}

^a Proximus est locus rerum efficientium, quæ causæ appelleantur. Top. 352: Causa autem ea est, quæ id efficit, cuius est caula, ut vulnus mortis, cruditas morbi, ignis ardoris. Cic. de facto.

In rerum vero natura duo querenda sunt: vnum, quæ materia sit, ex qua quæque res ^b efficiuntur, alterum quæ vis sit, quæ quidque efficiat. Cic. in Lucullo.

^{4.c. 2.}
^{b L. efficitur.}
^{i σοιχτία Galenius. πρὶς σοιχτία Arist.}
^{Mei. 4.c. 3.}
^{1 Αρχές οἵτε τῶν οἰων θύσια, τὸ ποίητον, καὶ τὸ τράπεζον. Laers Zeno.}
^{m ἀντιδέχεσθαι}
^{Cic. I. Tusc.}
^{de Animali.}
^{Arist.}
^{"Lact. L. 2. ea.}
^{6. Ex. Cic. de}
^{natura deorum}

Qualitatum igitur sunt aliæ principes, aliæ ex iis ortæ: principes sunt vniuersitati, & simplices, ex iis autem ortæ variæ sunt, & quasi multiformes. Itaq; aer quoque vnumur enim pro latino ^c) & ignis, & aqua, & terra prima sunt, ex iis autem ortæ animantium formæ, eatumque rerum, quæ gignuntur è terra: ergo illa initia (ut è græco vettam) ^d elementa dicuntur, è quibus aer, & ignis movendi vim habent, & efficiunt, reliquæ partes accipiendi, & quasi patiënti, aquam dico, & terram. ^e Quintum genus, è quo essent astra, mentesque singulares, eorum quatuor, quæ supra dixi, dissimile Aristoteles quoddam esse rebatur, sed subiecta in putant omnibus sine vlla ^f specie, atque carentem omni illa qualitate, faciamus enim tractando vñstatius hoc verbum, & tritus) materialiam quandam, ex qua omnia expressa, atque effecta sint, quæ tota omnia accipere possit, omnibusque modis mutante, atque ex omni parte. Acad. I. Mihi quidem recordanti Ser. vii Sulpitii multos in nostra familiaritate sermones, gratior illi videtur, si quis est sensus in morte, ænea statua futura, & ea pedestris magis, quam in aurata equestris, qualis est L. 3. Syllæ prima statua, magnifice enim Servius Sulpitius ma-

iotum continentiam diligebat, huius saeculi insolentiam vituperabat. ut igitur si ipsum consulam, quid velit, sic pedestri ex aere statuam, tanquam ex eius authoritate, & voluntate decerno, quae quidem magnum civium dolorem, & desiderium, honore monumenti minuet, & leniet. Phil. 9.23.

Utop. 25.

Utop. Plato.

Alcinous.

in Epit.

Utop. 26.

Utop. 26.

Ari. 4.

Met. 4.

Utop. 4.

do ex deorum concilio, & ex Epicuri intermundiis descen-
disset: Audite, inquit, non commentitias, futileisque senten-
tias, non opificem, ædificatorem mundi Platonis de Ti-
mæo deum, nec anum fatidicam Stoicorum *τύποντας*, (quam
latinè licet providentiam dicere) neq; verò mundum ipsum
animo, & sensibus prædium, rotundum, ardentem, volubile
deum, portenta, & miracula, non differentium philosopho-
rum, sed somniantium. Quibus autem oculis intueri potuit
vester Plato fabricam illam tanti operis, qua construi a deo,
atq; ædificari mundum facit? quæ molitus? quæ ferramenta?
qui vestes? quæ machinæ? qui ministri tātu muneris fuerū?
quæ ad modū autē obediens, & patere volūtati architecti, aer, ignis,
aqua, terra, potuerunt? Vnde verò ortę ille quinq; formę,
ex quibus reliquæ formantur, apicē cadentes ad animum
efficiendum? pariendosque sensus? longum est iter, ad
omnia, quæ talia sunt, ut optata magis, quam inventa vide-
antur.

Pronœa vero si vestra est Lucili, eadem requiro, quę paulo
antè ministros, machinas, omnē totius orbis designationē,
atq; apparatū, si alia est, cur mortalem fecerit mundum, nō
quæ ad modū Platonicus deus, sempiternū. de Nat. Deorum. I

^b *Alia* precurſionem quandam adhibent ad efficiendum, &
quæ dā afférunt per le adiumenta, et si nō necessaria: ut amori
congressio causam atiulerit, amor flagitio. Top. 352. Non de-
bet s M: Cato: arripere maledictum ex trivio, aut ex scurratū
aliquo convitio, neq; temerè Consulem populi Ro: saltatorē
yocare, sed conspic. re, quibus præterea vitiis affectū esse ne-
cessit eum, cui vere istud obiici possit, nemo enim ferē sal-
tat sobrios, nisi forte insanit, neq; in solitudine, neq; in con-
vivio moderato, etq; honesto: intempestivi convivij, amoeni
loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. tu mihi
arripis id, quod necesse est omnium vitiorum esse postre-
mū, relinquis illa, quibus remotis hoc vitium esse non potest.
nullum turpe convivium, non amor, non commissatio, non
libido, non sumptus ostenditur, & cum ea non reperiatur,
quæ voluptatis nomen habēt, quæq; vitiola sunt, in quo ipsā
luxuriam, reperire non potes, in cōte vmbram luxuriæ reper-ⁱ *Quæſt. A.*
turum putas? Pro. Mur: 127. *cadi. de Nas*

Ex hoc genere causarum ex æternitate pendentium iſatū Deo: 1. 2. La-
à Stoicis neglittur. Top. 352. factum autē id apollo quod Græ- err. in Zeno-
cí ne.

ci etiā quām, id est ordinem, seriemque causarum, cum causa causæ nexa, rem ex se gignat Cic. de div. i. Nec nos impedit illa ignava ratio, quæ dicitur. appellatur enim quidam a philosophis, ἀργός λόγος, cui si pareamus, nihil est omnino, quod agamus in vita. Sic enim interrogant, si fatum tibi est ex hoc

*** Multa au-**
dem impende-
re videntur
præter natu-
ram præter,
fatum. Cic. i.

Antoniarum

Demosth.

τοσπὶ συράνε
τὴν εἰμαρμέ-
νην, καὶ τὸν ἀν-
τίκατον θάνα-
τον. Αὐθεῖνος
ντοκειμένη.

Gell. l. 13. c. 1.

* τὰ μὲν ἰστιν
αἰσθάνεται,
τὰ δὲ
υχαίσθαντα. La.
in Zenone.

*** Cic. de fato.**

autotetla: sive

τάπιον

*** Arift. 2.**

phys: Artes

*** Ap̄χατετον-**

εταις.

morbo convalescere, sive medicum adhibueris, sive non, convalesces. Et alterutrum fatum est, medicum ergo adhibere, nihil attinet. Rectè genus hoc interrogationis ignavū, atque iners nominatum est, quod eadem ratione omnis ē vita tolletur actio. Licet etiam immutare ut fati nomē non fatum. Sic enim interrogant, si fatum tibi est ex hoc adiungas!, & eandem tamen teneas sententiam, hoc modo:

Sic ex æternitate verum hoc fuit, ex isto morbo convalesces, sive adhibueris medicum, sive non, convalesces: Itemque, si ex æternitate hoc falsum fuit, ex isto morbo non convalesces, sive adhibueris medicum, sive non adhibueris, non convalesces. Deinde cætera. Hæc ratio a Chrysippo reprehenditur. Quædam enim sunt, inquit, in rebus simplicia, quædam copulata: Simplex est, morietur eo die Socrates. huic sive quid fecerit, sive non fecerit, finitus est moriendi dies: at si ita fatum sit, Nascetur Oedipus Laio, non poterit dici, sive fuerit Laius cum muliere, sive non fuerit: copulata enim res est, & confatalis. Sic enim appellat: quia ita fatum sit, & concubitorum cum vxore Laium, & ex ea Oedipum procreaturum: ut si esset dictum: luctabitur Olympiis Milo: & referret aliquis, ergo sive habuerit adversarium, sive non habuerit, luctabitur, erraret: est enim copulatum, luctabitur, quia sine adversario nulla luctatio est. Omnes igitur istius generis captiones eodem modo refelluntur: sive tu adhibueris medicum, sive non adhibueris, convalesces: captiosum. tam enim est fatale medicum adhibere, quam convalescere. Hæc ut dixi confatalia ille appellat: Cic. de fato.

Efficiuntium aliæ sunt causæ, quæ ⁴ planè efficiant nulla re adiuvante, aliæ quæ adiuvari velint, vt sapientia efficit sapientes sola per se, beatos efficiat necne sola per se, quæstio est: Top: 352. huius generis vis varia est, & sæpe aut maior, aut minor, vt & illa, quæ maxime vim habet ⁴ sola sæpe causa dicatur Part. 372. nam bellicas laudes solent quidam extenuare verbis, casque detrahere du- cibus, communicare cum militibus, ne propriæ sint imperia torum

torum: & certè in animis militum virtus, locorum opportunitas, locorum auxilia, classes, commatus multum invant: Maximam vero partem quasi suo iure fortuna sibi vēdicat, & quicquid est proprie gestum, id penè omne ducit suum. At vero huius gloriæ C. Cesar, quam es paulo ante adeptus, locum habes neminem: totum hoc, quantumcunque est, (quod certè maximum est) totum, inquam, est tuum: nihil sibi ex ista laude C. Cesar, nihil perfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit: Quin etiam illa ipsa rerum humanarum domina fortuna, in istius se societatem gloriæ non offert, tibi cedit, tuam esse totam, ac propriā facetur. pro Marcello. 141. Sunt autē aliae cause, quæ aut propter principium, aut propter exitum confidentes vocantur Part. 372.

^b Non igitur magis Octavium Leptines, nec Veientiū rex eos, quos modo nominavi, quam Ser. Sulp. occidit Antonius. Is enim profecto mortem attulit, qui causa mortis fuit: Phil. 9. 23. tu autem omnium stultissime nō intelligis, si id, quod in aeguis voluisse, interfici Cæsarem crimen sit, etiam letatum esse morte Cæsarlis, criminē esse. Quid enim inter est inter lusorem facti, & probatorem? aut quid retent vtrū voluerim fieri, an gaudeam factum? ecquis est igitur te exceptio, q̄ illū regnare gaudebat? qui illud aut fieri noluerit? in Phil. 3. aut factū improbarit? omnes enim in culpa etenim omnes boni, quantum in ipsis fuit, Cæsarem occiderunt: aliis consilium, aliis animas, aliis occasio defuit, voluntas nemini. sed stuporem hominis, vel dicam pecudis, attendite. sic enim dixit M. Brutus, quem ego honoris causa non ino: cruentum pugionem tenens Ciceronem exclamavit: ex quo intelligi debet cum conscientia finisse. Ergo ego sceleratus appellor a te, quem luspiciatum aliquid luspicaris, ille, qui stillantem præse pugionem tulit, is a te honoris causa nominatur. Philip. 2. 174.

^c Cum in disputationem inciderit causa efficiens aliquid necessario, sine dubitatione licet, quod efficitur ab ea causa, concludere: cum autem erit talis causa, ut in ea non sit efficiendi necessitas, necessaria conclusio nō sequitur. Top. 352.

^d Arg. etiam est causarum dissimilitudo, quod aliæ sunt, ve fine villa appetitione animi, sine voluntate, sine opinione suum quasi opus efficiant velut omne intereat quod or. 2. phy. 5. cum

^b Ex Defin.

Fabius li. 7.

digest. i. 9. ad

L. Aquiliā.

^g τοις εποιεισ απολε

μεταχειρισθαι

^{βάνη γ. μετα}

^{τοξίων. Dem.}

in Phil. 3.

^{τοξίων. Dem.}

tum est. Top. 353.

* προαιρέσει. 2. Aliæ autem ^a aut voluntate efficiuntur, vt tu, cum hunc libellum legis.

Phy. 5. b τῷ πάθει. Aut ^b perturbatione animi, vt si quis eventum horum tem-
porum timeat.

4 φύσει Arist. Aut ^c habitu, vt facilè, & cito irascatur.

2 phy. c. 5. Aut ^d natura, vt vitium indies crescat.

ε τέχνῃ. Aut ^e arte, vt benè pingat.

5 αὐτοκέντρῳ. Aut ^f casu, vt prosperè naviget. Top. 353.

8 αἵματι πόση. Omnium vero causarum in aliis inest & cōstantia in aliis nō
in est. In natura, & arte constantia inest, in ceteris nulla.

9 Αίτια πρόσ- Earum causarum, quæ non sunt constantes, aliæ sunt ^b per
διὰλειπουσα. spiculae, aliæ latent,

10 L: Hoc ipsū Perspicuae sunt, quæ appetitionem animi, iudiciumq; tan-
est fortuna e- gunt. Top. 353.

veniti s obscuri Latent, quæ subiectæ sunt fortunæ. Top. 353.

11 ea causa quæ cum enim nihil sine causa fiat, i hoc ipsum est fortunæ e-
latenter effi- ventus obscura causa, quæ latenter efficitur. Nec enim Her-
citus! Al. qui la- culi Deianira nocere voluit, cum ei tunicam sanguine Cé-
tenter effici- tauri tintam dedit, nec prodesse Phæreco Iasoni is, qui gla-
vur. Causæ for dio vomicam eius aperuit, quam sanare medicus non poterat.
enitè Cic. in multi enim etiam cum obesse vellent, profuerunt, & cum
Faro. τύχῃ prodesse, obfuerunt. De Nat: Deorum. 3.

Arist. phr. 2. Quid queris Carneades, cur hæc ita fiant, aut qua parte
Cic. de div. 2. perspici possint? nescire me fateor, evenire autem te ipsum
in Timæo. dico videre. Casu inquis. Itane vero? quidquam potest esse

casu factū, quod omnes habeat in se numeros veritatis? qua-
tuor tali iacti casu Venereum efficiunt: num etiam centum
venereos, si CCCC talos ieceris, casu futuros putas? alper-
sa temerè pigmenta in tabula oris lineamenta effingere
possunt. nū etiā Veneris! Cnidiæ. Coæq; pulchritudinem ef-

11 Al. Gnidie. singi posse aspersione fortuita putas? Sus rostro si humi, A-
litterā impresserit, num propterea suspicari poteris Andro-
macham Ennij ab ea posse describi? fingebat Carneades in

12 Al. etiam Chiorum lapicidinis saxo diffisso, caput exiisse Panisci,
ea quæ fiunt. Credo aliquam non dissimilem figuram, sed certè non tale,
partim fiunt ut eam factam a Scopa diceres. sic enim se profecto res ha-
gnorata. bet, vt nunquam perfectè veritatem casus imitetur. De
æstotaixēta Diu. 1.

Arist. eth. 3. 13 Essæ vt ea, quæ fiunt, partim sint ignorata, partim volūtaria.
Igno:

Ignorata, quæ necessitate effecta sunt, voluntaria, quæ consilio, quæ autem fortuna, vel ignorata, vel voluntaria. Nam iacere telum voluntatis est, ferire quem volueris, fortunæ. Ex quo aries ille lobiicitur in Iurisconsultorum actionibus, si tecum manu fugit magis, quam iecit Top. 353.

Cadunt in Ignorationem, atq; imprudentia perturbationes animi, quanquam sint voluntariæ, obiurgatione enim, & admonitione deuiciuntur, tamē habent ratos motus, ut ea, quæ voluntaria sunt, aut necessaria interdum, aut certè ignorata videantur Top. 353.

Jam vero dñis, id est vel summum bonum, vel ultimum, vel extreum, quod Græce τέλος nominant, quod ipsum nullam ad aliam rem, ad id autem res referantur omnes. De fin. i. Hi non viderunt ut ad cursum equū, ad arandū bovem, ad indagandum canem: sic hominem ad duas res, ut ait ^d A. aristoteles, intelligendum, & agendum esse natum, quasi mortalem deum. contrāq; ut tardam aliquam & languidam pe- cudem ad pastum, & ad procreandi voluptatem, hoc divinū ^e animal ortum esse voluerunt. Quo nihil mihi videtur esse absurdius; atq; hęc contra Aristippū, qui eam voluptatem non modo summam, sed solam etiam dicit, quam omnes unam appellamus voluptatem. de fin. 2.

Cūiusdus huic causarum loco, locus ille est, qui efficitur ex causis. Top. 353. ut enim causa effectum indicat: sic quod effectum est, quæ fuerit causa demonstrat. Hic locus suppeditare solet oratoribus, & poetis, sæpe etiam philosophis, sed iis qui ornatè & copiosè loqui possunt mirabilem copiam dicendi, cum denuntiant quid ex qua re sit futurum. Top. 353. Ego enim de meo sensu iudico. Nam ita mihi salutare rep. vobiscum perfui liceat, ut ego quod in hac causa vehementer sim, nō atrocitate animi moveor, quis enim est seqens in me mitior? sed singulari quadam humanitate, & misericordia. Videor enim mihi hāc vrbē videre lucem orbis terrarū, atq; arcem omnī gentiū, subito uno incendio coincidentē, cerno animo sepultam patriam, miseris, atq; inseptos accertos civium. Versatur mihi ante oculos aspectus Cethegi, & furor in vestra cæde bacchantis: cum vero mibi proposui repugnantem Lentulum, (sicut ipse, se ex fatis sperasse confessus est) purpuratum esse hunc Gabinium, cum exercitu venisse Catilinam, cum lamentationes matrum familias,

cum

tum fugam virginum, atque puerorum, ac vexationem virginum Vestalium perhorresco In. Cat 4. 120.

^a Reliquis est comparationis locus. Comparatur igitur ea, quæ aut maiora, aut minora, aut paria dicuntur : in quibus spectatur hæc, numerus, species, vis, quædā etiam ad res, alias affectio Top. 353. ^b Numero sic comparantur, ut plura bona paucioribus bonis anliponantur, pauciora malala malis pluribus, diuturniora bona brevioribus, longè & latè pervagata angustis, ex quibus plura bona propagantur, quæque plures imitantur ac faciant. Top. 354. Sed, ut concedam incertos exitus esse belli, Martemque communem, tamen pro libertate vitæ periculo decernendum est. Non enim in spiritu vita est, sed ea nulla est omnino servienti. Omnes nationes servitatem ferre possunt, nostra civitas non potest. nec villam aliam ob causam, nisi quod illæ laborem, doloremque fugiant, quibus ut careant, omnia perpeti possunt, nos ita à maioribus instituti, atque imbuti sumus, ut omnia consilia, atque facta, ad virtutem & dignitatem referamus. Ita præclara est libertatis recuperatio, ut ne mors quidem sit in repetenda libertate fugienda: quod si immortalitas consequeretur presentis periculi fugam, non tamen eo magis ea fugienda videtur, quo diuturnior esset servitus. Cum vero dies & noctes omnia nos vndique fata circumstent, non est nostrum, nominisq; Romani dubitare cum spiritum, quem naturæ quis debat, patriæ reddere. Phil. 10. 23 6.

^b m. c. d. ei:
Arift. Top. 3.
e. a.

Specie autem comparantur, ut anteponantur, quæ poster se experenda sunt iis, quæ propter aliud, & ut innata, atq; insita assumptis, & adventiis, integra contaminatis, iucunda minus iucundis, honesta ipsis etiam utilibus, proclivia labiosis, necessaria non necessariis, sua alienis, rara vulgaribus, desiderabilia iis, quibus facile carere possis, perfecta inchoatis, tota partibus, ratione vtentia rationis expertibus, voluntaria necessariis, animata inanimatis, naturalia non naturalibus, artificiosa non artificiosis. Top. 354. Ego autem P.C. sic interpretor sensisse maiores nostros, ut causam mortis censuerint, non genus esse querendum. Etenim cui legatio ipsa morti fuisset, eius monumentum extare voluerunt, ut in bellis pericolosis obirent homines legationis munus audaciis. Lar. Tolunius rex vcientium quatuor legatos populi Ro. Fidenis

denis interemis, quorum statuæ in rostris steterunt usq; ad nostram memoriam, iustus honos: iis enim maiores nostri, qui ob remp: mortem obierant, pro brevi vita diuturnam memoriam reddiderunt. Cn:^a Octavij, clari, & magni viri, qui primus in eam familiam, quæ postea viris fortissimis floruit, ^b De Octavia
aculit consularum, statuam videmus in Rostris. Nemo e- o Plin. L. 34.
c. 6.
nim tum novitati invidebat, nemo virtutem non honora-
bat, at ea tuit legatio Octavii, in qua periculi suspicio nō
lubet, nam cum esset missus à senatu, ad animos regū per-
spiciendos, liberorumque populorum, maximeque ut nepo-
teum Antiochi regis, eius, qui cum maioribus nostris bellum
gesserat, classes habere, elephantos alere prohiberet, Lao-
diceæ in gymnasio à quodam Leptine est interfectus. Red-
dita est ei tum à maioribus statua pro vita, quæ multos per
annos progeniem eius honestaret, nunc ad tantæ familiæ
memoriam sola restaret. Atqui & huius, & Tullo Cluvio, & L;
Rufio, & Sp: Antio, & C: Fulcinio, qui à Veientium rege cœsi
sunt, non languis, qui est profusus in morte, sed ipsa mors ob
temp: obita honori fuit Phil. 9. 229.

^b Vis autem in comparatione sic cernitur: efficiens cau-
sa gravior, quam non efficiens, quæ seiphs contenta sunt
meliora, quam quæ egent alii, quæ in nostra, quam quæ in
aliorum potestate sunt. Stabilita incertis, quæ eripi non pos-
sunt ijs, quæ possunt Top 354. Duæ sunt artes, q. æ possunt
locare homines in amplissimo g: adu dignitatis: yna impe-
ratoris, altera Oratoris boni. Ab hoc enim pacis ornamēta
retinentur, ab illo belli pericula repelluntur, et ceteræ tamen
virtutes ipsæ per se multum valent, iustitia, fides, pudor, tem-
perantia, quibus te Servi excellere omnes intelligunt. Sed
nunc de studiis ad honorem dispositis, non de insita cuiusq;
virtute dispergo: omnia ista vobis studia de manibus excuti-
untur, simul atque aliquis motus novus bellicum canere cœ-
pit. Etenim ut ait ingeniosus poeta, & author valde bonus:
præliis promulgatis ^c Tollitur è medio, non solum ista vestra
verbosa simulatio prudentiæ, sed etiam ipsa domina rerum ^d Ennius.
sapientia, vi geritur res spernitur orator, non solum odiosus in
dicendo, lac loquax, verum etiam, bonus, horridus miles a-
matur: vestrum vero studium totum iacet: ^d Non ex iure manus ^d Coll. L. 30.
conservum, sed magè ferro. inquit rem reperunt. Quod si ita est, c. 9.
cedant, opinor, Sulpiti forum castris, otium militiae, stylus,

gladio, umbra Soli. Sit deniq; in civitate ea prima ars, propter quam ipsa est civitas omnium princeps. pro. Muræn: 131.
 * *οχέας αρός* *Affectio autem ad res alias est huiusmodi: principum
tua. Ari. To.* commoda maiora, quam reliquorū. Itemque quæ iucundiora, quæ pluribus probata, quæ ab optimo quoque laudata. Atque ut hæc in comparatione meliora, sic deteriora, quæ ijs sunt contraria. 354. Top: hanc vero pontifices labem turpitudinis, & inconstantiae poterit pop. Ro: dignitas sustinet vivo senatu, vobis principibus publici consilii, ut domus M: Tullii Ciceronis cum domo Fulvii Flacci ad memoriam pœnæ publicè constitutæ coniuncta esse videatur? M: Flaccus, quia cum C: Graccho contra salutem reipublicæ fecerat, & senatus sententia est imperfectus, & eius domus eversa, & publicata est: In qua porticum aliquantò post Qu: Catulus de manubiis Cimbricis fecit. Ista autem fax, at furia patriæ, cum urbem Pisone & Gabinio ducibus cepisset, occupasset, teneret, uno eodemque tempore & clariss: virti moriui monumenta delevit, & meam domum cum M. Flacci domo cœ. iungebat: ut qua poena senatus afficerat eversorem civitatis, eadem iste oppresso senatu afficeret eum, quem C. custodem patriæ iudicassent. Pro. dom. 235.

Εν comparatione autem omnia valent, quæ sunt eiusmo-
δεπο μειζονος di: *δι*: *quod in re maiori valet, valeat in minore.* Top: 347. Ete-
Hermog: μητι nim si *Iuppiter Opt: Max.* cuius nutu & arbitrio cœlum, ter-
ευρ: 3.c.7. Α- ra, mariaque reguntur, sæpè ventis vehementioribus, aut
ριστ. Top. 2. immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut intolerabili frigore hominibus nocuit, urbes delevit, fruges perdi-
ε. 4. dit, quorum nihil *δι* pernicies causa divino consilio, sed vi ip-
** επιγέρω* sa, & magnitudine rerum factum putamus: at contra cōmo-
Ζεύς, θό. θ' θαρ da, quibus utimur, lucemque qua fruimur, spirituque, quem
πάντας αἰδα- ducimus, ab eo nobis dari atq; impatiiri videmus. Quid mi-
Θεογ. v. ramur L: Scyllam, cum solus remp: gereret, orbemq; terra-
** Al pernicij* rum gubernaret, imperiiq; maiestatem, q; armis receperat, legibus cōfirmaret, aliqua animadvertere non potuisse? Nisi
 hoc mirum est, quod vis divina assequi non possit, si id mens humana adepta non sit. Pro. Roscio Amerino. 40.

Επο μηρο- Itemq; contra: quod in re minore valet, valeat in maiore.
τίπα. Top: 347. hic parvæ consuetudinis causa huius mortem fert
** Terent. in* tam familiariter: quid si ipse amasset? quid mibi hic faciet
Andria. patris Orat. 2. 194.

Item quod in respectu valet, valeat in hac, quæ pars est. 347. 8 annos.
 Parium autem comparatio nec elationem habet, nec summissionem: est enim æqualis. Top. 354. *Quis tandem nobis risit. Top. 2.c.*
Ista iura tam æqua describit? quis hoc statuit quod æquum sit 4. Metaphys.
in Quintum, id iniquum esse in Nævium? Pro. Quint. 8. sicutum. 4.c.
 15.

Stromatis primi, Sectio tercia.

AM quoniam ita a principio divisimus, ut
 alios locos diceremus in eo ipso, de quo
 ambigitur, hæc tene, de quibus satis est di-
 cendum, alios assumi extrinsecus, de iis pau-
 ca dicamus. Top. 354.

^b Quæ autem extrinsecus assumuntur, ^b vobis. I.
 ea maximè ex autoritate dicuntur. Top. suntq; sex,
 præiudicia,

347. *Nec sua vi, sed extranea sublevantur ut hæc: hoc verum fama, ror me-*
est: dixit enim Q. Luctatius. hoc falsum est: habita enim est ta, tabulae,
questio. hoc sequi necesse est, recito enim tabulas. Orat. 2. iurandū,
194. Itaque Græci tales argumentationes ἀριχνες vocant, id testes. Fab.
est artis expertes. Top. 347. Nec eo tamen dicuntur sine l. 5. c. 1. 2. 3.
i arte, q; ita sunt, sed quod ea non parit oratoris artis, sed foris 4. 5. 6. 7.
ad se delata tamen arte tractat, & maximè in testibus. Part. 1 Minucia-
365 Hæc enim argumentatio, quæ dicitur artis expertis. in nus. mī tū
testimonio posita est. Top. 354. i πχειρωμα-

¹ Testimonium dicimus omne, quod ab aliquo re externa ^{τοις}.
 sumitur ad faciendam fidem. Top. 354. ^m Testimoniorum ^{1 μαρτυρίων}
 vero genera sunt duo, divinum, & humanum. Part. 359. Divi- Arist. ad A-
 na hæc terè sunt testimonia: primum orationis, ut ora- lexand. c. 14.
 cula (oracula enim ex eo ipso appellata sunt quod inest ^m νόος. 2.
 his deorum oratio. Top. 355.) ut auspicia, ut vaticinatio-
 nes, & responsa sacerdotum, aruspicum, coniectorum. Part.
 359. Deinde rerum, in quibus insunt quasi opera divina que-
 dam: primum ipse mundus, eiusque omnis ordo, & ornatus,
 deinceps aerei volatus avium, atque cantus, deinde eiusdem
 aeris sonitus, & ardores, multarumque rerum in terra por-
 tenta, atque etiam per exta inventa præsensio: a dormienti-
 bus quoq; multa significata visis, quib; ex locis sumi interdū
 solēt ad fidē faciendā testimonia deorū. Hoc in genere est il-

Iud: Top: 355. Nam ut illa omittam, visas nocturno tempore in occidente faces, ardoremq; cœli, ut fulminum iactus, ut terræ motu, ceteraque, quæ tam multa nobis Consulibus facta sunt, ut hæc, quæ nunc fiunt, canere dii immortales videantur: Hoc certe (Quirites) quod sum dicturus, neq; prætermittendum, neque relinquendum est. Nam profectio memoria tenetis (Cotta, & Torquato Cōsulibus) complures in Capitolio turres de cælo esse percuscas, cum & simulacra deorum immortalium de pulsa sunt, & statuæ veterum hominum deiectæ, & legum et aliquid facta, iactus est etiam ille, qui hanc urbem condidit, Romulus, quem inauratum in Capitolo parvum, atque lactantem, yberibus lupinis inhiantem fuisse meministis. Quo quidem tempore, cum aruspices ex fast. Quos tota Etruria convenissent, cædes, atque incendia, & legum interitum, & bellum civile, & domesticum, & totius urbis, & imperii occasu appropinquare dixerunt, nisi dii immortales omniratione placati, suo numine propé fata ipsa flexissent, Itaque illerū responsis tunc & ludi decem per dies facti sunt, neque res villa, quæ ad placandum divos pertineret, prætermissa est. Idemq; iussent simulacrum Iovis facere maias, & in excelso collocare, & contra, atque antē fuerat, ad Orientem converttere. Ac se sperare dixerunt, si illud signum, quod videtur, solis ortum, & forum, curiamque conspiceret, fore, ut ea consilia, quæ clā essent iusta contra salutem, urbis, atq; imperii illustrarentur. Hic quis potest esse (Quirites) tam aversus à vero, tam præcepis, tam mente captus, qui negat hæc omnia, quæ videmus, præcipueq; hanc urbem deorū immortalium nutu, atque potestate administrari: Illud vero nonnē ita prælens est, ut nutu Iovis Opt: Max: factum esse videatur: vt, cum hodierno die mane per forum meo iussu, & coniurati, & eoru indices in eodem Concordiè ducerentur, eo ipso tempore signum statueretur, quo collocato, atq; ad vos, lenatumq; converso, omnia & senatus, & vos, quæ erant contra salutem omnium cogitata, illustrata, & patefacta vidi- stis. Quibus ego si me restituisse dicam, nimium mihi sumam, & non sim terrendus. Ille ille Iupiter restituit, ille Capitolium, ille hæc templa, ille hanc urbem, ille vos omnes salvos esse voluit. In Cat 3.115.

Debito 3.

^b Testimonium humanum est, quod spectatur ex authoritate, & ex voluntate, & oratione, aut libera, aut expressa, in quo

quo insunt scripta, pacta, promissa, iurata, quæsita. Part 359.

Persona autem non qualiter cunque testimonii pondus habet. Top. 354. sed ^c auctoritatem aut natura, aut tempus af- ^c *Agius*. fert. Top. 354.

Naturæ auctoritas in virtute inest maximè. Quæ autem virtute fidem faciunt, ea bipartita sunt: ex quibus alterum natura valet, ut deorū alterū industria, ut hominū. Top. 354.

In tempore autem multa sunt, quæ afferant auctoritatem, ingenium, opes, etas, fortuna. Nam & ingeniosos, & opulentos, & etatis spatio probatos, dignos quibus credatur, putant: nō recte fortasse, sed vulgi opinio vix mutari potest. Top. 354. Iraq; quos ingenio, quos studio, quos doctrina pæditos vident, quorumque vitam constantem, & probatam, ut Catonis, Lælii, Scipionis, aliorumque plurimi, rentur eos esset, quales se ipsi velint. Top. 355. Quo teste igitur hoc planum faciam? venerat, ut opinor, hæc res in iudicium certe. Qui erat petitor? Fannius. Quis reus? Flavius. Quis iudex? Cluvius. Ex his unus mihi testis est producendus, qui pecuniam datam dicat. Quis est ex his gravissimus? sine controversia, qui omnium iudicio comprobatus est iudex! Quæ igitur ex his tribus a me testem expectari? peritorem? Fannius est. contra se nunquam testimonium dicitur. reum? Flavius est. Is iam pridem est mortuus: si viveret verba audiretis. Iudicem? Cluvius est. Quid is dicit? H Seccto. Panurgi nomine Flavium Fannio dissoluisse: quem tu si ex censu speches, eques Romanus est, si ex vita, homo ^d clarissimus est, si exte, iudicem sumpsisti, si ex veritate, id quod scire patitur, & debuit, dixit. Nega, nega nunc equiti Romano, hec in hunc modo, iudici tuo credi oportere. circumspicit, estuat, negat nos Cluvii testimonium recitaturos: recitabimus: et rassimani, & tenui spe te consolaris. Recita testimonium Manilii, & Luscii Ocreæ, duorum senatorum honoratissimorum, qui ex Cluvio audierunt. Verum Luscio dices, & Manilio, an & Cluvio non esse credendum? planius, atque apertius dicam? verum Luscius, & Manilius nihil de H Seccto ex Cluvio audierunt: an Cluvius falsum Luscio & Manilio dixit? hoc ego loco soluto, & quieto sum animo, & quorsum recidat responsum tuum, non magnoperé labore. Firmissimis enim & sanctissimis testimonialis virorum optimorum causa Roscius communica est. Si lama ubi deliberatum est, quibus abroges fidem

iuris iurandi, responde: Manilio, & Luscio negas esse credendum? dic, aude: est tu? contumacia?, arrogancia?, vita? que universae vox. Quid expectas quam mox ego Luscium, & Manilium dicam ordine esse senatores? ætate grandes natu? natura sanctos, & religiosos? copiis rei familiaris locupletes, & pecuniosos? Pro. Roscio. Com: 52. Nec solum eos censent tales esse qui in honoribus populi, atq; in rep. ver. lantur, sed & oratores, & philosophos, & poetas, & historicos, ex quorum & dictis, & scriptis saepè authoritas petitur ad faciendam fidem. Top. 355.

Sed reliquis quoque rebus, quanquam in iis nulla species

*Top. 1. Eth. 1. virtutis est, tamen interdum confirmatur fides, si aut^a ars c. 3. Arist. ex. quædam adhibetur (magna est enim vis ad persuadendum per se credere scientia) aut usus: plerumque enim creditur iis, qui experti Eneid. II. sunt. Top. 354. Vtrum enim inscientem vultis contra foedera fecisse Cn: Pomp: an sciétem? si scienté, ô nomen nostri imperii, ô pop. Ro. excellens dignitas, ô Cn: Pomp. sic longé, latéque diffusalaus, ut eius gloriæ domicilum cōmunis imperii finibus terminetur: ô nationes, vrbes, populi, reges, terrarchæ, tyranni testes Cn: Pompeii non solum virtutis in bello, sed etiam religionis in pace, vos denique mutæ regiones imploro, & sola terrarum ultima, vos maria, portus, insulae, littoraq;. Quæ est enim ora, quæ sedes, quis locus, in quo non extenter huius cum fortitudinis, tu vero humanitas, cum animi, tum consilii impressa vestigia? hunc quisquam incredibili quadam, atq; inaudita gravitate, virtute, constantia prædictu, foedera scientem neglexisse, violasse, tu pisse dicere audebit? gratificatur mihi gestu accusator: inscientem Cn. Pomp. fecisse significat: quasi vero levius sit, cum in tanta rep. versere, & maximis negotiis præfisi, facere aliquid quod icas non licere, an omnino necire, quod liceat. Etenim cum in Hispania bellum acerrimum, & maximum gesserat, quo iure Gaditana civitas esset, nesciebat? An cuius linguae populi non nosset, interpretationem foederis non tenebat? Id igitur quisquam Cn. Pomp ignorasse dicere audebit, quod mediocres homines nullo vnu, nullo studio militari prædicti, quod librarioli denique scire profiteantur? e quidem contra existimo (iudices) cum in omni genere, ac varietate artium etiam illorum, quæ non sine summo otio discuntur, Cn: Pomp. excellat, tum singularem quandam laudem

laudem eius, & præstabilem esse scientiam in fœderibus, pationibus, conditionibus populorum, regum, exterarū natiōnum, in vniuerso denique belli iure, ac pacis: nisi forte, quę nos libri docent in umbra, & otio, ea Cn: Pomp. neque cum requiesceret, litteræ, neque cum rem gereret, res ipsæ doce-re potuerunt. pro. Bal. 86.

Facies etiam necessitas fidem, quæ tum a corporibus, tum ab animis nascitur. Nam & verberibus torti, & igne fatigati quę dicūt, ea videtur veritas ipsa dicere. Top. 355. Cur igitur servos manumisit? metuebat scilicet, ne indicaretur, ne dolore perferre non possent, ne tormentis cogarentur occi-sum esse a servis Milonis in Appia via Pub. Clodium confi-teri. Quid opus est tortore? quid queris? occideritne? occi-dit iure, an iniuria nihil ad tortorem. Facti enim in equuleo quælio est, juris in iudicio. Quod igitur in causa querendū est, id agimus, hoc, quod tormentis inveniri vis, id fatemur. pro Milone. 121.

Et quę a perturbationibus animi sunt, dolore, cupiditate, iracundia, metu, quia necessitatis vim habent, afferunt au-thoritatem, & fidem: cuius generis etiam illa sunt, ex quibus non unquam verum invenitur, pueritia, somnus, impruden-tia, vinolentia, insania. Nam & pueri sāpē indicaverunt ali-quid, ad quod pertineret, ignari, & per somnum, vinum, in-saniam, multa sāpē patefacta sunt. Top. 355.

Quinetiam audiendus sit Popa Licinius, nescio quis, de Circo maximo, servos Milonis apud se ebrios factos sibi confessos de interficiendo Cn: Pomp. coniurasse, dein-de postea te gladio percussum esse ab uno de illis, ne indicaret: Pompeio in hortos nunciavit: arcessor in pri-mis. De amicorum sententia rem defert ad senatum: non poteram in illius mei, patriæque custodis tanta suspicione non metu exanimari: sed mirabar tamen credi Popæ ebri-osorum servorum cōfessionem audiri, vulnus in latere, q. od acu punctum videretur, pro iictu gladiatoris putari. Pro. Mi-lone. 123.

Multi etiam in res odiosas imprudentes inciderunt, ut Stalerio nuper accidit, qui ea locutus est bonis vi-ris subfuscantibus, pariete interposito, quibus pa-tefactis, in iudiciumque prolatis, rei capitalis iure dam-natus est: huic simile quiddam ^b de Lacedæmonio nesci-^b Thucydides bellii Pelopo-nesiaci pris-

Pausania accepimus, Top. 355.

• Ammonius

ab eo;

Marsilius

τωι συμβεβη-

κότωι συνδρο-

μήν appellat.

• φίλην Hesi-

ed. I. τωι

καρπά.

* Concurso etiā nonnūquam rerū fortuitarum, ut si intervē-
tum est casu, cum aut ageretur aliquid, quod proferendum
non esset, aut diceretur: in hoc genere etiam illa est in Pal-
medem coniecta suspicionum prodictionis multitudine, quod
genus refutare interdum veritas vix potest. Top. 355. Huius
etiam generis est^b fama vulgi quoddam multitudinis te-
stimoniū. Top. 355. Audita, & per vulgata, & per celebrata
sermonibus res est. percipitis animis (iudices) iam cūdū. quid
velim, vel potius, quid nolim dicere: quod etiam si est fa-
ctū, certè a Cœlio non est factum, quid enim attrinebat? Est
enim ab aliquo fortasse adolescentे non tam insulso, quam
non verecundo. Sin autē est factū, non illud quidem mode-
stū, sed tamē non est infacetum mendacium, quod profecto
nunquam hominum sermo, atq; opinio comprobasset, nisi
omnia, quæ cum turpitudine aliqua dicerentur, in istam qua-
dratē aperte viderentur. Pro. Cœlio. 61.

• Xeria. 355.

τοι γέ εὐποτα-

γε ὀικονομίας

διονα. Mi-

nucianus.

• οὐσ. 4.

Aphthon: in

pro gymnas.

matis.

* Expositis omnibus argumentandi locis illud primū intelli-
gendū est Top. 355. In superiori genere etiā de inveniendis,
in hoc de tractandis argumentis cogitādū esse 2 Orat. 186.
facile igitur hic noster (nō enim declamatorē aliquē de lu-
do, aut rabilū de foro, sed doctissimū, & perfectissimū queri-
mus) quoniam loci certi traduntur, percurret omnes, viciū
aptis generatim, dissēct, ex quo emanent etiam, qui^c commu-
nes appellantur loci: Qui quanquam proprij cœularum, &
inhærentes in earum nervis esse debent, tamen, quia de vni-
versitate tractari solent, cōmunes a veteribus nominati sunt:
Orat. 325. quorū partim habent vitiōrum, & peccatorū acrē
quandam cum amplificatione incusationem, aut querelam,
contra quā dici nihil solet, nec potest: ut in depeccatorem,
in proditorem, in particidam, quibus vti, confirmatis crimi-
nibus oportet: aliter enim ieiuni sunt, atq; inanes. Alij autem
habent depreciationē, aut miserationē: Alii vero ancipites
disputationes, in quibus de universo genere in utrāq; partē
disserti copiosē licet. Orat. 138 Facile est accusare luxuriē,
Dies iā me deficiet, si, quæ dici in eā sententiā possint, concer-
expromere: de corruptelis, de adulteriis, de protervitate, de
ſūptibus, immensa est oratio; ut tibi reum nemine, sed virtus
proponas, res tamen ipsa & copiosē, & graviter accusari po-
test. Sed vestræ sapiētia est (iudices) nō abduci ab rco, nec
quos

quos aculeos habet severitas, gravitasq; cum eos accusator
exerit in rem, in virtutem, in mores, in tempora, emittere in ho-
minem, & in reum, cum non nō suo crimen, sed multorum vitio
sit in quoddam odium iniuste vocatus. Pro Cœlio 52. Etiam
illi in dicendo persæpè incident loci, ut de diis immortalibus,
de pietate, de concordia, de amicitia, de communione civium,
de hominum, de gentium iure, de æquitate, de temperantia,
de magnitudine animi, de omni virtutis genere sit dicendū.
Orat. I. 141.

^{c. 14.} ^{1. 3. 18.} ^{Publ. M.}
 * Hoc in numero ponenda est, quam ^{γράμμα} illi, nos appellam
amus Sententiam. Sententia vero est oratio sumpta de vi-
ta, quæ aut quid sit, aut quid esse oporteat, in vita breviter ^{Arist. ad A-}
ostendit ad Her. 4. Quævis, quid potuerit amplius assequi ^{mis Gell. 17.}
Plancius, si Cn. Scipionis fuisset filius? magis ædilis fieri non ^{c. 14.}
potuisset: sed hoc præstare, quod ei minus invideretur. Ete. ^{lexand. I.}
animum honorum gradus summis hominibus, & insimis sunt pa-
re, gloriæ dispare. Quis nostrum se dicet M. Curio? quis Ca. ^{Plus arch.}
Fabricio? quis Publ. Duillio patrem? quis Atilio Calatino? ^{in Homero.}
Quis Cn. & Publ. Scipionibus? quis Afr. cano? Marcello? Max-
imo? eodem sumus honorum gradus, quos illi, assecuti, est e-
nim in virtute multis ascensus, ut is gloria m. ximè exceil-
lat, qui virtute plurimum præstat. Honorum populi finis est
consulatus, quem magistratum iam octingenti ferè conse-
quenti sunt: horum, si diligenter quæras, vix decimam partem
reperias gloria dignam. Sed ne mo unquam sic egit, ut ^{τις} cur
iste sic consul? quid potuit amplius, si L. Brutus esset, qui civi-^{f. 6.}
tatem dominatur regio liberauit & honore nihil amplius, laude ^{Αποφθέγμα.}
multum: sic igitur Plancius nihilominus quæstor est faciens, ^{τα Cic. Fam.}
& tribunus plebis, & ædilis, quam si esset summo loco natus Epist. I. 9. ep.
Pro Plan. 274.

^{s. 7.} ^{1. 7.}
 * In eandem cadunt sententiam ea, quæ a senecte Catone ^{τις}
sunt collectæ, quæ vocatur ^{ἀποφθέγματα} Cic. off. 2: ex quo ge- ^{καιρῷ θεωρεῖσθαι}
nere comparationis illud est Catonis lenis, a quo cum quæ ^{χειρὶ δασῶν} o-
raretur, quid maximè in re familiarí expediret? Respondit, ^{τελείων, γιό-}
bené pascere: quid secundum? satis bone pascere: quid ter ^{δισταύλος,}
tium? bene vestire: & cum ille, qui quæsierat dixisset, quid tunc undique ^{άγαρ}
merari? tu ille, quid hominē inquit occidere? Cic. off. 2. Quæq; &c.
sunt vera precepta sapientum, qui iubent tempori parere, & Phociyllid.
Se qui deum, & se noscere, & nihil nimis. De fin. 3. Quintilia Theogn:
ac forte ille sibi me potius, peperisse iam honores, quam iter Pythagoras

demonstrasse adipiscendorum putet, hæc illi soleo precepere (quanquam ad precepta etas non est gnati) quæ ille a love ortus suis precepit filiis. Vigilandum est semper, multæ insidiae sunt bonis: nostis cætera. quæ nonne id, quod multi invidcant? quæ scripsit gravis ille, & ingeniosus poeta, scripsit, non ut illos regios pueros qui nusquam erant, sed ut nos, & nostros liberos ad laborem, & laudem excitaret. Pro: Plan. c. 273.

^a Ennius. in
Atreo.

Primi Stromatis 4. Sectio.

^b Quintili. I.

^c Quintili.
lib. 5. c. 10.

Am illud videmus nequaquam satis esse reperire, quid dicas, nisi id inventum tractare possis. Orat. 2. 195. est autem tractatio 2. Orat: 195. seu explicatio argumenti argumentationis: sed ea cōficitur, cum supereris aut non dubia, aut probabilia, ex quibus id efficias, quod aut dubium, aut minus probabiliter per se videatur. Part 365.

^d Quintili. 2. probationes vocat Fab: traductio. c. 12. Argumentandi autem duo sunt genera, quorum alterum ad fidem directo spectat, alterum se inflebit ad motum, dirigitur, cum proposuit aliquid, quod probaret, sumpsitque ea, quibus vteretur, atque his confirmatis ad propositum tene re tulit, atque conclusit: illa autem altera argumentatio quasi retro, & contra prius sumit, quæ vult, eaque confirmat, inde quod proponendum fuit permotis animis iacit ad extremum. Part 365.

^e Omnis autem argumentatio, quæ ex iis locis, quos com-
^f Laertius in memoravimus, sumetur aut probabilis, aut necessaria debe-
Zenone. Atque dit esse. Inven. 1. 81. nec esset demonstrantur ea, quæ aliter,
etiam. ac dicuntur, nec fieri, nec probari possunt hoc modo: si
Quintili. 4. peperit, cum viro concebuit, & probabile autem est id, quod
nihil avivit. feiè fieri solet: Si mater est, diligit filium. Inven. 1. 81. Quid
^g Comprehē- enim concendens navem sapiens num comprehensum a-
fibile nescit. nimo habet, atque perceptum se ex sentientia navigaturum?
Annot. qui potest? sed si iam ex hoc loco proficiatur Putcolos,
Ac. Questi. stadia

cepere adia 30, probo navigio, bono gubernatore, haec tranquillita
e, probabile videatur se illuc venturum esse salvum. Cic: in
Lucullo.

¹ Omnis igitur argumentatio aut per inductionem tractan- ¹ v. 3. 5.
t; est, aut per Ratiocinationem, de Inductione supra dictum Arist. Top. I.
est, ybi etiam de exemplo, ^k quam inductionem appellat A- c. 10.
Aristoteles orator iam, Invent. I. 83. 84. ¹ Ratiocinatio, quæ ar- ^k Ad The-
gumenti conclusio dicitur, Græcē ἀπολεγεται, ita definitur: odest I. I. I.
Ratio, quæ ex rebus perceptis ad id, quod non percipiebatur Quint. I. 5. c.
adducit ex incertis enim (ea dico incerta, quæ οὐκ εἰσίνται Έρεβοι) II.
certum, aut ex falsis verum effici non potest. Cic: in Lucullo ¹ v. 6.
de divinat: 2. Illud superius argumentandi genus, quod Laert. in
per inductionem sumitur, maximè ⁿ Socrates, & Socrati. Zenone. Gell.
citra taverunt, hoc, quod per Ratiocinationem expolitur, 15. 26.
summè est ab Aristotele, atque Peripateticis, & Theo- ^m Αληθείας
phrasto frequentatum. Invent. I. 86. ² λαθεῖται εἴπεται.

Ratiocinationis ^o quinq; sunt partes: propositio, per quam ^{tas. Lacrt.}
breviter locus is exponitur, ex quo omnis vis oportet dima- ^{in Zenone.}
net ratiocinationis. Invent. I. 87. ⁿ Arist. Me-

Omnis autem propositio, pronunciatum omne, quasique ^{raph. 3. c. 4.}
effatum, omnis enunciatio, quod αξιωμα dialektici appellat, ^o v. 7.
aut vera est, aut falsa: cum igitur dicis, miser M: Crassus: ^{Laert. in Ze-}
aut hoc dicis, miser est M: Crassus: ut possit iudicari ^{none.}
verum id, fallumne sit: aut nihil omnino dicis. Tusc. I: de fato. ^{p M: Varr. li:}
in Lucullo.

¹ Propositionis approbatio, per quam id, quod breviter ex- ^{alias profata.}
positum est, rationibus affirmatū probabilius, & apertius fit. ^{alias prolo.}

¹ Assumptio per quam id, quod ex propositione ad ostendendum pertinet, assumitur: sed demus tibi istas duas sumptiones, (ea, quæ λόγια appellant dialectici) sed nos latine ^{q. v. 8.}
loqui malimus, s. elumptio tamen, quā πρόληψι, iidem vo- ¹ v. 9.
cant, non dabitur. assumit autem Cratippus hoc modo. Sunt
autem innumerabiles prelensiones non fortuitæ. At ego di-
co nullam: videlicet quā sit controversia. Iam assumptione non
concessa nulla conclusio est. de Div. 2.

¹ Assumptionis approbatio, per quā id, quod assumptum est, ¹ v. 10.
rationibus firmatur. Invent. 87.

¹ Complexio est, per quam breviter argumentum ratiocina- ¹ v. 11.
tione concludit orator. Orat. 327.

Diec aliquis hæc igitur est tua disciplina? sic tu instituis
ado-

adolescentes? ob hanc causam tibi hunc puerum parentem commendavit, & tradidit, ut in amore, & voluptatibus adolescentiam suam collocaret? & hanc tu vitam, atque hec studia defenderes? ego si quis (iudices) hoc robore animi, atq[ue] hac indole virtutis, ac continentiæ fuit, ut respueret omnes voluptates, omnemq[ue] vitæ suæ cursum in labore corporis, atq[ue] animi contentione conficeret, quem non quies, non remissio, non æqualium studiæ, non ludi, non convivia delectaret, nihil in vita experendum putaret, nisi quod esset cum laude, & cum dignitate coniunctum, hunc mea sententia divinis quibusdam bonis instructum, & ornatum puto. Ex hoc genere illos fuisse Camillos arbitror, Fabricios, Curios, omnesque eos, qui hæc ex minimis tantæ fecerunt. Verum hæc genera virtutum non solum in moribus nostris, sed vix iam in libris reperiuntur. Chartæ quoq[ue], que illam pristinam se veritatem continebant, obscurant, neque solum apud nos, qui hanc sectam rationeque vitæ te magis, quam verbis sequuti sumus, sed etiā apud Grecos doctissimos homines, quibus, cum facere non possent, loqui tamen, & scribere honestè, & magnificè licebat: alia quedam mutatis Græciz

Lærs. in E. temporibus præcepta extiterunt. Itaque alii voluptatis picuro, in A. causa omnia sapientes facere dixerunt, nec ab hac oratio ristotele, in nis turpitudine etuditi homines refugerunt, alii cum voluptate Zenone. Cic: dignitatem coniungendam putarunt, ut res maximè definibus.

Off. i. Tuf. 5. vnum ad laudem cum labore directum iter qui probaverū, propé iam soli in scholis sunt relicti. Multa enim nobis blādimenta natura ipsa genuit, quibus sopita virtus conniveret, & interdum multas vias adolescentiæ lubricias ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliud uo, aut prolatione vix possit: & multarum rerum iucundissimam varietatem dedit. qua non modo hæc ætas, sed etiam corroborata caperetur. Quamobrem si quem fortè inveneris, qui aspernitur oculis pulchritudinem rerum, non odoreullo, non tactu, non sapore capiatur, excludat auribus omnem suavitatem, huic homini ego fortasse, & pauci deos propitios, plerique autem iratos purabunt. Pro Cœlio. 56.

b. 12. **Appellant autem dialectici eam conclusionē argumenti, Chrysippus in in qua, cum primum lumpferis, conlequitur id, quod annet. Lærsius Zeno xum est, primum conclusionis modum Top. 351 Quomodo agitur.**

igitur hoc conclusum esse iudicas: si dicas nunc lucere, & ceterum dicis, lucet, dicis autem lucere, & verum dicis, lucet igitur probatis certe genus, & rectissimè conclusum dicas. Itaque in docendo cum primum concludendi modum traditis. Aut quidquid igitur eodem modo concluditur probabitur, aut ars ista nulla est. Vide igitur, hanc conclusionem probatur uñēsis: si dicas te mentiri, verumque dicis, mentiris, dicis autem te mentiri, verumque dicis, mentiris igitur. Qui potes hanc non probare, cum probaveris eiusdem generis iuperiorē? hec Chrysippa sunt inexplicabilia, ne ab ipso quidem dissoluta, quid enim faceret huic conclusioni, si lucet, luceat, lucet autem, lucet igitur? Credet scilicet, Ipsa enim ratio connexi, cum concesseris superius, cogit inferius procedere. Cic. in Lucullo.

^c Quod gen
nus Greci
^a ποει, Lass.
ni id non nū.

^d Cum id quod annexū est negāris, ut id quoq; cui annexū mis incommo
fuerit, negandum sit, secundus appellatur concludendi modus de Inexpli-
Top: 531 docent nos enim dialectici, si ea, quæ rem aliquam cabile. Gell.
consequantur, falsa sint, falsam illam ipsam esse quā sequan- 9.15.
tur: Ita sit illa conclusio non solum vera, sed ita perspicua,
ut Dialecticīne rationem quidem reddi potest oportere:
illud hoc, non autem hoc, igitur ne illud quidem. sic τοι λόγοι. La-
consequentibus vestris sublati prima tolluntur. De. erius in Ze-
fn. 40. none..

^e Cum autem aliqua coniuncta negaris, & his alia negatio f ιαν διέξω-
turus adiungitur, & ex his Primum sum pseris, ut quod μντὸ ακόλυ-
reliquitur, tollendum sit, is tertius appellatur conclusio. θοι ταὶ προκε-
nis modus Top: 351. Astrologorum precepta sunt huiusmo- μέραιν ὄν, α-
di (præcepta appello, quæ dicuntur Græcè θιαρήσει) si μηδέποτε ἵστ-
quis verbi causa, oriente Canicula natus est, in ma- μεθα τὸ προ-
n non morietur: vigila Chrysippe, ne tuam causam, in qua χείμενον. A-
tibcum Diadoro valēte Dialectico magna luctatio est, de- rist. Top. 2.4.
seras. Si enim verum est, quod ita connectitur: si quis ori- κατάταχο-
ente Canicula natus est, in mari non morietur: illud quo- λέγοντ. Gell.
que verum est: si Fabius oriente canicula natus est, Fabi- 6.1.
us in mari non morietur. Pugnant ergo hæc inter se, Ori- g v. 14.
ente canicula natum esse, & in mari Fabium moritum. ^b perceperat.
Et quoniam certum in Fabio ponitur ortum esse cum ca-
nicula oriente, hæc quoque pugnant & esse Fabium, & in
mari moritum, ergo hæc quoque coniunctio est ex re-
pugnantibus, & est Fabius, & in mari morietur. Hoc loco
Chry-

Chrysippus æstuans falli sperat Chaldaeos, cæterosq; divi-
nos, neq; eos viros esse coniunctionibus, ut in sua precepta
pronuntient, si quis natus est oriente Canicula in mari non
morietur, sed potius ita dicunt:^a non & natus est quis Orien-
te Canicula, & is in mari morietur. O licentiam iocularem
ne ipse incidat in Diodorum, docet Chaldaeos quo pauci
eos exponere precepta oporteat. quæro enim si Chaldaei ita
loquuntur, vt negationes infinitarum coniunctionum poti-
us, quam infinita connexa ponant, cui idem medici, cur ge-
ometriæ cur reliqui facere, non possint? medicus in primis,
quod erit ei perspectum in arte, non ita proponet, si cui venæ
sic movetur, is habet febrem, sed potius illo modo, non &
venæ huic sic moventur, & febrem is non habet: itēq; Ge-
ometres non ita dicet, si in sphæra maximi orbes sunt, medi
inter se dividunt, sed potius illo modo, non & sunt in sphæra
maximi orbes, & hi non medi inter se dividuntur. quid est
quod non possit isto modo ex connexo transferri, ad coniunc-
tionum negationem? & quidem aliis modis easdem res ef-
ferre possumus, modo dixi, si in sphæra maximi orbes sunt,

^b οὐνηπέρον. medii inter se dividuntur, possum dicere; ^b si in sphæra maxi-
^{A. Gell. 16.} mi' orbes erunt, possum dicere quia in sphæra maximi orbes
8.8. erunt. Multa genera sunt enuntiandi, nec ullum distortius,
^c Aristotele. quam hoc, quo Chrysippus sperat Chaldaeos contentos
^{Diocti. Laerti.} Stoicorum causa fore. Cic, de fato.

^d us in Zeno- Reliqui dialepticorum modi plures sunt, qui ex disiunctio-
ne. nibus constant, ^e aut hoc, aut illud, hoc autem, non igitur il-
^d Top. 15. lud, itemq; aut hoc, aut illud, nō autem hoc, illud igitur. Top.
^e Arist. Top. 352: vnum quidē certè nemo erit tam iniquus Cluentio, qui
μίνως Gell. 16. mihi non concedat, si constet corruptum illud esse iudicū,
c.8. aut ab Habito, aut ab Oppianico esse corruptū, si doc eo nō
^f Top. 16. ab Habito, vincō ab Oppianico, si ostēdo ab Oppianico, pur-
^g Laerti. in go Habitum. pro Cluentio. 30.

^h Zenone. Quæ conclusiones iccirco ratæ sunt, quod in disiunctio-
ⁱ nē, ratiōnē. ne plus uno verū esse non possit: atq; ex iis conclusionibus,
^{Arist. Top. 8.} quas supra scripsi, prior quartus, posterior, quintus a diale-
^{c.7. Gell. 16. 2.} ticis modus appellatur Top. 352. cum dialektici sic statuerint
aut alias, aut omne, quod ita disiunctum sit, ^h quasi aut etiam, aut non, non
veges. modo verum esse, sed etiam necessarium. vide quam sit cau-
tus is, quem isti tardum putant: si enim inquit, aliter trū con-
cessero necessariū esse, necesse erit etas Hermachū aut vive-
re;

e, aut non vivere. nulla autem est in natura rerum talis necessitas; cum hoc igitur dialectici pugnant, id est Antiochus, & Stoici, totam enim evertit dialecticam, nam si ē contrariis disiunctionis contraria autem ea dico, cum alterum ait alterū negat, si talis ^h disiunctionio falsa potest esse, nulla vera est. item vero quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor? ^h Gell. 16.18. cum aliquid eiusmodi inciderat, sic ludere Carneades solebat, si recte conclusit, teneo, sin vitiosè, minam Diogenes redat, ab eo enim Stoico dialecticam didicerat. Cic. in Lculo.

ⁱ Deinde addunt coniunctionum negantiam sic, non & hoc ⁱ Top. 352. 17. est, & illud, hoc autem, non igitur illud. hic modus est sextus.

^m Septimus autem, non & hoc, & illud, non autem hoc, illud 18. 17. 18. igitur, ex his modis conclusiones innumerabiles nascuntur, in quo est ferè tota dialectica: sed ne eæ quidem quas exposuit ad hanc institutionem necessariæ, Top. 352.

Fam vero ratiocinationi subiicitur Enthymema, oraciōnatio etiam ipsa oratoria: estq; duplex: ex consequentibus, habetq; propositionem, vel assumptionem, coniunctionamq; ei protinus probationem. Quint. 5. c. 10. Causa tū dubia, quod erat aliquid in utraq; causa quod probari posset, nunc melior ea iudicanda est, quam etiam dii adiuverunt. pro Ligario.

Ex repugnantibus: Quint. 5. c. 10. ex his illa Rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi Enthymemata appellant, non quod non omnis sententia proprio nomine Enthymema dicatur, sed ut Homerus propter excellentiam communis poetarum nomen effecit apud Græcos suum: sic cum omnis sententia Enthymema dicatur, quia videtur, quæ ex contrariis conficiatur, acutissima, sola propriè nomen commune possidet: eius generis sunt hæc:

Hunc metuere, alterum in metu non ponere:

Eam quam nihil accusas, damnas:

Benè quam meritam esse autumas, dicis male mereri.

Id quod scis prodest, nihil id quod necis obest. Top. 352. 19. 20.

^g At etiam ἀποχείρων, quam Aggressionē dicit Valgius breviuscule comprehēsa ratiocinatio est. Quint. 1. 5. c. 10. encrimē, en causa, cur regem fugitiyus, dominum feryus accusat pro Deiot. 155.

Neque vero diversa omnino a ratiocinatione est Complexio
 a. v. 21. Cellus Quint. 5. 10. et autem Complexio ^a si λύματον, in qua
 Hermog. vtrum concesseris, reprehenditur ad hunc modum Invent. L
 ep̄i εὐφεστων 8. vtrumlibet elige: alterum incredibile est, alterum nefarium.
 4. c. 6. & ante hoc tempus vtrumq; inauditum, DCC. millia passuum
 vis esse decurta biduo: dic: negas? ante igitur misisti: malo
 si enim illud dices, improbe mentiri viderere: cum hoc
 consideris, id te admisisse concedis, quod ne mendacio quidē
 tegere possis. Pro Quint. 15. Complexio si vera est, nūquam
 reprehendetur, sin falsa duobus modis, aut conversione, aut
 alterius partis confirmatione. De Invent. 1. 91. Existimavit qui-
 dam etiam illud Biantis viri sapientis, ac nobilis resonum
 consimile esse, atq; est Protagorion illud αρτισπέφον. nam cum
 rogatus esset a quodam Bias, deberetne vxorem ducere, an
 vicam vivere cælibem: οὐτοί, inquit, καλῶς ἔχεις, οὐ αἰσχρά,
 οὐ εἰ καλῶς, οὐτε κορίνη, εἰ δὲ αἰσχρόν, οὐτε πονηρόν. εἰκάστος δὲ οὐκαγ-
 θον: εἰ λαθεῖον ἀρξ. Sic autem hoc resonum convertit: εἰ μή
 καλῶς εἴξω, οὐχ εἴξω πονηρόν, εἰ δὲ αἰσχρόν, οὐχ εἴχει κορίνη. γονιτέον ἀρξ.
 Sed minimè hoc esse videtur αρτισπέφον, quoniam ex altero
 latere convertsum frigidius est, infirmiusq; Gell. I. 5. c. 11. Quo
 vero Græci dicunt αρτισπέφον, latini Reciproca, tum demū
 accidunt, cum argumentum propositum referri contra, con-
 troverti q; potest in eum, a quo dictum est, & utrumq; par-
 ter valet; quale est ^b per vulgatum illud, quo Protagoriam so-
 phistarum acerrimum usum esse ferunt adversum Euathlū
 Corace, et Ty-
 sia. Vnde: να-
 τας Κορεκος
 ηραντο ειρημέ-
 ποτο ων.
Hermog. &
 in proleg. &
 Suidas. de
 Corace, et Ty-
 sia. Vnde: να-
 τας Κορεκος
 ηραντο ειρημέ-
 ποτο ων.
v. 22. λέγοις φευδό-
 ροις Laers. in
 Zenone. & Σωκράτης.

Neque vero diversa omnino a ratiocinatione est Complexio
 Cellus Quint. 5. 10. et autem Complexio ^a si λύματον, in qua
 vtrum concesseris, reprehenditur ad hunc modum Invent. L
 dissolvas? aut quemadmodum Soriti resistas? quem si necel-
 se sit latino verbo, liceat Acervalem appellare: sed nihil opus
 est: vt enim ipsa philosophia, & multa verba Græcorum, sic
 Sorites

Sorites satis latino sermone tritus est. de Div: 2. Soritas hos vocant ab acervo tritici, quia acervum efficiunt uno addito grano, vitiosum sané, & capitulo genus, cum aliquid minutatum & gradatim additur aut demitur, sic enim acentur. Si tale visum obiectum est à deo dormienti, ut probabile sit, cur non etiam, ut valde verisimile? cur deinde non ut difficulter à vero internoscatur? deinde ut ne internoscatur quidem? postremo ut nihil inter hoc & illud intersit? Piacet igitur Chrysippe, cum gradatim interrogatur, verbū causa tria pauca sint antē multa, aliquanto prius quam ad multa perveniat, quietcere, id est quod ab iis dicitur ηγετειν. Quis enim ibi dederit, aut omnia Deum posse? aut ita factum esse si possit? quomodo autem sumus, ut, si quid cui simile esse possit, sequatur etiam internosci difficulter possit? deinde ut ne etiam internosci quidem? postremo ut idem sit? ut si lupi canibus similes, colorem dices ad extreum. Cic. in Lucullo. ¹ Huc etiam spectant dulbonis, ² v. 23. Alexini, Diodori, Zenonis, Chrysippi, ceterorumque Laers. in Zerationes illas estis, καὶ ἀπόστολος χριστὸς τι καὶ οὐδέποτε; ceteraque none. contoris & aculeata quedam sophismata. sic enim appell. Gell. 9. c. 15. lantur fallaces conclusiunculae. Cic. in Lucullo. ³ Est au. t. 16. c. 24. 17. tem illa varietas in argumentando, & non iniurunda di. c. 2. l. 8 c. 2. stinctio, ut cum interrogamus nosmetiplos, aut percuncta. Melissi omo- mur, aut imperamus, aut optamus, quae sunt cum aliis ⁴ c. 13. compluribus sententiarum ornamenti. Vitale autem sibi- ⁵ v. 24. litudinem poterimus non semper à proposito ordientes, & si non omnia confirmando disputabimus, breviterque interdum, quae erunt lati apertā ponemus, quodque ex his efficiunt si id apertum sit, non habebimus necesse semper concludere Part. 365: Ita nobis tacentibus ex uno Epicuri capite, altero vestro perceptio, & ⁶ comprehensio tolli- ⁷ Kato ambi- tur. Quod est capu. Epicuri si ullum sensibus visum fal. Laers. in Ze- sum est, nihil percipi potest. Quod vestrum? sunt falla none. lensus visa. quid sequitur? ut racciam, conclusio ipsa loqui- ⁸ Cic. in Lucul- tur, nihil posse percipi: Cic. in Lucullo. ⁹ Itaque negat eti- lo. am Epicurus opus esse ratione, neq; disputatione, quamob- ¹⁰ v. 24. rem voluptas expetenda, fugiendus dolor sit, sentire Gell. 2. 8. hoc purat, ut calere ignem, nivem esse albam, dulce mel, ¹¹ AL oportet quorum nihil oporteret exquisitis rationibus confundare, re- lantum satis esse admonere. Interesse enim inter argumen-

tum, conclusionemq; rationis, & inter mediocrem animad-
versionem, atque admonitionem: altera occulta quædam,
& quasi involuta aperiri, altera prompta, & aperta indicari
de fin.:

Stromatis primi, 5. Sectio.

E D cum tria sint à me propo-
sita oratoris officia, de uno di-
ctum. 2. Orat. 196. de reliquis dua-
bus partibus orationis, quarum
altera concitationem habet, al-
tera commendationem, quæ
minimè präceptis artium sunt
perpolitæ dicamus. Orat. 2.
199.

Valeat igitur multum ad vincen-
dum probari a mores, instituta,

^a Cœl. i.
^b Sto. Arist.
ad Theodec.
I. 2. Hermog.
facta, & vitam eorum, qui agent causas, & eorum pro quibus,
& item improbari adversariorum, animosque eorum, apud
quos agitur, conciliari quam maximè ad benevolentiam
cum erga oratorem, tum erga illum, pro quo dicit Orator.
Orat. 2. 195.

^c Conciliatur autem animi dignitate hominis, rebus gestis,
existimatione vitæ, quæ facilius ornari possunt, si modo sunt,
quæ singuli si nulla sunt. ^d Sed hæc adiuvant in Oratore le-
lonis & suorum. ^e lenitas vocis, vultus, pudoris significatio, verborum comitas, si
Hermog. m. quid persequate actus, ut invitatus, & coactus facere videat.
pi. eu. p. 1. I. facilitatis, liberalitatis, mansuetudinis, pietatis, grati animi,
non appetentis, non avidi signa proferti perutile est, eaq; om-
nia quæ proborum, demissorum, non acrum, non pertinaci-
um, non ligiolorum, non acerborum sunt, valde benevolen-
tiam conciliant, ab alienantq; ab ijs, in quibus hæc non sunt.
2. Orat. 196. mihi etiam qui que optimè dicunt, qui que id fa-
cillimè, atque ornatissime facere possunt, tamen, nisi timidè
ad dicendum accedunt, & in exordienda oratione periur-
bantur, pñne impudentes videntur: tamen si id accidere non
potest, ut enim optimè quisque dicit, ita maximè dicendi
difficultatem, variisque eventus orationis, hominumque
per-

pertimescit. Qui vero nihil potest dignum re, dignum nomine oratoris, dignum hominum auribus efficere, atque edere, si mihi etiam si commovetur in dicendo, tamen impudens videatur. Non enim pudendo, sed non faciendo id, quod non decet, impudentiae nomen effugere debemus. Itaque adolescentulus sic in initio Accusationis exanimatus sum, ut hoc lumen beneficium Qu: Maximo debuerim, quod continuo consilium demiserit, simul ac me fractum, ac debilitatum metu viderit. Hic omnes assensi significare inter se, & colloqui cœperunt: fuit enim misericus quidam in C: rastro pudor, qui tamen non modò non obesset eius orationi, sed etiam probitatis commendatione prodeisset. L: Orat. 149.

^c Ex reo etiam sententias duci decebit. Orat. 2. 216.

^c Orat. 2.

Reos autem appello non eos modò, qui arguuntur, sed omnes, quorum de re discepratur. Sic enim olim loquebantur, quæ significant virum bonum, quæ liberalem, quæ calamitosum, quæ misericordia dignum, quæ valeant contraria falsam criminacionem. Orat. 2. 216.

^d Itaq; eadem sunt in adversarios ex contrario conferendis. Orat. 2. 196. verum ita se res habet, ut ego, quineq; vsu satyristis, & ingenio parum possum, cum patrone discretissimo cōparer. P. Quintius cui tenues opes, nullæ facultates, exiguae amicorum copiæ sunt, cum adversatio gravissimo contèdat. Pro. Quint. I.

^e Ex iis autem apud quos agitur, ut benevolos, beneque existimantes efficiamus, quod agendo efficiatur melius, ix rā, dīng. quam rogando. Orat. 2. 216 sed aut auscultator est modo qui corrav. Herudit, aut disceptator, id est rei, sententiæque moderator. mog. t̄ ipsi iup Part. 360. Sed cum mihi patres conscripti & pro me aliquid, 1. 1. & in M: Antonium multa dicenda sint, alterum peto à vobis, ut me pro me dicentem benigne, alterum ipse efficiam, ut contra illum cum dicam, atrente audiatis. Phil. 3. 170.

^f Ex re etiam, si crudelis, si nefanda, si præter opinionem, si immerito, si misera, si ingrata, si indigna, si nova, si quæ resti. iuxta sanarique non possit. Orat. 2. 216 Si quis est (judices) qui uotan. Her. C: Rabirium, quod suæ fortunæ fundatas præfertim, atque optimè constitutas opes potestari regiæ, libidinique commisit, reprehendendū puter, adseribat ad iudicium suum non modo

modō meam, sed huius etiam ipsius, qui commisit, sententiā.
am. neq; enim cuiquam consilium eius vehementius, quam
ipsi disp̄ceret: quanquam hoc plerumq; facimus, ut consilia e-
ventis ponde remus, & cui benē quid procellerit, multum ih-
lum providissimū, cui secus, nihil sensisse dicamus: si extulisset in
rege fides, nihil sapientius Postumus: quia fecellit rex, nihil
hoc amentius dicitur: ut iam nihil esse videatur nisi divina-
re, sapientis. Sed tamen si quis est, iudices, qui illam Postumum
sive inanem spem, sive inconsultam ratione in, sive, ut gravi-
simo verbo vtar, temeritatem vituperandam putet: ego enim
opinioni non repugno, illud tamen deprecor, ut cum ab ipsa
fortuna crudelissime videat huius consilia esse mulctata, ne
quid ad eas ruinas, quibus hic oppressus est, addendum ac-
bitatis puret. Satis est homines imprudentia laplos non en-
gere: vrgere vero iacentes, aut p̄ accipitantes impellere car-
rē est inhumanum, pro Rab. 3.131.

Primi Stromatis 6. Sectio.

Vavis etiam est, & vehementer
sepe utilis locus, & a faceria que-
etiam si alia omnia tradi an-
poslunt, naturæ sunt propria-
certe, neq; ullam artem deside-
rant. Orat. 2.201. Itaq; cum qual-
dam Græcos inscriptos libros
esse vidissem b de ridiculis, non
nullam in spem veneram, p̄ me
aliiquid ex istis disceere. Inve-
ni autem iudicul, & salsa multa

Græcorum: nam & Siculi in eo genere, & Rhodij, & By-
zantij, & præter cæteros Attici excellunt: sed qui eius rea-
tionem quandam conati sunt, artemq; tradere, sic insulta-
titerunt, ut nihil aliud eorum, nisi ipsa insultitas ridicatur. Or-
rat. 2.201. Ac ego quidem de omni isto genere quid send-
am, per breviter exponam. 204.

^a Arist. ad Theodect. A. 5.12. l. 3. c. 9.
^b πρὶ γελάω-

‘ De risu quinque sunt, quæ querantur: vnum, quid sit, al-
terum, unde sit, tertium, sine Oratori, velle risum movere
quartum, Quatenus, quinum, quæ sint genera Ridiculis.
Atq; illud primum, quid sit ipse risus, quo patet concitetur

^a Arist. f. 1.

vbi sit, quomodo existat, atque ita repente erumpat, ut eum cupientes tenere ne queamus, & quomodo simul latera, os, venas, vulnus, oculos occupet, viscerit ^d Democritus: neque ^d τὸν βίον ἄπεις
enim ad hunc sermonem hoc pertinet. 2. Orat. 204. γέλα Δεμό-

^e Locus autem, & quasi regio Ridiculi, cui pitudine, & deformitas quadam continetur. Hæc enim residentur, vel sola, vel ^{κρίτη τη πλεόν} Αδηλον. maxime, quæ norant, & designant turpidinem aliquam nō ^e ρωθ. 2.
surpiter. Orat. 2. 2. 4. Hic tu me etiā gloriari vetas, negas esse Quini. 5. c. 4
serenda, quæ sole m de me prædicare, & homo facetus in- ^f Τούτης ἡ
ducis etiam sermonem urbanum, ac venustum, me dicere so- soror, & con-
dere, si: me Iovem: eundemque dictare. Minervam esse so- ius x. Virg. Ά
torem meam. Non tam insolens sum, qui Iovem esse me d ^{neid. 1.} Sene-
cam, non tam ineruditus, qui Minervam Iovis sororem m. a ^{ca in Hercu-}
esse sororem existimem: sed tamen ego mihi sororem viii. le.
ginem ascisco: Tu sororem tuam virginem esse non sivisti: ^e ρωθ. 3.
Sed vide, ne tu te debeas Iovem dicere, quod tu iure ^h hæc quoq;
sororem, & vxorem appellare possis: pro Domo sua. 2. 33. disc. plina

ⁱ Eß autem, ut ad tertium illud veniam, est plane ^j Rhetorica est
ris movere r̄ilum. vel quod ipsa h̄ laritas benevolentiam cō- &c. Gellius.
ciliat ei, per quem excitata est, vel quod admirantur omnes l. 12. c. 12. A-
cumen vno saepè in uerbo positum, maxime respondentis, risit ad Theo-
nonnunquam etiam laceſſentis, vñ quod frangit adverſari. dect. 3. 16.
um, quod impedit, quod elevat, quod deterreret, quod refutat, ⁱ ταῦτα δέ
vel quod ipsum Oratorem polium esse hominem significat, ^{īστη ἡ Κίρκη}
quod eruditum, quod urbanum, maximeq; quod ^h tristis est, pūmēta, θαυ-
deſeveritatem mitigat, & relaxat, odioſasque reſ ſaepè, quas μάται.
argumentis diluī non facile est, ioco, r̄iluque diſſolvet. 204. ^l πάντα παρέχεται
vñ, in ipso Demosthene diligenter examinante ueroū om̄. τέτοιο σχήματος
nūm pondera, reprehendit Åſchines quædam, & exagitat, ^{λέγεται τὰ τοῦ}
illudensque dura, odiola, intolerabilia esse dicit: Quine iam ἐλλήνων πράγ-
ma querit ab ipſo, cum quidem eum belluam appelleat, vitrum il- ματα είτε τὰ
la verba, an portenta ſint? facile est enim verbum aliquod ar- τοφύμο, αλλὰ
dens (ut ita dicam,) notare, idq; restinctis iam animorum μὴ τηρεῖσθαι.
incendijs irridere. Itaque ſe purgans iocatur Demosthenes, λέχθην τὴν.
negat in eo positas esse fortunas Græciæ in hoc, in eū, huc, ^{καὶ δευτεροῦ} τῷ
illuc manum porrexerit. Orator. 311. ^{χεῖρας ἀλλὰ}

^m Quatenus autem Ridicula tractanda ſint. Oratori, perquā μὴ διεργία
diligenter videndū est, id quod in quarto loco quærendi po- ηγμα. De-
betramus. 204. quod etiā eft hominibus facetus, & dicacibus moſib. ^{ταρπ}
difficillimum. Itaq; noui nulli Ridiculi homines hoc ipsū r̄ ē ſigdys.

insulté interpretantur. Dicere enim aiunt Ennium flammam
à sapiente facilius ore in ardente opprimi, quam bona dicta
teneat: hæc scilicet bona dicta, quæ falsa sunt: Nam ea dicta
appellantur proprio iam nomine. 2. Orat. 202. Illud igitur a
monemus. Ridiculo sic usurum oratoré, ut nec nimis frequēt,
ne scurrile sit: nec subobsceno, ne mimicū: nec peccati, ne
improbū: nec in calamitatē, ne inhumanū: nec in facinus, ne
odii locū risus occupet, neq; aut sua persona, aut iudicū, aut
tempore alienū: vitabit etiā quæsita, nec ex tempore facta, sed
domo allata, quæ plerunq; sunt frigida: parcer & amicitiis, &
dignitatibus. vitabit insanabiles contumelias, tātūmodò ad-
versarios figet, nec eos tamē séper, nec ónes, nec óni modo.
Orat. 2. 205. Quid igitur distinguemus à Crasso, à Catulo, à ex-
teris Granum, aut Vargulum? hoc opinor primum, ne quo-
tiescunq; potuerit dictum dici, necesse habeamus dicere:
pusillus testis processit, licet, inquit, rogare Philippus? tū que-
sitor properans, modo breviter: hic ille, non accusabis, per-
pusillū rogabo. Ridicule: sed sedebat Iudex L. Aurifex brevior
etiā, q; ipse testis: omnis est risus in iudicem conversus: visum
est totum scurrile iudicium. 205. quo quidem mihi videri tur-
pius nihil solet, quā cum oratoris dicto aliquo, aut responsa,
aut rogato sermo ille sequitur: occidit ille aduersariūne: im-
mo vero aiunt te, & eum, quem defendit. Orat. 2. 214.

Temporis igitur ratio, & ipsius dicacitatis moderatio, & tu-
peratia, & raritas dictorū distinguet. Orat: à scurra. Et q; nos
cū causa dicimus, nō vt ridiculi videamur, sed vt proficiamus
aliquid: illi totū diē, & sine causa. 206. Ergo querimus idē, q; in
ceteris rebus maximē quæredū est, Quatenus Orat. 2. 205.

Atq; hoc etiā animadvertisendū est, nō esse omnia ridicula
faceta. Quid n. potest rā esse ridiculū, q; Sartno est? Sed or-
vulū, imitādis morib⁹, voce, deniq; corpore ridetur ipso. Sab-
sū hūe possū dicere, atq; ita nō, vt eiusmodi Orat: esse velim,
sed vt M. Minū. Alterū genus est imitatione admodū ridiculū,
sed nobis tātū licet furtim, si quando & cursim: alterū minime
est liberale: tertīū oris depravatio non digna nobis. Quartū
obscenitas nō modo nō foro digna, sed vix cōvivio liberoru-
m detracitis igitur tot reb⁹ ex hoc oratorio loco, facetiae reliquæ
sunt, quæ aut in re positæ videntur esse, aut in verbo. 2. O. 207.

^b Quod ergo quibuscunq; verbis dixeris, facetū tamē estr
cōtinetur, q; autē mutatis verbis sajē amittit, in verbis habet
leporē ēnē O. 207. Sed illa quæ verbi ratione, ac vi cōtinēre
cer

• εἰρηταὶ πόστα
αἰδήν γελότων
εἰπεν τὸν
τοπί ποιεῖται
αὐτοῖς. Arist. at
Theodect. 3.
26. Quint.
3.c.4.
^b οὐδὲν. 5.

certa ferē, ac definita sunt, quæ plerumq; laudari magis, q; ^{c. 6.}
videri solent: hæc autem, quæ sunt in re, & in ipsa sententia Amphibolo-
partibus sunt innumerabilia, generibus pauca. ^{z.} Orat. 2. 12. ^{giam} Quint
In dicto autē ridiculum est id q; verbi, aut sententiæ quodā ^{5. c. 4. c. Phaeno}
acumine movetur 205. vt Catulus à Philippo interrogatus ^{rino Gell. 18. 7.}
quæ latraret, surem se videre respondit. ^{d Chrysippus} Orat. 2. 202.

^e Ex ambiguo dicta vel argutissima putantur, atq; in ver- ^{ais, omne ver-}
bo posita non in re: vt in illū Titium, qui cum studiose pila lu- ^{bum ambigu-}
deret, & idem signa sacra noctu frangere putaretur, grega- ^{um: Diodorus}
lesq; eum in Campum non venisse requirent, exculavit ^{nullū. Cum. n.}
Velpa Terētius, quod eum brachiū fregisse dicebat. ^{z.} O 207. ego inquit ali-

Sed non semper in ioco. sæpè etiā in gravitate verlantur: ^{ud fēsi, tu ali-}
Africano illi maiori coronam sibi in convivio ad caput acō- ^{ud accepisti,}
modanti, cū ea sepius rumpetur, Pub: Licinius Varus, noli, obsecere ma-
inquit, mirari, si non convenit: caput n: magnum est, laudabi- ^{gis dictū q;}
le, & honestū 206. Ambiguum per seipsum probatur id quidē ^{ambigue vi-}
vel maximē. ^d Ingeniosi: n: videtur vim verbi in aliud, atq; cæderi potest.
teri accipiunt, pessime ducere. Sed admirationē magis, q; nūlum ^{Gell. 11. 12.}
movet, nisi si quando incidit in aliud genus ridiculi, quæ ge- ^{e. 7.}
nera percurrā equidē: ^f sed scit is esse notissimū ridiculi genus ^{f. 8.}
cū aliud expectamus, aliud dicitur. Hic nobis metipis noster ^{σφόμυτα.}
error risū ^{moveit.} q; si addidū est etiā ambiguū, sit falsius, vt Hermog.
apud Nēviū ^{videatur} esse misericors ille, q; iudicatū duci videt ^{τειχίδες}
percūctatur ita. Quanti addidit: mille nummiū. si addidiss. ^{z. 9.}
tatumodò: ducas licet; esset gen^o illud ridiculi prēter expecta-
tionē: sed quia addidit: nihil addo: ducas licet: Addito ab ipso πέρι τοῦ πα-
altero genere ridiculi, fuit, vt mihi videtur, salissim". ^{z. 7.} ^{ράδιο σχίνα}

Hoc tum est venustissimum, cum in faltercatione accipitur Hermog. ^{z.}
ab adversario verbum, et ex eo, vt à Catulo in Philippum, in ei ^{τειχίδες}
eum ipsum aliquid, qui laceravit, infligitur. ^{207.} ^{δενέτως.}

^g Alterum genus est, quod habet parvam verbi immutati- ^{h. 10.}
onem, quod in litera positum Græci vocant παρομοίαν: vt Verborum
Cato, cum cuidam dixisset, eamus deambulatum, & ille: quid explicatio,
opus fuit desimò vero, inquit, quid opus fuit te? ^{207.} ^{quam, ετ. πα-}

^h Etiam interpretatio nominis habet acumen, cum ad Ri- ^{λογίας. appell-}
diculum convertas, quamobrem quis ita vocetur: vt ego nu- ^{lat A. Que.}
per, Nummum divisorem, vt Neoptolemū ad Troiam: sic il- ^{i. 11.}
lum in Campo Martio nomen invenisse. ^{207.} ^{Kōnnoīs παρομοία}

Sæpe etiam versus facete interponitur, vel ⁱ vt est, ^j vt Hermog.
vel paululum immutatus, aut aliqua pars versus. ^{τειχίδες}

Orat. 2. 207. vt Statius Scauro stomachanti: ex quo sunt non nulli, qui tuam legē de civitate natā, Crasse, dicāt: st, tacete quid hoc clamoris est? quibus nec pater, nec mater sit, Santa confidentia estis? auterte ista enim superbiam 207.

- * *versus. 12.* *magis ipsius dñe* *versus. . ell.* *agrassus gloriaretur, agas Atellum, & cætera.* 208.
- 6.13 c. 17. *E ras. è Donato, Diomede cæteris.* *b Est etiam in verbis positum non insulsum genus ex eo, qui ad verbū, non ad sententiam rem accipere videare. Ridicule enim illud L. Porcius Nasica Censor Caroni, cum ille ex tui animi sententia tu uxori habes? Non mehercule inquit, ex animi tui sententia Hæc aut frigida sunt, aut rū falla, cum aliud est expectatum.* 2. 8.
- A: Gell.* *Noct. Att. 4.* *cū verbis etiam illa sunt, quæ ex immutata oratione ducuntur, aut ex unius verbi translatione, aut ex inversione verborum: ex Immutatione, vt olim Rusca, cū legē ferret annalem dissualor, M: Servilius, Dic mihi inquit, M. Pinnari num, si contiate dixero, mihi male dicturus es, vt cæteris fecisti? ut llementem feceris, ita & metes inquit.* 208.
- * *versus. 15.* *οὐτὶ δὲ καὶ τὰ αἰσθα καὶ τὰ πλεῖστα θάΜεταφορές ad Theodect.* *d Ex translatione autem, vt cum Scipio ille Major Corinthis st, uam pollicentibus eo loco, vbi aliorum essent imperatorum, turmales dixit displicere.* 208.
- * *versus. 16.* *e Inversione autem verba, vt Crassus apud M: Perpennam iudicem pro Aculeone cum diceret, aderat contra Aculeonem Gratidiano L: H. Ilius Lamia, deformis, vt nostis, qui cum interpellaret odiosè, audiamus, inquit pulchellum puerum Crassus: cum esset arrisum, non potui mihi, inquit Lamia, formam ipse fingere. Ingenium potuitum hic, audiamus. inquit, diserium: multò etiam arrisum est vehementius.* 2. 8.
- * *versus. 17. e* *f Ornans etiam in primis orationem verba relata contrarie, quod idem genus est sacerè etiam facerum; vt Servius ille Galba, cum iudices L: Scriborio Tribuno plebis ferret familiares suos, & dixisset Libo, quando tandem Galba de triclinio tuo exhibis? cum tu, inquir, de cubiculo alieno. Orat. 2. 208.*

A quo genere nè illud quidem plurimum distat, quod Glau cia Merello, villam in Tiburte habes, cortem in palatio. Ac verborum quidem genera, quæ essent faceta, dixisse me pu so. Orat. 2. 208.

Primi Stromatis 7. Sectio.

E; si quando^a quid, tanquam ali- ^a v. 205. 1.
qua tabella, narratur, ut olim tu
Crassus in Memmum, comedil-
se eum lacertum Largii, cum es-
set cum eo Tarracinae de ami-
cula rixatus: Salla, attamen à
teipso facta tota narratio: Addi-
disti clausulā tota Tarracina tū
omnibus in parietis inscriptas
fuisse litteras, tria L L L, duo
M M; cū quæreres, id, q̄ esset, se-
nem tibi quendam Oppidanum dixisse, Lacerat Lacertum
Largij Mordax Memmius. 205. Exprimenda enim sunt, &
ponenda ante oculos, ea, quæ videantur verisimilia (quod
est proprium narrationis.) 208. quæ tamen mendaciunculis
sunt aspergenda. 205. & quæ sint, quod ridiculi proprium est,
subterpia. 208. Orat 2. & ad hoc genus adscribamus etiam
narrationes apologorum. 208.

^b Trahitur etiam aliquid ex historia, ut cum Sex: Titius se
Cassandra esse diceret: Multos, inquit Antonius, p̄ssum
tuos Aiaces Oileos nominare. 208. 2 Orat:

^c In re est item ridiculum, quod ex quadam depravata i-
mitatione sumi solet; ut idem Crassus per tuam nobilitatē,
per vestram familiam, quid aliud fuit, in quo concio rideret,
nisi illa vultus, & vocis imitatio? per tuas statuas vero cum
dixit, & extento brachio paulum etiam de gestu addidit, ve-
hementius risimus 2. Orat. 205. Arque ita est totum hoc ip-
so genere ridiculum, ut cautissime tractandum sit. Mimorum ^d v. 206. 4.
est enim Ethologorum si nimia est imitatio, sicut obseceni-
tas. 205. ^{Hic su} ^e ^f ^g ^h ⁱ ^j ^k ^l ^m ⁿ ^o ^p ^q ^r ^s ^t ^u ^v ^w ^x ^y ^z ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm} ⁿⁿ ^{oo} ^{pp} ^{qq} ^{rr} ^{ss} ^{tt} ^{uu} ^{vv} ^{ww} ^{xx} ^{yy} ^{zz} ^{aa} ^{bb} ^{cc} ^{dd} ^{ee} ^{ff} ^{gg} ^{hh} ⁱⁱ ^{jj} ^{kk} ^{ll} ^{mm}

militudine turpioris: ut meum illud in Helmium Manciam: Iam ostendam cuiusmodi sis: cum ille, ostendè quæso: demonstravi digito pectus Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus. Risus est commotus: nihil tam Manciæ simile visum est. 209.

* L: Novis.

^b vñst. 6. ^b Etiam illa, quæ minuendi, aut augendi causa, ad incre-
zat' vñst. 6. dibilem admirationem effertuntur: velut tu (Crassus) in
lxxv. Quint. 5 concione ita sibi ipsum magnum videri Meminimus, vt in
c. 4. forum descendens caput, ad fornicem Fabij demitteret.
209.

* vñst. 7.

^c Aratura etiam significatio est, cum parvare, & s̄pē
verbo res obscura, & latens illustratur: vt cum C: Fabri-
^d A. Gellius. cio Pub. ^d Cornelius homo, vt existimatatur, avarus,
L. 4. c. 8. & furax: sed egregiè fortis, & bonos imperator, gra-
tias ageret, quod se homo inimicus consulem fecisset,
bello præsertim magno, & gravi: nihil est, quod mihi gra-
tias agas, inquit, si malui compilari, quam vñnire. Orat,
2. 209.

^e Vrbanæ etiam dissimulatio est, cum alia dicuntur ac
vñst. 8. ⁱ sentias, non illo genere de quo antè dixi, cum contra-
ria dicas, vt Lamia Crassus, sed cum toto genere ora-
tionis severè Judas, cum aliter sentias ac loquare. Vt
Noster Scævola Septumeleio illi Anagnino, cui pro C:
Gracchi capite erat aurum repensum, roganti, vt se in
Asia præfectum duceret: Quid tibi vis, inquit, insanestan-
ta malorum multitudo est civium, vt tibi ego hoc con-
firmem. si Romæ manteris, te paucis annis ad maxi-
mas pecunias eūe venturum. In hoc genere Fannius
in Annalibus suis Africanum hunc AEmilianum dicit fu-
isse, & eum Græco verbo appellat ^f Εἰπωνα: sed vti ferunt,
^f Cic. in L. 14. qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac Ironia, dis-
simulantiaque, longè lepore, & humanitate cæteris præsti-
tisse. 209.

^g vñst. 9.

^g Est huic finitimum dissimulationi, cum honesto verbo
vitiosa res appellatur: vt cum Africanus Censor tribu mo-
vebat eum Centurionem, qui in Pauli pugna non affuerat,
cum ille se custodiæ causa diceret in castris remansisse,
quærereque, cur ab eo notaretur, non amo, inquit, nimium
diligentes. 210.

^h *Acutum etiam illud est, cum ex alterius oratione aliud accipias, atque ille vult: ut Salinator Maximus, cum Tarento amissio, arcem tamen retinuisse^t Livius, multaque ex eâ prælia præclara fecisset, cum aliquot post annos Maximus id oppidum recepisset, Rogaretque cum Salinator, ut in Apophth. meminisset opera sua se Tarentum recipisse: quidni, inquit, Cic. in Catone meminerim? Nunquam ego recepisse, nisi tu perdidisses.*

Orat. 2. 210.

ⁱ *Sunt etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine sæpè ridicula nō solum mimis per apposita, sed etiam quodammodo nobis.*

Homo fatuus, postquam rem habere cœpit, mortuus est,

Quid est tibi ista mulier? vxor: similis mediussidius.

Quamdiū ad aquas fuit, nunquam est mortuus. 210.

^m *Ex quo genere est etiam non videri intelligere, quod m ⁿ intelligas. Ut illud Nasicae, qui cum ad poetam Ennium venisset, eique ab ostio querenti Ennium, Ancilla dixisset, domi non esse: Nasica sensit illam domini iussu dixisse, & illum in ius esse: paucis post diebus, cum ad Nasicā venisset Ennius, & eum à ianua quereret, exclamat Nasica, se domi non esse: tum Ennius, Quid? Ego non cognosco vocem, inquit, tuam? hīc Nasica, homo es impudens, ego, cum te quererem, ancillæ tuae credidi, te domi non esse, tu mihi non credis ipsi? 2. Orat. 210.*

ⁿ *Est bellū id quoq; ex quo is, qui dixit, irridetur in eo ipso genere, quod dixit: ut cum Q. Opimius Consularis, qui a dolescentulus malē audisset, festivo homini Aegilio, qui videtur mollior, nec esset, dixisset: Quid tu Egilia mea? quando ad me venis cum colu tua, & lana? non pol, inquit, audeo. Nam me ad famolas vetuit mater accedere. 210.*

^o *Salsa sunt etiam, quæ habent suspicionem ridiculi abs conditā. In eo genere est, quod Catulus dixit cuidam Ora tori malo, qui cū in Epilogo misericordiā le movisse putaret, postquam assedit, rogavit hunc, videretur nē misericordiam movisse. Ac magnā quidem, inquit. Neminem enim puto esse: tam durum, cui non oratio tua miseranda visa sit.*

Orat. 2. 210.

^p *Me quidam hercle valdè movent illa Stomacho sa, & quasi submorosa ridicula, non cum à Moroso dicuntur: tum enim non sal, sed natura rideret. In quo,*

ut mihi videtur, persallum est illud apud Nævium; Quid ploras pater? Mirum ni cantem, condemnatus sum. Orat. 2.210.

* *Vnde* 16.

^a *Huic generi quasi contrarium est ridiculi genus patiens, & lenti, ut cum C. aper percussu esset ab eo, qui arcum trebat, cum ille diceret, Cave Rogavit, nunquid aliud ferret, praeter arcum.* 211.

* *Vnde* 17.

^b *Etsam stultitiae salsa Reprehensio, ut ille Siculus, cui praetor Scipio patronum causæ dabant hospitem suum, hominem nobilem, sed admodum Stulum: Quæso, inquit, praetor adversario meo da istum patronum, deinde mihi neminem deris. Orat. 2.211.*

* *Vnde* 18.

οξύτελες
ταχύτης τῆς
σπανός.
Suidas.

^c *Movent illa etiam, quæ coniectura explanantur, longè aliter, atque sunt, sed acutæ atque concinnæ: ut cum Scaurus accularet Rutilium ambitus, cum ipse Consul esset factus, ille repulsam iuhisset, & in eius tabulis ostenderet litteras: A: F: P: R: idque diceret esse actum fide P: Ru: ilii: Rutilus autem, ante factum, post relatum: C: a: Cannius eques R: cum Rufo adesset, exclamat neutrum illis litteris declarari, quid ergo, inquit Scaurus? AEmilius fecit, plectitur Rutilus.* 211.

* *Vnde* 19.

^d *Ridentur etiam discrepancy, ut quid huic abest, nisi res & virtus?* 211.

* *Vnde* 20.

^e *Bella etiam est familiaris reprehensio, quasi errantis, ut cum obiurgavit Albius Granum, quod, cum eius tabulis quiddam Albucio probatum videtur, & valde absoluto Scœvola gauderet, neque intelligeret contra suas tabulas esse iudicatum. Orat. 2.211.*

Sicut 21.

^f *Huic similis eit etiam admonitio in consilio dando familiaris, ut cum patrone malo, cum vocem in dicendo obtusisset, suadebat Granius, ut nullum frigidum videret, simulac domum redisset: perdam, inquit, vocem, si id fecero: Melius est, inquit, quam reum.* 211.

Sicut 22.

^g *Bellum etiam est, cum quid cuique sit consentaneum, dicitur; ut cum Scaurus nonnullam haberet invidiam ex eo, quod Phrygionis Pompeii locupletis hominis bona sine testamento possederat: sederetque; advocatus; eo Bestiæ, cum funus quoddam duceretur, Accusator C. Memmius vide, inquit, (Scaure) mortuus rapitur, si potes esse possessor.* 2. Orat. 211.

^b Sed ex his omnibus nihil magis ridetur, quam quod est
præter expectationem. Hoc verò Crassi nihil facilius, cum
laesisset testis Silus Pilonem, qui te in eum audisse dixisset,
potest fieri, inquit, Sile, ut is, vnde te audisse dicis, iratus
dixerit: annuit Silus; potest etiam, ut tu non rectè intellex-
eris: id quia que toto capite annuit, ut se Crassus daret: potest
etiam fieri, inquit, ut quod omnino te audisse dicis, nunquā
audieris. Hoc ita præter expectationem accidit, ut testem
omnium risus obrueret. Orat. 2. 211.

ⁱ Sæpè etiam concedas facie aduersario id ipsum, quod ubi ille detrahitur, ut C: Lælius cum ei quidam malo genere
natus diceret, indignum esse suis maioribus, ut herculè in
quit, tu tuis dignus. 211.

ⁱ Sæpe etiam sententiale ridicula dicuntur, ut M: Cin-
eius quo die legem de donis, & muneribus tulit, cum
C: Cento prodisset, & satis contumeliale: quid fers
Cinciole: quæisset; ut emas, inquit, Cai, si uti velis.
211.

^m Sæpe etiam falsè quæ fieri non possunt, optantur, ut
M: Lepidus, cum ceteris in campo exercentibus, in her-
ba ipse recubuisse, vellem hoc, inquit, esset laborare. 211.

ⁿ Salsum est etiam quærentibus & quasi percunctanti-
bus lente respondere, quod nollent: ut Censor Lepidus
cum M: Antistio Pyrgensi equum ademisset, amicique
cum vociferarentur, & quærerent, quid ille patri suo res-
ponderet, cur adempsum sibi equum diceret, cum op-
timus colonus, parcissimus, modestissimus, frugalissi-
mus esset: me istorum, inquit, nihil credere. 2. Orat. Galen:
212.

Colliguntur à Græcis alia nonnulla, Exaggerationes, admi-
rationes, minationes. Sed & hæc ipsa nimis mihi videor
multa in genera descripsisse. Orat. 2. 212.

^o Maximè autem homines delectantur, si quando risus
coniuncte, re, verboque moveatur. Sed hoc memento,
quoscunque locos attingam, vnde ridicula ducantur, ex iisdem
locis se è etiam graves sententias posse duci: tantum
interest quod gravitas honestis in rebus severè, iocus in tur-
piculis, & quasi deformibus ponitur. velut in iisdem verbis
& laudare frugi servum possumus, & si est nequam ioca-
ti. Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace servo
solum

^b ὑποδ. 230.ⁱ ὑποδ. 24.^{rō παρά}^{προς θύειαν.}^{Hermog. μητὶ}^{μεθόδος διερ-}^{θέτος. Παρά-}^{δοξαν απέγο-}^{σκοντορ θαυ-}^{μαστίν Σνιδας}^{Admirabilia}^{Latinī quæ}^{Græci uicūs}^{παραδοξα}^{Cic. de fin. 4.}^{ad Brucium}^{Paradoxa.}^{huc etiam}^{speciat ἐξ-}^{μεγαλον.}^{τέχνας τρό-}^{παττικα.}^{1 ὑποδ. 25.}^{m ὑποδ. 26.}^{n ὑποδ. 27.}

solum esse, cui domi nihil sit nec obligatum, nec occlusum; quod idem in bono seruo dici solet, sed hoc iisdem etiam verbis. 2. Orat. 206.

Et herculè hæc omnia, quæ à me de facetiis disputantur non maiora forensum actionum, quam omnium sermonum condimenta sunt. Nam quod apud Catonem est, qui multa reuult, ex quibus à me exempli causa multa ponuntur per mihi leitum videretur C. Publicum solitum dicere P. Mummius: Omnia hominum cuivis temporis hominem esse: Sic profectò res se habet, rarum homo, nullum ut sit virtus tempus, in quo non deceat lepotem, hunc Afinio Pol manitatemque verlari. 2. Orat. 209.

lione Fabius.

apud Suetonius de com-

bibonibus

suis Tiberi-

us: idem En-

nnius graphi-

ce de Gemmi-

no Servilio:

citat Gellius

B. 12 c. 4.

¶ 196. 1.

Stromatis primi, octava Sectio.

Vic autem est illa dispar adiutio ratio Orationis, quæ alio quodam genere mentes iudicum permovet, ut aut oderint, aut diligant, aut invideant, aut salvum velint, aut metuant, aut spernant, aut cupiant, aut abhorreant, aut lætentur, aut mœrent, aut misereantur, aut punire velint, aut ad eos motus adducantur, si qui finitimi sint,

& propinqui his, ac talibus animi perturbationibus 2. Orat.

Laertius in 196.

Zenone

¶ 196. 2.

τα τάχη χρι-

στει εἶναι χρι-

τοπί ταῦθων.

Cic in

Part: 300.

hæc omnia

Laert: in

Zenone.

M: Quæ vero Græci πάθη appellant: ego poteram morbos, & id verbum esset è verbo, sed in consuetudinem nostram nō caderet. Nā misereri, invidere, gestire, lētari, hæc omnia morbos Græci appellant, motus animi rationi non obtemperantes, nos autem hos eosdem motus concitati animi recte, ut opinor, perturbationes dixerimus: morbos autem non satis visitatè: nisi quid aliud tibi videtur. A. mihi vero isto modo. Tusc. lib. 3.

Est igitur causa omnis in d' opinione, nec vero ægritudinis solum, sed etiam reliquorum omnium perturbationum: quæ sunt genere quatuor, partibus plures. nam cū omnis perturba-

batio sit animi motus vel rationis exp̄e:s, vel rationem asper-nans, vel rationi non obediens, isq; motus aut boni, aut mali opinione citetur, bifariam quatuor perturbationes & quāliè distributæ sunt. nā duæ sunt ex opinione boni: quarum altera & voluptas gestiens, id est, præter modum elata lætitia opinione præsenus alieuius boni. h[oc] altera vel cupiditas recte, vel libido dici potest, que est immoderata appetitio opinati magni boni rationi non obtemperans. ergo hæc duo genera, voluptas gestiens, & libido, bonorum opinione turbantur: vt duo reliqua metus, & ægritudo malorum: nam & metus, opinio magni mali impéndentis: et ægritudo est opinio magni mali præsentis: & quidem recens opinio talis mali, vt in eorectè videatur esse angustia: id est autē, vt is, qui doleat, oportere opinetur se dolere. Tusc. 3.

³ Sic quatuor perturbationes sunt, tres constantiae: nam libidini voluntas opponitur. Stoici έγλωττα appellant: eamque putant in solo esse sapiente, quam sic definiunt: voluntas est quæ quid cum ratione desiderat: lætitia gestienti, vel nimis gaudiū: estq; cū ratione animus movetur placide, atq; constiteret: metui p[ro] cautio: estq; à malis cum ratione declinatio. Nam A Egreditudini nulla constantia opponitur. Tusc. 4.

Sed in singulis perturbationibus parteis eiusdem generis plures iubiciuntur: vt ægritudini invidentia (vtendum est enim docendi causa, verbo minus usitato, quoniam invidia non in eo, qni invidet, solum dicitur, sed etiam in eo, cui invidetur: æmulatio, obtestatio, misericordia, angor, luctus, mœror, ærūna, dolor, lamentatio, tollitus, molestia, afflictio, desperatio, & si qua sunt de genere eodem: sub metum autē subiecta sunt pigritia, pudor, terror, timor, pavor, exanimatio, conturbatio, formido, volupati malevolentia lætans malo alieno, delectatio, iactatio, & similia. Libidini ira exsan- descentia, odium, inimicitia, discordia, indigentia, desiderium, & cetera eiusmodi. hæc autem definiunt hoc modo. In videntia esse dicunt ægritudinem suscepitam propter alterius res secundas, quæ nihil noceant invidenti. nam si quis doleat eius rebus secundis, a quo ipse lædatur non re- stè dicitur invidere: vt si Hectori Agamemnon. qui autem cui alterius commoda nihil noceant, tamen cum do- leat his frui is invidet profecto: æmulatio autē dupliciter illa quidē dicitur, vt & in laude, & in vicio nomen hoc sic nam

επιφέρει επονος.

^f Al. cōcise-
tur.

^g Tard. 3.
egone non in
telligo q[ui] sit.

idom[us] Grace
Latine velup-
tas C. de fin. 2

^h Tard. 4.
πιθυμία

ⁱ Tard. 5.
άρση περισσό-
της μελοντος
χρήσ. Plat.

in Lachete.

^m Tard. 6.
λύσις.

ⁿ Tard. 7.
χαρα.

πειλάθεια.

^o Tard. 8.

de Recipro-
cis. Gell. 9. c.

12. I. 12. c. 9.

ancipissia ve-
cat media, et
communia. b.

15. c. 13.

inopinata.

^r φθίνεις. τὸν
μέτρον inter-

est τὸ φθονοῦ

Cic. ad Att.

5. epist. 19.

^t θάλος. τὸν
μέτρον επει-

νότης τὸν
τὸν επιμαχη-

τὸν Hesiod.

&

& imitatio virtutis, æmulatio dicitur: sed ea nihil hoc loco
vtimur: est enim laudis: & est æmulatio ægritudo: si eo, quod
quis concupierit, aliis potius, ipse careat. Obrectatio au-
tem est ea, qua intelligi ^a Zelotypiam volo, ægritudo, ex eo,
quod alter qui que potius ut eo, quod ille ipse concupierit.
^b Misericordia est ægritudo ex miseria alterius iniuria labo-
rantis.

^a Εὐλογία.

^b ἔλεος.

^a Αἰθος

^b Οὐδύνη.

^a Καρδ. 9.

^b Καρος.

^c δέιμα.

^d Arift. in

problematis.

Macrobius.

Saturn. liii.

l. i. ii.

Gell. 19. 6.

i. Καρδ. 10.

^a οὐταιρει-

αζις.

^b Κάκωσις.

v. c. delenses

^a Καρδ. 11.

^b Opis.

^c Πυρε.

^d Φυρις.

^e Al. intimo

animo.

^f σταυρος.

^a Angor est ægritudo premens, luctus ægritudo ex eius, qui
carus fuerit interitu acerbe. ^b Mæror ægritudo flebilis. AE-
rumna, ægritudo laboriosa. Dolor ægritudo crucians. Jamie-
ratio ægritudo cum ciuitatu. Sollicitudo, ægritudo cum cogi-
tatione. Molestia ægritudo permanens. Afflictatio ægritudo
cum vexatione corporis. Desperatio ægritudo sine vllatione
expectatione meliorum. ^c Quæ autem subiecta sunt sub me-
ta ea sic definunt. ^d Pigritiam, metum subsequentis laboris,
^e Terrorem metu cōcūtientem: ex quo sit, ^f vt pudorem rubor,
terrorem pallor, & tremor, & dentium crepusculus consequatur:
timorem metu mali appropinquantis, pavorem mentu me-
tem loco moventem: ex quo illud Ennii.

Tum pavor lapientiam mihi omnem ex animo expecto-
rat. Exanimationem, metum subsequentem, & quasi comi-
tem pavoris. Conturbationem, metu excurrentem cogitata,
formidinem metum permanentem. ⁱ voluptatis autem pa-
tes hoc modo describunt. Ut ^j malevolentia sit voluptas ex
malo alterius sine emolumento suo: delectatio voluptas su-
bita: auditus ^m deliniens animum: & qualis hæc est aurum.
tales sunt oculorum, & tactiōnum, & dorationum, & tem-
porum, quæ sunt omnes unius generis, ad perfundendum ani-
mum, tanquam illaquefactæ voluptates. Iactatio est volup-
tas gestiens, & se efficiens insolentius. ⁿ Quæ autem libidini
subiecta sunt, ea sic definunt, vt ira sic libido puniendi eius,
qui videatur læsisse iniuria. Excandescētia autē sit ira na-
cens & modo existens, quæ θύμωσις Græcè dicitur: ^o Odium &
ra invenitata: ^p iniurictia ira vlciscendi tempus observans:
Discordia ira acerbior, ^q in odio, & corde concepta: ^r In-
dignatio libido inexplebilis: desiderium libido eius, qui non
dum adsit, videndi, distinguunt illud etiam vt sit libido eorum
rerum quæ dicuntur a quodam, aut quibusdam: quæ ^s κερ-
ματα dialectici appellant: vt habere divitias, capere hono-
res: Indignatio rerum ipsarum est, vt honorum, vt pecuniz.

Ori

omnium aures perturbationum fontem esse dicunt intem.
perantiam? Tusc. 4.512.513.514.

^a Ex perturbationibus autem primum morbi conficiuntur,
quæ vocant illi νοσήματα. eaq; quæ sunt iis morbis contraria,
quæ habet ad res certas vicioram offensionem, atq; fastidium.
Deinde ἐγροτationes, quæ appellantur à Stoicis ^b αἴρωντά ματα
hūq; itē oppositæ contrariæ offensiones. Definiunt autē ani-
mi ἐγροτationē, opinionē vehementē de re non experēda,
tanquam valde experenda sit, inhārentem, & penitus insitā:
eaque oritur ex libidine & lātitia: quod autem nascitur ex
offensione, ita definiunt. ^c opinionem vehementem de re nō
fugienda inhārentem, & penitus insitam, tanquam fugienda.
Hęc autem opinatio est ludicare se scire, quod nesciat. ^d Al. opinati-
onem. grotationiⁱ autem talia quædā subiecta sunt, Avaritia, mulie-
ritas, ut ita appellemus eam, quæ, Græcè φλογὴ ψεια dicitur,
pervicacia, diliguntio, vinolentia, cupidia, & si qua sunt similia. ^e v.c. ligari.
Est autē ^f avaritia opinatio vehementis de pecunia, quasi valde ^g Al. cupidea.
expetenda sit, inhārens, & penitus insita: similisq; est eiusdem ^h φιλαργυρία.
generis definitio reliquarū. offensionū definitiones sunt e-
iusmodi, ut inhospitalitas sit opinio vehementis, fugiendū esse
hospitē, caq; inhārentes, & penitus insita. Similiter definitur &
mulierū odiū, quale insipioγνοια est, ut Hyppolyti, & ut Timo-
nis, qui μισίθεας appellatur generis humani. Tusc. 4.23. Et ⁱ v.c. quale
quoniā docuit iam nos longa vita, vsusq; rerū maximarū,
ut quibus rebus animi hominum moverentur teneremus,
trademus etiam, quæ nos sequi in dicendo, quæq; maxime
spectare solemus. ^k Evidē primū considerare soleo, postulet
ne causa. Nam neq; parvis in reb^o adhibendæ sunt hęc dicēdi
facies: neq; ita animatis hominibus, ut nihil ad eorū mentes
oratione flectendas perficere possimus ne aut irrisione, aut
odio digni putemur, si aut Tragædias agamus in nugis, aut
convellere adoriamur, ea, quę nō possunt cōmoveri. O. 2.199.
Deinde quoniā hęc ferē maximē sunt in iudicū animis, aut
quicur. q; illi erunt, apud quos agemus, oratione molēda, A-
mor, odiū, iracundia, invidia, misericordia, spes, letitia, timor,
molestia: sentimus ^l amorē conciliari, si id velle videare, q; sit ^m v. 1.4.
utile ipsis, apud quos agas, defēdere: si aut pro bonis viris, aut
certē pro iis, qui illis boni atq; utiles sunt laborare. Namque
hęc res Amorē magis conciliat, illa virtutis defensio chari-
tatem: plusq; proficit, si proponitur utilitas futurę, q; p̄ete-

siti beneficii commemoratio. Enitendum est etiam, ut ostendas in ea re, quam defendas, aut dignitatem inesse, aut utilitatem, cumque cui concilias hunc amorem, significes nihil ad utilitatem suam retulisse, ac nihil omnino fecisse cava sua. Invidetur enim commodis hominum ipsorum, studiis autem eorum ceteris commodandi favetur. Videndumque hoc loco est, ne quos ob benefacta diligenter volemus, eorum laudem, atque gloriam, cui maximè invideri solet, nimis efferre videamus.

a. Orat. 200. Ardeo mihi credite patres conscripti (id quod vosmet de me existimatis, & facitis ipsi) incredibili quodam amore patriæ: qui me amor, & subvenire olim impendentibus periculis maximis, cum dimicatione capitis: & rutilum,

cum omnia tela vndeque esse intenta in partiam viderem,

subire coegit, atque exciperet unum pro universitate. Hic meus in rem publica: animus pristinus, ac perennis cum C:Ca: sare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Quod volunt, denique homines existimant: nemini ego esse possum

bené de rep:merenti non amicus. Etenim si iis, qui hæc omnia flamma ac ferio delere voluerunt, non inimicitias solū, sed etiam bellum indixi, atque, intuli: cum partim mihi illorum familiares, partim etiam me defendantem capituli iudiciis essent liberati: cur eadem resp:quæ me in amicos inflamare poruit, inimicis placare nō possit? De provin:culis.

b. Asq. Iisdem his ex locis & odium in alios struere disce-

mūs, & à nobis, ac nostris dimovere, eademque hæc genera tractanda sunt in Fracundia vel excitanda, vel sedanda: Nam

est, quod ipsis, qui audient, perniciosum, aut invicile sit, id factum augeas, odium creaturæ: Si ergo aut in bonos viros aut in eos, in

quos quisque minimè debuerit, aut in rem publicam excitatur, si nō tamen acerbum odium, tamen aut invidię, aut odii non dissimilis

offensio. **O. 2. 200.** Ecqua civitas est non modo in provinciis nostris, verū in ultimis nationibus, aut tamen potes, aut tamen libera,

aut etiam tamen immanis, ac barbaræ rex denique ecquis est, quæ senatores populi Rom: recto, ac domo non invitari? qui honos nō

homini solū habetur, sed primū populo Rom: cuius beneficio nos in hunc ordinem venimus: deinde ordinis auctoritati quæ

nisi gravis erit apud socios, atque exteras nationes, ubi erit

**• Unum pro
multis dabi-
tur caput:**

**Virg. Eneid
8.**

Q. Juv. 15.

ni, sed ordini. Nam ipsi Tullio patet domus locupletissima & amplissima, C n: Pompeii Basilici, quò, etiā si esset invitatus à vobis, tamē divertisset: erat etiam Percenniorū, qui nūc itē Pompeii sunt, domus honestissima, quò L: frater meus sūma illorū voluntate divertit. Senator populi Rom: quod in vobis fuit, in vestro oppido iacuit, & pernoctavit in publico. nulla hoc alia civitas vñquam commisit. In Verrem. 5. 205.

^c Item simor incutitur aut ex ipsorū periculis, aut ex cōmū-
nib: Interior est ille proprius, sed hic quoq; cōmunis ad eādē ^c vñq. 16.
similitudinē est perducēdus. O. 2. 200. Glaucia solebat, homo <sup>Tunc mea
res agitur,</sup> impurus, sed tamen acutus, populū monere, vt cū lex aliqua <sup>paries cum
recitaretur, primū versum attenderet: si esset, dictator, cōsul, proximus
prætor, magister equitū, ne laboraret, sciret ad se nihil perti-
nere: sin autē, quicunq; post hanc legē: videret, nē qua nova que
stione alligaretur nunc vos, equites Rō: videte. scitis me oriū
è vobis, omnia semper sensisse pro vobis: nihil horum sine
magna cura, & summa charitate vestri ordinis loquor: aliis
aliros homines, & ordines, ego vos séper cōplexus sū, monco,
& prēdicto, integra re, causaq; denūcio, omnes homines, de-
osq; testor, dum potestis, dum licet, providete, ne duriorē vo-
bis cōditionē statuatis, ordiniq; vestro, quā terre possit. ser-
pet hoc malū, mihi credite, longius, q; putatis. pro. Rabir. 134. ^d vñq. 17.</sup>

⁴ Par, atque vna ratio est spei, lætitiaz, molestiaz. 2 O. 200.
nolite iudices, aut hunc iā natura ipsa occidentē, velle matu-
tius extingui vulnere vestro, q; suo fato: aut hunc nunc pri-
mū florescentē firmata iam stirpe virtutis, tanquam turbine
aliquo, aut subita tempestate pervertere. conservate parenti
filium, parentem filio: ne aut lenectutē iam propē desperatā
contemnisse, aut adolescentiam plenam spei, maximq; non
modo vos nōaluisse, sed etiā perculisse atq; afflixisse videami
ni. quē si vobis, si suis, si reipub, conservatis, deditū, addictū,
obstrictum vobis, ac liberis vestris habebitis: omniumque
huius nervorum, ac laborum vos potissimum (iudices) fru-
ctus vberes, diuturnolque capietis. pro. Cœl. 63.

^e Sed haud sciā, an acerrimus longē sit omniū motus invi-
diz: nec minū virium opus sit in eā cōprimenda, q; in exci-
tanda. Invident autem homines maximē paribus, aut inferi-
oribus, cum se relictos sentiunt, illos autem dolent evolasse.
Sed etiā superiorib: invidetur sēpē vehementer, & eo magis
s' intollerantius se iactat, & cōqualitatē cōmunis iuri p̄fētā.
^f Reges se &
diffe supero
bos: de Brus.
so Cic: ad
Aig.

cia dignitatis, aut fortunæ suæ transeunt: Quæ si inflammati sunt, maximè dicendum est, nō esse virtute parta, deinde eius vitis atq; peccatis: tū si erunt honestiora, atq; graviora tamē non esse tanti vlla merita quāta insolentia hominis, quātūq; fastidiu. 200. 2. Or. Idemq; postea, cum immunerabilis multitudi bonorum de Capitolio supplex ad eum sordidata venisset, cumque adolescentes nobilissimi, cunctiq; equites Rom: se ad lenonis impurissimi pedes abiecisset, quo vultu Cincinnatus Ganeo non solum civium lacrymas, verum etiam patræ preces repudiavit? neque eo contentus fuit, sed etiam in concionem ascendit, eaq; dixit, quæ si eius vir Catilinare vixisset, dicere non esset aulus: se Nōarum Dec: quæ me consule, tuissent, cliviq; Capitolini pœnas ab equitibus Ro: esse repetiturum: neq; solum id dixit, sed quos ei commodū fuit, compellavit. L. vero Lamiam, equitem Ro: præstanti dignitate hominem, & saluti meæ pro familiaritate reip. pro fortunis suis amicissimum consul imperiosus exire vrbe iussus & cum vos vestem mutandam censuissetis, cunctique mutaretis, atque idem omnes boni iam antè fecissent, ille vnguentis oblitus cum toga prætexta, quam omnes prætores, ædilesque tum abiecerant, irrisit lualorem vestrum, & lucubravit, quo minus occulte vestrum malum gemeretis, nihil diceret, ne aperiè incòmoda patræ lugeretis, ediceret. Cum verò in Circo Flaminio non à Tribuno ple: consul in concionem, sed à latrone Archipirata productus esset: primum processit, qua auctoritate viri vni, somni, stupri plenus, mandati coma, composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis: pressa voce, & temulenta: quod in cives indemnatos esset animadversum, id sibi dixit gravis auctor vehementissimè displicere, postredit: in senatu. 208.

* me crudelis
Sorte parentes rapto
prohibet lugere timor.
Senec in Oe-
cavia.

Ad sedandum autem magno illa labore, magnis periculis esse parva, nec ad suum commodum, sed ad aliorum esse collata, seque si quam gloriam peperisse videatur, tamē tamen sit iniqua merces periculi, tamen ea non delectari, rotamque abiucere, atque deponere: omninoq; perficiendum est quoniam plerique sunt invidi, maximeque est hoc commune vitium, & pervagatum: Invidetur autem præstanti florentique fortunæ) vt hæc opinio minuatur, & illa excellens opinione fortuna cum laboribus, & miseriis permista el.

se videatur 200. Orat.2. Intelligo,iudices, in causa aperta,
 minimeque dubia multò & plura , & à pluribus peritissimis
 esse dicta, quam res postularer: sed id factum est,nō vt vobis
 rem tam perspicuam dicendo probaremus, ve:um vt omnī
 um malevolorum,iniquorum,invidorum animos frangere-
 mus:quos vt accusator incenderet,vt aliqui sermones homi-
 num alienis bōnis mōrentium etiam ad vestras aures per-
 manarent,& in iudicio ipso redundarent, idcirco illa in ōni
 parte orationis suę arte aspergi videbatis : tum pecuniam
 L: Cornelij, quæ neque invidiosa est, &, quantacunque est,
 ciutmodi est,vt conservata magis,quam corrupta esse videa-
 tur:tum luxuriam,quæ non criminé aliquo libidinis, sed cō-
 muni maledicto notabatur;tum Tusculanum, quod Q. Me-
 telli fuisse meminerat , & L. Crassi , Crassum emisse
 de libertino homine Soterico Martio , ad Metellum perve-
 nisse de Venonii vindicis bonis non tenebat:simul illud nes-
 ciebat,^b prædiorum nullam esse gentem,emptionibus ea so-
 lere sæpè ad alienos homines, sæpè ad infimos,non legibus,^b Aγρὸς Αγας
 tanquam tutelas pervenire . Obiectum est etiam, quod in ^c μηδὲ γέρους
 tribum Crustum inam pervenerit, quod hic affecitus est le-^{πτε νῦ δι}
 gis de ambitu præmio, minus invidioso, quam qui legum Ministræ. Av-
 præmiis prætoriam sententiam, & prætextam togam con-
 sequitur:& adoptio Theophanis agitata est, per quam Cor-
 nelius nihil est,præterquam propinquorum suorum hære-
 ditates affecitus,quanquam istorum animos, qui ipsi Cor-^c Hostem qui
 nelio invident,nō est difficultum mitigare: more hominū feriet,mibi
 invident:in conviviis rodunt:in circulis vellicāt,non illo ini-^c Cartha-
 mico, sed hoc maledico dente carpunt,qui ^c amicis L: Cor-^c ginensis
 nelii,aut inimici sunt,aut invident,hi sunt huic multo vehe-^c quis quis erit
 mentius pertimescendi. Nam huic quidem ipsi quis est vn-^c Ennius in ⁴⁴
 quam inventus inimicus?aut quis iure esse potuit? quem bo-^c nibale.Cic.
 num non coluit? cuius fortunæ, dignitatique non celsit? pro Balbo.
 versatus in intima familiaritate hominis potentissimi, in ^d ὕποδ. 19.
 maximis nostris malis,atque discordiis neminem vñquam ^c Homo sum
 alterius rationis,ac partis non re,non verbo,non yulu de-^c humani ni-
 nique offendit:pro.C or.Bal.76. hil a me alie-

^d Nam misericordia movetur, si is, qui audit, adduci potest, nū puto. Te-
 vt illa, quæ de altero deplorentur, ad res suas revocet, quas rent. in He-
 aut tulerit acebas, aut timeat, aut intuens alium, crebro autem: Cic.
 ad scipsum reveratur .Ita cum singuli casus humanarum defin.Off.1.

miseriarum graviter accipiuntur, si dicuntur dolenter, tum
afflita, & prostrata virtus maximè luctuosa est. Orat. 2. 200.
Ecquod huius factum, aut commissum, non dicam auda-
cius, sed quod cuiquam paulò minus consideratum videre-
tur factum, quæro? verbum ecquod vñquam ex ore huius ex-
eedit, vndè quisquam possit offendī? at vero in illa gravi L.
Syllæ victoria, turbulentaque, quis P: Sylla melior? quam
multorum hic vitam est à L: Sylla deprecatus? quam mul-
ti sunt summi homines, & ornatissimi, & nostri, & equestris
ordinis, quorum pro salute se hic L: Syllæ obligavit? quos e-
go nominarem: neque enim ipsi nolunt, & huic animo gra-
tissimo adsunt: sed quia maius est beneficium, quam posse
debet civis civi dare, ideo à vobis peto, vt, quod potius,
tempore tribuat: quod fecit, ipsi. Quid reliquam con-
stantiam vitæ cōmemorem? dignitatem, liberalitatem, mode-
rationem in privatis rebus, splendorem in publicis? quæ ita
fortuna deformata sunt, ut tamen à natura inchoata com-
pareant. Quæ domus? quæ celebratio quotidiana? quæ fa-
miliaris dignitas? quæ studia amicorum? quæ ex quoque
ordine multitudo? hæc diu mulcum, & multo labore quæsi-
ta, vna eripuit hora. Pro. Syl. 183. O miserum, & infelicem
illum diem, quo consul omnibus centuriis P. Sylla renuncia-
tus est. O falsam spem: ô volucrem fortunam: ô cæcam cu-
piditatem: ô præposteram gratulationem. Quam citò illa
omnia ex lætitia, & voluptate ad luctum, & lacrymas recide-
runt: vt, qui paulò ante cōsul designatus fuisset, retineret
penè nullum vestigium pristinæ dignitatis. Quid enim erat
mali, quod huic spoliato honore, fama, fortunis deesse vide-
retur? aut cui novæ calamitati locus ullus relictus esset? vt
get eadem fortuna, quæ cœpit: repetit novum mœrorum
non patitur hominem calamitosum, uno modo afflictum, y-
mo in luctu perire. Sed iam impedit regomet, iudices, dolore
animi, nē de huius miseria plura dicam, vestræ iam sunt par-
tes (iudices) in vestra mansuetudine, atque humanitate (an-
sam totam repono. pro Syl. 184.

Hæc in varietate, duriorum, accusatio suppeditabit exem-
pla, mitiorum, defensiones meæ. Orat. 326.

³ Sed est quædā in his duobus generibus, quorum alterum
leve, alterum vehemens esse volumus, difficultis ad distin-
guendum similitudo. Nā ex illa lenitate, qua cōciliamus ipsis
qui

qui audiunt, ad hāc vim acerrimam, qua eosdem excitamus, influat oportet aliquid, & ex hac vi nōnunquā animi aliquid influendum est illi lenitati. Neq; est vlla temperatio oratio, quam illa, in qua asperitas contentionis oratoris ipsius humanitate conditur. Remissio autē lenitatis quadā gravitate, & contentionē firmatur. 201. habueras tum omnia in causa superiora, vim, fugam, lapidationem, & crudelitatem tribunitiam in Cæpionis gravi, n̄ miserabiliq; casu in iudiciū vocabas. Deinde principem & senatus, & civitatis M: Æmiliū la-
pide percussum esse constabat, vi pulsum ex templo L. Cotta
& T. Didiū, cum intercedere vellent rogationi, ne mōpoteras negare. Hic ego quid dicam me artem aliquam adhibuisse: q
fecerim, narrabo, si placuerit vos meā defensionem in aliquo artis loco reponetis, omniū seditionū genera, virtutia, pericula collegi, eamq; orationem, ex omni reip: nostrę temporū vari
etate repetivi, cōclusiq; ita, ut dicere m, & si omnes molestæ semper seditiones fuissent, iustas tamen fuisse non nullas, & propè necessarias: tum illa egi, neq; reges ex hac civitate ex
igi, neq; tribunos plebis creari, neque plebiscitus toties consularem potestatē minui, neque provocationē patronā illam civitatis, ac b^h vindicem libertatis populo R. dati sine nobilium ^b Plebis in
dissensione potuisse, ac si ille seditiones saluti huic civitati tu- Sacrum mon
issent, non continuò, si quis motus populi factus esset, id C: tem secessio.
Norbano in nefario crimen, atq; in fraude capitali esse po- Livius de
nendum, q^h si vñquam populo Ro: concessum esset, vt iure cō- cad: I. l. 2.
citatus videretur, id quod docebam, sēpē esse concessum. nul- ^c Hermog.
lam illa causam iustiorem fuisse: tum omnem orationem tra- mei μέθοδος
duxi, & converti in increpandam Cæpionis fugam, in deplo- dūmōtus. J.
randū interitū exercitus: sic & eorū, dolorē, q^h lugebant suos, socrates. m-
oratione refricabam, & animos equitum Romanorum, apud pī τῆς ἵππης
quos tum iudicis causa agebatur, ad Q: Cæpionis odii à quo
erant ipsi propter iudicia ab alienati, renovabam. atque ieyo.
cabam. Quod vbi sensi me in possessione iudicij, ac defensio
nis meæ constituisse: quod & populi benevolentiam mihi cō
ciliaram, cuius ius etiam cum seditionis coniunctione de
fenderam, & iudicium animos totos, vel calamitate civita
tis, vel luctu, ac desiderio propinquorum, vel odio pro
prio in Cæpionem ad causam nostram converteram, tunc
ad miscere huic geneti orationis vehementi, atque atrocis
genus illud alterum, de quo antē disputavi lenitatis, &

māsuetudinis Cœpi: me pro meo sodali, qui mihi in liberum
loco more maiorum esse deberet, & pro mea omni fama pro
pē, fortunisq; decerne: nihil ad existimationem turpius,
nihil ad dolorem acerbius accidere posse, q; si is, qui lēpē
alienissimis à mō, sed meis tamen civib; saluti existimaret
fuisse, sodali meo auxilium ferre non potuissim. Petebam à
iudicibus, vt illud ætati meæ, vt honoribus, vt rebus gestis, si
iusto, si pio dolore me esse affectum viderent, concederent,
præsertim, si in alijs causis intellexissent, omnia me semper
pro amicorum periculis, nihil vñquam pro me ipso depreca-
tum. ita magis affectis animis iudicum, quam doctis, tua (Sul-
piti) est à nobis tum accusatio victa. Orat. 2. 198. 199.

In veroq; autem genere dicendi, & illo, in quo vis, arque
contentio queritur, & hoc, quod ad vitam & mores accom-
modatur, & principia tarda sunt, & exitus tamen spissi, & pro-
ducti esse debent. Non enim sicut argumentum, simulatque
positum est, accipitur, alterum q; & tertium poscitur: ita mi-
sericordiam, aut invidiam, aut iracundiam, simulatq; inule-
ris, possis commovere. Argumentum enim ratio ipsa confir-
mat, quæ simulatq; emissa est, adhærescit, illud autem genus
Orationis, non cognitionem iudicis, sed magis perturbatio-
nem requirit. 2. Orat. 201.

Stromatis primi 9. Sectio.

Ambvero ea, quæ invenerit, qua
diligentia collocabit? vestibula
nimirum honesta, aditu' que ad
causā faciet hic noster illustres,
cumq; animos prima aggressio-
ne occupaverit, infirmabit, ex-
cludetque contraria: de firmis-
mis alia prima poner, alia poste-
ma, inculcabitq; leviora. Orator
314. vt enim in oratore op̄imus
quisq; sic in oratione firmissimū

quodque sit primum: dum illud tamen in utroque tenea-
tur, vt ea, quæ èquè excellant, serventur etiam ad peroran-
dum: si quæ erunt mediocria (nam vitiōsis nusquam oportet
esse locum) in medium turbam, atque in gregem coniiciantur.
Orat. 2. 215. ⁴ Ordinū vero, collocationisque rerum, ac
locorum ratio est duplex: altera, quam assert natura causa-

rum

• Libanius.

• Demosth.
• Apri cypar.

• Vero. 3.

rum, altera, quæ oratorum iudicio & prudentiâ compara-
tur. nam, ut aliquid antè rem dicamus, deinde ut rem expo-
namus, post ut eam probemus nostris præsidii confirmans,
contrarijs refutandis, deinde ut concludamus, atque ita
peroremus, hoc dicendi genus natura ipsa præscribit. Ut
vero statuamus ea, quæ probandi, docendi, persuadendi
causa dicenda sunt, quemadmodum componamus,
id est vel maxime proprium oratoris prudentiæ. de Orat.
2.214. omnia veniebant Antonio in mentem, eaque suo
quæque loco, ubi plurimum proficere, & valere possunt, ut
ab imperatore equites, pedites, levis armatura: sic ab illo
in maximè opportunis orationis partibus collocabantur.
Brut. 276. Invenire, & iudicare quid diccas, magna illa qui-
dem sunt, & tanquam animi instar in corpore, sed propria
magis prudentiæ, quam eloquentiæ. Orator. 314.

^{ε θεοφ. L.}
πάντα μή τι
ο Σωκράτης
παρεξήθη
Θόσ θυγατέρ
σε εἰληφε.

Plat. in Phæ

Primi Stromatis Sectio decima.

Vnde autem quid, & quo loco dicitur, illud est longè maximum, videre quoniam ^{γε} Vives è modo. Scitum est enim quod Democrito Carneades noster dicere solebat, Clitomachum eadem dicere. Carneadem autem eodem modo dicere: Ora tor. 314. In hoc oratoris vis illa divina virtusque cernitur. O. surum inep- rat. 2. cæterarum enim rerum, te Nescieras

quæ sunt in oratore, partem aliquam sibi quisque vendicat, Choniates 3. dicendi autem, id est, eloquendi maxima vis soli hic con- ceditur. nam & Græce ab eloquendo Rhetor, & latine elo- quens dictus est. Orat. 316.

Oratorum est igitur hoc totum diserte dicere: idque si quis in alia arte faciat, assumpto utitur abunde bono, non proprio nec suo. Orat. 1. 176. Quanquam enim & philosophi γλυκύτητε quidam ornata loquuntur sunt, siquidem & Theophrastus di-

vinitate loquendi nomine invenit, & Xenophontis voce musas
quasi loquutas ferunt, & longe omniū quicunq; scripserunt,
• Simile quid aut loquuti sunt, extitit & suavitate & gravitate princeps? Pla-
Plutarch. to, et amē horū oratio neq; nervos, neq; aculeos oratorios, ac
in M. Tullio forenses habet. itaque sermo potius quam oratio dicitur, o-
rator. 316. Sopistarum magis distinguenda similitudo vide-
tur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet orator
in causis' persequi, sed hoc differunt, quod cum sit his propo-
sitū non perturbare animos, sed placare potius, nec eam per-
suadere, quam delectare, & apertius id faciunt, quam nos, &
crebrius, concinnas magis sententias exquisunt, quam pro-
babiles; a re lèpius discedunt, intexunt fabulas, verba aper-
tius transferunt, eaq; ita disponunt, ut pictores varietatem
colorū; paribus paria refert, adyeſa contrarijs, lèpissimeq;
similiter extrema definiunt orator. 316. **• Huic generi histona**
finitima est, in qua & narratur ornatè, & regio sāpe, aut pug-
na describitur; interponuntur etiam conciones, & horatio-
nes: sed in his tracta quedam & fluens expetitur, non hæc cō-
torta, & acris oratio. ora. 316. Etiam poetæ questionem attu-
lerunt, quidnam esset illud, quo ipsi different ab oratoribus,
numero maxime videbantur antea, & versu, nunc apud ora-
tores iam ipse numerus increbuit. ibid. ego autem euāsi quo-
rundā grandis, & ornata vox est poetarum, tamen in ea tum
licentiā statuo maiorem esse, q; in nobis faciendorū, iungen-
• L. auditorii
dorumq; verborum, tum etiā nonnullorū voluptati vocibus
magis, quam rebus interest, Orat. 317. Itaq; quāquā omnis
loquutio est oratio, tamen unius oratoris loquutio hoc pro-
prio signata nomine est. orator. 316.
• οὐσίας 2.
• μητέλειαν
ἐκτροπὴ κα-
λεῖται τρόπος
δέ τοι συ-
στονες σχῆμα
Plutarch.
in Hom. A-
lexand. mī
τον σχῆμα
τοι
* οὐσίας 3.
• Arist. ad
Alexand.
c. 21.

Causē omnis ex re atq; verbis constet oratio: Ora. 3.226
Ornatiq; orationem Græci putent, si verborū immurationibus
vtāmur quos appellant τρόπος, ijsq; in pingendis verbis pōdus
habent & sententiarum, orationisq; formis, quæ (quasi gestus
orationis aliquos) σχῆμα appellant. Brut. 266. Antonius in
verbis & eligendis (neq; id ipsum tā leporis causā q; pōderis)
& collocandis, & compressione devinciendis nihil non ad
rationem, & tanquam ad artem dirigebat: verum multo ma-
gis hoc idem in sententiarum ornamentis, & confirmationi-
bus. Brut. 276.

* Verborum vero primum nobis ratio simpliciter videnda
est, deinde coniuncte Ora. 3.245. **T**ria sunt igitur in verbo
simplici

simplici, quæ orator afferat ad illustrandam, atque exornandam orationem, aut in usitatum verbum, aut novatum, aut translatum. Orator 3.245. In usitata sunt, præsca ferè, & vetusta, & ab vsu quotidiani sermonis iamdiu intermissa, quæ sunt poetarum licentia liberiora, quam nostræ: sed tamen raro habet etiam in oratione poeticum aliquod verbum dignitatem: neque enim illud fugerim di. ^{g Homerus} posse diximus. ut Cœlius, qua tempestate Poenus in Italiam venit, nec prolem, aut sobolem, aut effari, aut nuncupari. his enim locis ^{λος ήσε} Nævius Pusco positis grandior, & antiquior oratio sæpe videri solet. ^{doricolum} Orat. 3.145. sed etiam in usitata, ac præsca sunt in propriis, nisi appellavitis ^{ετ.} quod raro vniuersitatem. Orat. 3.19.

^h Propria sunt certa quasi vocabula rerum, penè unâ nata cum rebus ipsis: in propriis autem verbis est illa laus oratoris, ut abjecta, atque obsoleta fugiat: lectis, atque illustribus utatur: in quibus plenum quiddam, & sonans inesse videatur. Orat. 3.245.

Gell. 19. c. 7.

h. 4.

ii. quicet ra

oritur in de-

cet Gell. 10. 4.

L. 18. c. 6.

Helius Me-

liſsus de lo-

quendi pro-

prietate.

Plat. in Crat.

320. 210.

Nam gemmæ vites, luxuriem esse in herbis, læras segetes

i. 5.

Recensat

pro eo quod

Græci dicunt

do. Ergo hæ, translationes quasi mutationes sunt, cum,

atrambitas

Matius in

Mimambis

Gell. 15. 25.

aliquid accersunt, Orat. 3.245.

è Laberio

Gell. 16. 7.

i. 6.

Metaphœsi

Plutarch.

in Homer.

Arist. περὶ

Estne quæso, inquam, sitienti in bibendo voluptas? quis istud, inquit, possit negare? eademne, inquam, quæ restincta sit? Immo alio genere nam restincta sitis habilitatem voluptatis habet, inquit illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est. cui igitur, inquam restam dissimiles eodem nomine appellas? quid paulo ante, inquit, Hermog. περὶ εὐρ. 4. Ἀπό τις γαρ μηταφορίς οἰαλίγουει Arist. Rhēs. 3. c. 8. dixit.

dixerim, nonne meministi, cum omnis dolor detractus esset variari, non augeri voluptatem? memini vero, inquam. Sed tu istud dixisti bene Latinè, parum planè: varietas enim latinum verbū est, idque propriè quidem in disparibus coloribus dicitur: sed transfertur in multa disparia. Varium poema, varia oratio, varii mores, varia fortuna, voluptas varia etiam dici solet, cum percipitur ex multis dissimilibus rebus dissimiliter efficientibus volupates. Eam si varietatem diceres, intelligerem, ut etiam non dicente te, intelligo. Ita varietas quæ sit, non satis perspicio, quod ait, cum dolore careamus, tum in summa voluptate nos esse: cum autem vescamur ijs rebus, quæ dulcem motum afferant sensibus, tum esse in motu voluptatem, quæ faciat varietatem voluptatum: sed non augeri illam non dolendi voluptatem. Cic. de fin. 2. sic ad Epicuri illius orationem adhinnuit, in Pis. 103.

Sed ea transferri oportet, quæ aut clariorem faciunt rem, ut illa omnia.

Inhorrescit mare,
Tenebræ conduplicantur, noctisque & nimbum occidunt nigror,

Flamma inter nubes coruscat, cœlum tonitru contremit,
Grando mista imbre largifluo subita præcipitans cadit,
Vndiq; omnes venti erumpunt, sive existunt turbines,
Fervet æstu pelagus. de: Orat: 3. 246.

Aur quo significetur magis res tota, sive facti alicuius, sive consilii: ut ille, qui occultantem consultò, nè id, quod agetur, intelligi posset, duobus translatiis verbis similitudine ipsa indicat: quandoquidem iste circumvestit dictis, sepius ledulò. Orat: 3. 246.

Nonnunquam etiam brevitas translatione conficitur, ut illud, Si telum manu fugit. Imprudentia teli emissi brevius propriis verbis exponi non potuit, quam est uno significata translatio. Orat. 3. 246.

Atque hoc in genere primum fugienda est dissimilitudo, Cœli ingentes fornices: Quamvis Sphæram in scenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in Sphæra forniciis similitudo non potest inesse. Orat. 3. 246.

Deinde videndum est ne longè simile sit ductum, Syrtim patrimonii, scopulum libentius dixerim: Charybdim bonorum, voragine potius. Orat. 3. 246. Iuo me periculo gurses,

&

& vorago patrimonij helluabere? pro Sextio. 24. ^a & quoni- ^{Arist. ad}
am hæc vel summa laus est verbi transferendi, ut sensum ^{Theo dect. 3.}
seriat id, quod translatum sit, fugienda est omnis turpitudo ^{c. i. απὸ Ηρ-}
earum rerum, ad quas eorum animos qui audiunt, trahet ^{λεῖτ.}
similitudo, nolo stercus curiae dicti Glauciam. Orat. 3. 24. 6.

Nolo esse aut maius quam res postular, tempestas comedationis, aut minus, comedatio tempestatis ibid.

Nolo esse verbum angustius id, quod translatum sit, quam
fuerit illud proprium, ac suum.

Quid nam est obsecro? quid te adiri abnitas?
---- melius esset

Vetas, prohibes, absternes. Orat. 3. 24. 6.

* προστη-

Atq[ue] etiam si vereare ne paulo durior translatio videatur, πλάναται τὸ^a
mollienda est præposito sæpè verbo: vt si olim M: Catone ὑπερβολῇ
mortuo pupillum s natum relictum quis diceret, paulo duri- Quint. 8. 3.
us, si(vi ita dicam) pupillum, aliquanto mitius ^b est. Modus ^b Arist. Rhet.
autem nullus est florentior in singulis verbis, nec qui plus, lu- Theodect. 3.
minis afferat orationi. Orat. 3. 24. 7.

c. i.

^c Nam cum fluxerint continuæ plures translationes, alia ^c νέονδ. 17.
planè fit oratio. Itaque genus hoc Græci Ἀλληγορίας nomi- Αλληγορία
ne rectè, genere melius ille, qui ista omnia translatio- Heraclides
nes vocat. Orat. 3. 20. quod genus ex translatis pluribus con- Ponticus in
tinuatis connectitur vt aliud dicatur, aliud intelligendum Alleg: Home
si: vt, neque me patior. Iserum ad unum scopulum, & ceterum ricorum pæ
classem Achirūm offendere. fatiuncula

^d Est hoc magnum ornamentum orationis, in quo obseu- ^d νέονδ. 8.
ritas fugienda est. etenim ex hoc genere sicut ea, quæ vocan-
tur ^e A Enigmata de Orat. 3. 24. 7. posthac, si erunt mihi plura ^e Antiquio-
ad te scribenda, ἀλληγορίας obscurabo ad Att. 2. Epist. 20. AE- res latini
nigma Oppiorum ex Velia plane non intellexi: est enim scirpos. Gell.
numero Platonis obscurius: Iam intellexi tuum A Enigma: 12. c. 6. He-
Oppios enim de velia: Sanctones dicis in eo q̄stuvavi diu: quo sychius aperto
aperto reliqua patebant & cum Terentiaz summa congrue. Σκυφα, λιπαρα
bant. ad Att. 7. Epist. 13. In his epistolis me Lælium, te Furiū
faciā cætera erunt ^f Antiquois ad. Att. 2: Epist. 19. Non est, au-
tem in verbis modus hic, sed in oratione, id est, continuatio-
ne verborum 3. de Orat. 24. 7.

^f Ne illa quidem traductio, atque Immutatio in verbo quā Metamorph. a.
dā fabricationem habet, sed in oratione Africa terribili tre- Quins. c. 6.
mis horrida sera tumultu: pro Afris est sumpta Africa, neque
factum

νέονδ. 9.

factum est verbum, ut *Mare fax ifragis undis.* neq; tran-
stum, ut *Mollitur mare.*

Sed ornandi causa proprium proprio commutatum:

Define Roma tuos hostes. de Orat. 3. 247. Hanc

Hypallagen Rhetores, quia quasi summutantur verba pro
verbis, Metonymiam Grāmatici vocant, quod nomina trā-
feruntur. Aristoteles autē trāslationi hæc ipsa subiūgit. O. 320

In his pro verbo proprio subiicitur aliud, quod idem sig-
nificet sumptum ex re aliqua consequenti. Orat. 320. Gravis
est modus in ornatu orationis, & lāpē sumendus, ex quo gene-
re hæc sunt: Martem bellī esse cōmūnē, Cererem pro frugi-
bus, Liberum appellare pro vino, Neptunū pro mari. Ora. 3.
248. Itaq; tum illud, quod erat a deo natum, nomine ipsius
dei nuncupabant. ut cuni fruges Cererem appellamus, vinū
autem Liberū: ex quo illud Terentii, *Sine Cerere & Libero frī-
ges Venus.*

Tum autē res ipsa, in qua vis inest maior aliqua, sic appel-
latur ut ea ipsa vis nominetur deus: vi Fides, ut Mens, quas in
Capitolio dedicatas videmus proximè a M: A. Emilio Scau-
ro, antē autem ab Attilio Calatino erat Fides consecrata: vi
des Virtutis templum, vides Honoris a M: Marcello renova-
tum: quod multis ante annis erat bello Ligustico a Qu: Max-
imo dedicatum. quid Opis? quid Salutis? quid Concordiæ?
Libertatis? Victorię? quarum omniū rerum quia vis erat tāta,
ut sine deo regi non posset, ipsa res deorum nōmē obtinuit,
quo ex genere Cupidinis, & voluptatis, & lubentiaz Vene-
ris vocabula consecrata sunt, vitiosarum rerum, neq; natura-
lium, de Nat: deorum. 2. Inventorem denique pro Invento:
efficientem pro effecto ad Heret. 4. Lepta suavissimus ediscat
Hesiodum, & habeat in ore:

Tūs dī apertūs id pārtū. Fam: Epist. I. 6. ep. 18.

^a i siāti
^b ēx̄nōrēs i e ḡ
^c zām̄wār̄w
^d Bīw̄. Plat. de
leg. 12.

*Materies item pro re confecta dicitur, ^a Terra igitur, ut fo-
cus, domicilium sacrum deorum omnium est. Quocirca nē
quis iterum idem consecrato. aurum autem, & argentum, in
urbibus & privatim & in fanis invidiola res est. tum ebur ex
inanī corpore extractum haud satis castum donum deo. Iam
z̄s atque ferrū duelli instrumenta, non fani, Cic. de legibus;
a. & contra quod sit, pro eo quod facit. ad Her. 4. libet agros e-
mi: primum quero quos agros? nolo suspensam, & incertam
plebem Ro: obscura spe, & cæca expectatione pendere. in
Rulo.*

Rullum. 2.79.

Ex hoc etiam generc Curiam appellamus pro Senatu, campum pro Comitiis. Orat. 3.247. quod continet, pro eo, & continetur. ad Her. 4. testis est Italia, quam ille ipse victor L. Sylla huius virtute, & consilio confessus est liberata. testis est Sicilia, q̄ multis vndiq̄: cinctā periculis non terrore belli, sed celeritate con filii explicavit. testis est Africa, quę magnis op pressa hostiū copiis eorū iplorū sanguine redūdauit. testis est Gallia, per q̄ legionibus nostris in Hispaniā iter Gallorū interneccione patefactū est. testis est Hispania, quę s̄epissimē plurimos hostes ab hoc superatos, prostratosq̄: conspexit. testis est iterū, & Iapetus Italia, quę cū servili bello tetro periculosoq̄: premere iur, ab hoc auxilium absente expetivit; quod bellum expectatione Pompeii attenuatum, atq̄ue immutum est, adventu sublatum, ac sepultum: testis vero iam omnes oræ, atq̄ue omnes exteræ gentes, ac nationes: deniq̄: maria omnia tum vñiversa, tum in singulis oris omnes finis, atque portus. pro leg: Man. 9.

^b Quin etiam & virtutes, & vitia pro ipsis in quibus illa sunt ^b Ulpianus appellatur. 3. de O. 347. quod continetur pro eo, & continet ad in De-Her: 4. ratio quidem herculē appetet: argentum ὀχτα. hac mox. Olym. tu oratione nondubito, quin illum iam ascendentem in curiū ^c Plausus in possit revocare. ô tenebræ: ô lumen: ô fordes: ô paterni gene. ^d Trinummis, ris oblite, materni vix memor: ita nescio quid istud, fractum, humile, demissum, solidum, inferius etiam est, q̄ ut Mediolas sensi præcone avo tuo dignum esse videarur. In Pison. 103.

Postremo togæ pro pace, arma ac tela pro bello. de Orat: 3. 247. Non vlla tibi, inquit, invidia nocuit, sed versus tui, nimis magna poena, te consule, constituta est, sive malo poetæ, sive ^d Off. 1. Sæ libere, scripsisti enim versus, ^d Cedant arma togæ. quid tum si hęc lust: in oratio res tibi fluctus istos excitavit? at hoc nusquam opinor scriptū ne contra fuisse in illoclogio, quod te cōsule in sepulcho reip: incisū est: Cic. 1. si modo velitis, inbeatiss, ut non quod M: Cicero versum fecerit, sed si Salustij, quod vindicarit: veruntamen quoniam te non Aristarchum, sed Phalarim grāmaticum habemus, qui non notam apponat ad malum versum, sed poetam armis persequare, scire cu- pio quid tandem in isto versu reprehendas?

Cedant arma togæ.

Tu dicis, inquit, togæ summum imperatorem esse cessu- tū: quid nunc te a fine litteras docecam? non opus est verbis, ^{sed}

sed fustibus. non dixi hanc togam, qua sum amictus: nee arma, lcutum, & gladium vnius imperatoris: sed quod pacis est insigne, & otii toga, contra autem, arma tumultus atq; belli, more poetarum loquutus, hoc intelligi volui, bellum, ac tumultum paci, atque otio concessurum: quære ex familiari tuo Græco illo poeta, probabit genus ipsum, & agnolces: neque te nihil sapere mirabitur. In Pisonem. 104.

* Vide. 10.
Συνεδρχη.
Plutarck. in
Homero.

³ Cui quidem generi sunt sinitima illa minus ornata, sed tam non ignoranda, cum intellegi volumus aliquid, aut ex parte totum, ut pro ædificiis, cum parietes, aut recta dicimus. 3. Orat 247. ò recta ipsa misera, quam dispari Dominus quanquam quomodo iste Dominus! sed tamen quam à dispari tenebanitur. Philip. 2. 180. aut ex specie genus, ut non conluevi homines appellare asperius Quirites, nisi lacesticu: velim, fieri posset, ut à me sine contumelia nominarentur ii, qui se Decemviro sperant futuros: iam videretis, quibus hominibus omnium rerum & uendendarum, & emendarum potestate permitteretis. sed, quod ego nondum statuo mihi esse dicendum, vos tamen id potestis cum animis vestris cogitare, vnum hoc certè videor mihi verissime posse dicere: tum cum haberet hæc resp: Luscinos, Calatinos, Acidinos, homines nō solum honoribus populi, rebusq; gestis, verum etiam patientia paupertatis ornatos, & ium, cum erant Catones, Philippi, Lælii, quorum sapientiam temperantiamque in publicis, privatisque, forensibus, domesticisque rebus perspexerant, tamen huiusmodi res commissa nemini est, ut idem indicaret, & venderet, & hoc faceret per quinquennium toto in orbe terrarum, idemque agros vectigales pupuli Ro: abalienaret, & cum summam tantæ pecunia: nullo teste sibi ipse ex sua voluntate fecisset, tum denique emeret, à quibus veller, quod videretur. contra: Rullum. 278.

Aus: cum ex pluribus intelligitur vnum,

Nos sumus Romani, qui fuimus Rutili. Sed stulti sumus qui Drusum, qui Africanum, Pompeium, nosmeuplos cum P: Clodio conferre audeamus. pro. Milone. 114.

Aus: ex uno plures:

At Romanus homo, tamen et si res bene gesta est, Corde suo trepidat.

Aus: ex toto parsem, ut: cum vnam turmam equitatum populi Romani dicimus. Orat. 247. aus: ex genere speciem, ut quid hoc

hoc homine faciatis? aut ad quam spem tam perfidiosum tam
impotum animal reservetis? qui in Cn:Carbone fortis,
in Cn:Dolabella voluntatem neglexerit, ac violarit: eosque
ambos non solū deteruerit, sed etiā pre diderit, atq: oppugna-
rit. In verrem. Act. 2 84. Sic H: meus propter excellentiam cō-
mune poetarum nomē efficit apud G:æcos suum Top: 352. ^a *Act. 2.84.*

^b Autopœtia pronominatio est, quæ sicut cognomine quodam extraneo demonstrat id, quod iuo nomine appellari non potest, ad Heren. 4. Dicunt, cum cœnaret Cranone in Thessalia Simonides apud Scopam fortunatum hominem, & nobilem, cecinissetque id carmen, quod in eum scripisset, in quo multa ornandi caula poetarum more in Castorem scrip-
ta, & Pollucem fuisserent, nimis illum folididē Simonidi dixisse, se dimidium eius, quod pactus esset, pro illo carmine da-
tum: reliquum à suis Tyndatidis, quos æquè laudasset, pe-
teret, si ei videreetur. ^c *Orat. 2.220.* ^d *Act. 2.84.*

^e Quis item in genere sunt ^b *σωματικαὶ*: addita ad nomen, & ad iuncta. ^f *Orat. 3.61.* Ego tuum consilium (Cato) propter singu-
late animi mei de tua virtute iudicium vituperare non au-
deo: non nulla in re forsitan conformare, & leviter emendare
possum: non multa peccas, inquit, ille fortissimo viro senior
magister, sed si peccas, te regere possum: at ego te verissime
dixerim peccare nihil, neque vlla in re esse huiusmodi, ut
corrigendus potius, quam leviter inflectendus esse videare.
^g *pro. Mure. 138.* Epithetis autem subiungitur ^c *σχέσεις ἀριθμῶν*
cum singulis nominibus singula sunt adiuncta ut: duo hæc ^c *σχέσεις ἀρι-*
^h *capita nata* sunt post homines natos teterni, & spurciissimi. ⁱ *Act. 2.84.* Vale-
ma, Dolabella & Antonius: quorum alter efficit, quod opta-
bat: de altero patefactum est quid cogitaret. L: Cinna cru-
delis, C: Marius in iracundia perseverans, L: Sylla vehemens,
neque ullus horum in vlciscendo acerbitas progressa ultra
mostem est, quæ tamen pena in cives nimis ciudelis puta-
batur: ecce tibi: geminum in sceleri par, invictatum, inaudi-
tum, ferum, barbarum. ^j *Phil. 11.238.* ^k *Act. 2.12.*

^l *Eἰπονία* est illa, quæ maximè irrepit in hominum mentes ^l *ἰπονία* A-
alia dicentis, ac significantis dissimulatio: ^m *Orat. 3.253.* popu-
rificat ad Alex-
laris vero Tribunus plebis, custos, defensorique iuris, & liber ⁿ *and. 19.* Plu-
tatis. Porcia lex viigas ab omnium civium Roma: corpore sarcin in Ho-
amovit: hic misericors flagella retulit. Porcia lex libertatem m-ro Oeo-
civium iactori eripuit: Labienus homo popularis carnifici ^o *φρας θερα*
tradidit. ^p *χαρακτηρας.*

tradidit. C: Gracchus legem tulit nè de capite civium Ro-
mianissu vestro iudicaretur , hic popularis à Duum. viris in-
iussu vestro non iudicari de cive R. sed indicta causa civé Ro-
capitis condemnatio coegerit. Tu mihi etiam legis Porcię, tu C:
Gracchi, tu ho uiri libertatis, tu cuiusquam deniq; hominis
popularis mētēnem facis? qui non modo supplicius invista-
tis, sed etiam verberum inaudita crudelitate violare libera-
tem huius populi, tentare māsuerudinem, cōmutare discipli-
nam conatus es? Namq; hęc tua sunt, quę te hominem cle-
mentem popularemq; delectat. *Flickor, colliga manus: que nō*
modo huius libertatis, mansuerudinemq; non sunt: sed ne Ro-
muli quidē aut Numę Pōpilij: sed Tarquinij Superbissimi, ac
crudelissimi regis ista sūte iucatus carmina, que tu homole-
nis ac popularis libertatis cōmemoras: caput obnubito, arbo-
ri infelici suspēndito, quę verba, Quirites, iam pridem in hac

* Vide Pli- repub: non solum tenebris vetustatis, verum etiam luce liber-
ni lib: deci- tatis oppressa sunt pro. Rabir. 292.

mo sexto cap 26. *Est eiā ampericunda, cum in oratione, non contentione, sed*
sermone tractatur. de Orat. 3. 253. ego enim *Eip̄enīa* illamq;
in Socrate dicūt fuisse, qua ille in Platonis, & Xenophōris, &
Æchinis libris vtitur, facetam, & elegantem puto. est. n. & mi-
nimē inepti hominis, & eiusdem etiā faceti, cū de sapientia
discepitur, hanc sibi ipsum detrahere, eis tribuere illudentē
qui eam sibi arrogant: b ut apud Platonem Socrates in cēlū
effert laudibus Protagoram, Hippiam, Prodicum, Gorgiam,

b Plat. in Gorgia. Sic cæteros: le autem omnium rerum, insciūm fingit & iudem.
in Lelio: La- Brut: 300.

ertiūs in So- eritius in So- crate. *Huius administræ, quasiq; comites sunt Antiphra sis, Exou-*
thenismus, Sarcaism⁹, Asteismus, Charietismus, Myctermism⁹.

c. 13. d. 14. Th: Antiphra. ⁴ *Antiphra est vnius verbi eip̄enīa: itaque cum non solū pa-*
tronū istius insulæ, sed etiā sothera inscriprium vidi Syracusis
hoc quantum est: ita magnum, ut latino uno verbo exprimi
non posset. is est nimirum Iother qui salutem dedit: hunc
nomine etiā dies festi agitantur, pulchra illa Verrea, nō quasi
Marcellæa, sed pro Marcellis, quę illi istius iussu sustulerunt.
In verrem Act: 2. 139. Obesum propriè magis, q; vſitatè pro
exili atque ḡt acilento, ἀκύρως κατ' ἀνίφρασην pro pingui, at-
θιασυρούς: que uberi. Gell. 19. 7.

et mētēnūs. ⁵ *Exθēmōs, sive θεσυρός extenuatio 3. Orat. 253. est qua-*
tor Alexand aliquid extenuat orator, atque adeō relinquit, & negligit.
Orat

Orat. 327. Vnum etiam est, quod me maximē conturbat, cui loco respondere posse vix videor, quod elogium recitasti dē testamento Cn: Egnatii patris, hominis honestissimi videlicet, & sapientissimi idcirco se exhæredasse filium, q̄ is ob Oppianici damnationem pecuniam accepisset. De cuius hominis levitate & incōstantia plura non dicam. Hoc testamētum ipsum, quod recitas eiusmodi est, ut ille cum cum filium exhæredaret, quem oderat, ei filio cohæredes homines alicetissimos coniungeret, quem diligebat. pro Cluent. 45.

[¶] Σαρπαοὺς est extenuationi adiuncta illusio, à p̄ceptis Cæsaris non abhorrens. O. 3. 253. quintum genus est patri [¶] Κατιλίνα. cidaum, sicariorum, denique omnium facinorosorum, quos [¶] Quint. 8. 6. ego à Catilina non revoco: nam neque divelli ab eo possunt, [¶] οὐρανούς. & pereant tanè in latrocino: quoniam sunt ita multi, ut eos cancer capere non possit. In Catil. 2, 109. [¶] Κατιλίνα. 17.

[¶] Ασυρμός est lepos quidam subtili venustate, atque urbanitate coniunctus. O. 135. atque hic Dorylensis nuper cum esset. [¶] Ασυρμός. rerum magna frequentia, concessuque vestro, mortis illius invidiam in L. Flaccum Lælius conferebat. facis iniuste L. L. si putas periculo nostro vivere tuos contubernales: p̄ḡerit quod tua negligentia factum arbitremur. homini enim Phrygi qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficorum obiecessisti: cuius mors te ex aliqua parte relevavit: edactum enim hospitem amisisti. Flacco vero quid profuit? qui valuit tamdiu Dum huc prodiret: mortuus aculeo iam dimisso, ac dicto testimonio pro. L. Elacco 154. [¶] Κατιλίνα. 18.

[¶] Χαριτουριούς esse quād non dissimilis est, cum res duriuscula sit, & tamen dicimus meliora. Cic in Catone. Venio ad consultationem tuam: Si Cneus Italia cedit in verbem redeundum puto. Qui enim finis peregrinationis hoc mihi plane habet: & nunc ita video insinitum bellum iunctum miserrimæ fugæ, quam tu peregrinationem [¶] ιανηπίην ad Att: li: 9. ep. 12. [¶] ιεφρεμ.

[¶] Μοντιμούριος verò gestu magis, quam oratione cernitur. Nunc ut ad Remp: redeam, quid in Hispaniis geratur, ref. gendis poesis eribe: peream, nisi sollicitus sum, ac malo veterem, & clementem Dominum habere, quam novum, & crudelē ex- [¶] Κατιλίνα. 19. periri: Scis, Cneus quam si fatuus, scis quo modo crudeli tatem virtutem petet, Icis quam se semper à nobis derisum [¶] Πλατωνίους. puret. Vereor ne nos rustice gladio velit [¶] αἰλιπυκτηπίσαι. ad foriarum [¶] Σενέκα. lib. Att: 15. Epist. 19. bro.

- 20.** *Aburimur* s^ep^e etiam verbo non tam eleganter, quam in
Quint. 8. 6. transferendo, sed etiam si licentius, tamen interdum non im-
Karixonos. pudenter: vt cū grandem orationem pro magna, minu^m
b. Arist. Phys. animum, pro patro dicimus. *Orat. 3. 147.* Abusionem hanc
τὸν κερύκην οὐταχθόνοις Græci vocant: *Aκυρόλογοι*, i.e. Grammatici, cum aburi-
Cleomedes mur verbis propinquis, si opus est, vel quod delectat, vel quod
contra Ar- licet. *Orat. 3. 20.* Communi igitur consuetudine sermonis
rיסט. Nec abutimur, cum ita dicimus, velle aliquid quempiam, aut no-
me κερύκην in le sine causa. ita enim dicimus sine causa, vt dicamus sine ex-
expetendo terna, & antecedente causa nō sine aliqua: vt cū *vas* inane d-
cognoscere, eimus, non ita loquimur, vt **b. physic;** quibus inane esse nō
nec αὐτοῦ placet? sed ita, vt, verbi causa sine aqua, sine vino, sine oleo
in abiiciendo *vas* esse dicamus: sic cum sine causa animum moveri d-
ad Att. 6. 9. cum sine antecedente, & extrema causa moveri, non omnino
word 21. ne causa dicimus *Cic. de fato.* Sed heus tu, qui *καρίστης* me
Laberius in orum scriptorum soles, vnde illud tam *ἀνυποτάξιον* valeudini si-
Mimis oppi- liter inseriendo: vnde in istum locum fideliter venit *τοῦ*
do quia ver- verbo *domicilium* est proprium in officio, migrationes in a-
bajinxit lienū multæ. Nam & doctrina, & domus, & a^ss, & ager etiam
prælacentē. fidelis dici potest, vt sit (quo modo *Theophrasto* placebat)
Gell. l. 6. c. 7. reeunda translatio. *Fam: Epist. l. 16. ep. 17.*
- 2 Proégme-** *Ονοματονοία Nominatio est*, quæ nos admonet, vt cuius
na apopro- nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, eam vel man-
ögmena de- nationis, vel significacionis causa nosmet idoneo verbo nomi-
fin. 3. Arado- nemus. *ad H. re 4.* enitor ut latine loquat, nisi in huismodi
gia Cic in Ti- verbis. *vt philosophiam, aut Rhetoricam, aut Dialectice*
meo Epicu- appellem, qui us, vt alijs multis, conuictudo iam virtus pri-
ri τοῦ. latinis. Qualitates igitur appollo, quas *ταῖστας Græci ve-*
ps. de Nat. cant, quod ipsum d^r ipsa Græcos non est vulgi verbum, sed
deorum. I. Isophorū, atq; id in multis. *Dialecticorum quae ver-*
φαινομε nulla sunt publica, suis viuntur: & id quoq; communis em-
Cic. ad Att. ferè artium. Aut enim nova sunt rerum novarum faciend
7. 2. nomina, aut ex aliis transferenda. *Cic: Acad: Quæstu-*
- 22.** *Territoria est augendi, minuendivè causa veritatis super*
ὑπερβολὴ. *Intio atque trajectu.* *Orat. 3. 153.* *augendi* sic: *Incerti* dibile,
Quint. 8. 6. simile portenti est, quonam modo illa tam multa, quam pa-
non ὑπερβολὴ cis non dicemus, sed diebus effuderit. Maximus vinti-
καὶ: sed ve- merus fuit, permagnum Optimus pondus argenti, preci-
riſſimè lo- vestis multa, & laeta supellex, & magnifica multis locis
guor ad Att. non illa quidem luxuriosi hominis, sed tamen abundans
- 6. 2. l. 5. 21.*

Horum paucis diebus nihil erat. Quæ Charybdis tam vorax?
Charybdi dico? quæ si fuit, fuit animal vnuo, oceanus medi-
us fidelius vix videtur tot rex, tam dissipatas, tam dilantibus in ^{l. 1. 1. 1.}
locis positas, tam cito absorbere potuisse Philipp. 2. 181. Mi- ^{S. 1. 1. 1.}
nuendi sic:

Fundum varro vocat, quem possum mittere funda,
nitamen exciderit, qua cava funda patet. Ex Ciceronis
ioculari quodam libello Fab. 8:6. Verum illam videtur <sup>carni mei or-
bitas. itaque
deca vobis neg-
etur Gell. 1.7.</sup>
esse non verbi tantum, sed Orationis, Orat. 395.

Stromatis primi 11. Sectio.

Equitur continuatio verborum & collocatio, cuius triplex sunt teres doctis partes. Compositio, cōcinnitas, iunraccētūs-
numerus. Orat. 338. ^a Compositio est componere, & stiuere voculatio-
verba, sic, ut neve asper eorum ^b nes l. 13. c. 6.
concursum, neve hiulcus sit, sed l. 4 c. 7. l. 7. c.
quodammodo coagmentatus, 7. l. 9. c. 6. l. 13
& laevis Orat. 3. 2. 48. Neq; tamē ^{c. 2. 5. atq;} in-
hoc fiat operolē, nam efficitum ibi quam c. p.
infinitus tū puerilis labor. Orat. ^{d. 3. 2. 5. atq;}

In quo lepidé socii mei persona lusit, qui elegantissimi ^{e. 1. 1. 1. 1. 1.}
me ad facere potuit, Lucilius: ^{f. 1. 1. 1. 1. 1.}

Quam lepide lexeis compostæ, ut tessellulæ omnes ^{g. 1. 1. 1. 1. 1.}
Arte, pavimento, atq; emblemate vermiculato? Quod ^{i. Probo Vale}
cum dixisset in Albutium illudens, ne a me quidem abstinuit: ^{j. Rio A. Gell. l.}

Crassum habeo generum, ne Rheticotero' tu sis. ^{l. 1. 1. 1. 1. 1.}

Quid ergo iste Crassus, quoniam eius abuteris nomine, ^{l. 1. 1. 1. 1. 1.}
quid efficit? idem illud scilicet, ut ille voluit, & ego vellem, me ^{l. 1. 1. 1. 1. 1.}
lius aliquanto, quam Albutius. Verum in me quidem lusit il- ^{contraria}
le, ut solet: est tamen collocatio conservanda verborum, de ^{Imparitas}
qua loquitur, qua iunctam orationem efficit, qua cohærente, a veriusiori.
qua lenem, qua æquabiliter fluentem Orat. 3. 148. ^b quod qui ^{b. bus Latinis}
dem latina lingua sic observat, nemo ut tam rusticus sit, quin ^{f. riblego dic.}
vocales nolit coniungere? Indicant orationes ipsæ hoti idu- ^{ia tanquam}
strobilo quedam ab Asinio Capitone Solacismus. A. Gell. l. 5. c. 20. ^b Ru-
sticus si sermo si adspires perperam Nigidius in commentariis Grammaticis. A.
Gell. l. 13. c. 6.

la Catonis indicant omnes poetæ præter eos qui ut verbum facerent, sæpe hiabant: vi quidem nos.

* *Thmos. 2.*
ad *vers. i. m-*
otius Aratus
Phænomena.
pis.

b *Vers. 2.*

c *Vers. 3.*

d *Vers. 4.*

e *Vers. 5.*

f *Vers. 6.*

g *Vers. 7.*

h *Gell. 15. c.*

i *Ibi q. quid*

j *de verbo au-*

k *sumo Nigri-*

l *Att. 16. 4.*

m *Vers. 8.*

Gell. Noct: *Att. 2. c. 17. ibi q. quid Gellius de præpositione pro l. 4. c. 17 att. inib.*

de suj. ob. et terris in quiesco an e litera corrigi an produci debat. l. 6. c. 15.

dam

Hoc motu radiantis Etesiae in vada ponti: **b** sed quid ego: **vocales** sine **vocalibus** sæpe brevitatis caula contrahebant, ut ita dicerent, multi, modis, vas, argenteis, palm & crinieis, testi, fractis Orat. 329. **Quid** vero licentius, quam quod hominem minum etiam nomina contrahebant: quo essent aptiora, Nam ut duellum bellum, & duis bis: sic duellum cum, qui Pœnos classe devicit, Bellum denominaverunt, cum superiores appellati essent duellij Orat. 329.

Quinetiam verba sæpe contrahuntur non usus causa, sed aurium. quomodo enim uester Axilla, ala tactus est, nisi fuga literæ vastioris, quam elegans consuetudo latini sermonis evellit? Orat. 329.

Libenter etiam copulando verba iungebant, ut sodes, pof si audes: iam in uno Capsis tria verba sunt, quid illud, nonoles, ynde sit, quod dicitur cum illis, cum autem nobis non dicitur, sed nobiscum? quia si ita diceretur obscenius concurrent literæ, ut etiam modo nisi autem inter posuisse, concurrissent. Orat. 330.

Atq; etiam a quibusdam sero iam emendatur antiquitas, qui hæc reprehendunt: Proh deūm, atque hominum dem, deorum aiunt: quid quod sic loqui iudicasse nōesse vertant? novisse iubent, & indicavisse? quasi vero in hoc generet nesciamus & plenum recte dici, & in minutum usitate. Itaq; utrumque Terentius Ehotu cognatum tuum nōonoras? post idem: Stilphonem inquam neveras, Orat. 330.

Vna propositio est ab ea que nunc tantum in acceptabilis manet ne his quidem omnium, in reliquo sermone mutata est. Nam amovit dicimas, & abegit & abstulit ut iam

nelcias abne verum sit, an abs. Quid si etiam abs fugit? tem-

visum est: & abfer? noluerunt, aufer maluerunt, quæ præpoli-

tio, præter hæc duo verba, **nullo** alio in verbo repertus.

Cerberum, non tricapiem? ex quo quidam pertusum eum

volunt, quo ei eadem consuetudo non probavit. Orat. 331

Att. 16. 4. **quid** vero hoc elegantius, quod non sit natura, sed qua-

dam

dam instituro? Inclitus dicimus brevi prima littera insanus producta, inhumanus brevis infelix longa, & ne multis quibus in verbis eæ primæ litteræ sunt, quæ in sapiente, atque fælice producuntur, in cæteris omnibus breviter: itemque compôsuit, consuevit, concrepuit, contexit. Consule veritatem, reprehendit: refer ad aures, probabunt: quære cur? Ita se dicent iuvari: voluptati autem aurum morigerari debet oratio. Quin ego ipse cum ferem ita maiores loquitos esse, ut nūquam, nisi in vocali, aspiratione vterentur, loquebar sic, ut pulchros et Ceteros, & triumplos, & Cartaginem dicerem, aliquando, idque sero convitio aurum, cum mihi extorta veritas esset, ^{Arift. Top} vsum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservavi. ^{I. Gell 7. c. 9.} Orat. 331.

Antistitas

^o Quinetiam, quod iam subrusticum videtur, olim autem non secundus politius, eorum verborum, quorum eadem erant postremæ Grammaticæ litteræ, quæ sunt in optimis, postremam litteram deuiahecam legem bant, nisi vocalis insequebatur: ita non erat ea offendio in Antistites l. versibus, quā nunc fugiunt poetæ novi. Ita enim loquebamus, ^{13 c. 20.} qui est omnibus princeps, non omnibus princeps & vita illa ^{Utop. 9.} dignus locoq; non dignus. Orat. 336.

Egregie cordatus homo Catus Aeliu' Sextus non AE- lius. Tusc. I.

P Cum igitur duæ sunt res, quæ permulceant au-
res, sonus, et numerus, de numero mox, nunc de sono
quærimus. verba legenda potissimum sunt bene sonantia, ^{Vivacissime L.}
sed ea non, ut Poetæ, exquisita, sed sumpta de me- ^{ciliò Fortuna}
dio. Qua pontus Helle- superas modum, at atritus tian. 3. ^{2.}
aries Colchorum, splendidis nominibus illuminatus est ver. ^{Gell. 7. 20.}
sus sed proximus inquinatus, insuavissimâ littera infi-
nitus-..... frugifera. & ferta arva Asie tener. Quare
bonitate potius nostrorum verborum utamur, quam splen-
dore Græcorum, nisi torte sic loqui poenitet, ^{& qua}
tempestate Paris Helenam & quæ sequuntur. immo vero ista se-
quamur, asperitatemque fugiamus. habeo istam ego perterriti ^{r. r. r. n.}
crepam. Orat. 332. Neq; solum comparentur verba ratione ^{r. r. r. r. r.}
^{Papic. sp. p. r. r. r.}

Baikos Theocrit. id. xii. ^{f. vivacissime.}

Sed

Sed finientur aut compositione ipsa, & quasi sua sponte, aut quodam genere verborum, in quibus ipsis concinnitas inest, quæ sive casus habent in exitu similes, sive paria partibus redduntur, sive opponuntur contraria, suapte natura numerosa sunt, etiam si nihil est factum de invid. Gorgiae industria. In huius concinnitatis conjectione ^o Gorgiam suū τὴρ Παλαιόν-ισle principem accepimus, quo de genere illa nostra sunt in δεσμολογία Miloniana. Est enim (judices) hæc non scripta, sed nata lex, quam non didicimus, accepimus, legimus, verum ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus, ad quam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus Orat. 332. & apud Crassum: Nam ubi libido dominatur, innocentiae leve præsidium est. 341.

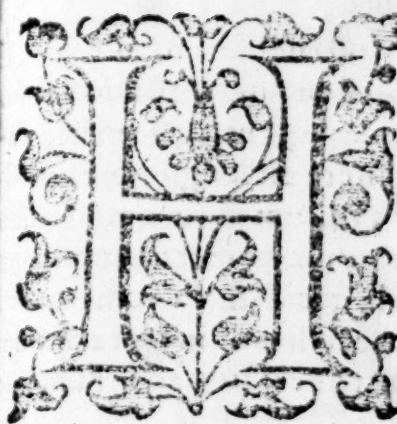
Quod sit item in contrariis referendis, ut illa sunt, eam
quam nihil accusas, dicas, bene quam meritam autumas,
dicas male mereri, id quod scis prodest, nihil id, quod nece-
obest. hæc enim ratione sunt, ut quia referuntur ad ea, quæ de-
bent referri, in re elligamus non quæsitum esse numerum, sed
secutum. Orat. 332. Hæc tractasse Thrasymachum Chalce-
donium primum, & Leoninum ferunt Gorgiam, Theodorum
Byzantium, multotq. alios, quos ἡρόδας αὐλεῖ appellat
διὰ Plat. in in Phædro Socrates, quorū satis arguta multa sed ut modo,
Phædro. primumq; nacentia, minuta, & versiculorū similia quædam,
d' Hellani- nimiumque depicta, quo magis sunt d' Herodotus, Thucydi-
cus initio desque mirabiles, a quibus primis (ut ait Theophrastus)
belli Pelopo historia commota est, ut auderet ut eius, quam superiores,
neficii. 5. et. & ornatius dicere. Horum ætati successit Ilocrates, hic
6. annos na cum concilus ei Thrasymachus minutis numeris videt-
sus videretur: tur, & Gorgias, Thucydides autem præfaetior, nec sa-
Herodotus 3. tis (ut ita dicam) rotundus, primus instituit dilatare ver-
& s o. Thu- bis, & mollioribus numeris explere sententias. Oratoni
cydides 40. 323.

Pamphile

II. Gell. I 5.

3.

Primi Stromatis Sectio 12.

Ancē diligentiam subsequitur
modus etiam, & forma verborū
3. Orat. 248. Primum ergo ori-
go numeri, deinde causa, post
naturam ad extremum usus
ipse explicetur orationis apie,
atq; numerosæ. Nā qui Isocra-
tem maximè mirantur, hoc in
eius summis laudibus ferunt, q
verbis solutis numeros primus
adiunxerit, quod ab iis vere qua-
dam ex parte, non totum dicitur. Nam neminem in eo gene-
reversatum scientius Isocrate confitendum est. Sed princeps
inveniendi fuit Thrasymachus, cuius omnia nimis etiam ex-
tant scripta numero. Nam paria paribus adiuncta, & simi-
liter definita, itemq; contrarijs relata contraria Gorgias pri-
mus invenit, sed his est usus intemperantius. Horum uterque
Isocratem ætate præcurrerit, vt eos ille moderatione, non in-
ventione vicerit. Orat. 334.

^f Quoniam igitur origo inventa est, causa queratur. aures
igitur vel animus aurium nuncio naturalem quandam in le.^f 248.2.
coninet vocum omnium & tensionem. Itaq; & longiora, &
breviora iudicat, & perfecta, & moderata semper expectat, εμέτρησις.
mūlīa sentit quædā & quasi decurrentia, quibus tanquā, de-
bito fraudetur, offendit: productiora alia, & quæ si immode-
ratius excurrentia, quæ magis etiam aspernātur aures: quod
cum in plerisq; tum in hoc genere nimium quod est, offendit
vehementius, quam id quod videtur parum. Orat. 334. ^b Qua-
te in hisce conversionibus paria esse debent posteriora iu- ^b Arist. Rhet.
perioribus, extrema primis, aut quod etiam est melius, & iu- ad Theodect.
cundius, longiora Orat. 3. 250. quod si qui aures, tā in huma- des dīrā: mī-
nas, tamq; agrestes habent, ne doctissimorum quidem viro- pīdēs
rum eos movebit autoritas somitto Isocratem, discipulosq; μήν μετάρχει
eius Ephorum, & Naucratem, quanquam orationis faciendę ēπω, μήτη μα-
& ornāde authores locuple: ussumi, summiq; ipsi oratores esse κράτος.
debeant. si d quis omnium doctior? quis acutior? quis in reb⁹ i αἰσχρὸς στο-
vel inveniendis, vel iudicandis. acrior Aristotele fuit? πᾶν γε Isocratⁱ
quis porro Isocrati est adversatus infensus? is igitur versū in τιμᾶν λίγον.
oratione vetat esse, numerum iubet: eius auditor Theodectes Laert. in A-
(vt Aristoteles sæpe significat) politus scriptor, atque artifex rist.

hoc idem, sentit, & p̄cipit. Theophrastus vero iisdem dēre-
bus etiam accuratius. Ora. 333.

¶ Et. 3.

b Quoniam igitur causam quoq; ostendimus, natūrā nunc, si placet, explicemus. quę disputatio non huius instituti sermo-
nis est, sed artis intimae. sed vt in plerisq; rebus: sic in hac du-
plex est considerandi via: quarū altera est longior, brevior al-
tera, & eadem etiam planior. O. 334. cum igitur omnino duo sunt, quę condiant orationē, verborum, numerorumq; iucun-
ditas, in verbis inest quasi materia quædam, in numero autē
expolitio. sed vt in ceteris rebus necessitatis inventa antiqui
ora sunt, q̄ voluptatis: ita & in hac re accidit: itaque numerus
serius aliquāto notatus, & cognitus (Herodotus. n. & eadem,
superiorque ætas munero caruit, nisi quando temerē, & fortu-
ito) quasi quandam palestrā, & extrema lineamenta orationi
attulit. O. 335. sed h̄ij numeri poeticine sint, an ex alio genere
quodā, deinceps est videndum. Nullus est igitur numerus ex-
tra poeticos: propterea q̄ definita sunt genera numerorum.
Nam omnis talis est vt unus sit ē tribus: pes. n. qui adhibetur
ad numeros, partitur in tria: vt necesse sit partem pedis aut
æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut seſqui esse ma-
jorem. Ita fit æqualis dactylus, duplex Iambus, seſqui p̄ean, q̄
pedes in orationem non cadere quī possunt & quibus ordine
locatis, q̄ efficitur, numerosum sit, necesse est. O. 336. Sed quę
ritur quo numero, aut quibus potissimum sit vtendum. Incide
re vero omnes in orationem etiā ex hoc intelligi potest, quod
versus lèpē in oratione per imprudentiam dicimus, q̄ vehe-
menter est vitiosum, sed non attendimus, neque exaudimus
q̄ nosmetipſos. Senatios vero, & Hyponacteos effugere vix
possimus. ibid: Elegit ergo ex multis Isocratis libris triginta
fortasse versus Hieronymus Peripateticus in primis nobilis,
plerosq; senarios, sed etiam anapæsticos quo q̄ potest esse
turpius? et si in eligendo fecit malitiole. Prima. n. syllaba
dempta ex primo verbo sententię postremū ad verbum pri-
mam rursum syllabā adiunxit in sequentis: ita factus est An-
arioſae obſer- pæstus is, q̄ Aristophaneus est nominans: quod ne accidat
vationis de obſervari nec potest nec necesse est. Sed tamen hic correditor
Varrone in eo ipso loco, quo reprehendit, vt a me animadversū est stu-
Gell. 18. 15. diosē inquirēti in eū, immittit imprudens ipse senariū. O. 336
* Arist. ad Sequitur ut, qui maxime cadat in orationē aptā numeri, vi-
Theode Et. 4.3 dēdum sit, sit igitur oratio permista, & temperata nume-
ris: Pæanc maximè, quoniā optimus author ita sentit, sed

*** ταῦτα οὐκότως**

ἡ ποιημένη, ἡ
πάσχουμεν.

Ιſocrat. in

Areopageti- co.

¶ Nimir

auxiæ et cu-

riofæ obſer-

vationis de

Varrone

Gell. 18. 15.

*** Arist. ad**

Theode Et. 4.3

¶ 6.

reliquis etiam numeris quos ille preterit, temperata: quos autem muneros quibuscum tanquam purpuram misceri oporteat, nunc dicendum est: atque etiam quibus orationis generibus sint quaque accommodatissimi. Iambus, non frequetissimus est in ijs, quae de missio, atque humili sermone dicuntur. Propter autem in amplioribus, in vitroque autem dactylus. Itaque in varia, & perpetua oratione his sunt inter se miscendi, & temperandi: sic minime animadvertetur delectationis ancipium, & quadrangulae orationis industria. Or. 337. Sulet autem quae in totone in ambitu verborum numeri tenendi sint, an in primis partibus, atque in extremis. O. 338. Cum aures extremum semper expectent, in eoque acquiescant, id vacare numero non oportet, sed ad hunc exitum tamen a principio ferri debet verborum illa comprehensio, & a toto capite ita fluere ut ad extremum veniens ipsa consistat: interdum. non cursus est in oratione incitator, interdum moderata ingressio, ut iam a principio videndum sit, quemadmodum velis venire ad extremum: ita omnia illa & prima, & media verba spectare debent ad ultimum. 338. Verborum autem iunctio nascatur a proceris numeris ac liberis, maxime Heroo, & Peane Arist. ad priore, aut Cretico, sed varie, distincteque consistat. O. 325. non tarur autem maxime similitudo in conquiescendo, & si primi, & postremi illi pedes sint hac ratione servati, medii posse sunt latere, modo ne circuitus ipse verborum sit aut brevior, que aures expectent, aut longior, que vires, atque anima patiarur. Ibid: 4.5.

Duo igitur, aut tres sunt tere extremi servandi, & notandi pedes, si modo non breviora, & praecisa erunt superiora, quos aut Choreos, aut Heroos, aut alternos esse oportebit, aut in Peane illo posteriore, quem Aristoteles probat, aut ei pari Cretico. O. 325. Ita si numerus orationis queritur, que sit, omnis est, sed aliis alio melior, atque aptior, si locus, in omni parte verborum: si vnde ortus sit, ex auri voluntate: si compositione ratio, dicetur alio loco, quia pertinet ad ipsum quem pars quarta & extrema nobis in dividendo fuit: si ad quem rem adhibetur, ad delectationem: si quando, super: si quo loco, in tota continuatione verborum: si quae res efficiat voluntatem, eadem quae in versibus: quorum modum non sat ars, sed aures ipse tacito cum sensu sine arte definiunt. O. 338. g. 4.

⁸ Sequitur usus, in quo quae situm est in totone circuitu illo orationis, quem Graeci πρώτον. nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptiōnem dicimus, an in principiis solū, an in extremis, an in utraque parte numerus tenendus sit. Deinde cum aliud videatur

esse numerus, aliud numerosum, quid intersit. Tum autem in omnibusne numeris æqualiter particulas deceat incidere, an facere alias breviores, alias longiores, idque quando, aut cur, quibusque partibus, pluribusne, an singulis, imparibus, an æqualibus, & quando aut istis, aut illis sit utendum, quæque inter se apitissimè collocentur, & quo modo, an omnino nulla sit in eo genere distinctio, quodque, ad rem maxime pertinet, qua ratione numerola fiat oratio. Orat. 338. Explicandum etiam est, unde orta sit forma verborum, dicendumque quátos circuitus facere deceat, de que eorum particulis & tanquam incisionibus differendum est. Quarendumque utrum una species, & longitudo si: earum, aut plures, & si plures, quo loco, aut quando, quoque genete vii oporteat. postremo totius generis utilitas explicanda est. Orat: 339. Ergo in abis, id est in historia, & in eo, quod appellamus *ἐπιθετικὸν* placet omnia dici (Isocratæ, Theopompæ, oque more) illa circumscriptione, ambituque, ut tanquam in orbe inclusa currat oratio, quoad insistat in singulis perfectis, absolutisque tententiis. Genus autem hoc orationis neque totum assumendum est ad causas forentes, neq; omnino repudiandum: sin semper utare, cum satietatem affert, tū quale sit etiam, ab imperitis agnoscitur. Detrahit præterea actionis dolorem, aufert humanum lentum actoris, tollit fuditus veritatem, & fidem. Adhibenda est igitur numerosa oratio, si aut laudandum est aliquid ornatus, ut nos in accusationis secundo de Sicilæ laude diximus, aut in senatu de consulatu meo, aut exponenda narratio, quæ plus dignitatis desiderat, quam doloris, ut in quarto accusationis de Ennenſi Cerere, de Segestana Diana, de Syracusatum si: u diximus. Sæpe etiam in amplificanda re concessu omnium funditur numerosè & volubiliter oratio. Orat. 339.

Hæc autem forma retinenda non diu est, nec dico in peroratione, quam ipse includit, sed in orationis reliquis partibus. Nam cum sis his locis vsus, quibus ostendi licere, transferenda tota dictio est ad illa, quæ nescio, cur, cum Græci κόμματα, & καὶ nominent, nos non recte incisa, & membra dicamus. Orat. 339.

b. viii. 5. **b** Nunc quot modis mutentur comprehensiones, conclusionesque, dicendum est fluit omnino numerus à primo, tum incitatius brevitate pedum, tum proceritate tardius, cursum contentio.

contentiones magis requirunt, expositiones rerum tarditatem. Insistit autem ambitus modis pluribus, e quibus unum est lequata Aha maxime, qui Dichoreus vocatur, cum duo extremitates chorei sunt è singulis longis, & brevibus. **Dichoreus** b. autem non est ille quidem sua sponte viciosus in clausulis: cadit enim per se ille præclarè, quod etiam satietas formidanda est magis. Me stante C: Carbo C: F: tribunus plebis in concione dixit his verbis O M Druse, patrem appello. Hæc quidem duo binis pedibus incisim. Dein membratim: uide
solebas, sacram esse rem publ. hæc item membra tenuis post ambitus: quicunque eam violasset, ab omnibus esse ei pœnas persolutas. **Dichoreus**; nihil enim ad rem extrema illa longa sit, an brevis, deinde, patris dictum sapiens temeritas filij comprobavit. **Hoc Dichoreo** tantus clamor concionis excitatus est, ut admirabile esset. Orat. 340.

c. 6.
Creticus.

d. Arist. Rhei
ad Theodect.

3 c. 7.
Patroes dico
iusti &c.

Sed sunt clausulae plures, quæ numerosè & iucundè cadant. Nam & C: eticus qui est è longa & brevi, & longa, & eius equalis Pæan, qui spacio par est, syllaba longior, quam commodissimè putatur in soluram orationem illigari, cum sit d. duplex. Nam aut è longa & tribus brevibus, ut hæc verba desinere, incipite, comprimit. Orat. 3.250 qui numerus in primo viget, iacet in extremo: aut totidem b: evibus, & longa, sicut illa sunt, domuerat, sonipedes. Orat. 3.250. Quāmo brem illud maneat, & fixum sit, quod neque moveri, neque mutari potest, in quo & quā sperasse Posthumum dicunt, peccasse iniqui, ipse etiam insanisse se conficerit, quod suam, quod pecuniam amicorum regi crediderit, cum tanto fortunatum suatum periculo pro Rabit. 3.135. in quem optime cadere censerent veteres, ego non plane tenacio, sed alies antepono. Iam Pæan quod plures habeat syllabas, quam tres, numerus apud antiquos, Aristotelem, Theophrastum, Theodecten, Ephorum, unus ap̄fissimus orationi vel orienti, vel mediæ, putant illi etiam cadenti, quo loco mihi videtur aptius Creticus. Orat. 340. quid petam præsidij aut exequar? quové nunc? à quo numero exorsus est Fannius, si Quirites minas illius. Orat. 3.250.

e. 7.
Spondæus

Nespondæus quidem funditus est repudiandus, & si enim quod est è longis duabus hebetior videtur, & tardior, habet tamen stabile quendam & non expertem dignitatis gradū

dum. In incisionibus vero multo magis & in membris. Orat. 340. ex hoc genere illud est Crassi missos faciant patronos ipsi prodeant; nisi intervallo dixisset, ipsi prodeant, sensisse profectio effugisse lenarium, omnino melius caderet, prodeat ipsi. sed de genere nunc disputo. cur clandestinis consiliis nos oppugnant? cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? prima sunt illa duo quae κέρματα Græci vocant, nos incisa dicimus, deinde tertium κάλον illi, nos membrum. sequitur non longa (ex duobus enim versibus id est membris perfecta comprehensio est) & in Spondos cadit, & Crassus quidem sic plerumque dicebat. Orat. 341.

^a *Vocab. 8.*

^b *Lexiphi Aris.* choreo, qui habet tres breves, sed spatio par, non syllabis, aut etiam Dactylus qui est è longa, & duabus brevibus,

3.7.

^b *Laut par* mochæus.

^c *Vocab. 9.*

Dactylus.

^d *e Platone*
Cic. Off. I.

^a Ne lambus quidem qui est è brevi, & longa, ^b aut patribus Theodectis, qui habet tres breves, sed spatio par, non syllabis, aut etiam Dactylus qui est è longa, & duabus brevibus, si est proximus à postremo, parum volubiliter peruenit ad extrellum, si est exitemus Chœrus, aut Spondæus. Nunq; enim interest uter sit eorum in pede extremo. ^c sed idem hic tres pedes male concludunt, si quis eoru in extremo locatus est, nisi cum pro Cretico postremus est Dactylus. nihil enim interest Dactylus extremus sit, an Creticus: quia postrema syllaba brevis, an longa sit, ne in versu quidem refert, quare etiā Pæana qui dixit aptiorem, in quo esset longa postrema, vidi parum. Orat. 340. itaq; illam tuam pæclauissimam, & sapientissimam vocem invitus audivi, satis te diu, vel naturæ vixisse, vel gloriæ: satis, si ita vis, naturæ fortasse; addo etiam, si placet, gloriæ: at quod maximum est, patriæ certè parum. quare omittit quæso istam doctorum hominum in contemplanda morte prudentiam: noli nostro periculo sapiens esse: sæpe enim venit ad aures meas, te idem istud nimis crebro dicere, satis te tibi vixisse, credo. sed tum id audirem si ^d tibi soli viveres, aut si etiam tibi soli natus essem: nunc cum omnium salatem civiū, cunctamq; temp̄: res tuæ gestæ complexæ sint, ratum abes a perfectione maximorū operū, vi fundamēta, que cogitas, nōdū ieceris. hic tu modū vitæ tuæ nō salute recipis: sed æquitate animi definies? quid si istud ne gloriæ quidem tuæ satis est, cuius te esse avidissimū, quamvis sis sapiens, non negabis: parumne igitur, inquietus, glo: iā magnā relinquemus immò vero aliis, quamvis multis latit tibi vni patum. quicq; enim est, quamvis amplius sit, id certè parum est tum, cū est aliquid

aliquid amplius. pro Marcello 144.

Dochimus autem est quinq; syllabis, brevi, duabus longis, bre- ^{c. 10.}
*vi, & longa, ut est hoc amico, tenes, quovis loco aptus est, dum *Dochimus*.*
semel ponatur, iteratus, aut continuatus, numerum apertum,
*& nimis insigne facit. Orat. 341. nec vero haec tua vita dicenda est, quae corpore, & spiritu continetur: illa, inquam. illa vita est tua (Cæsar) quae vigebit memoria saeculorum omnium
 q; posteritas alet, q; ipsa æternitas semper intuebitur. huic tu intervias, hinc te ostentes oportet, quae quidem quae miretur iam pridem multa habet, nunc etiam quae laudet, expectat. f obstupef. f Val. Max.*
cent posteri certe imperia, provincias, Rhenū, Oceanū, Nilū lib. 2. de Cens pugnas innumerabiles, incredibiles victorias, monumenta, nota.
munera, triumphos audiētes, & legentes tuos. Pro Marcello.

144.

Sed hos cum in clausulis pedes nomino, non loquor de uno pede extenso, adiungo, quod minimum sit, proximum superiorem, sæpè etiam tertium. Orat. 340.

¶ Nam multum interest, utrum numerosa sit, id est similis ^{c. 11.}
munerorum, an planè è muneri constet. Oratio alterū si sit, Arist. ad
intolerabile vitium est. Ora. 341. (liberior est enim oratio, & Theod 3.c.7.)
planè (ut dicitur) sic & est verè soluta, alterum nisi sit, dissipata ^{c. 12.}
ta, & inculta, & fluens est oratio. Orat. 341. Nāq; ego illud al- Anapestus.
senior Theophrasto, qui putat Orationem, quae quidem sit po- ^{i. Ad dition}
lita, atq; facta quodammodo, non astricta, sed remissus nu- ^{1. διθυραμβος.}
merosam esse oportere. Orat. 3. 250. Etenim sicut ille suspicatur ex illis modis, quibus hic visitatus versus efficitur, post gibus.

¶ anapestus posterior quidam numerus effloruit, inde ille li- ^{m. ζηλωστηρ}
centior, & i divitior fluxit. Dithyrambus: cuius membra, & ^{eis ζηλωστηρ}
pedes (ut ait idem) sunt in omni locupleti oratione diffusa. Ora. 250. Nec filetur illud potentissimi regis anapestū, qui ^{διθυραμβος}
laudat senē, & fortunatū esse dicit, quod inglorius sit, atq; ^{δυνοντιον}
ignobilis ad supremū diem perventurus. Tusc. Quæst. 3. Om- ^{ακαδεία τε δ'}
nies Danai atq; Mycenenses, Attica pubes, reliquiq; Græci, q; hoc ^{ιππαῖς}
anapesto citariunt. De. fin. lib. 2. "Sed quoniam non modo nō ^{ἵπποι ζηλωστηρ}
frequenter, verū etiā raro in veris causis aut forensibus circū- ^{" c. 3.}
scriptis, numerosoq; dicendū est, se qui videtur ut videamus, quæ ^{Kόρυφα καλ-}
sint illa, quæ supra dixi incisa, quæ mēbra; hęc n. in veris cau- ^{Ephes. μέτιον}
sis maximā partē orationis obtinet. Orat. 241. maximeq; his ^{4.c.3.4. Arist}
locis cū aut arguas, aut refellas, ut nostra in Corneliana secū ^{ad Theodect.}
dato callidos homines; orē excogitatā: o ingenia metuenda: ^{3.c.8.}

membratim adhuc: deinde cæsim diximus. Rursus membratum, testes dare volumus, extrema sequitur comprehensio, sed ex duobus membris, qua non potest esse brevior. Quem quælo, nos strū fecellit, ita vos esse feceris. Nec vilum dicēsi genus est aut melius, aut fortius q̄. inis aut ternis ferire verbis nonnunquam singulis, paulò aliā pluribus, inter quas vanis clausulis interponit se raro numerosa comprehensio, quā perversè fugiens Hegesias, dum ille quoque imitari Lyiam vult, alterum p̄enē Demosthenem, latet, incidentes partulas, ut non quærat, quem appellat inepium, qui illum cognoverit. Orat. 342.

* L. que

* Varr. 14.
Digestor.
Aristad
Theodect.
6.9.

^b E quatuor igitur partibus quæ membra dicimus quasi Hexametrorum instar versuum quod sit, constat ferè plena comprehensio. His in singulis versibus quasi nedi apparent continuationis, quos in ambitu coniungimus. Si membratim volumus dicere, insistimus; idque cum opus est, ab isto cursu invidiolo facilè nos, & lèse disiungimus. Sed quæ incisim, aut membratim effertur, ea vel aptissimè cadere debent, ut est apud me, dominus tibi deerat: at habebas: pecunia superabat: at egebas: Hæc incita dicta sunt quatuor: at memoratum, quæ sequuntur duo, incurvili amens in columnas: in alienos insanus insanisti: deinde omnia tanquam crepidine quadam, comprehensione longiore sustinentur, depressam, cæcam, jacentem domum, pluris quam te, & quam fortunas tuas æstimasti. Di choreo finitur, at Dispondeo proximum illud. Nam in his, quibus, ut pugunculis, uti oportet, brevitas facit ipsa libiores pedes. Orat. 342.

* Varr. 15.

Nunc de eius generis utilitate dicemus. Hanc igitur sive compositionē, sive perfectionē sive numerum voca i placet, & adhibere necesse est, si ornatae velis dicere, nec solum quid ait Aristoteles, & Theophrastus, nè infinitè feratur, ut flumē oratio, quæ non aut spiritu pronunciantis, aut interductilibrarii, sed numero coacta debet insistere: verūm etiā, q̄ multo maiorem habent apta vim, quā soluta. Orat. 342. Quamvis autem sit apte dicere, experni licet, si compositi oratoris bene structam Collocationem dissolvas permutatione verbis: Corumpetur enim tota res, ut & hæc nostra in Cornelii ana, & deinceps omnia. Neq; me divitiae movent, quibus omnes Africanos, & Lætios muli venalitii, mercatoresque

Super 2

superarunt: Immuta paulum, ut sit, multi superarunt mercatores, venaliq; perierit tota res & quæ sequuntur, neq; vestis, aut cælari aurum, & argentum, quo nos os veteres Marcelli, Maximoliq; mulki Eunuchi è Syria, A Egyptoq; vicerunt: verba permuta: sic ut sit, vicerunt Eunuchi è Syr.a, A Egyptoq; adde tertium: neq; vero ornamenta ista villarum, quibus L. Paulum, & L. Mummiūm, qui rebus his urbem, Italiam que omnem refererunt, ab aliquo video facile Deliaco, aut Syro potuit superari. facta, potuisse superari ab aliquo Syro, aut Deliaco. Videlicet ut ordine verborum paulū commutato, ijdem verbis, stante sententia, ad nihil omnium recidant, cum sint ex aptis disoluta. Orat. 343.

* Sed magnam exercitationem res flagitat, nē quid eotum, .16.
 qui genus hoc secuti non tenuerunt, simile faciamus, nē aut
 ve ba traiçiamus aperitè, quo melius aut cadat, aut volvatur
 oratio, quod se L. Cœlius Antipater in præmio belli Punici
 nisi necessario facturum negat: O virum simplicem, qui nos
 nihil celat, sapientem, qui serviendum necessitati putet. Sed
 hic omnino rudit. Nobis autem in scribendo, atque dicendo * *Næru Az*
necessitatis excusatio nō probatur. Nihil est. n. neceſſe, & si q. le nimium
effet, neceſſe non erat confiteri. apud alios autē & Asiaticos migratores
maximè numero serviates inculcata reperias inania quedā *&c. Saturn.*
verba, quasi complementa numerorū. Sunt etiam, qui illo vi- *I. Macrob.*
tio, quod ab Egesia maximè fluxit, infringendis, incidendisq; *Plutarch. in*
numeris in quoddam genus abieciunt incident Siculorum *Aporhegm.*
simillimum. Tertium est, in quo fuerunt fratres illi Asiatico- *b Al. reperi-*
rum rhetorum principes Hierocles, & Meneclès minimè *es.*
mea quidem sententia contemnendi, sed apud eos varietas
non erat, quod omnia ferè concludebantur uno modo. Quæ
vitia qui fugerit, ut neque verba ita traiçiat, ut id de industri-
am factum intelligatur, neque interciens verba quasi rimas
expleat, nec minutos numeros sequens concidat, delumbet-
que sentenias, nec sine villa commutatione ineodem semper
versetur genere numerorum, is omnia ferè via vitaverit.
Nam de laudibus multa diximus, quibus sunt alia perspicua
vicia contraria. Orat. 343.

Stromatis primi I 3. Se^tio.

* Varr. 1.1.
Alexand.
απεὶ τῷ σχήματος. Quin
9.1. ffocrat.
in Panath.

manet, quibuscunq; verbis vti velis. 252. Orationis igitur ipsius, tanquam armorum est vel ad vim comminatio, & quasi petitio, vel ad venustatem ipsa tractatis. Orat. 3. 253.
• Varr. 2. Nam & ^b ἵκενξις geminatio verborum habet interdum vim, leporem aliás. Orat. 3. 253. Cum in sententiæ principio Alexand. 2.5. duplicantur eadem, iterantur que verba. Orat. 3. 26. ô multò πι τῷ σχημάτῳ miserior Dolabella, quam ille, quem tu miserium esse tui. voluisti. Dolores Trebonius pertulit magnos: multi ex morte. πότερε χα- bi gravitate maiores: quos tamen non miseris, sed laborio- λεπτότερε το- sos dicere solemus. Longus fuit dolor bidui: at compluribus σύμφορα τῷ hominibus annorum sæpè multorum. nec vero graviora sunt σώματος ή τῷ carnificum tormenta, quam interdum cruciamenta morbo- rum ψυχῆς. rum: alia sunt, alia inquam, ô perditissimi homines, & amen. Tyrinus Max tissimi, multo miseriora: nam quo maior vis est animi, quam simus. οὐ γάρ corporis, hoc sunt graviora ^c ea, quæ concipiuntur animo, q. illa, quæ corpore. ^d miserior igitur qui luscipit in se scelus, q. Arist. Ethic. is, qui alterius facinus subire cogitur. Phil. 2.40.

15. Plato de * Arat. ιτλωσις verbi revocatio. Orat. 3. 253. est cum sen-
Justo. Cic tentiæ præcedentis fini, sequentis initio adiungitur idem
Tus. c. 5. iteratum. Orat. 3. 27. O tempora. o mores: senatus hæc intel-
• Varr. 3. ligit, consul videt: hic tamen vivit: vivit immo etiam in se-
Arat. ιτλωσις. natum venit: sit publici consilij particeps: notat, & designat
Alexand. προ- oculis ad cædem vnumquemque nost: um. Nos autem vi-
pi τῷ γραψο- fortes satisfacere recip. videmur, si istius furorem, ac tela vite-
mus

Nperpetua autem oratione cū & coniunctionis lenitatem, & numerorum, quam dixi ratione tenuerimus, tum est quasi lumi- nibus distinguēda, & frequentāda omnis oratio sententiarum, & verborum. Orat. 3. 252.

^a Sed inter conformatiōnem ver-
borum, & sententiarum, hoc in-
terest, quod verborum tollitur, si
verba mutaris, sententiarum per-

mus: ad mortem te, Catilina, duci iussu Consulis iampridem oportebat, in te conferri pestem istam, quam tu in nos omnes iamdiu machinaris, fuit, fuit ista quondam in hac rep. virtus, ut viri fortes actoribus supplicijs civem pernicio- sum, quam acerbissimum hostem coercerent. habemus Se- natuſ consultum in te Catilina vobemens & grave: non decet reip. consilium, neq; aut horitas huius ordinis, nos, nos dico aperte contules desumus. Quamdiu quisquam erit, qui te de- fendere audeat, vives, & vives ita, ut nunc vivis, multis meis & firmis preſidijs obſeffus: ne cōmovere te contra temp: poſ- ſis: multo: u te etiam oculi, & aures non sentientem sicut ad- huſ fecerunt, ſpeculabuntur atq; custodient. In Gat. 97, 98.

f. 140d. 4.

[¶] Κλίμαξ gradatio quædam Orat. 3-253. est, cum gradatim Aquila. I. ſuſū versuſ ſreditur O. 327. ſi licet vivere eū, quē Sex: Nevius Κλίμαξ Alex- nō vult, ſi eſt homini honeſto locus in civitate invito Nevio: and. περὶ τῶν ſi tas respirare P: Quinctiā cōtra nutū ditionēq; Nevij, ſi que σχημάτων.. pudore ornamēta ſiōi peperit, ea potest contra peſulantiam, & Al. ſendē- te defendēte obtinere: ſpes eſt, & hunc miſerū, atq; infelicē m̄r. aliquando tandem poſſe conſistere: ſin & poterit Nevius id, quod liber, & ei libebit, quod non licet: quid agendum eſt qui Deus appellandus eſt? cuius hominis fides imploranda eſt? qui denique queſtuſ, qui m̄eror dignus inveniti calamiti- tate tanta potest? miſerum eſt exturbari fortunis omnibus, miſerius eſt iniuria. acerbum eſt ab aliquo circumveniri: a- cerbius a propinquuo: calamitolum eſt, bonis everti: calami- toſuſ, cum dedecore: funestum eſt à forti, atque honeſto vi- ro iugulari: funestius ab eo, cuius vox præconio quæſtu proſtruit: indignum eſt à pari vinci, aut ſuperiore: indignius ab inferiore, arque humiliore: luctuolum eſt tradi alteri cum bonis: luctuosius innimico: horribile eſt cauſā capitū dicere: horribilius priore loco dicere: omnia circumplexit Quincti- us, omnia periclitatus eſt (C. Aquili) non prætorem modo, à quo ius impetraret, invenire non potuit, atque adeò nè vnde arbitratu quidem ſuo poſtularer: ſed nè amicos qui- dem Sex: Nevii, quoruſ ſapè & diu ad pedes iacuit ſtratus, obſecrans per deos immortales, ut aut ſecū iure contendere: aut iniuriā ſine ignominia ſibi imponeret. deniq; ipſius inimi- ci vultū ſuperbissimū ſubiit: ipſius Sex: Nevii lacrymās manū apprehēdit, in propinquoruſ bonis proſcribendis excrucitatā: obſecravit p̄ fratriſ ſui mortui cinerē, per nomē pp̄ iniquitatis

per ipsius coniugem, & liberos, quibus propior? Quintus
¶ Al miseri- coria caper- resur. nemo est, ut aliquando misericordiam caperet: aliquam si non propinquitatis, at ætatis luæ. si non hominis. at humanitatis rationem haberet, ut secum aliquid integra lux fama, qualibet, dummodo tolerabili conditione transfigret, ab ipso repudiatus, ab amicis eius non sublevatus, ab omni magistratu agitatus, atque perterritus, quem præter te appellat, habet neminem. pro Quint. 17.

¶ Καρδ. 5.
ἐπιτάχεια.
que fundi- sus. Laert. in
Epicuro.

¶ Perines ad hunc locum ἐφιπλοκή quam vocat Rutilius, id est sentiarum connexionio. Et tu quidem Velleij, non vestro more, sed dialecticorum, que funditus gens vestra non novit argumenti sententiam conclusisti. Beatos esse Deos, sumpisti: concedimus: beatum autem sine virtute neminem esse posse. id quoque damus, & libenter quidem: virtutem autem sine ratione constare non posse. conveniat id quoque necesse est: Adiungis nec rationem esse nisi in homini, figura. Quem tibi hoc datum putas? Si enim ita esset quid opus erat te gradatum istuc pervenire? quid autem est intuc gradatum? sumisses tuo iure. Nam à beatis ad virtutem, a virtute ad rationem video te venisse gradibus: a ratione ad humanam figuram quo modo accedis? præcipitate istuc quidem est, non descendere. 1. de Nat. Deorum.

¶ Καρδ. 6.
μετάληψις:
Eustachius.
διαδικτικός:
Al. avare-
λλεσσα. Ver.
VVV. tenetū
Bos. λαλαγός
or. i. hirun
dinem. i. ver.
¶ Καρδ. 7.
λύγησις.
Quint. 8. 4.
Arist. ad
Alex. 2.

¶ Similis est ratio Metaphysicæ. Transmutationem appellat Fabius. hæc ex alio in aliud veluti viam præstat: Quint. 8. 6. Quid? continuo ipse in puteolanum: ego Ariplnum: unde expecto quidem. A ΛΑΤΕΛΑΣ ΑΝΙΛΛΑM tuam. ad Att. 9 ep. 21.

¶ Ex hoc etiam fonte manat Amplificatio luminosa maxime & quasi actuosa pars orationis in augendis, amplificandisque rebus, que Græcis ἀνέγειραι est nominata. Orat. 326.

Facinus est vincere civē R: icelus verberare, prope patridū necare q[uod] dicā in crucē tollere? Ci. in Verē. que quidē ego, nisi ita magna esse fatear, ut ea vix cuiusq[ue] mēs. aut cogitatio capere possit, amens sim. Sed ramens sunt alia maiora: verū animum vincere, iracundiam cohære, victoriā temperare, adversarium nobilitate, ingenio, virtute præstantem non modo extollere iacentem, sed etiam amplificare eius pristinam dignitatem, hæc qui faciat, non ego cum suis viris comparo, sed simillimum deo iudico. pro Marcello.

¶ Καρδ. 8.
μετανοια.
Quint. 8. 3.

¶ Contra Aeratōnes seu Melatōnes immunitio Orat. 3. 253 est cum

cum aliquid esse in nobis, aut in iis quos defendimus, egregium dicimus, quod nequa significetur ostentatio. Diminuimus, hoc modo ad Her. 4. Ac ne forte quæras *κερα λεπτη* de singulis Cic. ad Att. 2. 18 quod tantum est in me scelus? quid tantoperè deliqui, illo, illo die, cum ad vos indicia, literas, confessiones communis exitii detulit? cum parui vobis? ac si scelatum est amare patriam, pertuli pœnarum satis: everla domus est, foriunæ vexatæ, dissipati liberi, rapta cōiux, frater optimus' incredibili pietate, amore inaudito, maximo in squalore volutatus eit ad pedes inimicissimorum. ego pulsus aris, focis, diis penatibus, distractus à meis carui, patria, quam vtilissime dicam, certe texeram, pertuli crudelitatem inimicorum, scelus infidelium, fraudem invidorū pro Sexto. 36 ^b *καταστ. 9.*

^b Sed & odii contemptioñisq; gratia cū in rebus ipsis tum in *τατινωσις* personis imminutio *τατινωσις* est. At vero ille Tribunus pleb *Quint. 5. 3.* q; de me non patris, avi, proavi, maiorū deniq; suorū omniū. *Ari. ad A-* sed Græculorū instituto cōcīnem interrogare solebat: vellet *lex. 2.* ne me redire, & cum erat reclamatum, *semi uiris mercenariorū* vocibus, populum Rom: negare dicebat: is cum quotidiū gladiatores spectaret, nunq; est cōspectus, cum veniret, emergebat subito, cum sub tabulas subiepserat, ut, *Mater te appello.*

Dicitur videretur. Itaq; illa via latebrosa qua specta un, ille veniebat Appia iam vocabatur. pro Sexto. 31. ⁱ *καταστ. 10.*

ⁱ *Αιαφόρη* Reputatio, est cum ab eodem verbo ducitur sēpius. ^j *Αια φορος* oratio. 327. Quid ego de M: Marcello loquar, qui Syracusas, urbem ornatissimam, cepit? quid de Lu: Scipione, q; bellū *την των σχηματων* in Asia gessit, Antiochūq; regē potentissimū vicit? q; de Flā: *αιτιον ιστοριαν* Mummio, qui regem philippum, & Macedoniam subegit? quid *λόγοι Μυσιών* de L: paulo, qui regē, Perse vi, ac virtute superavit? quid de L: Mummo, qui urbem pulcherrimā, atq; ornatissimā Corinthū plenissimā rerum omnium sustulit? v: belsq; Achaię, Bœotięq; multas sub imperium P.R. ditionemq; subiunxit: quorum dominus cum honore, & virtute florerent, signis & tabulis pictis erant vacuae: at vero urbem totam, templa deorum, omnesq; Italiae partes illorum donis, ac monumentis exornatas videamus. In Verrem. Act. 2. 87.

¹ *Αιλισπορη* est cū in idē verbū cōiicitur sēpius. O. 327. Dolis. ¹ *καταστ. 11.* tis tres exercitus populi Romani imperfectos? interfecit An. Aruspēm. Antonius Desideratis clarissimos cives? eos quoq; eripuit vobis *τεξτηπις των* Antonius. Auctoritas huius ordinis afflictæ est? afflixit Anto- *σχηματισμος* nius *παν*. Rutilius.

nius. Omnia deniq; que postea vidimus (quid autem mali non vidimus?) si recte ratiocinabimur, vni accepta referemus Antonio. Phil. 2. 179.

* Ἰων. 12.

Συμπλοκή

Alexand.

τετράτοιχη

Ru

til.

^a Συμπλοκή est eiusdem verbi crebratū a primo repetitio, tum in extremum conversio Orat. 3. 253. Licinia est lex atque altera AEbutia: quæ non modo eum, qui tulerit de atriis τετράτοιχη liqua curatione, ac potestate, sed etiam collegas eius, cognovit Rullus natos, affines excipit, ne iis ea potestas, curatioē mandetur, etenim si populo consulis, remove te a lūspicione alicuius tui commodi: fac fidem, te nihil nisi populi utilitatem, ac frumentum querere: sine ad alios potestatem, ad te gratiam beneficij tui pervenire. Nam hoc quidem vix est liberū populi, vix vestrorum animorum, ac magnificientiæ. *Quis* legem tulit? *Kullus*. quis maiorem partem populi suffragiis privavit? *Rullus*. *Quis* comitiis praefuit? *Rullus*. quis tribus, quas voluit, vocavit, nullo custode sortitus? quis decemviro, quos voluit, renunciavit. Idem *Rullus*. quem principē renunciavit? *Rullum*. vix me herculē servis hoc cum suis, non vobis omnium gentium dominis probaturum arbitrarer. In *Rullum*. 2. 70.

* Romanos
verum domi-
nos, genitī
rogatam

Virg. Aene.
id.

* Ἰων. 13.
πλοκή Aqui-
la διπορεύ-
Rusil.

* Medea
Medea fore.

* Ἰων. 14.
Αρταράκλαστη.
Rhegilius avī
κλαστη.

^b πλοκή est eiusdem verbi crebrius positi quædam distinctio. Orat. 253. Lilybæum Verres venit postea: rem cognoscit: factum improbat: cogit Questorem suum pecuniam, quam ex Agonidis bonis redegisset, eam: mulieri omnem adnumerare. & reddere. est adhuc id, quod vos omnes admirari video, non Verres, sed Q. Mutius: quid enim facere potuit elegantius ad hominum existimationem? æ qui usad levanda mulieris calamitatē? vehementius ad Questoris libidine concendi: summē hæc omnia mihi videntur esse laudanda. sed repete è vestigio ex homine tanquam aliquo ^c Circæo poculo factus est Verres: credit ad se, atq; ad mores suos: nam ex illa pecunia magnā partem ad se avertit: mulieri reddidit, quantum visum est. In Verrem Divinat. 63.

^d Αρταράκλαστη est cum continentē vnum verbum non sibi eadem sententia ponitur. Orat. 327. obrepisti ad honores errorē hominum, commendatione fumosarum imaginū, quarū simile habes nihil, præter colorem, is mihi etiam gloriabatur, se omnes magistratus sine repulsa asseditum. mihi ista licet de me verā cum gloriā prædicare: omnes enim homines populus R. mihi ipsi, homini novo detulit. Nam tu

cum

cum Quæstor es factus, etiam qui te nunquam viderant, tam
men illum honorem nomini mandabant tuo: ædilis es fa-
ctus: Piso est a Populo R. factus, non iste Piso. prætura i-
tem maioribus delata est tuis: noti erant illi mortui: te vi-
vum nondum noverat quisquam, mè cum quæstorem im-
primis, ædilem priorem, prætorem primum cunctis luf-
fragiis Po. Romanus faciebat, homini illi honorem, non ge-
neri, moribus, non maioribus meis, virtuti perfectæ non au-
ditæ nobilitati deferebat. in Pisonem 88 89.

^e Επαραδιωλωσις conduplicatio est eiuldem vnius, aut plu-
rium verborum cum a capite, tum a calce iteratio ad Her. ^f παραδιωλωσις. 15.
4. Orat. 3. 253. hunc tamen hominem tam audacem, Sulpit. Vic-
tam nefarium, tam nocentem vñquam accusasset Ha- torinus Her-
bitus iudices, si id prætermittere salvo capite suo, potu mogines Kó-
isletterat huic innimicus Oppianicus, erat, sed tamen e- uer apellat
rat Vitricus: crudelis, & huic infesta mater, attamien ma- εὐπέστερ. 4. I-
ter, postremo nihil tam remotum ab accusatione quam
Cluentius, & natura, & voluntate, & instituta ratione vitæ
pro Cluent. 26.

^f Παρομοια est paulum immutatum verbum, atque f παραδιωλωσις. 16.
deflexum Orat. 3. 259. est consuetudo Siculorum; cætero Hermog. εὐρ̄
rumque Græcorum, quod suos dies, mensesque con- orat. 3. παρό-
gruere volunt cum solis, lunæque ratione, ut nonnun- χνοσιν.
quam, si quid discrepet, eximant vnum aliquem diem,
aut summum, biduum ex mente quos illi ἔξαπτο μης dies
nominant: ita nonnunquam vno die longiorem mensem fa-
ciunt, aut biduo. quæ iste cum cognovisset, novus astro-
logus, qui non tam cœli rationem quam cœlati argenti
duceret, eximi iubet non diem ex mense, sed ex anno vnum,
dimidiatumque mensem hoc modo, ut quo die, verbi causa,
esse oporteret idus Ianuarias, eo die Calendas Marti-
as prosciberet: itaque fit omnibus recusantibus, & implo-
rantibus, dies is erat legitimus comitiis habendis: eo
modo sacerdos Climachias renunciatus est in Verrem. act.
3. 134.

^g Πολύπτωτον est cum eiusdem nominis casus sæpius com- g παραδιωλωσις. 17.
matantur Orat. 3. 27. Evidē vos abducā a restibus neq; huius
iudicij veritatē, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate
restiū collocari sinam: si facillime effungi nullo negotio flecti
πολύπτωτον. A-
lexand. περὶ παρομοια-
τῶν σχημά-
των.

ac detorqueri potest. argumentis agemus, signis omni luce
clarioribus crimina refellemus, res cum re, causa cum causa, ra-
tio cum ratione pugnabit pro Cælio. 51.

^a *Cæs. 18.* ^a Omnia relata sunt illa, quæ cadunt similiter. Orat. 253. i. quæ
Gell. 1. 18. c. 8. relata sunt illa quæ similiter disiunt. Orat. 3, 253. Hodie nō
omnia relata. descendit Antonius: cur dat natalitia inhortis: cui? neminem
quæsiot relata nominabo. putato tuum Phormioni alicui, tum Gnathon;
Alexand. ^{et} tum Ballioni. ò fæditatem hominis flagitosam. ò impuden-
tiæ. ^{et} *σχημά*-tiam, nequitiam, libidinem non terendam Philip. 2. 171.

^b Papise seu iōrēla sunt illa, quæ pars usus partia re eruntur
^b *Cæs. 20.* Orat. 3 253. Etenim quis est tam vecors, qui aut, cum suis pex.
Gell. 1. 18. c. 8. erit in cœlum, deos esse non sentiat? & ea, quæ tanta
eternitas menti sunt, ut vix quisquam arte vlla ordinem rerum,
magis. pari- ac vicissitudinem persic qui posset, casu fieri putet? aut
etern. vocat cum deos esse intellexerit, non intelligat eorum num-
Arist. ad A. ne hoc tantum imperium esse natum & auctum. & reten-
lexand. 25. tum? quam volumus, licet P. C: ipsi nos amemus. ta-
men nec numero Hispanos, nec rebore Gallos, nec cal-
litate Poenos, nec artibus Græcos, nec denique hoc ipso
huius gentis, ac terræ doméstico, nativoque sensu Italos. sp.
^c *Cæs. 21.* ^c *σπαθίον* ^d *βεβλέπεται* ^e *λόγια* ^f *Ιλασ. α.* sos, ac Latinos, sed pietate, ac religione, atque hac vna fa-
pientia, quod deorum immortalium nomine ^e omnia regi,
gubernariq; perspeximus, omnes gètes, nationesq; superavi-
mus De Arusp: resp: 250.

^a *Aripheta A-* ^d *Aripheta Græci nominant, cum contrariis opponun-*
lexand. sp. *tur contraria. hoc genere antiqui iam antè Ilocreatem.*
σχημ. Arist. *delectabantur, & maximè Gorgias cuius in oratione ple-*
ad Alexand. *rumque efficit numerum ipsa concinnitas. nos etiam in hoc*
23. *genere frequentes, ut illa sunt in quarto accusationis.* Conferte hanc pacem cum illo bello, huius prætoris adven-
tum, cum illius imperatoris victoria, huius cohortem impu-
ram cum illius exercitu invicto. huius libidines cum illius
continentia, ab illo, qui cepit, conditas, ab illo, qui constitu-
tas accepit, captas dicetis Syracusas Orat. 332.

^e *Cæs. 22.* ^e *Aripheta* immutatio Orat. 3. 253. est commutatio nō
μετατρέπεται verborum, sed ordinis tantum modo Par. 3 62. illa igitur ratio
Sulp. Victo- concluditur, nec id, quod non potuerit fieri, factum nequam
rinus. esse: nec quod potuerit, id portentum esse: ita omnino nullū
Alexand. esse portentū. quod etiā coniector quidam, & interpres por-
tentorum non insciè dicitur ei respondisse, qui cū ad eū re-
tulisset,

^c L. circum-
nexus.

tulisset, quasi ostentum, quod anguis domive etem & circum-
vectus tuisset: tum esset, inquit, ostentum, si anguem vectis
circumplicasset De Divinat. l. 2

^f Συνικέστασις est, quæ duas res diversas colligat. tam de-
est avaro quod habet quam q̄ non habet Quint. l. 9 c. 3. Ha-
bit Catilina (sicuti meminisse vos arbitror) permulta maxi-
marum non expressa signa, sed ad vmbra virtutum. Vt eba-
tur hominibus improbis multis: & quidem op̄ unis se viris ^{χες.} Aſſip. in
ddeitum & ſe simulabat: erant apud illum illecebræ libidinū ^{φλαμμαζουετο.}
multæ: erant etiam induſtriae quidam ſtimuli, ac laboris. Fla-
grabant vitia libidinis apud illum: vigeabant etiam ſtudia rei ^{Fabant oſcu-}
militaris, neq; ego vñquam fuiffe tale monſtrū in terris vñlū ^{r ſola ſub}
puto, tam ex contrariis, diversisque inter ſe pugnantibus ^{noſcie Virg.}
nature ſtudiis, cupiditatibus que conflatum Quis clarioribus ^{Aneid.}
viris quodam tempore iucundior? quis turpioribus coniun-
ctior? quis civis meliorum partium aliquando? quis tertiior ^{b Omnis A-}
hostis huic civitati? quis in voluptatibus inquinatior? quis in ^{ruiſt..ipſum de}
laboribus patienior? quis in rapacitate avarior? quis in la- ^{cnit color:}
gitione effusior? illa verò (iudices) in illo homine mirabilia ^{Horat. epift}
fuerunt, comprehendere multos amicitia, tueri obſequio, cū ^{l. 8.c.18.Ch:}
omnibus communicare, quod habebat, ſervire temporibus ^{Sc.}
ſuorum omnium pecunia, gratia, labore corporis, ſcelere eri-
am, ſi opus eſſet, & audacia: verſare ſuam naturam, & regere
ad tempus, atque huc, & illuc terquerere, & flectere: cum tristi-
bus ſeverè cum remiſſis iucundè, cum ſenibus graviter, cum
juventute comiter, cum facinorofis audacter, cum libidino-
ſis luxurioſe vivere. Hęc ille tam varia, multipliſque natura,
cum omnes omnibus ex terris homines inprobos, audaceſ-
que collegerat, cum etiam multos fortes viros, & bonos ^h θεοδ. 24.
ſpecie quadam viriutis aſſimilatae tenébat. pro. Cēlio. 49. παραδιαγόνη
^h Παραδιαγόνη diſtinctio, qua ſimilia diſce: nūi ut Quint: 9 c. 3. Rutilius.
Reprehendo nem̄ em ſed affentior non omnibus: i neque ⁱ Fam: ep: 4.1.
elle inconstantis puto ſententiam aliquam, tanquā aliquod
navigium, atque cui ſum, ex reipub: tempeſtate mederari.
Sed ſi qui ſunt, quibus infinitum ſit odium, in quos ſi melius ¹ Akex quo.
ceptum ſit, quos video & ſe non nullos, cum ducibus ipſis, nō
cum comitatu. Aſſectate ibi que configant, illam enim for-
taſſe pertinaciam non nulli, viri utem alij putabunt: hanc ve-
rō iniquitatem omnes cum aliqua crudelitate coniunctam-
3. pro. Balbo. 77.

^a *Vit. 25.* ^b *Aorūdēlōre* est cum dēemptis coniunctionibus dissolutē plū.
Διάλυσις ^c *Ara* dicuntur. *Orat. 327.* Homines Græci ^d Themistocles, Ari-
lexand. mei stides, Miltiades iniquē à suis civibus damnati, atque expul-
tū ὥχη. si, tamen quia benē sunt de suis civitatibus meriti, tanta ho-
diē gloria sunt, non in Græcia solum, sed etiam apud nos, at
^b *Cic. in Læ-* que in cæteris terris, vt eos à quibus oppressi sunt, nemo
lio atq; inibi nominet: horum calamitatem dominationi illorum omnes
de Coriolano. anteponant. *Quis Cartaginensium pluris fuit Hannibale*
Tusc. 5. de consilio? virtute? rebus gestis? qui vñus cum tot imperato-
Hermodoro. ribus nostris per tot annos de imperio, & gloria decertavit?
Plato, Xeno hunc sui cives è civitate eiecerunt: nos etiam hostem liue-
phon, Tyrius ris nostris memoria videmus esse celebratum. Quare im-
Maximus temur nostros Brutos, Camillos, Ahalas, Decios, Curios,
in Socratis & Fabricios, Maximos, Scipiones, Lentulos, Æmilios, innu-
πολογία. merabiles alios, qui hanc rem pub:stabiliverunt: quos equi.
^c *Herm.* dem in deorum immortalium cœ:u, ac numero repono, a-
Trismegist. memus patriam, pareamus senatu, consulamus bonis: præ-
in Poemant sentes fructus negligamus, posteritati & gloriæ serviamus:
^d *5.10. Anima* id esse optimum putemus, quod erit rectissimum: speremus,
autem in nos que voluimus, sed quod acciderit feramus: cogiremus deni-
αθαρatos aīu' que corpus virorum fortium, magnorumque hominum
animos. *Plat.* esse mortale, animi vero motus, & virtutis gloriam sempi-
in Phædro, ternam: neque hanc opinionem, si, in illo sanctissimo ^e Her-
in Phædone, cule consecratam videmus, cuius corpore ambusto, vitame.
in Polit: in ius & virtutem immortalitas excepisse dicitur, minūs existi-
Alcibiad. 10 memus, eos, qui hanc tantam rem pub: suis consilijs, aut la-
de rep: de legi boribus, aut auxerint, aut defendent, aut servarint esse im-
bus 5. *Psellus* mortalem gloriam consequenturos. *pro. Sext. 35. 36.*
Platonicus. ^f Πόλυσυνθετον est cum cōstructio verborum coniunctioni-
Plotinus. l. bus copulatur. *Part. 362.* Sed enim hoc non solum ingenii,
de sens: et M: ac litterarum, verum etiam naturæ, atque virtutis fuit: vt
moria. Enne- domus quæ huius adolescentiæ prima fuerit, eadem esset
ad 4.1.3. & l familiarissima senectuti, erat temporibus illis iucundus. Q:
de dub. ani- Metello, illi Numidico, & eius Pio filio: audiebatur à M: AE-
mæ c. 26. 27. milio: vivebat cum Q: Catulo, & patre, & filio: à L: Crasso
Cic. Tusc. I in

Somn. Scipionis. Macrob. I. in Somniū Scipionis. ^d Deus Alcides possideb Heben Si-
*nec. in Octavia Cic. Tusc. I. Off. I. ^e Macrobius in Somnium Scip: præfat. ^f *Vit. 26.**

πολυσυνθετον.

colebatur

colebatur. Lucullos verò, & Drusum, & Octavios, & Cesonem, & totam Hortensiorum domum devictam consu-
etudine cum teneret, afficiebatur summo honore: quod
eum non solum colebant, qui aliquid percipere, & audire
studebant, verum etiam, si qui forte simulabant. pro. Ar-
chia: 188.

253. *Animadvertisi iudices* omnem accusatoris orationem *Alexand.* et
in duas divisam esse partes: quarum altera mihi niti, & mag. *pi των σχηματων*
nopere confidere videbatur invidia iam inveterata iudicii των.
Iuniani: altera tantummodo consuetudinis causa timi-
dè & diffidenter attingere rationem veneficii criminum:
qua de re, legē est hæc quæstio constituta . pro : Cluent,
2.18.

^b Quod cum duobus sit verbis Anastrophe dicitur Quint: lib.8. cap.6. videlicet ne, ut apud Homerum & epissime Nestor ^b lib.28. de virtutibus suis prædicet? tertiam enim ætatem hominum: *Araſtροφη A-*
vixerat, nec erat ei verendum, ne vera de se prædicans ni- *lexand.* ibid.
mis videretur aut insolens, aut loquax. Etenim (ut ait ^b τέ καπογλω
Homerus) ex eius lingua melle dulcior fluebat oratio, αυτη μελιστικη
quam ad suavitatem nullis egebat corporis viribus, & ta- γλυκιων ποση
men dux ille Græciæ nunquam optat, ut Aiacis similes αυδισιασθο.
habeat decem, at ut Nestoris: quod si accideret non ^a
dubitabat, quin brevi sit Troia peritura Cic in Cato. * Σιστη.
¹ A's γερ

¹ Διακοπή seu τμῆσις est vnius eiusdemque voculæ bipartita sectio. Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quamignoverunt Medeæ, quæ Corinthi arcem altam habebant, ma-tronæ opulentæ, optimates, quibus illa manibus gypsa-tissimis persuasit, ne sibi illæ vitio verterent, quod abessest à patria. Nam multi suam rem bene gessere & publicam patria procul: multi qui domi ætatem agerent, propterea sunt imptobati: Fam: Epist. 7. Ep. 6. & Quorus enim quisque reperietur, qui impunitate, & ignoratione proposita abstinere possit iniuria? Off: 3.

^{31. Alex. and.} *Epanalepsis est eiusdem verbi post parenthesin interposita revocatio. Orator. 3.253.* Est autem parenthesis ^{ορθή} continuationi sermonis medius aliquis sensus interveniens ^{σχηματικός βολτίς appellatur}

dus Quint. 9. 3. Itaque ego ille, qui semper pacis author fui, cuique pax, præterum civilis, quanquam omnibus bonis, mihi tamen in primis fuit optabilis: omne enim curriculum industriæ nostræ in foro, in curia, in amicorum periculis propulsandis elaboratum est: hinc honores amplissimos, hinc mediocres opes, hinc dignitatem si quam habemus, conse-
quuti sumus: ego itaque pacis, ut ita dicam, alumnus, qui quā-
tulunque sum (mihi enim nihil arrogo) sine pace civili cer-
te non fuissim: (periculose dico: quemadmodum accepimus
P. C. satis, horreto: sed pro mea perpetua cupiditate vestra
dignitatis retinendæ, & augendæ quælo, otoque vos P.C. ut
primum, si erit vel acerbum auditu, vel incredibile à M. Cice-
rone esse dictum, accipiatis sine ostensione, quod dixero, ne-
ve id prius, quam quale sit explicavero, repudietis) ego ille,
dicam fæpius, pacis semper laudator, temper author, pacé
cum Antonio esse nolo. Phil. 7. 218.

* *τετραλογία*.
τετραλογία.
Val.

^a *Τετραλογία* est cum præpositio casui serviens verbo con-
nectitur. Ab Inv' dendo autem Invidentia rectè dici potest, ut
effugiamus ambiguum nomen Invidiæ: quod verbum ductu
est à nimis intuendo fortunam alterius, ut est in Menalippo,

Florem quisnam liberum invidit meum.

Male latine videtur. Sed preclarè Actius. Ut enim videre,
sic invidere florem rectius, quam flori dicitur. Cic. Tusc. 3.

* *τετραπόδιον* sive *πρόθυστρον* est perturbata rei gestæ nar-
ratio. Quæris ex me quid acciderit de iudicio, & tam præter
* *τετράποδον* τὸ opinionem omnium factum sit, & simul vis scire, quomodo
παραδέξεται - ego minus, quam soleam, præliatus sim. Respondebo tibi
τον. ad Att. 6. *τετραπόδιον ὄμηρου*. Ego enim quamdiu senatus authoritas
2. mihi defendenda fuit, sic acriter, & vehementer præliatus
sum, ut clamor, cōcursusque maxima cum mea laude fierent,
quod si tibi vñquam sum vilus in repub. fortis, certe me ini-
lia causa admiratus essem. Cum enim ille ad conciones con-
fugisset, in iisque meo nomine ad invidiam veteretur: Dii im-
mortales, quas ego pugnas, & quantas strages edidi? quis
imperus in Pisonem in Curionem, in totam illa manum fe-
ci? quomodo insectatus sum levitatem senum, libidinem in-
ventutis? Nunc vero si causam quæris absolutionis, ut
iam τὸ τὸ πρότερον revertar, egestas iudicum fuit, & turpu-
do. Ad Att. I. ep. 13.

* *τετραλλαγή*.

^b *Τετραλλαγή* est quæ transversa transvectione verborum sen-
tenciaz

centiae perturbat ordinem ad He: 4. *Aἰδεομαγνον Pompeium modo, τετρας και τριας πελυδημα μητρωτος ιλεγχειν εκα.* ^c *Lia* ^d *ad* ^e *στοιχησιας.* *Quis?* *τι* *ιπλε* *scilicet laudator & factorum, & scriptorum meorum.* ad Att. 7. 1. *Quae autem est inter augures conveniens, & coniuncta constantia? ad nostri anguri con-suetudinem dixit Ennius.*

Cum tonuit Lævum benē tempestate serena.

At Homericus Vlysses, apud Achillem querens de ferocitate Trojanorum nescio quid hoc modo nunciat:

Προσπέρα λυπίτετε δεξτρά fulgoribus edit.

Ιτα nobis sinistra videtur, Graecis & barbaris dextra meliora. ^f *Ιτα iωτα Σε-
ρινης ειναι σηματος οπιν*
Quanquam haud ignoro quae bona sint, sinistra nos dicere, ^g *στειρα σηματος
etiam si dextra sint. Sed certe nostri sinistrum nominave-* ^h *στειρα σηματος
runt, externique dextrum, quia plerumque id melius videba-
tur. Hæc quanta dissensio est?* *De Div. 2.*

^b *Hæc transiectio si si infinita virtus ducitur & σύνχυσις di-
citur. In Pirœa cum existem prid. Id. Octob: accepi ab Aca-
sto lervo meo statim tuas litteras, quas quidem cum expe-
ctasse iamdiu, admiratus sum, ut vidi obsignatam episto-
lam, brevitatem eius: ut aperui, rursus σύνχυσις litterularum,
quæ solent tue compotissimæ, & clarissimæ esse.* ad Att.
16. Ep. 9.

Prima Stromatis decima quarta Sectio.

ED sententiarum iornamenta ⁱ *Hermog. de*
maiora sunt, quibus quia Fre. ^j *Demosth.*
quentissimè Demosthenes uti-
tur, sunt, qui putent siccirco eius
eloquentiā maxime laudabilem,
esse. Et vero nullus fere ab eolo-
cus sine cōformatione lētentia
^k edicitur. Nec aliud quicquam ^l *Notas Ri-*
est dicere, nisi omnes aut certe vius Al. in-
pleratque aliqua specie illumin ^m *dicitur.*
are sententias. Or. 327. ⁿ *τετταραθ. I.*

^o *Ερωτημα vel ipsothoic est adhibita nolcentia gratia roga-* ^p *Alexand: πε-
tio pi πων σχημα.*

tio Quint.lib.9.cap.2.Orat.323 C. Blossius Cumanus hos.
pes familiæ vestræ Scævola, cum ad me, qui aderam Læna.
ti & Rutilio cont: in consilio deprecatum venisset, hanc,
ut sibi ignoscerem, causam afferebat, quod tanti T.Grac.
chum fecisset, ut quicquid ille vellet, sibi faciendum putaret.
Tum ego, etiamne inquam, si te in Capitolium faces terre
vellet, nuuquam, inquit, voluisset id quidem: sed, si voluisset,
paruissem. Cic: in Lælio.

a *Orat.2.* ²⁵ ³² ^{dia} ^{vi}
Africæ Alex. ^{ra} ^{co} ^{ge} ^{if} ^{ba} ⁱⁿ ^{di}
~~απρι~~ ^{την σχημα} ^q ^c ^r ^q ^c ^r
cum interroga. vrgit orator. 327. sed hoc que.
ro, quis putet fuisse crimen esse in Africa Ligarium? nem.
pè i.e., qui & ipse in eadem Africa esse voluit, & prohibitum
απρι ^{την σχημα} se à Ligario queritur, & certè contra ipsum Cæsarem est
congressus armatus: quid enim (Tubero) tuus ille distri.
ctus in acie Pharsalica gladius agebat? Cuius latus
ille mucro petebat? Qui sensus erat armorum tuorum,
Quæ tua mens, oculi, manus, ardor animi, quid cupie.
bas, quid optabas? nimis vigeo, commoveri videtur ado.
lescens. pro. Ligario.

b *Orat.3.* ²⁵ ³² ^{dia} ^{vi}
Africæ Alex. περὶ τῶν σχημάτων
την σχημα ^{ra} ^{co} ^{ge} ^{if} ^{ba} ⁱⁿ ^{di}
T. 'Υποφορά sive 'Ανθυποφορά cest rogationi
quasi finitima percunctatio, expositioque sententiaz lux. O.
rator. 3. 327. cum quasi ad interrogata sibi ipse responderet
orator Orator. 327. obiicitur mihi meus ille discessus: cui
ego criminis respondere sine mea maxima laude non pos.
sum. Quid enim pontifices debeo dicere? peccati me con.
scientiâ profugisse? at id, q̄ mihi criminis dabatur, non mo.
do peccatum non erat, sed res post natos homines pulcher.
rima. Iudicium populi pertimuisse? at id nec propositum vl.
lum fuit, & si fuisset, duplicata gloria discessissim. bonorum
mihi præsidium defuisse, falsum est. Me mortem timuisse?
turpe est. Dicendum igitur est id, quod non dicerem, nisi
coactus. Nihil enim unquam de me dixi sublatius asciscendę
laudis causā potius, quam criminis depellendi. Dico
igitur, & quam possum maxima voce dico, cum omnium
perditorum, & coniuratorum incitata vis, duce Tribuno
pl. Consulibus authoribus, afflito Senatu, perterritis
equitibus Rom. suspensa ac sollicita tota civitate.
non tam in me impetum faceret, quam per me in om.
nes bonos: me vidisse, si vicisem, tenes reip. reliqui.
as: si vixtus essem, nullas futuras. pro domo sua
234.

^c πρόληψις, sive προκαταληψις est anteoccupatio Orator. 3. ^{τέλος. 4.}
 253. cum antē occupat orator, quod putat opponi. Orator. ^{προκατα-}
 327. est labor: non nego pericula magna, fac eorū. Multe insi- ^{ληψις Aris.}
 dix sunt bonis: verissimè dictum est. Sed te id, quod multi in- ^{ad Alex. 17. !}
 videant, multique expertant,

Inscitia sit, inquit, postulare, si tu laborem summa
 Cura efferas nullum. pro. Sextio. 26.

^d Προκατατησευνή est præmunitio ad id, quod aggrediare. O-
 rator. 3. 253. primum dicam, (id quod est commune) Græ-
 cos: non quò nationi huic ego vnus maximè fidem dero- ^{τέλος. 5.}
 gem: nam si quis vñquam de nostris hominibus à genere ^{προκατατησε-}
 isto, studio, ac voluntate non abhorrens fuit, me & esse ar- ^{vn. Quint. 8.}
 bitror, & magis etiam tum, cum plus erat otii, fuisse. sed sunt
 in illo numero multi boni, docti, prudentes, qui ad hoc iu-
 dicium deducti non sunt: multi imprudentes, illiterati, leves,
 quos variis de causis video concitatos: veruntamen hoc di-
 co de toto genere Græcorum: tribuo illis litteras, do multa-
 rum artium disciplinam: non adimo sermonis leporem, inge- ^{e Cic. Tusc. I}
 nitorum acumen, dicendi copiam: denique etiam, si qua sibi
 alia sumunt, non repugno. Testimoniorum religionem, &
 fidem nunquam ista natio coluit, totuisque huiuscē-
 rei, quæ sit vis, quæ authoritas, quod pondus, igno- ^{f δάκρυσθι μωρ}
 rant. Vnde illud est? ^f Da mihi testimonium mutu- ^{μαρτυρία.}
 um: num Gallorum? Num hispanorum putatur? Totum
 istud Græcorum est: vt, etiam qui Græcē nesciunt, hoc qui-
 bus verbis à Græcis dici soleat, sciant. pro. L: Flacco
 147.

^g Αἰσχρία seu Διατόρησις est dubitatio. O. 3. 253. cum addubi- ^{g τέλος. 6.}
 tat Orator, quid potius, aut quomodo dicat. Orat. 327. mira ^{διατόρησις.}
 metorquet αἰσχρία. ad Att. 7. 20. Sed dubito quē patrē potissimū ^{Alex. περὶ}
 sumam: Cœcilianūne aliquem, vehementem, atque durum:
 Nunc enim demū animus mihi ardet, nunc meum cor cu-
 mulatur ira, an illum ô infelix, ô scelestē: ferrei sunt isti
 patres: Egone quid dicā? Egone quid velim? quæ tua omnia
 tuis fœdis factis, facis, vt ne quicquā velim. Vix ferenda dice-
 ret talis pater: cur te in istam vicinitatem meretrici-
 am contulisti: cur illecebris cognitis non refugisti: cur
 alienam villam mulierem nosti? dede te, ac disisce per me
 licebit: si cgebis, tibi dolebit mihi sat est, qui, ætatis quod
 reliquum est, oblectem meæ. Huic tristī, ac decrepito
 seni

seni responderet Cælius, se nulla cupiditate inductum de via decessisse. Quid signi? nulli sumptus, nulla iactura, nulla verluta. At fuit fama: quo usque istam effugere potest in tam maledica civitate? vicinum eius mulieris miraris male audisse, cuius frater germanus sermones iniquorum et fugere non potuit? Leni vero & cl. menti patti, cuiusmodi ille est, fores effugit? restituentur: discidit uestem & resarcietur. Cœli causa est expeditissima. pro Cælio 54

^a Terent. a-
delp. act. 1.
sc. 3.

^b v. 7.

^c v. 3.

Apostrophi A
lexand. p. 1.
ταῦ συνηγό-
ρων.

^d Eft & rursum alia duorūatio scilicet λέξεως. Orat. 3. 253.

^e Αποστροφὴ est averla vel à iudice, vel à re proposita Ora-
tio. Quint. l. 9. c. 2 ut in Brutum Crassus: cum casu, cum fune-
re efficeretur anus Iunia prob dñi immortales, quæ fuit illa,
quanta vis, quam inexpectata, quam repentina! cum conie-
ctis oculis gestu omnī imminentis, summa gravitate, cele-
ritate verborum, Brute quid sedes? quid illam anuin patri
nunciare vis tuo? quid illis omnibus, quorum imagines duci

^f Brutus ad-
vide? quid maioribus tuis? quid L. Bruto, ^g qui hunc popu-
lum Dominatu regio liberavit? quid te facere, cui rei, cui glo-
animo sui ^h riæ, cui virtuti studere? patrum mentione augendo? at id non est
nomina fal- nobilitatis: sed fac esse. Nihil superest, lib dñes totum dissi-
lit. Cic. lar- paverunt. An iuri civili? est paternum, sed dicit te cum ædes
quinius cu n vendores, ne in ruciis quidem & cæsis solum tibi paternum
prole fagis. receperisse. An rei militari? qui nunquam castra videris: an e-
Ouid fat. 1. loquentæ, quæ nulla est in te: & quicquid est vocis, ac lin-
Cic. in Anto- guæ, omne in istum turpissimum calumniæ quæstum conu-
nimm in Pa- listi. Orat. 2. 203.

radox. Livii-
us.

ⁱ v. 9.

Anaxotauris.
Quint. 9. 2.

^j Anaxotauris Communicatio, est quasi cum iis ipsis, apud
quos agimus, deliberatio. Orat. 3. 253 sapere cum iis etiam,
qui audiunt. 327. Orat. Ego pro te nunc hos consulo post re-
pus in aliena re, quos tu in tua re cum tempus erat consule.
re oblitus es. Quæto abs te C: Aquili L: Luculle, P: Quinti,
M: Marcelli, vadimonium mihi non obiit quidam socius, &
affinis meus, quicum mihi necessiudo verus, controve-
de re pecuniaria recens intercedit. postulonè à prætore, ut
eius bona mihi possidere liceat: an cum Romæ domus eius,
vxor, liberi sint, domum potius denunciem? quid est, quod
hac tandem de re vobis possit videti: protectò si recte ve-
stram bonitatem, atque prudentiam cognovi, non mulum
me fallit, si consulamino, quid sitis responsuri. Primum ex-
pectare, deinde, si latitare, ac diutius ludificare videatur, a-
micos

micos convenire, quærere, quis procurator sit: domum denū ciare. Dici vix potest, quam multa sint, quæ respondeatis an- tē fieri oportere, quam ad hanc rationem extremam, ac ne- cessariam devenire. pro. Quint. 9, 10.

^a Παρομολογία concessio est, cum ostendimus in dicendo nos aliquam rem alicuius voluntati totam tradere, & con- ^b ρωτθ. 10. cedere. ad Heren. 4. Si sacrificatus, sit fur, sit flagitorum om- παρεμολογία. nium, vitiorumque princeps: at est bonus imperator, & fe- Rutil. lix. & ad dubia reip: tempora reservandus. In Verrem. Act. 6. 226.

^b Επιτροπή, συγχάρημα, καὶ συγχάρησις, permissio. 283. est cum ^c ρωτθ. 11. aliqua iudicibus estimanda relinquimus, aliqua nonnun- ιωτερητή. quam adversariis. Quint. 9. 2. oppressus est C: Antonius: esto: Quint. Val. habuit quandam ille infamiam suam, neque tamen ille ipse, pro meo iure dico, vobis iudicibus damnatus esset, cuius damnatione sepulcrum L: Catilinæ floribus ornatum, homi- num audacissimorum, ac domesticorum hostium conveniu, epulisque celebratum est, iusta Catiliæ facta sunt. Nunc à Flacco Lentuli pœnæ per vos expetuntur. Quam potestis P: Lentulo, qui vos in complexu libetorum, coniugumq; ve- stratum trucidatos incendio patriæ sepelire conatus est, ma- Etate victimam gratior m, quam si L: Flacci sanguine il- lius nefarium in nos omnes odium saturaveritis? litemus i- gitur Lentulo, parentemus Cethego, revocemus electos, ni- miæ pietatis, & summi amoris in patriam vicissim nos pœ- ^d ρωτθ. 12. nas, si ita diis placet, sufferamus. pro. L. Flacco 160. παρέπονα.

^e Παρηνοία est vox quædam libera, arque etiam effrenatior Cic. ad Att. I. augendi causâ. Orat. 3. 153. Deinde (erumpes enim aliquan. 13. amo vere do ex me vera vox, & dicam sine cunctatione, quod sentio) cunctiam vel si iam violentior aliqua in re C: Cæsar fuisset, si eum magni- potius li- tudo contentionis, studium glorie, præstans animus, excel- bertatem lo- lens nobilitas aliquo impulisset, quod in illo viro & tum fe- quendi. F. ep. rendum esset, & maximis rebus, quas poste à gessit, oblitem. 9. 22. dum, id tu tibi furcifer sumes, & Vatinij latronis, & sacrilegi ^f ρωτθ. 13. vox audietur hoc postulantis ut idem sibi concedatur, quod προδιέθωσις, Cæsari in Vatinium 40. in quibus versiculis si tibi quibusdā ιπαρέθωσις verbis εὐθύηνοντεσφος videbor turpitudo personæ inquam li- ινιβις, αμφε berius invehimur nos vindicabit. li. 2. 16. διόθωσις

^g Προστρέθωσις ιπαρέθωσις Alexand: Numenius, Metávōtov vo- Alexand. ον- cat Rutilius, est correctio, vel anté, vel postquam dixeris. Or. φίτη οχημέ-

3 253. Dat præterea potestatem verbo prætoriam, reuen
tigiam: 2. contra Rullum. *verbum* mihi esse est. Quin ites, cum
ego hanc potestatem regiam appello: sed profecto man
est quædam: nullum enim regnum fuit vñquam, quod non si
minus iure aliquo, at regionibus tamen certis contineretur,
hoc vero infinitum est, quo & regna omnia, & vestrum im
perium, quod latissime patet, & ea, quæ partim libera a vo
bis, partim etiam ignorata vobis sunt, permissu legis conti
nentur. In Rullum. 72.

³Est etiam alia Correctio 3. Orat. 325 (Rufinianus' Ap. pugnū nuncupat) cum corrigimus nosmetiplos quasi reprehendentes. Orator. 327. quid est aliud, quod nos patroni facere debeamus, nisi ut eos, qui insectantur, repellamus? quod quidem facerem vehementius, nisi intercederent mihi inimici: et cum istius mulieris viro fratrem volui dicere: semper hic erro. pro Cælio 53.

^b Exclamatione exclamatio est, quæ conficit significationem, vel admirationis. Orat. 327. Ó clementia admirabilem, atq; omni laude, prædicatione, litteris, monumentisq; decoram. M. Cicero apud te defendit alium in ea voluntate non fuisse, in qua se ipsum confiteretur fuisse; nec tuas tacitas cogitationes extimescit: nec, quid tibi de alio audienti, de se ipso occurrat, reformidat. Vide, quam non reformidem: vide, quanta lux liberalitatis, & sapientiæ tuæ mihi apud te dicenti oboriatur: quantum potero, voce contendam, n hoc populus R. exaudiatur. Iusce pro bello, Cæsar, gesto etiam ex magna parte, nulla vi coactus, iudicio meo, ac voluntate ad ea arma profectus sum, quæ erant sumpta contra te. p. Ligario. 147.

Vel conquestionis. 327. Ó nox illa, quæ pænè æternas huic
vrbis tenebras attulisti, cum Galli ad bellum, Catilina ad
vrbem, coniurati ad terrum, & flamnam vocabantur, cum
ego te Flacce, cœlum noctemque contestans, flens flentem
obtestabar, cum tuæ fidei opimæ, & spectatissimæ salutem
vrbis, & civium commendabam: tu Flacce prætor, commu-
nis exitii nuncios cepisti: tu inclusam in litteris reip. pe-
stem deprehendisti: tu periculorum indicia, tu salutis au-
xilia ad me, & ad Senatum attulisti: quæ tibi tum gratia
me sunt actæ? Quæ ab Senatu? quæ à bonis omnibus?
quis tibi, quis C. Pontinio, fortissimo viro, quenquam ba-

num puraret vñquam non salutem, verum & honorem ullum denegatum? o Non & illæ Decembres, quæ me consule, tu-
isti? quem ego diem veré natalem huius vrbis, aut certè sa-
lutarem appellare possum: o nox illa, quam iste dies est con-
secutus, fausta huic vrbis: miserum me, metuo nè tunesta no-
bis, qui tum animus L: Flacci? (Nihil dicam enim de me) qui
amor in patriam? quæ virtus? quæ gravitas extitit? pro Flac-
co. 167.

^c Hic pietat
honos, Virg.
Æneid. L.

^d Vel iracundiae. Orat 3.253. o miserum, atque invidiosum,
offensumque paucorum culpa, atque indignitate ordinem
senatorium. Albam AEmilium sedentem in faucibus Marcelli
loqui palam, viciisse Verrem, emptos habere iudices, alium
HS. cccc millibus, alium HS. D: quem minimo cccc?
arque ei cum responsum esset, fieri non posse: multos testes
esset dictatos: me præterea causæ non defuturum: licet
hercules, inquit, omnes omnia dicant, nisi ita res manifesta
erit, allata, ut responderi nihil possit, Vicimus in Verrem:
Act. 4.280.

^d Ætimos
Iracun
dia Quint.
9.1.3.
^c επιτάχεια
obiurgatio
Καταπληξι. e
Gorgia Ru-
tilius et Cel-
sus Quint. 9

^e Velo biurgationis. Orat. 3.253. At hic etiam id, quod tibi
necessæ minime fuit, facetus esse voluisti, cum Tarquini-
um, & Numam, & me tertium peregrinum regem esse di-
xisti. Mitto iam de rege quærere: illud quæro, peregrinum
cur me esse dixeris: nam si ita sum, non tam est admi-
randum regem esse me, quia, ut tu vis, etiam peregrini re-
ges Romæ fuerunt, quam Consulem Romæ fuisse per-
egrinum. Hoc dico, inquit, te esse ex municipio, fateor,
& addo etiam ex eo municipio, yndé iuterum iam salus
huic vrbis imperioque missa est: sed scire exte pervelim,
quomobrem, qui ex municipiis veniant, peregrini tibi vi-
deantur. Nemo enim istuc Milli Catoni leni, cum pluri-
mos haberet inimicos, nemo. Coruncano, nemo Curi-
oni, nemo huic ipsi nostro Mario, cum ei multi invidenter,
obiecit vñquam Evidem vehementer lator, cum esse me,
in quem tu, cum cuperes, nullam contumeliam iacere potu-
eris, quæ non ad maximā partem civium convenirer. Sed ta-
men te à me pro magnis causis nostræ necessitudinis mo-
nendum esse etiam, atque etiam puto. Non possunt omnes
esse patricii: si verum quæris, nè curant quidè. Nec se æqua-
les tui propriæ istam causam abs te anteiri putant. At si
nos peregrini videantur, quorum iam & nomen, &

^{2.}
^f O fortuna.
tam, natam
me consule
Romam in
Mario.

honos inveteravit, ut huic urbi, & hominum famæ ac sermonibus: quam tibi illos competitores tuos peregrinos videri necesse erit, qui iam ex tota Italia delecti tecum de honore, & de omni dignitate contendunt? Quorum caveri quenquam peregrinum appelles, né peregrinorum suffragiis obruare. Qui si attulerint nervos & industrias, mili crede, excutient tibi istam verborum iactationem, & tecum somno sæpe excitabunt, nec patienter se abs te, nisi vita tute vincentur, honore superari. Ac si iudices cæteri patriciis me, & vos peregrinos videri oporteret, à Torquato tamen hoc vitium fileretur: est enim ipse à materno genere b' municipalis, honestissimi ac nobilissimi generis, sedet men Asculani. Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meum non aponere. Quare neque me peregrinum posthac diris, ne gravius refutere: neque regem nè d'c' d'sare. pro Sylla. 173.

^c Vel promissionis. Orat. 3.253. ego autem, quicquid me est studii, consilii, laboris, ingenii, quicquid hoc beneficio populi Rom. atque hac potestate prætoria, quicquid authoritate, fide, constanza possim, id omne ad hanc conficiendā tibi, & pop: Rom: polliceor & defero: proleg. Man. 17.

^d Vel deprecationis, quare oro, obtestorque vos iudices conservate recip: civem bonarum artium, bonarum partium honorum viorum, ut qua in civitate paucis his diebus Sed Clodius absolutus sit: in ea civitate nè patiamini illum solutū muliebri gratiā, M: Cœliu in libidini muliebri condonatum: nè eadem mulier cum suo coniuge, & fratre turpum latronem eripuisse, & honestissimum adolescentem oppressisse videatur. pro Cœlio. 62 63.

^e Vel obsecrationis. Orat. 3.253. Quæcum ita sint, iudices primum reip: cauta, qua nulla res cuiquam potior debet esse, vos pro mea summa & vobis cognita in tempub.

g gentia moneo, pro authoritate consulari horror, pro maginitudine periculi obtestor, ut otio, ut paci, ut saluti, ut vestræ, & cæterorum civium consulatis: deinde ego fidei vestram vel defensoris, & amici officio adductus oro, argoblo, tum animi dolore confecti, L: Murenæ recentem

^a Themist. Miltiadis
europeis see
sonno susci-
tari. Tusc. 4.
Plutarch. in
Apothegm.
^b Vide digest
lib: 50. ad
municipalē
et de incolis.

^c promissio
Quint. 9. I.

^d deprecatio

Quint. 9. I.

^e Domittit
corvos, vexat
censura colun-
ba. Juvenal

^f Obsecratio

Quint. 9. I.

^g Torquet e-
nim fortuna
orum nisi
Lucus in Ha-
brum conflu-
ans &c.)

ulationem nova lamentatione obruatis. pro. Muren:

^h Purgatio

144.

^h Vel purgationis. Orat. 3.253. Velim querere nunc ex ipso Quins.9 L.

Metello, quidnam sua vi, & authoritate mihi ex hac oratione præciderit. Eadem opinor omnia convenire: neque enim si maximè statuæ deiectaæ essent, eas ego vobis possem iacentes ostendere: hoc uno uteretur, civitatem tam gravem statuas iudicasse C: Verris demoliendas. Hoc mihi Metellus non eripuit: hoc etiam addidit, ut quereretur, si mihi videretur, tam iniquo iure socii, atque amicis imperari, ut iis ne suis quidem beneficiis libero iudicio uti liceat: ut vos rogarem, ut conjecturam facheretis, qualem in iis rebus in me L: Metellum fuisse, putaretis, in quibus rebus obesse mihi posset, cum in hac re tam aperta cupiditate fuerit, in qua nihil obtulit. Sed ego Metello non irascor: neque ei suam purgationem eripi, qua ille apud omnes utitur: ut nihil maliciolè, neque consultò fecisse videatur: In Verrem Act. 3.

142.

ⁱ Vel conciliationis. Orat. 3.253. equidem dicam ex animo P: ⁱ Conciliatio C. quod sentio, & quod vobis audientibus sèpè iam dixi, si Quins.9.1 nihil nunquam amicus C: Cæsar fuisset, sed semper iratus: si aspernaretur amicitiam meam, seque mihi im- placabilem, inexpiablemque præberet: tamen ei cum tan- tas res gessisset, gerereturque quotidie, non amicus esse non possem: cuius ego imperio, non Alpium vallum contra ad- lesum, transgressionemque Gallorum, non Rheni fos- sam, gurgitibus illis redundantem, Germanorum ini- manissimis gentibus obiicio, & oppono: perfecit ille, ut si montes resedissent, amnes exaruisserent, non naturæ præsidio sed victoria sua, rebusque gestis, Italiam munitam habe- mus; sed cum me expertat, diligat, omni laude dignum pu- ter: tu meâ tuis inimicitiis ad similitatem revocabis? sic tu- is sceleribus reip. præterita facta refricabis? Quod qui- dem tu, qui bene nosse coniunctionem meam, & Cæsa- ris, eludebas, cum a me trementibus omnino labris, sed ta- men, cur tibi nomen non deferrem, requirebas. In Pil- Mem.1e6.

^j Vel laetionis. Orat. 3.253. At quid tulit legum scriptor pe- Quins.9.1.

H3 igni

igni interdicatur? crudele , nefarium , ne in sceleratissimo quidem civi ferendum sine iudicio. Non tuli , ut interdicatur. Quid ergo ? ut interdictum sit. ò cœnum , ò potentum , ò scelus : hanc tibi legem Clodius scripsit , spaciorem lingua sua , ut interdictum sit , cui non sit interdictum? Sexte noster bonâ veniâ dic , quoniam iam dialegit es , & hoc quoque Liguris : quod factum non est , ut sit factum , ferri ad populum , aut verbis ullis sanciri , aut suffragiis confirmari potest ? hoc tu scriptore , hoc consiliario , hoc ministro omnium non bipedum solum , sed etiam quadrupedum impurissimo temp. perdidisti . pro domo sua 224.

• *Opratio**Quint. 9. I.**b N. deces si-**meri Cesarē.**S. at plus di-**Ligi Senec. in**Oclavia**ex Aet̄y tra-**gædia. Cic.**Off. 2. & Se-**neca de**clem: 2.*** A' p'ia**execratio**Quint. 9. I.*

a Vel opationis. Orator. 3. 253. atque vtinam ut culpam , sic etiam suspicionem vitare potuisses : illud magis vero , nè ignorans verum iter gloriæ , gloriosum putas , plus re vnum posse , quam omnes : & metui à civibus tuis , quam diligim alios . Quod si ita putas , totam ignoras viam gloriæ . Carum esse civem , benè de rep. mereri , laudari , coli , diligi gloriosum est : metui vero , & odio esse , invidiosum , detestabile , imbecillum , caducum : quod videmus etiam in fabulis ipsi illi qui oderint , dum meruant , dicitur , perniciosum fuisse . Vtinam Antoni , avum tuum minimis , de quo tamen multa audisti ex me sæpiissime Phil. 1. 167.

b Vel execrationis. Orat. 3. 253. Veniamus aliquando ad clausulam . Legatos venire non credo . Bene me novit . Belum quo veniat . Proposito præsertim exemplo Dolabellæ sanctiores erunt , credo , iure legati , quam duo consules , contraria quos arma fert : quam Cæsar , cuius patris flamencus , quam consul designatus quem oppugnat : quam Mutius , quam obliterat ; quam patria , cui ignem ferrumque minatur . Cum venerint : Quæ postulent cognoscam . Quin tu abis in malam pestem , malumq; cruciatuor ; ad te quicquam veniat , nisi Ventidii similis ? Philip. 13. 265.

*¶ Herod. 16.**Ἑρόδημα.**Hermog. peri-**epistol. 4. 9.**τοῦ τῷ γηραιῷ**tumi dixit L: Domitius :**qui cum sciret me ex Mustio vixi*

ειπεν καὶ ακλαματος quod est rei narratæ vel probata summa acclamatio . Quint. 5. Dixit iuratus P: Potitus tutor pri- pilli lunii : dixit M: Lunius , tutor , & patruus . Mustius dixit . sset , si viveret : sed pro Mustio , recenti re , de Mustio audi- audiebat .

audisse, quod eo sum usus plurimum (etenim id iudicium, quod propé omnium fortunatum suarum C: Mustius habuit, me uno defendantे, vicit) cum hoc, ut dico, sciret L: Dominicus me scire, ad eum res omnes Mustium solitum esse deferre, tamen de Chelidone reticuit, quod ad potuit, alio responsionem suam derivavit. *Tansus* in adolescente clarissimo, ac principe iuventutis pudor fuit, ut aliquando cum à me premeretur, omnia potius responderet, quam Chelidone nominaret in Veitatem Act 2.104.

d. *Can. 17.**Alexand.*

^d Epiphōnē est commoratio una in te permultum movens. *τερπίτων*
Orat. 3.253. qua versat s̄epe multis modis eandem, & ynam
remorator, & hæret in eadem commoraturque senten-
tia. Orat. 3.27.

*σχημα:**Huc illi**versus inter**calares Θέ-*

Quæro si te hodie domum tuam redeuntem coacti ho-
mines, & armati non modo limine, recte que ædium tuarum,
sed primo aditu, vestibuloque prohibuerint, quid acturus sis?
monet amicus meus L: Calpurnius, ut idem dicas, quod ip-
se antea dixit iniuriarum. Quid ad causam possessionis? quid
ad restituendum cum, quem oportuit restitui? quid denique
adius civile ages iniuriarum? plus tibi ego largiar. Nō solum
egeris, verum etiam condemnaris licet: nunquid possidebis?
Actio enim iniuriarum, non ius possessionis assequitur, sed
dolorem imminutæ libertatis iudicio, pænaque mitigat. Præ-
tor interea (Piso) tanta de re tacebit? quemadmodum te re-
stituat in ædes tuas non habebit? qui dies totos, aut f' vim
fieri vetat, aut restitui factam iubet, qui de fossis, de
cloacis, de minimis aquarum, itinerumque controversiis
interdicit, is repente obumtesceret: in atrocissima re quid fa-
ciat, non habebit, & C, Pisone domo, suis prohibito, in-
quam, per homines'coactos, & armatos, prætor quem ad-
modum more, & exemplo opitulari possit, non habebit? Pio

*Mænalius**mecum mea-**tibia versus**Virg. in**Pharmacem.**ir**Inst. 4.**de iniurijs**Digest. l.**43. de vi ar-**mata et c. L.**4 unde vs.*

coactus est, ornetur ille eximia laude Africanus, qui duas
vrbes huic imperio infestissimas Carthaginem, Numani-
tiamque delevit. Habeatur vir egregius L. Paulus ille,
cuius currum rex potentissimus quondam, & nobilissimus
Perses honestavit, sit in eterna gloria Marius, qui bis Ita-
liam obsidione, & metu servitutis liberavit. Anteponatur
omnibus Pompeius cuius res gestae, atque virtutes
iisdem, quibus solis cursus, regionibus, ac terminis contine-
tur: erit profecto inter horum laudes aliquid loci nostrae glori,
& in Catilinā 4.123. Hæc si nimia sit. προπερὶ οὐ dicitur Quint. 8.

^a Συναρμοία Interpretatio est quæ commutat verbum, quod
positum est, alio verbo, quod idem valeat hoc modo, ad-
Her. 4. Adiunctum illud etiam est, quod non est in omni-
bus fœderibus, maiestatem Po. Rom. comitè conservent: id
habet hanc vim, ut sit ille in fœdere inferior, primum
verbi genus hoc conservandi, quo magis in legibus, quam
in fœderibus, uti solemus, imperantis est, non precan-
ris. Deinde cum alterius populi maiestas conservari in-
betur, de altero siletur, certe ille populus in superiori cœdicio-
ne cauque ponitur, cuius maiestas fœderis sanctione de-
fenditur: in quo erat interpretatio aceulatoris indigna ref-
ponsione, qui ita dicebat ^bComiter esse communiter: quia

^b Hæc copia Verborum est quod om-
nis uno ver-
bo multum ap-
pellamus id
et modis posse dicere. L.Cor.Balbo.71.
Tus. c.2. Off.1. Δις ταῦτον ἔμιν ἐπειδὸς Ἀΐσχυλος. ἡκὼ γέ δὲ εἰς γῆν εἰσῆγε
ex Ennio. κατέρχομαι &c. Apud Aristophanem Euripides Aeschylum
^c Τυρ. 20. insectatur. Gell. 13. 24.

^d Επιτροχασηύος est congesta dictionum series varia, diver-
Alexand. et-
pi τῷ σχημῇ ipsam entis in amore fœda est per se. Nam, ut illa præterea,
των. quæ sunt furoris, hæc ipsa per se se quam habent levitatem,
quæ videntur esse mediocria.

Omnia in amore hæc insunt vitia, iniuriæ,
Suspiciones, inimicitiae, induciæ,
Bellum, pax rursus, incerta hæc si tu postules,

Ratione certa facere, nihilo plus agas,

Quam si des operam, ut cum ratione insanias Tus. Quę 4. [¶] 21.

^{Συναρποτοις} frequentatio est cum res in tota causa dispersa coguntur vnum in locum, quo gravior, aut acrior, aut criticus oratio sit, hoc pacto ad Heren. 4. Alex. mei σχημα.

an ego expecte, dū de te quinque & septuaginta tabellæ diribeantur? de quo iam pridem omnes mortales omnium generum, etatum, ordinum iudicaverunt: quis enim te aditu, quis vlo honore, quis deniq; communī salutatione dignum putet? omnes memoriam consulatus tui, facta, mores, faciem deniq;, ac nome à rep. detestantur. *legati*, qui vna fuere, alienati: tribuni militum inimici: centuriones, & si qui ex tanto exercitu reliqui milites existunt, non dimissi abs te, sed dissipati, te oderunt, tibi pestem exoptant, te execrantur: Achaea exhausta, Thessalia vexata, laceratæ Athenæ, Dirrachium, & Apolonia exinanita, Ambracia direpta, Parthini & Buliens illusi, Epirus excisa: Locri, Phocii, Bœotii exusti: Acarnania, Amphilochia, Perrhebia, Athamanūq; g̃es vedita: Macedonia cōdonata barbaris: Aetolia amissa: Dolopes finitimiq; montani oppidis, atq; agris exterminati: ciues R. qui in his locis negotiantur, te vnum solum, suum depeculatorum, vexatores, prædonem, hostem venisse senserunt. In Piso. 169. [¶] 22.

^{Διαλογος σημειος} Ratio cinatio, est per quam nos ipsi, quare quid que dicamus, a nobis rationem postulamus. ad Heren. 40 *Quis Hesych.* nostrum adfuit Vargunteio? nemo: ne hic quidem Q. Hortē. sius præsertim qui illum solus antea de ambitu defendit et: non enim iam se vlo officio cum illo coniunctum arbitrabatur cum ille tanto scelere commisso omnium officierum societatem diremisset, quis nostrum S. Syllam? quis P. Lentulū, quis M. Leccam, quis C. Cornelium defendendum putavit? quis his horum adfuit? nemo: *quid ita?* quia ceteris in causis etiam nocentes viri boni si necessarij sint, non defendendos esse non putat, in hoc crimine non solū levitatis est culpa, verum etiam quædam contagio sceleris, si defendas eum, quem obstrictum esse patriæ sulpicere: *quid Antronio?* nonne sodales, non collegi sui, non veteres amici quorum ille copia quondam abundaret, non hi omnes, qui sunt in rep: principes defuerunt? immo etiam testimonio pleriq; lesserūt: statuerant tantum illud esse maleficium quod non modo non occultari per se, sed etiam aperiri, illustrariq; deberet pro L:

o. 23. Flacco. 170.

Αἰτιολογία ^a Αἰτιολογία est ad propositum subiecta ratio, Ora. 3. 253. In
Alexand. m. Gorgia Socrates: cū esset ex eo quesiū, Archelaū Perdicce
εἰπεν σχῆμα. filiū, q̄ tu fortunatissimus haberetur, nōne beatum putare?
^b εἰπεπτόντων haud ideo, inquit, nūq; bñ: cū eo locutus sum; Aīn' tu sāntu ali
εὐγένειον τῶν ter id lecire non potes? non vlo modo. tu igitur ne de Persa-
εἰπεπτόντων rum quidē rege magno potes dicere, beatusne sit? ego posse,
^c εἰπεπτόντων cum ignorē q̄ sit doctus, q̄ vir bonus. q̄ tui n̄ eo sitā beatā vitā
ταῦτα εἰπεπτόντων puas? ita prorsus existimo bonos beatos, improbos miseris,
^d ἔχει καὶ σημειο- miser ergo Archelaus: certè si iniustus Tule. Quæst. l. 5.
σύνε.

o. 24. ^a Melasatis est cause, seu rationis in digniorē locum transla-
Melasatis tio. exanimatus tuis litteris quibus te nihil nisi triste, cogita-
Alexand. m. re ostendisti, neq; id, quod later, prescripsti. neq; nō tamē,
^b quale esset, q̄ cogitares, aperuisti: has ad te illico literas scrip-
^c pi τῷ σχημάτι. per fortunas tuas, Cicero, per liberos te oro & obsecro, ne quid
^d tu. gravius de salute & incolumitate tua consulas: ad Att. 10, 11, 12.

Si te nulla ^e χρωματόγενος. Quint. 5. 1. est verisimiliter facta narratio. um
^f movere tan Cethagus, qui paulo ante aliquid tamen de gladiis, ac siccis,
^g barum glori. quæ erant apud ipsum deprehensæ, respondisset, dixisseq;
^h rerum nec le semper honorum terramentorum studiosum fuisse, recta
ⁱ supra ipsi tua tuis literis debilitatus, atq; abiectus, conscientia convictus
^j &c. Ascaniū repente conticuit in Cat. 3. 113.

surgentē et ^k Distributio est cum in plures res, aut personas certas ne-
^l spes Gr. V. 4 gotia quedam disperiuntur ad Heren. 4. Sed iam se colli-
^m Oſſ. 1. git, & ad extremum incipit philosophari, si mereclis sensibus

o. 25. euntem dii immortales vii spero adiuverint, vivam libenter: sin au-
ⁿ Dyonis. Hali tem aliud me futum manet, præcipio gaudia suppliciorum vestro-
^o carnas. m̄pi rum: Namq; si victi Pompeiani tecum insolentes sunt, vicitores, qua-
^p σχημα tisque les fuuri sint, vos experiemini. præcipias licet gaudia. Non e-
^q uay.

o. 26. nim ubi cum Pompeianis, sed cum vniversa rep. bellū est: om-
^r nes te dij, homines, lumi ni, medii, infimi, cives, peregrini, vii,

37. Meleagris mulier s, liberi, servi oderunt Philip. 3. 264.

Rutilius. ^s Propositoris est in distributionis supposita ratio qua de singu-

o. 27. lis rebus propositis, ducta referuntur ad singula Orat. 3. 253.
^t Propositoris Sed ego Atracino humanissimo, atq; optimo adolescenti meo
^u Aquila. necessario ignosco, qui haber exultationē vel pietatis, vel ne-

o. 28. cessitatis, vel etatis. si voluit accusare, pietati tribuo, si iussus
^v etatodoc. est, necessitatī, si speravit aliquid, pueritiae. pro Cœlio. 46.

Alexand. m. ^w Emavos Relatio O. 3. 253. est que propositū lemē literat, ac
^x πὶ τῷ σχημά- dividit Quint. 9. 3. Omnino mihi magis literaz sunt expedita-
^y taz.

dæ ate, q̄ a me tibi. Nihil n. Romæ geritur, quod te putē scire
curate, nisi forte scire vis, n. e inter Nicā nostrū, & Vidiū iudi-
cē ess. Profert alter (vt op̄: nor) duobus versiculis expensum
Nicæ. Alter Aristarchus hos dicitur. Ego tamen tanquā cri-
ticus antiquus iudicaturus sum, utrum sint nō omittit, an παρεμ-
βλημάτων. Fam. epist. I 9 c. 10. b. 30.

^b E ipso continuatuni, O. 3. 253. est eadē quasi continēs o. Val.
rationis perpetuae χαρακτήρ & forma. Quid illa duo sōnia que
creberimē commemorantur à Stoicis, quis tandem potest
contemnere. Vnum de Simonide: qui cum ignotum quendam
proiectum mortuum vidisset: cumq; humavisset, haberetq; in
animo navem concendere moneri visus est, ne id faceret, ab
eo, quē sepulchra afficerat: si navigasset, eum naufragio esse
peritum: Itaq; Simonidem redisse: perisse ceteros, qui rum
navigassent. Alterum ita traditum, clarum admodum sōniū.
Cum duo quidā Arcades familiares iter vna facerent, & Me-
garam venissent, alterum ad cauponem divertisse: ad hospī-
tem alterum. Qui vt cœnati quiescerent, concubia nocte vi-
sum esse in somniis ei, q̄ erat In hospitio illum alterum orare,
vt subveniret, q̄ sibi a caupone interitus pararetur. cum pri-
mo perterritum somnio surrexisse: deinde cum se collegis-
set: idq; visum pro nihilo habēdū esse duxisset, recubuisse: rū
ei dormienti eundē illū visū esse, rogare, vt quoniā sibi vivo
nō subvenisset, mortē suā ne invictā esse pateretur: se interfec-
tū in plaustrū a caupone esse cōiectū, & supra stercus inie-
ctū: petere vt mane ad portā adesset, priusq; plaustum ex op-
pido exiret. hoc vero somnio eum commorū, mane bubul-
co præsto ad portam fuisse: quæsisse ex eo, quid esset in plau-
stro: illum perterritum fugisse; mortuum erutum esse, caupo-
nem re patefacta poenas dedisse. De. Div. I.

E ipso autem si prolixior fuerit ἀμελογία dicitur Quint. 8, 3
ⁱ τὸ τούτων: vel διατύπωσις est illustris explanatio, rerumq;
quasi gerantur sub aspectū pñē subiectio. O. 3. 253. Quæ & ⁱ 30.
In exponenda re plurimum valet, & ad illustrandum id, quod ⁱ πονησθε
exponitur, & ad amplificandum, vt iis, qui audiunt, id quod Alex. mei
augebimus: quanū efficere oratio poterit, tāū esse videatur σχῆμα.
O. 3. 253. Nihil n. clarius ī αρέα, vt Græci: perpicuitatē autē
vidētiā nos, si placet, nominemus: Cī. in Luc. res loquitur (audi-
ces) ipsa: quē tēper valet plurimū, si hæc nō gesta audiretis,
sed picta videlicet tamē appareret uter eslet insidiator uter
nihil cogi-

cogitaret mali, cum alter veheretur in rheda penulatus, unde
sederet vxor: quid horum non impeditissimum? veititus, an
vehiculum, an comes? quid minus promptū ad pugnam? cum
penula irretitus, rheda impeditus, vxore pæne constrictus
eset? Videte nunc illum primum egredientem a villa subito:
cur vesperi? quid necesse est tardè? quid convenit præserium
id temporis? divertit in villam Pompeij, Pompeium ut vide-
ret? sciebat in Alsiensi esse procul inde villam ut per spicere?
millies in ea fuerat, quid ergo erat moræ, & tergives: sationis?
dum hic veniret, locum relinquere noluit. Age nunc, iter ex-
pediti latronis, cum Milonis impedimentis comparate sem-
per ille ante a cum uxore, tum sine ea, nunquam non in rhe-
da, tum in equo, comites Græculi, quo cūq; ibat, etiam cum
in castra Etrusca properabat, tum nugaram in comitate ni-
hil. Milo qui nunquam tum calu pueros symphoniacos uxo-
ris ducebat, & ancil' larū greges ille qui semper secum scorta,
semper exoletos, semper lupas, ducebat, tum neminem nisi
tu virum a viro lectū esse dices. pro Mil. 120. Illud etiam te
rogo τὰ παρεστῶν κατασάσιν τύπῳ θός, ne istuc hospes veniam: ad
Acti:4.12.

Huius formæ sunt prosopographia, prosopopœia, idolopœia,
Ethopœadialogus, Icon pragmatographia, topographia to-
pothesia Chronographia.

* οὐκοῦντος 31.

εποσωπογρα-
φία.

* οὐκοῦντος 30
πλος.

² Ποστογραφία personæ notatio, ad Heren: 4 C. Fannium
Chæream Roscius fraudavit, oro, arq; obsecro vos, qui vtrū-
qué nostis, vitam inter se viriūlq; confite: qui non nostis,
faciem vtriusq; considerate: nonne ipsum caput, & superci-
lia illa penitus abrasa olere malitiam & clamitare callidita-
tem videntur? nonne ab imis vnguibus vsq; ad verticem sum-
mum, si quam coniecturam affert heminibus tacita hominis
figura, ex fraude, fallacijs, mendacijs constare totus videtur?
qui iccirco capite & superciliis semper est rasis, ne ullum pi-
lum viri boni habere dicatur, cuius personam præclare Ros-
cius in scena tractare consuevit, neq; tamen pro beneficio
rei par gratia refertur: Nam Ballionem illum improbissimū
& periurissimū lenonem cū agit, agit Chæream, persona il-
la lutulēta, impura, invisa, in huius moribus natura, vitaque
est expressa: qui quamobrem Roscium similem sui in fraude,
& malitia existimarit, nihil videtur, nisi forte quod præclare
hunc imitari se in persona lenonis animadvertisit, pro Roscio

Com.

Cor.48.

^c Εἰσωλοποία est cum muta eloquentia inducimus Orat. ^c Έτερος. 32.
 327. etenim si mecum patria, quæ mihi vita mea est multo προσαντομία
 charior, si cuncta Italia, si omnis ^d respub: loquatur: M: Tulli q. Alexand. πρ-
 agis? un ecum, quem esse hostem compresisti, quem ducem εἰπεῖν σχημα.
 belli futurum vides, quem expectari imperatorem in castra ^d πρόσωπον
 hostium sentis, authorem sceleris principem coniurationis, πόλις ας ami-
 evocatorem servorum, & civium perditionum exire patieris, simus Fam: e-
 vt abs te nō emissus ex urbe, sed immisus in urbē esse videa- pīst. l. 15. ep.
 tur? Nōne hūc invincula duci, non ad mortē rapi, nō summo 17.
 suppicio mactari imperabi, & quid tandem impedit te? Mo-
 ne maiorum? at perspē etiam privati in hac rep: pernicio-
 os cives morte mulctarunt. an leges, quæ de civium Ro: sup-
 plicio rogarē sunt? at nunquam in hac urbe ii, qui a rep: de-
 fecerunt, civium iura tenuerunt, an invidiam posteritatis ti-
 mes? preclaram vero populo Ro: refers gratiam, qui te homi-
 nem, per te cognitum, nulla commendatione maiorum, tam
 mature ad summum imperium per omnes gradus exulit, si
 propter invidiam, aut alicuius periculi metum: salutem civi-
 um tuorum negligis. Sed si quis est invidiæ metus, non est
 vehementius severitatis ac fortitudinis invidia, quam iner-
 itiæ ac nequitia pertimiscenda. An cum bello vastabitur Ita-
 lia, urbes vexabuntur, recta ardebunt, tum te non existimas
 invidiæ incendio conflagraturum? his ego sanctissimis reip:
 vocibus & eorum hominum qui idem sentiunt mentibus pau- ^c Έτερος. 33.
 ca respondebo In. L. Cat. I. 103.

^c Εἰσωλοποία est personarum facta inductio, vel gravissimum Priscian. in
 lumen augendi Orat. 3. 253. Aliquis mihi ab inferis excitandus præexercit ^{Cæ}
 est, ex barbatis illis, non hac barbula, qua ista delectatur, sed il ^{Ti}us ^Insuber
 la horrida, quam in statuis antiquis, & imaginibus videmus, Epicureus
 qui obiuget mulierem, & pro me loquatur, ne ista mihi for ^{queille Gar-}
 te succenteat. Existat igitur ex hac ipsa familia aliquis, ac pogethius etiæ
 tissimum cæcus ille, (minimum enim dolorem capiet, qui i. ante Demo-
 stam non videbit) profecto si extiterit, sic ager, & sic loquetur; critus iusta.
 mulier quid tibi cum Cœlio? quid cum homine adolescen- ^{ta, hic.}
 tulo? quid cum alieno? cur aut tam familiaris huic fuisti, vt spectran-
 aurum accommodares, aut tam inimica, vt venenum time- minas: Fam-
 res? Non patrem tuum videras? non patruum, non avum, pro epist. 15. 16.
 avum, at avum audieras consules fuisse? Non deniq; modò te ad Att. 3. fin
 Q: Metelli matrimonium tenuisse sciebas, clarissimi, & for. 1. et 2.
 tissimi

tissimi viri, patrisque amantissimi? qui simul ac pedem limine extulerat, omnes prope cives, virtute, gloria, dignitate superabat. cui cum ex amplissimo genere in familiam clavisimam nupsisset, cur tibi Cœlius tam coniunctus fuit? cognatus? affinis? viri tui familiaris? nihil horum quid igitur fuit, nisi quædam temeritas, ac libido? Nonne te, si nos stiū imagines viriles non commovebant, ne progenies quidem mea? Quinctia illa Claudiæ, æmulam domesticæ laudis in gloria muliebri esse admonebat? non virgo illa Vestalis Claudia quæ patrem complexa triumphantem, ab inimico tribuno pl. de curru detrahi passa non est: cur te fraterna virtus potius, q̄ bona paterna, & avita, & usq; a nobis eum in virtutis, tum etiam in fœminis repetita moverunt? Ideone ego pacem^b Pyrrhi diremi, ut tu amorum turpissimorum quotidie fœderata ferires? ideo aquam adduxi, ut ea tu inceste vtere? ideo viam munivi, ut eam tu alienis viris comitata celebrares? sed quid ego, iudices, ita gravem personam induxi, ut & verear, ne le idem Appius repente convertat, & Cœlium incipiat accusare illa sua gravitate censoria pro Cœ. 53.

• De Claudi.
• Senec.in
Oet.

• Cic.Off. I.
In Catone.

• vñnd 34.
H'θονία A.
lex. τετράς
σχημ.

^c H'θονία seu Mimesis est morū, & virtutis imitatio vel in personis, vel sine illis magnum quoddam ornementū orationis, & aptū ad animos conciliandos, s̄xpē autem etiam ad commovendos O. 3. 253. Incipit longo, & aliè petito procēmio, res pōdere maior Cepasius. primò attētē auditur eius oratio: ei⁹ gebat animūm īā demissum & oppressum Oppianicus: gaudebat ipse Fabricius: nō intelligebat animos iudicū, non illius eloquentia, sed defensionis impudentiā commoveri, posteaquam de re cōcepit dicere, ad ea, quæ erant in causa, addebat etiam ipse nova quædam vulnera, hoc quanquam sedulo faciebat, tamen interdū non defendere, sed prævaricari accusationi videbatur. Itaq; cū callidissimē se dicere putaret, & cū illa verba gravissimē ex intimo artificio de prompsisset, respicite iudices, hominū fortunas, respicite dubios variosque causas, respicite C. Fabricij senectutē, cū hoc, respicite, ornādē orationis causa s̄xpē dixisset, respexit ipse: ac C: Fabricius a subsellijs demisso capite discesserat. hic iudices ridere, solum chari, atq; acerbē ferre patronus causam sibi eripi, & se cetera de illo loco, Respicite iudices, non posse dicere, nec quicquā proprius est factū, q̄ ut illū perlequeretur, & collo obtorto, ad subsellia reduccret, ut reliqua posset perorare, p C Juvent. 29.

^a Διάλογος Laer: in Plat: Sermocinatio est cū alicui personæ sermō quidā assimulatus attribuitur, id ē q; cū ratione dignitatis exponitur Qu:9. ad Her. 4. Veniūt, vt dico, ad Chelidonē. domus erat plena, nova iura, nova decretā, nova iudicia petebātur. mihi det possessionē: mihi ne adimat: in me iudiciū ne det: mihi bona addicat: alij nūmos numerabant: alij tabulas ^b 35. ob signabāt: domus erat non meretricio conventu, sed prætoria turba referta. Simulac potestas primū data est, adeunt hi, quos dixi. loquitur Mustius: rem demonstrat: petit auxiliū: pecuniā pollicetur. Respondit illa, vt meretrix, nō inhumanè libenter ait se esse facturā, & se cū isto diligenter sermocinatu: reverti iubet, tū discedunt, postridiē revertuntur: negat illa, posse hominem exorari: permagnam cum dicere ex illa re pecuniam confidī posse. In ver: Act. 2. 104.

^c Παραγραφία rei demonstratio ad Her. 4. erat Diana posita ^d 36. Segeste, sanè excelsa in' basi, in qua grandibus literis P. Atri. cani nomē erat incisū, eūq; Carthagine capta restituisse per scriptū colebatur a civibus: ab önibus advenis vischatur. cum Questor essē, nihil mihi ab illis est demōstratiū prius: erat ad modū amplū & excellsum signū cum stola: veruntamē inerat in illa magnitudine etas, atq; ^e habitus virginalis: lagitę pē debat ab humero: sinistra manu retinebat arcū: dextra ardē gerens ^f id. 6. tē facē preferebat: hāc cū ste lacrorū öniū hostis religionūq; Virg. Æne. prædo, vidisset: quasi ipsa facie percussus esset, ita flagrare cu- piditate atq; amētia cœpit. imperat magistratib^g iste, vt deā ^g 1. demoliatur, & sibi dent: nihil sibi gratius ostendit: futuriū, act. 5.

^h Estā est imago. 253. demōstrās corporū, aut naturā simi- tudinē Invē. 1. 82. Verres cū agros maximos, & feracissimos per se ipū, hoc est, per Aproniū, Verrē alterū, depopularetur ac minores civitates, habebat alios, quos tāq; canes immittet ⁱ 37. ret, neq; homines, & improbos, quibus aut fiumentū, aut pe- cuniā publicē cogebat dari In ver. act. 4. 66. Hi simul atq; in ad Theodect. oppidū quodpiā venerāt, immitterebāt: cōtinuò Cybitatī 3. 3. canes, qui investigabāt, & pererratabāt: onia. Si q; erat grā ēxorologī de vas, & maius opus invētū lāti auferebāt. si minus eiusmo Plat. in di quippiā venari poterāt, illa quidē certē pro lepusculis ca- Phaedro piebantur, patellæ, pateræ, thuribula. In Verrē. Act. 5. p 210. ^j 38.

^k Τοπογραφία est luculēta loci se ut reg. onis descriptio. O. 2. 179. πόποι εχεισ urbē Syracusā maximā esse Græcārū vrbiū pulcherrimamq. Quinti. Val. omnium lāpē audistis. est (iudices) ira, vt dicitur: nam & si u. Sasenbo est cū munito, tū ex omni aditu vel terra, vel mari præclaro

^a παραγραφή
Varoniss
Διάλογος ex
petrō-Cic.
ad Att. 15.

^b παραγραφή

^c παραγραφή
θάνατος
γεράφια

^d παραγραφή
habitumq;
gerens
Virg. Æne.

^e παραγραφή
id. 1.

^f παραγραφή
id. 1.

^g παραγραφή

^h παραγραφή

ⁱ παραγραφή

^j παραγραφή

^k παραγραφή

- a Tetrapolis** ad aspectum: & portus habet propè in ædificatione, aspedu-
Ptolomeus que vrbis inclusos: qui cum diversos inter se aditus habeant,
Jstrabo in exitu coniunguntur, & confluunt. eorum coniunctione
Plinus pars oppidi, quæ appellatur insula, mari disiuncta angusto,
Munsterus ponte riu: sum adiungitur, & continetur: ea tanta est vrbis, ut
in Cosmogra- ex quatuor vrbibus maximis constare dicatur: quarum una
phicis. est ea, quam dixi, insula: quæ duobus portubus cincta, in triusq; portus ostium aditumq; proiecta est: * in qua Domus
Sicilia. est, quæ regis Hieronis fuit, qua prætores vti solent in ea
in πολινησίᾳ sunt ædes sacræ complures, sed duæ, quæ longè ceteris ante-
Σικελίᾳ: quā ibid: Pinda-
riss οὐαρεταῖς cellunt: Diana vna, & altera quæ fuit ante istius adventum
Iēpavos ēstāv. ornatissimæ, Minervæ. in hac insula extrema est fons aquæ
Olymp. ē- dulcis, cui nomen ^b Arethusa est, incredibili magnitudine,
socia. plenissimus piscium: qui fluctu totus operaretur, nisi muniti-
Arethusa. one, ac mole lapidum a mari disiunctus esset. Altera est vrbis
Syracusis, cui nomen Acradina est in qua forum maximum,
pulcherrimæ porticus, ornatissimum prytaneum, amplissi-
ma est curia, templumque egregium Iovis Olympij, cetera.
que vrbis partes una lata via perpetua, multisq; transversis
divisiæ, privatis ædificiis continentur. Tertia est vrbis, quæ
Tyche. in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, ^c Tyche nomina-
ta est: in qua & gymnasium amplissimum est, & complures e-
des sacræ: coliturq; ea pars, & habitatur freqüetissimè. Quar-
Neapolis. ta autem vrbis, quæ, quia postrema ædificata est, ^d Neapolis
nominatur: quæ ad summam theatrum est maximu: L. præ-
terea duo temploa sunt egregia, Cereris vnum, alterum libe-
ræ, signumq; Apollinis, qui Thesmothetes vocatur, pulcher-
sum, & maximum: quod iste si portare potuisset, non du-
bitasset auferre. in Verrem. act. 5. 228. Velim ad me scribas cu-
jusmodi sit *Aquaθeioy* tuum quo ornatu, quæ *τοποθεσία* ad Att
I. 13.
^e *τοποθεσία*
Quint. Val. ^f Sed & commentitia loci conformatio *τοποθεσία* dicitur.
Sē, scib. Cur non imitamur Socratem illum, qui est in ^f Phædro Pla-
τὸς εκείνῳ tonis. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus
τὴν, υψηλοτά- ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, quam
την πλάταινον. illa, cuius umbram secutus est Socrates, quæ mihi viderus
etc. non tam ipsa aquila, quæ describitur, quam Platonis oratio-
ne crevisse Orat. I. 127. Qu: Sit ita sane Attice veruntamen
dum Latinæ loquentur litteræ, quercus huic loco non dee-
rit, quæ Mariana dicatur: eaq; vt ait Scevola de fratrib[us] mei
ευ

sempiternam in arce oleam tenere potuerunt, aut, quod Homericus Vlysses, Deli se proceram, & teneram palmam vidisse dixit, hodie monstrant eandem: multaque; alia multis locis diutius commemoratione manent, quam naturâ stare posuerunt de leg. 2.

^a χρονογραφia temporis est. primum temporibus hybernis Suse[n]b. Nulla dies adeo magnitudinem frigorum, & ad tempestatum vim ac imbrum placiarum hoc sibi remedium comparat. Urbem Sy- est australis- racula e[st] egerat: cuius hic situs, atque hæc natura esse loci, cœbus humida liq; dicitur ^b ut nullus unquam dies tam magna, turbulentam nimbis, non que tempestate fuerit, quin aliquo tempore eius diei Solem intermissis homines viderent. Hic ita vivebat iste bonus imperator hybridus mensibus, ut eum non facile non modo extra tectum, imberaque. sed ne extra lectum quidem quisquam videret, ita diei brevem convivijs, noctis longitudine strupris, & flagitijs contere- rebatur, cum autem ver esse cooperat, cuius initium iste non ^c Solvitur a Favonio, neque ab aliquo astro notabat, sed cum rosam acris hyems viderat, tum incipire ver arbitrabatur, dabat se labori atque grata vice itineribus. In ver. Act. 6. 24. 1.

^d P[ro]le[pt]ie circumscriptio. Orat 3. 253. est oratio rem simili Horati. pl[ac]em assumpta elocutione circumscribens hoc pacto. Ad ^d θεοθ. 41. teren. 4. Iam vero quo pertinent obscuritates & ænigmata ^e προφασις. somniorum? Intelligi enim a nobis dij velle debebaut ea que ^f Alexand. nostra causa nos monebant. Quid si poeta nemo, nemo Physi- πλάτων σχημα- cus obliterus? ille vero nimis etiam obscurus Euphorion, At ^g των. non Homerus uter igitur melior? valde Herachitus obliterus ^h σκοτεινός. minime Democritus. num igitur conferendi mea causa me Cic, mones quod non intelligam. Quid me igitur mones ut si ⁱ Nigid. obscurus quis medicus ægrotō imperet ut sumat Terrigenam herbi- ^j ritas Gell. 19 gradam demiportam sanguine caldam potius quam homi- 14. num more cochleam dicere. Nam Pacuvianas Amphi- on.

Quadrupes tardigrada agrestis humiliis aspera
Capite brevi cervice auguina aspectu truci

Eviscerata inanima cum animali sono,

Cum dixisset obscurius tum Attici respondent non intel- ligimus nisi aperte dixeris. At ille uno verbo Testudo. non potueras hoc igitur a principio Citharista dicere? De. Div. 15. ^k αὶ σοι εἰπωλόφι Ῥώμη ad Att. 6. 5.

^l Πλεοναγοὺς est cum orationi vel epitaphios, vel emphale-

os gratiā redundans aliquid adiicitur. Quint.8. Quid Appiū Lentulo, Lentulus Appio processit obviam, Cicero Appiom luit? Quælo, etiam ne u: has ineptias, homo, mea sententia summa prudentia, multa ictiam doctrina, plurimo reu-
vſu, addo urbanitatem, quæ est virtus, ut Stoici rectissime p-
tant, ullam Appicitatem, aut Lentulitatem valere apud m-
plus, quam ornamenta virtutis, existimass̄ Fam.lib.3. E-
pist.7.

Huic vicina sunt virtus καρπολογία, προσολογία, τερψία. Cuius-
Emendabat hoc etiam urbaue in Hucum Cicero: qui cū in
Pansam declamans filium A matre de eam mensibus in via
latum esse dixisset: quid aliz inquit, in penela solent ferre?
Quint.8.c.3.

* Plurimæ species etiam haberi potest in iste quo nūdib
vnū duobus explicatum.

Argolicis primum ut vestita est classibus Aulis
Quæ priamo h̄c latem & Troit. pestemq; fecabant,
Nos circumlatices gelidos, fumantibus artis
Autigeris divūm placantes numina tauris
Sub platano Verbi ferâ tons unde emanat aqua
Vidimus d̄ iomani specie, sorisq;, Draconem
Terribilem, Cic.de Div.2.

* Huic illustriterum explanationi contraria præcisior est. 3.253. Att.1.9.ep.6. Græce dicitur.

Si accens id nobiscum ageret Antonius, audirem fortasse
quanquam (sed hoc malo dicere) audirem. 248. Phil.ii.

Sed vereor ne Pompeio q; id oneris insponam, ut p; ym
γέμη καφαδινόδενοι πτλάρεις intorqueret. Mirandum enim iam
dum Cneuis noster Syllani regni similitudinem concupivit
eis q; os κέγα nihil ille minus unquam obscurè tulit. Cum hoc
ne igitur, inquires, esse viss beneficium sequor (mihi
crede) non causam; vt in Milone, ut in, Sed Haecenus. Ad
Att.1.9.ep.6.

* βαχυλογία seu εργίται est disiuncte cōcisa brevitas. 3.253. verbis tantummodo necessariis expedita. ad Her.4. Adq;
ex illo die recordemini, eius viq; ad Idus Martias contulit
quis unquam apparitor tam humili? tam abjectus nihil ipse
poterat; omnia rogabat: caput in adversa lecticā inferēs benefi-
cia, que venderet, a collega petebat. ecce Dolabelle comitior
Laerz. in Ze. rū dies, sortitio prærogativæ: quiescit, renunciatur. taceat pri-

a classis vocatur, renunciatum: deinde, ut adsolet, suffragia, cum secunda classis: quæ omnia eius sunt facta, quam dixi. confecto negotio bonus Augur (Lælum dices) alio die inquit. Phil. 2.114.

³ Emphasis seu r̄̄pua, significatio est quæ plus in suspicione relinquit, quam positum est in oratione, ad Heren. 4. Clodius ⁵ vñct. 46. Tribunus pl:designatus valde me diligit, vel(vt iμφα τικοί τεροι ηφασις εμπορ δicam) valde me amat. Quod cum mihi ita persuasum sit, ⁶ vñct. 47. non dubito benè enim me nosti) quin illum quoque iudices à me amari. Cic. epist. ad Brutum 1.7.

⁴ Auct. 7. Cic: epist. 7. est plus ad intelligendum, quam diversis, significatio. Oret 3.253. Est tamen non alienū à dignitate tua quod ipsi Agamenmoni, regum regi, fuit honestum, habere aliquem in consiliis capiendis Nestorem: mihi vero ⁵ vñct. 47. gloriosum, te iuvenem conselem florere laudibus, quasi alii. ⁶ vñct. 48. dum disciplinæ meæ. Fam: Epist. 1.9.14.

¹ Eadem ratio est λαθέσθαι vnicæ dictionis ad clausulam orationis necessariæ, vel interdum etiam ipsius orationculæ ² λαθέσθαι. Ad defectus proximum est ut deceam decorum providentia mundi administrari: magnus sane locus, & à vestris (Cotta) vexatus, ac nictium vobiscum omne certamen est. Nam vobis (Vellei) minus notum est quemadmodum quicque dicatur: vestra enim solum legitis, vestra amatis, cæteros, causa incognita condemnatis: velut à te ipso hesterno die dictum est ranum iudicium à Stoicis induci, i. providentiā. Quod eo errore dixisti, quia existimas ab his providentiā fingi quæsi quandam deam singularē, quæ mundum omnē gubernet, & regat, sed id præcisè dicitur: ut si quis dicat Atheniensium temp: consilio regi, desit illud. Anop̄gi sic cum dicimus providentia mundum administrari, deesse arbitror, decorum. plene autem & perfecte sic dici existimato, providentia decorum mundum administrati de natura eorum. 2. Zvγμæ sequitur, & est triplex. ³ πρόληψις, πίστη, υγμæ, ⁴ πρόληψις. ⁵ πρόληψις. ⁶ πρόληψις. ⁷ πρόληψις. ⁸ πρόληψις. ⁹ πρόληψις. ¹⁰ πρόληψις. ¹¹ πρόληψις. ¹² πρόληψις. ¹³ πρόληψις. ¹⁴ πρόληψις. ¹⁵ πρόληψις. ¹⁶ πρόληψις. ¹⁷ πρόληψις. ¹⁸ πρόληψις. ¹⁹ πρόληψις. ²⁰ πρόληψις. ²¹ πρόληψις. ²² πρόληψις. ²³ πρόληψις. ²⁴ πρόληψις. ²⁵ πρόληψις. ²⁶ πρόληψις. ²⁷ πρόληψις. ²⁸ πρόληψις. ²⁹ πρόληψις. ³⁰ πρόληψις. ³¹ πρόληψις. ³² πρόληψις. ³³ πρόληψις. ³⁴ πρόληψις. ³⁵ πρόληψις. ³⁶ πρόληψις. ³⁷ πρόληψις. ³⁸ πρόληψις. ³⁹ πρόληψις. ⁴⁰ πρόληψις. ⁴¹ πρόληψις. ⁴² πρόληψις. ⁴³ πρόληψις. ⁴⁴ πρόληψις. ⁴⁵ πρόληψις. ⁴⁶ πρόληψις. ⁴⁷ πρόληψις. ⁴⁸ πρόληψις. ⁴⁹ πρόληψις. ⁵⁰ πρόληψις. ⁵¹ πρόληψις. ⁵² πρόληψις. ⁵³ πρόληψις. ⁵⁴ πρόληψις. ⁵⁵ πρόληψις. ⁵⁶ πρόληψις. ⁵⁷ πρόληψις. ⁵⁸ πρόληψις. ⁵⁹ πρόληψις. ⁶⁰ πρόληψις. ⁶¹ πρόληψις. ⁶² πρόληψις. ⁶³ πρόληψις. ⁶⁴ πρόληψις. ⁶⁵ πρόληψις. ⁶⁶ πρόληψις. ⁶⁷ πρόληψις. ⁶⁸ πρόληψις. ⁶⁹ πρόληψις. ⁷⁰ πρόληψις. ⁷¹ πρόληψις. ⁷² πρόληψις. ⁷³ πρόληψις. ⁷⁴ πρόληψις. ⁷⁵ πρόληψις. ⁷⁶ πρόληψις. ⁷⁷ πρόληψις. ⁷⁸ πρόληψις. ⁷⁹ πρόληψις. ⁸⁰ πρόληψις. ⁸¹ πρόληψις. ⁸² πρόληψις. ⁸³ πρόληψις. ⁸⁴ πρόληψις. ⁸⁵ πρόληψις. ⁸⁶ πρόληψις. ⁸⁷ πρόληψις. ⁸⁸ πρόληψις. ⁸⁹ πρόληψις. ⁹⁰ πρόληψις. ⁹¹ πρόληψις. ⁹² πρόληψις. ⁹³ πρόληψις. ⁹⁴ πρόληψις. ⁹⁵ πρόληψις. ⁹⁶ πρόληψις. ⁹⁷ πρόληψις. ⁹⁸ πρόληψις. ⁹⁹ πρόληψις. ¹⁰⁰ πρόληψις. ¹⁰¹ πρόληψις. ¹⁰² πρόληψις. ¹⁰³ πρόληψις. ¹⁰⁴ πρόληψις. ¹⁰⁵ πρόληψις. ¹⁰⁶ πρόληψις. ¹⁰⁷ πρόληψις. ¹⁰⁸ πρόληψις. ¹⁰⁹ πρόληψις. ¹¹⁰ πρόληψις. ¹¹¹ πρόληψις. ¹¹² πρόληψις. ¹¹³ πρόληψις. ¹¹⁴ πρόληψις. ¹¹⁵ πρόληψις. ¹¹⁶ πρόληψις. ¹¹⁷ πρόληψις. ¹¹⁸ πρόληψις. ¹¹⁹ πρόληψις. ¹²⁰ πρόληψις. ¹²¹ πρόληψις. ¹²² πρόληψις. ¹²³ πρόληψις. ¹²⁴ πρόληψις. ¹²⁵ πρόληψις. ¹²⁶ πρόληψις. ¹²⁷ πρόληψις. ¹²⁸ πρόληψις. ¹²⁹ πρόληψις. ¹³⁰ πρόληψις. ¹³¹ πρόληψις. ¹³² πρόληψις. ¹³³ πρόληψις. ¹³⁴ πρόληψις. ¹³⁵ πρόληψις. ¹³⁶ πρόληψις. ¹³⁷ πρόληψις. ¹³⁸ πρόληψις. ¹³⁹ πρόληψις. ¹⁴⁰ πρόληψις. ¹⁴¹ πρόληψις. ¹⁴² πρόληψις. ¹⁴³ πρόληψις. ¹⁴⁴ πρόληψις. ¹⁴⁵ πρόληψις. ¹⁴⁶ πρόληψις. ¹⁴⁷ πρόληψις. ¹⁴⁸ πρόληψις. ¹⁴⁹ πρόληψις. ¹⁵⁰ πρόληψις. ¹⁵¹ πρόληψις. ¹⁵² πρόληψις. ¹⁵³ πρόληψις. ¹⁵⁴ πρόληψις. ¹⁵⁵ πρόληψις. ¹⁵⁶ πρόληψις. ¹⁵⁷ πρόληψις. ¹⁵⁸ πρόληψις. ¹⁵⁹ πρόληψις. ¹⁶⁰ πρόληψις. ¹⁶¹ πρόληψις. ¹⁶² πρόληψις. ¹⁶³ πρόληψις. ¹⁶⁴ πρόληψις. ¹⁶⁵ πρόληψις. ¹⁶⁶ πρόληψις. ¹⁶⁷ πρόληψις. ¹⁶⁸ πρόληψις. ¹⁶⁹ πρόληψις. ¹⁷⁰ πρόληψις. ¹⁷¹ πρόληψις. ¹⁷² πρόληψις. ¹⁷³ πρόληψις. ¹⁷⁴ πρόληψις. ¹⁷⁵ πρόληψις. ¹⁷⁶ πρόληψις. ¹⁷⁷ πρόληψις. ¹⁷⁸ πρόληψις. ¹⁷⁹ πρόληψις. ¹⁸⁰ πρόληψις. ¹⁸¹ πρόληψις. ¹⁸² πρόληψις. ¹⁸³ πρόληψις. ¹⁸⁴ πρόληψις. ¹⁸⁵ πρόληψις. ¹⁸⁶ πρόληψις. ¹⁸⁷ πρόληψις. ¹⁸⁸ πρόληψις. ¹⁸⁹ πρόληψις. ¹⁹⁰ πρόληψις. ¹⁹¹ πρόληψις. ¹⁹² πρόληψις. ¹⁹³ πρόληψις. ¹⁹⁴ πρόληψις. ¹⁹⁵ πρόληψις. ¹⁹⁶ πρόληψις. ¹⁹⁷ πρόληψις. ¹⁹⁸ πρόληψις. ¹⁹⁹ πρόληψις. ²⁰⁰ πρόληψις. ²⁰¹ πρόληψις. ²⁰² πρόληψις. ²⁰³ πρόληψις. ²⁰⁴ πρόληψις. ²⁰⁵ πρόληψις. ²⁰⁶ πρόληψις. ²⁰⁷ πρόληψις. ²⁰⁸ πρόληψις. ²⁰⁹ πρόληψις. ²¹⁰ πρόληψις. ²¹¹ πρόληψις. ²¹² πρόληψις. ²¹³ πρόληψις. ²¹⁴ πρόληψις. ²¹⁵ πρόληψις. ²¹⁶ πρόληψις. ²¹⁷ πρόληψις. ²¹⁸ πρόληψις. ²¹⁹ πρόληψις. ²²⁰ πρόληψις. ²²¹ πρόληψις. ²²² πρόληψις. ²²³ πρόληψις. ²²⁴ πρόληψις. ²²⁵ πρόληψις. ²²⁶ πρόληψις. ²²⁷ πρόληψις. ²²⁸ πρόληψις. ²²⁹ πρόληψις. ²³⁰ πρόληψις. ²³¹ πρόληψις. ²³² πρόληψις. ²³³ πρόληψις. ²³⁴ πρόληψις. ²³⁵ πρόληψις. ²³⁶ πρόληψις. ²³⁷ πρόληψις. ²³⁸ πρόληψις. ²³⁹ πρόληψις. ²⁴⁰ πρόληψις. ²⁴¹ πρόληψις. ²⁴² πρόληψις. ²⁴³ πρόληψις. ²⁴⁴ πρόληψις. ²⁴⁵ πρόληψις. ²⁴⁶ πρόληψις. ²⁴⁷ πρόληψις. ²⁴⁸ πρόληψις. ²⁴⁹ πρόληψις. ²⁵⁰ πρόληψις. ²⁵¹ πρόληψις. ²⁵² πρόληψις. ²⁵³ πρόληψις. ²⁵⁴ πρόληψις. ²⁵⁵ πρόληψις. ²⁵⁶ πρόληψις. ²⁵⁷ πρόληψις. ²⁵⁸ πρόληψις. ²⁵⁹ πρόληψις. ²⁶⁰ πρόληψις. ²⁶¹ πρόληψις. ²⁶² πρόληψις. ²⁶³ πρόληψις. ²⁶⁴ πρόληψις. ²⁶⁵ πρόληψις. ²⁶⁶ πρόληψις. ²⁶⁷ πρόληψις. ²⁶⁸ πρόληψις. ²⁶⁹ πρόληψις. ²⁷⁰ πρόληψις. ²⁷¹ πρόληψις. ²⁷² πρόληψις. ²⁷³ πρόληψις. ²⁷⁴ πρόληψις. ²⁷⁵ πρόληψις. ²⁷⁶ πρόληψις. ²⁷⁷ πρόληψις. ²⁷⁸ πρόληψις. ²⁷⁹ πρόληψις. ²⁸⁰ πρόληψις. ²⁸¹ πρόληψις. ²⁸² πρόληψις. ²⁸³ πρόληψις. ²⁸⁴ πρόληψις. ²⁸⁵ πρόληψις. ²⁸⁶ πρόληψις. ²⁸⁷ πρόληψις. ²⁸⁸ πρόληψις. ²⁸⁹ πρόληψις. ²⁹⁰ πρόληψις. ²⁹¹ πρόληψις. ²⁹² πρόληψις. ²⁹³ πρόληψις. ²⁹⁴ πρόληψις. ²⁹⁵ πρόληψις. ²⁹⁶ πρόληψις. ²⁹⁷ πρόληψις. ²⁹⁸ πρόληψις. ²⁹⁹ πρόληψις. ³⁰⁰ πρόληψις. ³⁰¹ πρόληψις. ³⁰² πρόληψις. ³⁰³ πρόληψις. ³⁰⁴ πρόληψις. ³⁰⁵ πρόληψις. ³⁰⁶ πρόληψις. ³⁰⁷ πρόληψις. ³⁰⁸ πρόληψις. ³⁰⁹ πρόληψις. ³¹⁰ πρόληψις. ³¹¹ πρόληψις. ³¹² πρόληψις. ³¹³ πρόληψις. ³¹⁴ πρόληψις. ³¹⁵ πρόληψις. ³¹⁶ πρόληψις. ³¹⁷ πρόληψις. ³¹⁸ πρόληψις. ³¹⁹ πρόληψις. ³²⁰ πρόληψις. ³²¹ πρόληψις. ³²² πρόληψις. ³²³ πρόληψις. ³²⁴ πρόληψις. ³²⁵ πρόληψις. ³²⁶ πρόληψις. ³²⁷ πρόληψις. ³²⁸ πρόληψις. ³²⁹ πρόληψις. ³³⁰ πρόληψις. ³³¹ πρόληψις. ³³² πρόληψις. ³³³ πρόληψις. ³³⁴ πρόληψις. ³³⁵ πρόληψις. ³³⁶ πρόληψις. ³³⁷ πρόληψις. ³³⁸ πρόληψις. ³³⁹ πρόληψις. ³⁴⁰ πρόληψις. ³⁴¹ πρόληψις. ³⁴² πρόληψις. ³⁴³ πρόληψις. ³⁴⁴ πρόληψις. ³⁴⁵ πρόληψις. ³⁴⁶ πρόληψις. ³⁴⁷ πρόληψις. ³⁴⁸ πρόληψις. ³⁴⁹ πρόληψις. ³⁵⁰ πρόληψις. ³⁵¹ πρόληψις. ³⁵² πρόληψις. ³⁵³ πρόληψις. ³⁵⁴ πρόληψις. ³⁵⁵ πρόληψις. ³⁵⁶ πρόληψις. ³⁵⁷ πρόληψις. ³⁵⁸ πρόληψις. ³⁵⁹ πρόληψις. ³⁶⁰ πρόληψις. ³⁶¹ πρόληψις. ³⁶² πρόληψις. ³⁶³ πρόληψις. ³⁶⁴ πρόληψις. ³⁶⁵ πρόληψις. ³⁶⁶ πρόληψις. ³⁶⁷ πρόληψις. ³⁶⁸ πρόληψις. ³⁶⁹ πρόληψις. ³⁷⁰ πρόληψις. ³⁷¹ πρόληψις. ³⁷² πρόληψις. ³⁷³ πρόληψις. ³⁷⁴ πρόληψις. ³⁷⁵ πρόληψις. ³⁷⁶ πρόληψις. ³⁷⁷ πρόληψις. ³⁷⁸ πρόληψις. ³⁷⁹ πρόληψις. ³⁸⁰ πρόληψις. ³⁸¹ πρόληψις. ³⁸² πρόληψις. ³⁸³ πρόληψις. ³⁸⁴ πρόληψις. ³⁸⁵ πρόληψις. ³⁸⁶ πρόληψις. ³⁸⁷ πρόληψις. ³⁸⁸ πρόληψις. ³⁸⁹ πρόληψις. ³⁹⁰ πρόληψις. ³⁹¹ πρόληψις. ³⁹² πρόληψις. ³⁹³ πρόληψις. ³⁹⁴ πρόληψις. ³⁹⁵ πρόληψις. ³⁹⁶ πρόληψις. ³⁹⁷ πρόληψις. ³⁹⁸ πρόληψις. ³⁹⁹ πρόληψις. ⁴⁰⁰ πρόληψις. ⁴⁰¹ πρόληψις. ⁴⁰² πρόληψις. ⁴⁰³ πρόληψις. ⁴⁰⁴ πρόληψις. ⁴⁰⁵ πρόληψις. ⁴⁰⁶ πρόληψις. ⁴⁰⁷ πρόληψις. ⁴⁰⁸ πρόληψις. ⁴⁰⁹ πρόληψις. ⁴¹⁰ πρόληψις. ⁴¹¹ πρόληψις. ⁴¹² πρόληψις. ⁴¹³ πρόληψις. ⁴¹⁴ πρόληψις. ⁴¹⁵ πρόληψις. ⁴¹⁶ πρόληψις. ⁴¹⁷ πρόληψις. ⁴¹⁸ πρόληψις. ⁴¹⁹ πρόληψις. ⁴²⁰ πρόληψις. ⁴²¹ πρόληψις. ⁴²² πρόληψις. ⁴²³ πρόληψις. ⁴²⁴ πρόληψις. ⁴²⁵ πρόληψις. ⁴²⁶ πρόληψις. ⁴²⁷ πρόληψις. ⁴²⁸ πρόληψις. ⁴²⁹ πρόληψις. ⁴³⁰ πρόληψις. ⁴³¹ πρόληψις. ⁴³² πρόληψις. ⁴³³ πρόληψις. ⁴³⁴ πρόληψις. ⁴³⁵ πρόληψις. ⁴³⁶ πρόληψις. ⁴³⁷ πρόληψις. ⁴³⁸ πρόληψις. ⁴³⁹ πρόληψις. ⁴⁴⁰ πρόληψις. ⁴⁴¹ πρόληψις. ⁴⁴² πρόληψις. ⁴⁴³ πρόληψις. ⁴⁴⁴ πρόληψις. ⁴⁴⁵ πρόληψις. ⁴⁴⁶ πρόληψις. ⁴⁴⁷ πρόληψις. ⁴⁴⁸ πρόληψις. ⁴⁴⁹ πρόληψις. ⁴⁵⁰ πρόληψις. ⁴⁵¹ πρόληψις. ⁴⁵² πρόληψις. ⁴⁵³ πρόληψις. ⁴⁵⁴ πρόληψις. ⁴⁵⁵ πρόληψις. ⁴⁵⁶ πρόληψις. ⁴⁵⁷ πρόληψις. ⁴⁵⁸ πρόληψις. ⁴⁵⁹ πρόληψις. ⁴⁶⁰ πρόληψις. ⁴⁶¹ πρόληψις. ⁴⁶² πρόληψις. ⁴⁶³ πρόληψις. ⁴⁶⁴ πρόληψις. ⁴⁶⁵ πρόληψις. ⁴⁶⁶ πρόληψις. ⁴⁶⁷ πρόληψις. ⁴⁶⁸ πρόληψις. ⁴⁶⁹ πρόληψις. ⁴⁷⁰ πρόληψις. ⁴⁷¹ πρόληψις. ⁴⁷² πρόληψις. ⁴⁷³ πρόληψις. ⁴⁷⁴ πρόληψις. ⁴⁷⁵ πρόληψις. ⁴⁷⁶ πρόληψις. ⁴⁷⁷ πρόληψις. ⁴⁷⁸ πρόληψις. ⁴⁷⁹ πρόληψις. ⁴⁸⁰ πρόληψις. ⁴⁸¹ πρόληψις. ⁴⁸² πρόληψις. ⁴⁸³ πρόληψις. ⁴⁸⁴ πρόληψις. ⁴⁸⁵ πρόληψις. ⁴⁸⁶ πρόληψις. ⁴⁸⁷ πρόληψις. ⁴⁸⁸ πρόληψις. ⁴⁸⁹ πρόληψις. ⁴⁹⁰ πρόληψις. ⁴⁹¹ πρόληψις. ⁴⁹² πρόληψις. ⁴⁹³ πρόληψις. ⁴⁹⁴ πρόληψις. ⁴⁹⁵ πρόληψις. ⁴⁹⁶ πρόληψις. ⁴⁹⁷ πρόληψις. ⁴⁹⁸ πρόληψις. ⁴⁹⁹ πρόληψις. ⁵⁰⁰ πρόληψις. ⁵⁰¹ πρόληψις. ⁵⁰² πρόληψις. ⁵⁰³ πρόληψις. ⁵⁰⁴ πρόληψις. ⁵⁰⁵ πρόληψις. ⁵⁰⁶ πρόληψις. ⁵⁰⁷ πρόληψις. ⁵⁰⁸ πρόληψις. ⁵⁰⁹ πρόληψις. ⁵¹⁰ πρόληψις. ⁵¹¹ πρόληψις. ⁵¹² πρόληψις. ⁵¹³ πρόληψις. ⁵¹⁴ πρόληψις. ⁵¹⁵ πρόληψις. ⁵¹⁶ πρόληψις. ⁵¹⁷ πρόληψις. ⁵¹⁸ πρόληψις. ⁵¹⁹ πρόληψις. ⁵²⁰ πρόληψις. ⁵²¹ πρόληψις. ⁵²² πρόληψις. ⁵²³ πρόληψις. ⁵²⁴ πρόληψις. ⁵²⁵ πρόληψις. ⁵²⁶ πρόληψις. ⁵²⁷ πρόληψις. ⁵²⁸ πρόληψις. ⁵²⁹ πρόληψις. ⁵³⁰ πρόληψις. ⁵³¹ πρόληψις. ⁵³² πρόληψις. ⁵³³ πρόληψις. ⁵³⁴ πρόληψις. ⁵³⁵ πρόληψις. ⁵³⁶ πρόληψις. ⁵³⁷ πρόληψις. ⁵³⁸ πρόληψις. ⁵³⁹ πρόληψις. ⁵⁴⁰ πρόληψις. ⁵⁴¹ πρόληψις. ⁵⁴² πρόληψις. ⁵⁴³ πρόληψις. ⁵⁴⁴ πρόληψις. ⁵⁴⁵ πρόληψις. ⁵⁴⁶ πρόληψις. ⁵⁴⁷ πρόληψις. ⁵⁴⁸ πρόληψις. ⁵⁴⁹ πρόληψις. ⁵⁵⁰ πρόληψις. ⁵⁵¹ πρόληψις. ⁵⁵² πρόληψις. ⁵⁵³ πρόληψις. ⁵⁵⁴ πρόληψις. ⁵⁵⁵ πρόληψις. ⁵⁵⁶ πρόληψις. ⁵⁵⁷ πρόληψις. ⁵⁵⁸ πρόληψις. ⁵⁵⁹ πρόληψις. ⁵⁶⁰ πρόληψις. ⁵⁶¹ πρόληψις. ⁵⁶² πρόληψις. ⁵⁶³ πρόληψις. ⁵⁶⁴ πρόληψις. ⁵⁶⁵ πρόληψις. ⁵⁶⁶ πρόληψις. ⁵⁶⁷ πρόληψις. ⁵⁶⁸ πρόληψις. ⁵⁶⁹ πρόληψις. ⁵⁷⁰ πρόληψις. ⁵⁷¹ πρόληψις. ⁵⁷² πρόληψις. ⁵⁷³ πρόληψις. ⁵⁷⁴ πρόληψις. ⁵⁷⁵ πρόληψις. ⁵⁷⁶ πρόληψις. ⁵⁷⁷ πρόληψις. ⁵⁷⁸ πρόληψις. ⁵⁷⁹ πρόληψις. ⁵⁸⁰ πρόληψις. ⁵⁸¹ πρόληψις. ⁵⁸² πρόληψις. ⁵⁸³ πρόληψις. ⁵⁸⁴ πρόληψις. ⁵⁸⁵ πρόληψις. ⁵⁸⁶ πρόληψις. ⁵⁸⁷ πρόληψις. ⁵⁸⁸ πρόληψις. ⁵⁸⁹ πρόληψις. ⁵⁹⁰ πρόληψις. ⁵⁹¹ πρόληψις. ⁵⁹² πρόληψις. ⁵⁹³ πρόληψις. ⁵⁹⁴ πρόληψις. ⁵⁹⁵ πρόληψις. ⁵⁹⁶ πρόληψις. ⁵⁹⁷ πρόληψις. ⁵⁹⁸ πρόληψις. ⁵⁹⁹ πρόληψις. ⁶⁰⁰ πρόληψις. ⁶⁰¹ πρόληψις. ⁶⁰² πρόληψις. ⁶⁰³ πρόληψις. ⁶⁰⁴ πρόληψις. ⁶⁰⁵ πρόληψις. ⁶⁰⁶ πρόληψις. ⁶⁰⁷ πρόληψις. ⁶⁰⁸ πρόληψις. ⁶⁰⁹ πρόληψις. ⁶¹⁰ πρόληψις. ⁶¹¹ πρόληψις. ⁶¹² πρόληψις. ⁶¹³ πρόληψις. ⁶¹⁴ πρόληψις. ⁶¹⁵ πρόληψις. ⁶¹⁶ πρόληψις. ⁶¹⁷ πρόληψις. ⁶¹⁸ πρόληψις. ⁶¹⁹ πρόληψις. ⁶²⁰ πρόληψις. ⁶²¹ πρόληψις. <

non Athamante dementiorem putem, qui sis ausus primum facere (nam id est caput) deinde paulo ante, Torquato gravissimo & sanctissimo viro premente confiteri, te provinci Macedoniam, in qua tantum exercitum transportasses, bene vlo milite reliquisse? In Pil. 98.

^a παρ. 51.
μετόχημα

^b Galenus
ἰτινήχας προ
φραστικῷ.

^c παρ. 52.
μετόχημα.

Plutarch. in

Hom.

^d παρ. 53.

Aet. vir. et. gen.

ποιοι οι

Alexand. et. gen.

ποιοι οι

^a Μετόχημα coniunctio est cum interpositione verbi superiores orationis partes comprehenduntur, & inferiores hoc modo. Ad Heren. 4. Quod homini naturaliter insitum est, eo uti dicet, & quicquid agas, agere pro viribus. Quzenim vox potest esse contemptior, quam^b Milonis Crotoniae, tæ qui cum iam senex esset, Athletaque se in curriculo exercentes videret, aspergisse lacertos suos dicitur, illacrymans dixisse,

At hi quidem iam mortui sunt.

Non vero tam isti, quam tu ipse nugator. Neque enim ex te unquam es nobilitatus, sed lateribus, & lacertis tuis. Cic in Catone.

^c Μετόχημα Disiunctio, est cum eorum de quibus dicimus, aut utrūq; aut unūquodq; certo concludi:ur verbo ad Her. Homerum Colophonij civem esse dicunt suū, Chii suum vē dicant, Salaminii reperunt. Smyrnæi verò suum esse confirmant: itaque etiam deluhrum eius in oppido dedicaverunt: permulti alii prætereā pugnant inter sc, atque contendunt. pro Arch. 191.

"Ἐπειτα πόλεις οὐ περὶ καὶ περὶ τὴν Οὐράνια,
Σμύρνα ἡρός κολοφωνί, σαλαμῖνος, χίος, Ασίνην.

^d Σύλληψις est cum verbum aliquod in uno tantum orationis membro positum, in aliis, sed aliquatenus immutatū vel genere, vel persona, vel numero desideratur.

Genere. Erat non solum domus mea, sed totum palatium secundum natu, equitibus Ro: civitate omni, Italia cuncta referuntur: cum tu non modo ad eum Ciceronem (mitto enim domestica, quæ negari possunt: hæc commemooro, quæ sunt palam) nō modò inquam ad eum, cui primam comitiis tuis dederat tabulam prærogativè, quem in Senatu sententiam rogabat tertium, nunquam aspirasti, sed omnibus consiliis, quæ ad me opprimendum parabantur, non interfueristi solum, verum etiam crudelissimè præfueristi. In Pil. 90.

Personæ. Et nescio quo pacto tibi ego possim, mihi dicere.

Tixot ēμον' & τοι δέδοται πολεμία ἔργα.

• Αλλὰ σύ, μερόντα μετέρχεο ἔργα λόγοι. Sed hoc fors vide- ^c Bella gerās
fir. Ad Att. 14. c. pīst. 13. Si tu, & Tullia lux nostra valetis, ego *alii* &c.
& suavissimus Cicero valemus. Fam. l. 14. Epīst. 5. Nūmero li-
bero te istac cura -----

παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι.

^f Οἰκέ με πησυσι μάλιστα δὲ μητέρα Ζεῦς. Fam. 3. 7. frons, oculi, vultus persæpē mentiuntur, oratio verō lèpissimé ad Q. Frat. 1. 1.

Enallage vel est partium orationis inter se, vel attributum commutatio. Partium & Antīμēpīa dicitur, Attributum ēpēwōis.

^b Antīμēpīa. Sed quōsis Africane alacrior ad tutandam temp̄ sī habeto. Omnibus qui patriam conservarint adiuvant, auxerint, certum esse in cœlo, ac definitum locum, vīb̄ beati ævo sempiterno fruantur. Nihil est enim illi principi deo qui omnem hunc mundum regit quod quidem in terris fuit acceptius, quam consilia, cœtusque hominum iure sociati, quæ civitates appellantur: harum rectores & conservatores hinc profecti huc revertentur. Cic. in Somn: Scip. pro verbis patiendi figuram habentibus agētia ac vice mutua. cōtemples, dixit pro contēpleris. è Plauto Gel. 18. 12, cū partim hominū 1:1: quibusd. hominibus. Gell. 10. 13.

¹ Enpēwōis estque multiplex: Catus & vocatur Antīptōis. ¹ Antīptōis. Antiochi magno & gravi cū Lucio Scipione P. F. Bello obve- quam Herm. nisset Asia, parumque in eo putaretur esse animi, parum ^{ωτωτεως αλε-} roboris, senatusque ad collegam eius C. Lælium, huius sapi- λεγήν dicit. entis patrē, negotiū deferret: surrexit P. Afri: frater maior L: Scipionis, & illam ignominiam familiæ deprecatus est: dix. ^{τερπτωπ.} itque & in fratre suo summam virtutem esse, summumq; con- ^{Alexand.} filium, neque se ei Legatum id ætatis iisque rebus gestis de- futurum Phil. II. 242. Noster autem populus locis de- fendendis terrarum iam omnium potitus est Gen: pro ab- lat: ex * Cic: Nonnius. Terentius, eius anuis opinor cau- sa quæ est mortua, M: Varro, & P. Nigidius Senatus in casu patrio. Virg. quoque in casu dandi aspectu dicit non aspe- cui.

...Teque aspectu me subtrahe nostro. Gell. 4. 16.

Quapropter tum primum ex plebe alter Cos. factus est duo, & vicesimo anno postquam Romam Galli ceperunt.

^e *Fliad. A:*

g. ψωδ. 54.

ἴαλλαγη A.

lex. ταῖς τῷ

σχῆμα.

^b τερποχηματά

σον. verbi

grazia φίνα

το εἰς μετοχή

ἐναλλαγή.

Alex. περὶ

σχῆμα.

ⁱ ηναροβ.

in Somn. ,

Scip.

¹ ηναροβ.

quam Herm.

ωτωτεως αλε-

λεγήν dicit.

ἐνφέσεων. 4. ἐν-

τερπτωπ.

Alexand.

ταῖς τῷ

Fabius Annalium 4. Gell. 5. 4. Ciceronem queque affimus
 Cesellius in oratione pro P. Sectio dies pro diei, quod ego
 impensa opera conquitis veteribus libris plusculis ita, ut
 Celessius ait, scriptum inveni. Verba sunt haec M. Tullij et
 quites vero datus illius dies poenas. Gell. 10. 14. Verba M.
 Var. ex libro disciplinarum quanto haec sunt. Aliud est
 quarto praetorem fieri, & quartum quod quarto locum
 significat, ac tres ante factos. Quartum tempus adsigna-
 ficit & ter ante factum. Igitur Ennius recte contem-
 pit. Quintus pater quartum fit consul. Et Pompeius im-
 mede, quod in theatro ne adscriberet consul tertium, au-
 tatio, extremas litteras non conscripsit: Gell. 10. 1. Apollinaris
 Sulpitius videatur inquit non vestri oportere dici, sed de-
 strum, sicut Graeci loquuntur στηνεούσιαν ιμάρτην καὶ κέρκυραν
 πατέρα. Quo in loco iugis apollinis vestrum dicitur quam ve-
 stri, & habet calum nominandi, quem tu rectum appellas.
 Gell. 20. 5.

Huc *Quaque* referri potest *ιλλησίους* quā dicūt *cauusus*
 Valer.

Hic Iovis altissimi subito pinnata satelles,
 iam latissa animosiam duros vta dolores &c. Ca-
 in Mario.

Graeci dicunt ιερόπλεον με αγγέλον. id significat exiguum
 pecuniam: quod si id dici potest, etiam exactus esse aliquis
 pecuniam dici potest. Cæcilius quoque eadē signa
 in Hypobolim eo Aeschino vlus videtur ego illud minus
 filio exiger porrōrum. Nihilominus exigitur de me poto-
 riū. Gell. 15. 14.

* *Generis illatorum.* In oratione Ciceronis in Verrem quin-
 ta in libro spectatae fidei Tironiana cura, atque disciplina
 facta, ita scriptum fuit. Homines tenaces, obscuro leonum
 navigant, adeunt ad ea loca, quæ nunquam antea adierat
 ubi neque noti essent, quod veneant, neque seraper cum
 cognitoribus esse possunt. Hac una tam en fiducia civitatis
 non modo apud nostros magistratus, qui & legum, & ex-
 mationis periculo continentur, neque apud cives solam
 manus qui & sermonis, & iuris, & multarum rerum societate
 iuncti sunt, fore se rutos arbitrantur: sed quocunq; vene-
 rent, hanc sibi rem sperant presidio futurum. videbatur cōpla-
 ribus in extremo verbo menda esse, debuisse, n. scribi non fu-

• *Akkolomos*
αλληλογνωσ
Homolog.
ιαποτατι 4:
τιεργαστη A-
 vex. περι την
b *Consumelli*
a factum i-
ταιρ Cato con-
tra C. Cassi
a ell. 10. 14 C
Lent: prī in-
certum sioli-
dior an vani-
or e Salustio
Gell. 18. 2

urum, sed futuram: aderat fortè ibi amicus noster, homo lectione multa exercitus, cui pleraque omnia veterum litterarum quaestia, meditata, evigilataque erant. Is libro inspecto nullam ait esse in eo verbo neq; mendam, neq; vitium, Ciceronem probé, ac venusté locutum. Nā futuru: inquit, non infertur ad gen, sicut loquentibus temere, & incusole videatur, ne que p̄ò participio positum est: sed verbum est indefinitum, q̄ Græci appellant ἀναρχέατο, neq; numeris neq; generibus, preserviēs, sed liberū vndiq;, & impromiscuū. A. Gell. Noct. Att. I. c. 7. Vere ac diserté Cæcilius. Nam uero inimici pessimi fronte huius, corde truli quos neque ut apprehendas neque ut mittas, scias. Gel. 15. 9

Numeri oīudiciorū, ut enim cum civilitate contendimus, aliter si est inimicus, aliter si competitor: cum altero certamen honoris & dignitatis est: cum altero capitū, & famæ: sic cum Celtiberis, cum Cimbbris bellum, ut cum inimicis gereba. Σύβεστι Α. μι, uter esset, non uter imperaret, cum Latinis, Sabinis, Samnitis, Pœnis, Pyrrho de imperio dimicabatur. Offi. i. Quin εἴρους εὐρ. 4. 6. etiam 2. C. Graccho in oratione, cuius titulus ēst, de Q: περὶ πόλεων. Popilio circum conciliabula, ita scriptum est: Credo ego i. Alex. αρχή inimicos meos hoc dicturum. Inimicos, inquit, dicturum, & σχημα. nondictatos. A. Gell. Noct. Att. I. cap. 7. Plautus Latinæ lingue decus, mea inquit, voluptas, mea delitia, amores pro delectis. Arenas πλευραί τε ē Cælare Varro in exdemetrico. Gell. 19. 8.

Sed & hic Enallage personæ. Venio ad Piræa in quo magis reprehēderus sum, quod homo Romanus Piræa scripsit, non piræum (sic enim omnes nostri locuti sunt) quā mor. A. ex. 20. quod In addiderim. Non enim hoc ut oppido præposui, si σχημα sed ut loco. Et tamen Dionysius noster, qui est nobilem, & Nicias Cœus, non rebatur oppidum esse piræa. Sed de eo video. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod non v. de oppido locutus sum sed vt de loco: secunduſque sum non sico Cæcilius, Mane ut ex porta in piræum (malus enim author latinitatis est) sed Terentius, cuius fabellię propter elegantiam sermonis putabantur à C. Lælio scribi. Heret aliquot adolescentuli. Coimus in piræum. Et idem Mercator hoc addebat capturn à Sunio. Quod si σχημα oppida voluntus esse, tam est oppidū Sunium q̄ Pyræus. Sed quoniam

Grāmaticus es, si hoc mihi γένη μα. per solvereis, magna memo
lestia liberaris. Cic. ad Att. 7.3.

Modi. Nec parasitorum in Comœdia assentatio nobis fa-
ceta videretur, nisi essent milites gloriosi: *Magnas vero agem
gratias Thaisi mihi?*

Satis erat respondere magnas: ingentes, inquit. Semper
nim auget assentatio id, quod is cuius ad voluntatem dicta
tur vult esse magnum Cic in Lælio:

a πορόχρονοι
προματεο εις
διάρον αλλοι
μεταβασις.
Alexand. m.
εἰπω σχῆμα.
b Ruta cæsa sippi liber, plenus Antipatri, sed ad cursorē redēo: ad inter-
dicuntur
que possesso-
nis vendor
suis usus gra
via concidit, de Divinat. 2.

^a Temporis Cursor ad Olympia proficiisci cogitans visus est
in somnis curru quadrigarum vehi, mane ad coniectorem. At
ille, vinces, inquit. Id enim celeritas significat, & vis eorum
Post idem ad Antiphontem. Is autem, vincere, inquit, necesse
se est. Annon intelligis quatuor ante te cucurisse? Ecce ali-
us cursor. Atq; horum somniorum & talium plenus est Chry-

ruenda q, cō-
traxis Fes-
sus.
• 55.
πραγματικος
Hermag. τις
μυθος ηεινε
ωντος

^b orationis ornamenta, illaq, insignia (non quod sola ornent,
sed quod excellant insignia Orat. 326.) pertineret, plura quā
desiderantur fortasse, tum complexus: feciq; quod sāpē ho-
rales venditores solent, ut cum ædes, fundum vē vendiderint
ut quis receptis concedant tamen aliquid emptori,
q ornandi causa apicē, & loco positum esse videatur. To. 358.

^c Περιέλειψε est cum aliquid pretereuntes, cur id faciamus,
ostendimus O. 327. Multa pretereo consulto, etenim vere
or ne hæc ipsa nimium multa esse videantur pro Cluent. 16.
Atque ego illa non argumentabor, quæ sunt gravia vehemo-
ter, eum corrupisse, qui in periculo fuerit: eum, qui metuerit
eum, qui spem salutis in alia ratione non habuerit; eum,
qui semper singulari fuerit audacia: multa sunt huius-
modi: verum cum habeam rem non dubiam, sed apertam
que manifestam, enumeratio singulorum argumentorum
non est necessaria. 3 i. quid quod Stalenus est condemnatus
non dico hæc tempore (iudices) id, quod nescio, an dici oporteat, illum maiestatis esse damnatum: non recito testimonia
hominum honestissimorum, quæ in Stalenum sunt dicta ab

iis, qui M: Aemilio, clarissimo viro, legati, & præfecti, & tribuni militares fuerunt: quorum testimonialis planum factum est maxime eius opera, cū quæstor esset in exercitu seditione esse cōflatā ne illa quidem testimonia recito quæ dicta sunt H S.C D. millib: quæ ille cum accēpisset nomine iudicij Safiniani, sicut in Opianici iudicio postea. retinuit, atque suppressit. Omitto & hæc, & alia permultra, quæ illo iudicio in Stalenum dicta sunt. ^{a Απόφεσιν} gro Client. 38. ^{b υπόθεσις.}

^b *M. Aemilius* est ab eo, quod est dictum, sciunctio. Orat. 233. ^{c ιταθέσις.}
Sed & hæc, quæ robustioris improbitatis sunt, omittamus, loquamur potius de nequissimo genere levitatis. Tu istis faucibus, istis lateribus, ista gladiatotia totius corporis firmitate, tantum vini in nuptiis Hippiæ, exhauseras, ut tibi necesse sit populi Ro: conspectu vomere postridie. O rem nō modo visu fœdam, sed etiam auditu. Si inter cœnam in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidisset, quis non turpe duceret? In cœtu vero P: Ro. negotium publicum gerens, magister equitum, cui ructare turpe esset, is vomens frustis esculentis vinum redolentibus gremium suum, & totum tribunal implevit. Sed hoc ipse fatetur in suis sordibus. Veniamus ad splendida. Phil. 2. 180.

^c *Expositio* est ab re non longa digressio, in qua cum fuerit *Vlpian. eis* delectatio, tum redditus ad rem aptus, & concinnus esse debet. Grat. 3. 153. Te nunc P: Scipio, te, inquam, lectissimum, ornatissimumque adolescentem appello abs te officium tuum, debitum generi, & nomini, requiro, & flagito. cur pro isto, qui laudem honoremque familiæ vestræ depeculatus est, pugnas? cur cum defensum esse vis? cur ego tuas partes lispicio, cur tuum onus sustineo, cur M. Tullius P. Africani monumēta requirit? P: Scipio cum, qui illa sustulit, defendit, cum mox à maioribus traditus sit, ut monumenta maiorum ita suorum quisque defendat, ut ea nè ornari quidem nomine alieno sifiat tu isti aderis, qui non obtrivit aliqua ex parte monumenta P: Scipionis, sed funditus sustulit, ac delevit? Quisnā igitur per deos immortales tuebitur P: Scipionis memoriam mortui? quis monumenta, atque indicia virtutis, si tu ea relinquis, ac deseris? neque solum spoliata illa patiere, sed etiam eum spoliatorem, vexatoremque defendis? Adsunt Segestani clientes tui, socij P. Ro. atque amici: certiorem te faciunt, P. Africanum Carthaginē deleta simulacrum Dia-

næ maioribus suis restituſie, idque apud Segeſtanos eiusim
prætoris nomine poſitum, ac dedicatum iuſfe, hoc Verem
demoliendum, & alportandum, nomenque omnino P: Scipio-
nisi delendum tollendumque curafie. Orant te, atque
obſeſtant, ut ſibi religionem, generi tuoluſdem, glori-
amque reſtituas. Ut, quod ex urbe hoſtium per Publ: Afri-
canum recuperatint, id per te ex predonis domo conſervare
poſſim: quid aut hiſ respondere honeſtēpotes, aut illi facere,
niſi ut te, ac fidem tuam implorent? adiunt, & implorant. po-
tes domeſtice laudis amplitudinem Scipio tueri, potes om-
nia in te ſunt. quæ aut fortuna hominibus, aut natura largi-
tur: non p̄ace ipso fructum officii tui, non alienam mihi lau-
dem appeto: non eſt pudoris mei Scipione, florenuſimo a-
dolescente, vivo, & incolumi, mē propugnatorem monumē-
torum P: Scipionis, defenſoremque proſteri. quamobrem
ſi Iufcipis domeſtice laudis patrocinium, me non ſolum ſile-
re de uestris monumentis oportebit, ſed etiam lætari, P: Afri-
cani: eiusmodi eſſe fortunas mortui, ut eius honos ab iis, qui
ex eadem familia ſint, defendatur, neq; ullum adventitium
requiratur auxilium. ſin iſtius amicitia te impediens: ſi hec
quod ab te poſtulo, minus ad officium tuum pertinere arbit-
rabitur: ſuccedam ego vicarius tuo maneri: ſuſpiciam partes
quas alienas eſſe arbitrabar. Repeto ab te Verres monu-
mentum P: Africani: cauſam Siculorum quam Iufcepito-
linquo: Iudicium de pecuniis reperiundis ne sit hoc tempo-
re: basis P. Africani reſtituatur nomen invictissimi impe-
ratoris incidatur: ſignum pulcherrimum Carthaginę cap-
ta recuperatum reponatur: in Verrem act. 5. 2: 8. 219.

¶ 58.
impedit. c. ic.
ad At. 7. 1.
Quint.

¶ Al. in ixth.

* Eſt etiam declinatio brevis à proposito non ut ſuperior illa digreſſio. Orat. 3. 253. Nam ἡδε πάρηπον, volo te
hoc leſire: omnia illa prima, quæ etiam tu hiceris ince-
lum ferebas, ἐμίμητα tuerunt. Quam non eſt facilis virtus?
quam vero diſſicilis eius diuturna ſimulatio? cum enim hoc
rectum, & glorioſum putarem, ex anno ſumptu, qui mihi
decretus eſſet, me C: Cœlo quæſitor relinqueret an-
num, referte in ærarium ad L L S C I. ingemuit noſtra
cohors, omne illud putans diſtribui ſibi oportere, ut
ego amicioſer inveniret Phrygium & Cilicum ærariis, quam
noſtro. Sed me non moverunt. Nam & mea laus a-
pud

pud me plurimum valuit. Nec tamen quidquam honor
sic in quenquam fieri potuit, quod prætermiserim; Sed ^b e Celsa, ^c b
huc fuent, ut ait Thucydides, ^a καὶ λόγος non invilis. ^d Celsio, Rurili-
Ad Att. 7. Epist. 1. ^e o. Quint. 9.

Arque hæc sunt ferè, atque horum similia, vel pluta eti- 2.3.

am esse possunt, quæ sententiis orationem, veliborum ^{et} que conformatiōnibus illuminent. 3. Orat. 253. Laert. in

Primi Stromatis 15. Sectio.

Primi Stromatis 15. Sectio.

Omninaz autem simplicium, nō ex am-
conunctorumque sunt hæc nos. Et quæ
quinque quasi lumina: Dilu- Cicero Lat.
cidum. Breve, probabile. Illu- num Atticis
stre Suave. ^d Dilucidum sit v. q̄r uocat. ad
sitatis verbis, propriis. disposi Att. q. 16.
tis, aut circumscriptione con- Hernog. et
clusa, aut intermissione, aut cō ei līterā
cisione verborum. obscurum au p̄f A. B.
tem aut longitudine, aut con- ^d x̄p̄tūnū p̄f
tractione orationis, aut ambi- rebus x̄ s̄c̄s

gitate, aut inflectione, atq; immutatione verborū part. 361. *ii. cap. ii. iuris*
Silenna quasi emendator sermonis vñtrati dum esse veller, nē *Theon Ari.*
C. Rufio quidem accusatore deterri potuit, quo minus in- ad *Theod.* 3-
vñcatis verbis vereatur: quo accusante Chertilium *Silenna* 1. ad *Alex.*
defendens dixit: quædam eius *spuratilica* esse crima. Tum C. 23. Σαφίνεται
Rufius circumvenior, inquit, iudices, nisi subvenitis. *Silenna* Laert. in Zen.
quid dic as nescio, metuo insidias. *c. Spuratilica*, quid est hoc? *c. Laberius a-*
Spura quid sit, scio, tulica nescio Brutus. 294. *morabundā.*

Brevitas autem conficitur simplicibus verbis semelvna. Si sensib[us] his-
quaq[ue] re dicēda, nulli iei nisi vt dilucidē dicas se viēdo part. toriarum 4.
361. Quid autē me roget (peucis ille quidem verbis sed ē dū populabun-
dū) cognosce ex ipsius Epistola. me miserum, quod tu non valu-
dus. nec ista
isti: vna suissens us, Consiliū certe non defuisse oīte dū e p[ro]p[ter]eō: particula
Sed alia ne agamus: reliquo paremus. ad Att. 9. ep. 4. quid ago? xata παρεγγέλλω
non imitor h[ab]entis, tuum, altera iam pagella procedit: vni. γένεσις
ce, & Vale II. Fam. epist. 25. sed imitōne

⁸ Probabile autē genus est orationis, si nō nimis est cōptum adiecta Apol
linaris.

aiá;

atq: expolium. si est authoritas & pondus in verbis, si sententiæ vel graves, vel aptæ opinionibus hominum, & moribus part. 361.

Hermog. περὶ ^a Illustris autem oratio est, si & verba gravitate delecta ponuntur, ac translatæ, & superlata, ^b & ad nomen adiuncta, & duplicata, & idem significantia, atq: ab ipsa actione, atq: imitatione rerum non abhorrentia part. 361.

Arist. ad Iustrem omnia. Est enim plus aliquanto illustre, quam illud Theodec^{t. 3.1} dilucidum. Altero sit, ut intelligamus, altero vero, ut videre videamur. 361.

Katastrophus λίξις. ^c Suave autem genus erit dicendi primum elegantia, & in cunditate verborum sonantium, & lenium: deinde coniunctione, quæ neq: asperos habeat concursus, neq: disunctiones, atque hiantes, & sit circumscripta non longo aufractu, sed ad spiritum vocis apto: habeatque similitudinem, æqualitatem. **μίν.** ^d Laert. in que verborum, tum ex contrariis sūta verbis, crebra crebris, Zenone. paria paribus respondeant, relataque ad idem verbum: & geminata, atque duplicata, vel etiam sèpius iterate ponantur, constructioq: verborum tum coniunctionibus copuletur, tu dissolutionibus relaxerur. Part. 362.

Fit etiam Suavis oratio cum aliquid aut invisum, aut inauditum & novum dicas, delectat enim quicquid est admirabile, maximeque movet ea, quæ motu aliquem animi miscet ratio, quæque significat oratoris ipsius amabiles mores, qui exprimuntur aut significando iudicio ipsius, ex animo humano ac liberali, aut inflexione sermonis cum aut augendi alterius, aut muniendi, sui causa alia dici ab oratore, alia estimari, videntur: idque comitate fieri magis, quam vanitate. Sed multa sunt suavitatis præcepta, quæ orationem aut magis obscuram, aut minus probabilem faciunt. Itaque etiā hoc loco nobis est ipsis, quid causa postulet*judicandum*. part. 362. An mihi ipsi, ut quidam putant, fuit mors equo animo opportenda? quid tunc mortemne fugiebam? an erat res illa quam mihi magis optandam putarem? Aut ego illas res tantas in tanta improborum multitudine cum gerebam, non mihi mors non exilium ob oculos versabantur? non hæc denique à me sum, tanquam fata, in ipsa re gerenda concinebantur? an erat mihi in tanto luctu meorum, tanta disunctione tanta acrebitate, tanta spoliatione omnium rerum, quas mihi aut natu-

natura, aut fortuna dederat, vita retinenda? tā eram rūdis? tā ^{d Bios p̄m B̄g}
igna: userum? tam exp̄s cōsiliī, aut ingenii: nihil audieram ^{x̄s ī dē τεχ-}
nihil videram? nihil ipse in legendo, querendoq; cognoverā? ^{τὴ μακρή. Ga-}
nesciebam ^d vitæ brevem esse cursum, gloriæ sempiternum? ^{len. in Hippo-}
Cum esset omnibus definita mors, optandum esse , vt vita, ^{ἀποεισόμενος.}
quæ necessitatī deberetur, patriæ potius donata, quam re-
servata naturæ videretur nesciebam inter sapientissimos ^{c Tusc. I.} Au-
homines hanc contentionem tuis: vt alii dicent animos ^{οὐ γάρ θελ-}
hominum, sensusq; morte restingui: alii autem tum maxime p̄ iūti te-
mentes sapientium ac fortium virorum, cum ē corpore excel ^{νάραγ. ἦ γέ} δίον
fissent, sentire, & vigere? quorum alterum fugiendnm nō esse, unde in ira
carere sensu: alterum etiam optandum , meliore esse sensu. ^{καὶ οὐδεὶς} denique cūm omnia semper ad dignitatem retulisse, nec sine ^{μηδεποτε}
ea quicquam expetendum esse homini in vita putassem: mor ^{καὶ μηδεὶς} īχer-
tem, quam etiam virgines Athenis regis opinor Erichthei ^{τὸν πεθερόν τοῦ}
filia, pro patria contemptisse dicuntur, ego vir cōsularis, tan- ^{η μεταβολή}
nis rebus gestis timerem? præsertim' cum cius essem ciuitatis, τις τυχάει
ex qua? Qu: Mutius solus in castra Porsennæ venisset, eumq; ^{οὐ καὶ μηδείκη-}
interficere proposita sibi morte conatus esset, ex qua P: De- ^{σις τῆς φυγῆς}
cius primum pater, post aliquot annos patria virtute prædi- ^{τὸν τοπὺ τὸ εὐ-}
tus filius, se ac vitam suam instructa acie pro salute D: R: vi. ^{Θύεις ιερὰς} ^{ἄλλος}
Gloriaq; devovisset: ex qua innumerabiles alii partim adi- ^{τὸν πον. Plat.}
p̄scendæ laudis, partim vitandæ turpitudinis causa, mortem ^{Apol. Socras.}
in variis bellis æquissimis animis opp̄essent: in qua civitate
ipse meminisse m patrem huius M: Crassi fortissimum virum ^{Cic. in Pa-}
nē videret victorem vivus inimicum, eadem sibi manu vitam ^{radox.}
exhaustisse, qua mortem s̄apē hostibus obtulisset. Hæc ego &
multa alia cogitans hoc videbam: si causam publicam mea
mors peremisset, neminem vñquam fore, qui auderet suspi-
cere contra improbos cives reip: salutem. Itaque non solum,
si vi interissem, sed etiam si morbo extinctus essem, fore pu-
tabam, vt exemplum reip: conservandæ mecum simul interi-
ret, quis enim vñquam me à Senatu populoque R. tanto
bonorum omnium studio restituto, (quod certè si essem in-
terfectus, accidere non potuisse) ullam reip: partem cum
sua minima invidia auderet attingere? servavi igitur Remp:
dissolu meo, (iudices) cædem à vobis, liberisque vestris, va-
stitatem incendia rapinas meo doiore, luctuque depuli, & v-
nus remp: bis servavi, semel gloria , iterum x̄muna mea.
pro Sectio. 13. 14.

Stroma primum.

• *Ornatū rigitur oratio genere primum, & quasi colore quodam & succo suo. Nam ut gravis, ut suavis, ut erudita sit, ut liberalis, ut admirabilis, ut polita, ut sensus, ut dolores habeat, quantum opus sit, non est singulorum articulorum, in toto spectantur hæc corpore: ut porrò consperiat, quasi verborum, sententiarumque floribus id non debet esse fulsum æquabilitè per omnem orationem, sed ita distinctu, ut sint quasi in ornatu disposita quædam insignia, & lumina.*

Orat. 3.327.

Stromatis primi decima sexta
Sectio.

VID dicam de thesauro rerum omnium^b memoria, quæ nesciis inventis, cogitantiq; & rebus, & verbis, adhibeatur, intelligimus omnia etiam si preclarissima fuerint, in oratore pertinera. *Orat. t. 136.*

Verborum vero memoriaque minus est nobis necessaria, maiora imaginum varietati distinguuntur. Multa enim sunt ver-

• *Iacob. r.
Hesiod i ipsius
œc pœtis' cor-
ta tñr' i oso-
pura exopt' ior-
tu ras in Piss.
Elin Kegoridn
tēas narei
pysjōoz Mu-
morum Oroy.*

• *Iacob. 2.*

*Fusilius hac
omnia*

*Quint. 11. 2.
de Simon. de
apud Seopani fortunatum hominem, ac nobilem esse fecit
ceteris, Cic.
Tusc. I.,*

ba quæ quasi articuli connectunt membra orationis, quæ forma: i similitudine nulla possunt, eoru singulæ nobis sunt imagines, quibus semper utamur. Rerum memoria proprio est oratoris, eam singulis personis bene positis, notare possumus ut sententias imaginibus ordinem locis comprehendamus. *Orat. 2. 221.* cum cœnaret Cratone in Thesalia ^a Simonides apud Seopani fortunatum hominem, ac nobilem esse fecit nunciatum ei, ut prodiret, iuvenes stare ad ostium duos quodam, qui cum magnopere evocarent surrexisse illum ipsum, produisse, vidisse neminem: hoc interim spatio cœclave illud vbi epularetur Scopas, concidisse, ea ruina ipsum oppressum cum suis interisse, quos cum humanere vellent sui, neque possent obritos internoscere vlo modo, Simonides dicitur ex eo quod meminisset, quo eorum loco quisque cubuisse, demonstrator vniuersusque sepiendi fuisse: hac tum re admonitus invenisse fertur ordinem esse maximè, qui memo-

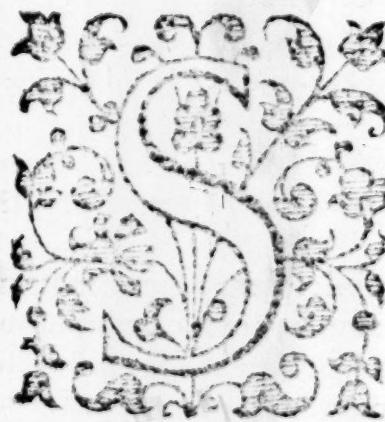
rix lumen afferret. Orat. 2. 22. Habuit etiam Lucullus divinā quandam memoriam rerum, verborum maiorem Hortēsius. Cic. in Lucullo. Itaq; iis qui hanc partem ingenij exerceant locos esse espiendos, & ea quæ memoria tenere vellent effingenda animo, atq; in his locis collocanda: sic fore, ut ordinem rerum locorum ordo conservaret, res autem ipsis rerum effigies notaret, atque ut lecis pro cera, simulacris pro literis viceremur. Orat. 2. 22. Locis autem est vtendum multis, illustribus, explicatis, modicis intervallis, imaginibus autem agentibus, actibus, insignitis quæ occurtere, celeriterq; percutere animum possint. 211.

^c Confiteor autem huius boni naturam esse principē, sicut ^d Orat. 3. earum, de quibus ante locutus sum omnium. Orat. 1. 221. Quine. 11. 23

Nec enim hac exercitatione nobis eruenda memoria est, ^e Plutarch. si est nulla naturalis, ed certè si latet avocanda est Orator. in Demosth. 2. 222.

Seu de memoria nihil est hoc loco amplius dicendū, quæ communis est multarum artium. Orat. 3. 15.

Primi Stromatis decima septima Sectio.

ED hæc ipsa omnia perinde sunt, ut aguntur. Actio inquam in dicendo una dominatur, sine hac sumus orator esse in numero nullo, potest, mediocris hac instructus summos s̄pē superare. Huic primas decisissimae Demosthenes dicitur cum rogaretur quid in die ēdo esset primū, huic secundas, huic tertias. Quò mihi melius etiam illud ab Æschine

didum videri solet? qui cum propter ignominiam iudicij cessisset Athenis, & se Rhodum contulisset, rogatus à Rhodiis legisse fertur orationem illam egregiam, quam in Cresiphontem contra Demosthenem dixerat. qua perfecta peti- tum est ab eo postridie, ut legeret illam etiam, quæ era contra à Demosthene pro Cresiphonte edita, quam cum suavissima & maxima voce legisset, admirantibus omnibus: quanto (inquit) magis admiraremini si audiretis ipsum?

iplum. Ex quo satis significavit quantum esset in actione, quia orationem eandem aliam esse putavit actore mutato Orat. 3.254.

^a *videt. I.*
^b *conspicere*
^c *Afros.*
^d *videt. 2.*

^e *protervias.*
^f *reprehendit.*
Fab. II.

^g *A.Gel. I. 11.*
^h *reprobos Fab.*
Lito.

ⁱ *Arist. ad*
Theodect. 2.
26.

^j *Ennius in*
Thyestie.

^k *Actius in*
Andromu-
23. *de Orat* ^m *sapientiam ex animo expectorat.*

^a *Est autem actio quasi corporis quædam eloquentia. O-*
rator. 315.

^b *Ad actionis autem usum atque laudem maximam sine dubio partem vox obtinet: quæ primum est optanda nobis, deinde quæcumque erit ea tuenda, sed ad vocem in dicendo obtinendam nihil est utilius, quam crebra & mutatio, nihil perniciiosius q̄ effusa si in intermissione contentio. Quid ad aures nostras & actionis suavitatem quid est vicissitudine & varietate & cōmutatione aptius? Itaque d C: Gracchus (quod potes audire Catule ex Licinio cliente tuo litterato homine, quem servum sibi habuit ad manum) cū eburnea solitus est habere fistula, qui staret occultè post ipsum cum concionaretur, peritum hominem, qui inflaret celester eum sonum, quo illum aut remissum excitarer, aut à contentionē revocaret. Sed fistulatorem domi relinqueris sensum huius consuetudinis vobiscum ad forum deferens. Orat. 3.256.*

^c *Omnis enim motus animi suum quandam natura habet vulnus, & sonum, & gestum, rotumque corpus hominis, & eius omnis vultus, omnesque voces, ut ne vi in fidibus; ita sonant ut à motu animi quoque sunt pulsæ. Orat. 3.255.*

^d *Aliud enim vocis genus iracundia sibi sumat acutum, incitatum, terebrō incidens. Impius horretur me frater, ut min malis miser manderem natos:*

*Aliud miseratione ac mœror, flexible, plenum, interrupsum flebili voce: ut illa quanto cum gemitu populi R. ab eodem paulo post in eadē fabula sunt acta? Pater me me ille absentem ut patrem deplorandum putabat, quem Q. Carillus, quem multi alii sapè in senatu patrem patrīx nominabant. Quanto cum fletu de illis nostris incendiis ac ruinis cum patrem pulsum, patriam afflictam deploraret, domum incensam, eversamque, sic egit, ut demonstrata pristina forma, cum se convertisset, ^h *Hæc omnia vidi inflammari, fletum**

ⁱ *eram inimicus, atq; invidis excitaret. pro Sectio. 30.*

*Aliud metus demissum, & hæsitans, & abiectum. Multimo-
cha. Sic Tusc dis sum cirenmvenus morbo, exilio, atq; inopia, tum pavor omnem
23. de Orat ^m sapientiam ex animo expectorat. Alter terribilem minitatur
vise*

e. qui
Orat.
a. O.
o fine
obis,
endo
nihil
videt
dime
clus
rato
bur-
sum
teri-
ut à
teris
eris.
m à
cor-
ner-
llit
in-
ges
rum
dem
sen
par-
nā-
nist
um
toru
num
mo-
rem
nar-
ise

vitae cruciatum, & necem, quæ nemo est tam firmo ingenio, & tan-
sa confidentia quin refugiat timido sanguine, atq[ue] exalbescat meum.

Aliud vis, contentum, vehemens, imminens quadam inci-
tatione gravitatis. *Fterum Thyestes Atreum attractum advenit.*

*Fterum iam aggreditur me & quierum exuscitas, maior mihi
moles, maius miscendum est malum. Qui illius acerbis cor coniudam,
& comprimam.* Orat. 3.255.

Aliud voluptas effusum, lene, tenerum, hilaratum, ac re-
missum. Sed mihi cum detulit coronam ob collocandas nupcias tibi
ferebat, cum simulabat se alteri dare, sum ad te ludibunda docte &
delicate detulit. Orat. 3.255.

Aliud molestia, sine commiseratione grave quiddam & v-
no pressu, ac sono obductum. *Qua tempestate Paris Helenam
innuptis iunxit nuptiis, ego cum grava expletis iam serè ad pa-
riendum mensibus, per idem tempus Polydorum Hecuba ariu po-
stremo parit.* Orat. 3.255.

*Est enim quædam natura vocis, cuius quidem è tribus om-
nino sonis, inflexo, acuto, gravi tanta sit, & tam suavis varie-
tas perfecta in cantibus est autem in dicendo etiam quidam
cantus obscurior, non hic è Phrygia & Caria Rhetorum e-
pilogus pñne canticum, sed ille quem significat Demosthe-
nes, & AEschines cum alter alteri obiicit vocis flexiones.* O.
315.

^a *Vultus vero, qui secundum vocem plurimum potest quā-
tam affert tū dignitatē, tū venustatem? in quo cum efficeris
ne q[ui] inepitū, aut vultuolum sit, tū oculorū est quædā magna
moderatio. nā ut imago est animi vultus. sic indices oculi. quo
melius nostri illi senes, qui personatum ne Rosciū quidem
magnopere laudabant.* Ora, 316.

*Nā hæc est vna pars corporis, quæ quot animi motus sunt
tot significations & cōmutationes efficere possit, neq[ue] vero
quisq[ue] est, qui eadem contuens efficiat. Theophrastus quidē
Thauriscum quendam dixit actorem aversum solitum effedi-
cere, qui in agendo contuens aliquid pronunciareret, quare o-
culorum magna est moderatio.* Orat. 3.256.

^b *Jam omnes hos motus subsequi debet gestus nō hic ver-
ba exprimens Scenicus, sed vñversam rem, & sententiā non
demonstratione, sed significatione declarans, laterum inflex-
ione hac forti, ac virili, nō ob scœna, & histriónibus, sed ab ar-
mis, aut etiam a palestra. Manus autem minus arguta, digi-*

^a οὐας σῆπτι

τὰ δάκρυα, τὶ

ἱκραυγὴ, τὶ

ἡ πόνος τὸς φω-

νὸς, & Demosth-

enes, & AEschines

cōpias.

316.

^b 316.3.

^c 316.4.

is subsequens verba, non exprimens, brachiū procerius proiectum, quasi quoddā telū orationis, supplosio pedis in cōtionibus aut incipiendis, aut finiendis Orat. 3. 255. In Curione motus erat is quem C. Sicinius homo impurus, sed admodum ridiculus, in perpetuum notavit. Is cum tribunus plebi Curionem, & Octavium consules produxisset, Curioq; multa dixisset, sedente Cn: Octavio collega, quidevinctus erat his sciis, & multis medicamentis, propter dolorem artuum, delibatus. Nūq; (inquit) Octavi collegē tuo gratiā referes, q; nisi se luto more iactavisset hodiē, te isthic muscæ comedissent Eru. 287

^{3. Secd. 5.}
Plutarch. de Cicerone De mōsthene.

^a Sed in vocis & spiritus & totius corporis & ipsius lingue motu, & exēcitate, habenda est ratio diligentēr, quasi mitemur, quorum similes velimus esse. Intuendi nobis sunt non solum oratores, sed etiam auctores, ne mala consuetudine ad aliquam deformitatem pravitatemq; veniamus. O. 133
 Nam ut a familiarī nostro exordiar: hunc ego (Catule) Sulpitium primum in causa parvula adolescentulum audivi, voce, & forma, & motu corporis, & reliquis rebus aptis ad hoc minus, de quo quærimus: vidi statim indolem, neq; dimisi tempus, & eum sum cohortatus, ut forum sibi ludum putaret esse addiscendum, magistrum autem, quem vellet, eligeret, me quidem si audiret, L. Crassum, quod iste arripuit, & ita factum confirmavit, atq; etiam addidit gratia: scilicet causa me quoq; sibi magistrū futurū. vix annus intecelerat ab hoc sermone cohortationis meæ, cū iste accusavit C. Norbanū dentē me. Nō est credibile quid interesse mihi sit vilū, inter eum qui tum erat, & qui anno ante fuerat: Omnino in illud genus eum Crassi magnificū, atq; præclarū natura ipsa decibat: sed ea non satis proficere potuisset, nisi codem studio, atq; imitatione incidisset, atq; ita dicere consueret, ut tota mente Crassū, atq; omni animo intueretur. O. 183. Deinde quæ probabit hic noster, in eo quæ maximè excellent, diligètissimè prosequatur, atq; ita exprimat nō ut multos imitatores s̄aepē cognovi, q; aut ea quæ facilia sunt, aut etiā illa, quæ insignia, ac p̄cēnit vitiosa consecutēr imitando: nihil est facilius q; amictū imitari alicuius, aut statū, aut motū, si vero etiā vitiosē' aliq; est, id sumere, & in eo vitosū esse nō magnū est ut ille, qui nūc etiā amissa voce furit in rep: Fusiū nervos iadicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur, oris pravitatem, & verborū latitudinem imitatur O. 1. 183.

^b Cernite sit qualis quis modo talis est. Ovid. fast

Secundi Stromatis prima Sectio.

Veniam igitur vis oratoris omnis exposita est, deinceps de orationis præceptis pauca dicemus Part. 362.

^a Orationis vero quatuor sunt partes: quarum duæ, valent ad rem docendam, Narratio, & confirmatio, ad impellendos animos duæ, principium, & peroratio Par. 359. Atq; a principiis primum exordiar: Part. 369. o-

portet, n. vt ædibus ac templis vestibula, & aditus: sic causis principia proportione rerum proponete. Orat. 2. 216.

^b Exordiū autē in duas partes dividitur, in principium & insinuationem Inv. 2. 73. In parvis igitur atq; frequentibus causis, ab ipsa re est exordiri lèpè commodius. Sed cū erit uten-

dū principio (^c q; plerūq; eīt) O. 2. 2. 6. Duceatur quidē protinus Inv. 1. 73 aut ex personis, aut ex rebus ipsis: lumūtur autē mū rerū gratia, vt amice, vt intelligēter, vt attēte audiamur.

^d Quorū primus locus est in personis nostris, disceptatorū, adversariorū: è quibus initia benivolentiæ cōparātur, aut me:ritis nostris, aut dignitate, aut aliquo genere virtutis maximè liberalitatis, officiū, iustitiæ, & cū iis, qui disceptant, aliqua cōjunctionis aut causa, aut spe significanda, & si in nos aliquod odīū, offensioñē collata sit, tollenda ea, minuendavē, aut dilu-

endo, aut extenuando, aut cōpensando, aut deprecando. Part. 363. Ut his de rebus tantis, tamque atrocibus, neque satis me

cōmode dicere, neq; satis graviter cōqueri, neque satis liberè vociferari posse intelligo. Nam cōmoditati ingenii, gravita-

ū æras, libertati tēpora sunt impedimento. Huc accedit summus timor, quem mihi natura, pudorque meus attribuit, &

vestra dignitas & vis adversariorū: & S. Roscii pericula. Qua-

propter vos oro, arque obsecro (iudices) vt attente, bona que-

cum venia verba mea audiatis. pro Sex. Rosc. 20.

^a Exord. I.

nū dī pītē ex-

nērλējōv ēis

tē rō wēcōipu-

or k̄ ēis rōv

dīn̄nōt, n̄ rō

wēcōt rōs arm

dīxes n̄ rōv

πīλōjōv dīaq-

pefādī λēkōt.

Laert. in Ze.

^b Exord. 2.

wēcōt rōv -

eōdē ad He-

rem 1. Arist.

ad Alex. 26.

^c à dīlōt n̄

n̄ pīn̄pō rō

wēcōt rōs,

xēn̄tōr wēcōt

pīs. Arist. ad

Th. 3. 12.

^d Exord. 3.

Arist. ad Th.

a. 4.

Quint. 6.3.

τάδος τεχνή-

κα διάθεται,

θυμὸς καὶ ὕρεῖς

μετὰ πάντων

ταπεχασθε-

πληρωμήν εἰ-

θίοκρας. Συν-

δας.

a. Maxima autem copia principiorum, ad iudicem aut ali-
ciendum, aut incitandum ex ijs locis trahitur, qui ad mores
animorum conficiendos inerunt in causa. Orat. 2. 217. Quo-
rum alterum est quod Græci θεῖαν vocant, ad naturam, &
ad mores, & ad omnem viæ consuetudinem accommodatum
alterum quod iidem πάθη πάθη nominant, quo perturbantur
animi, & concitantur, in quo uno regnat oratio: illud superi-
us, come, iucundum, ad benevolentiam conciliandam pa-
ratum, hoc vehemens, incensum, 'incitatum quo causa ei-
piuntur, quod cum rapidè fertur, sustineri nullo pacto po-
test. Quo genere nos mediocres, aut multò etiam minus, sed
magno semper usi impetu, sæpè adversarios de statu omni-
deieccimus. Nobis pro familiari reo summus orator non rel-
pondit Hortensius. A nobis homo audacissimus Catilina in
senatu accusatus obmutuit, nobis privata in causa, magna, &
gravi cum cœpisset pater Curio respondere, subito affer-
dit, cum sibi venenis creptam memoriam diceret. Grato.
325. 326.

b. 5.

Arist. ad A.

lex. 26. ad

Theod. 3 II.

b. Intelligenter autem ut audiamur, & attente, à rebus iphis
exordiendum est, sed facillimè auditor discit, & quid agatur
intelligit, si complectare à principio genus, naturamq; cau-
ſæ, si definias, si dividias, si neque prudentiam eius impedi-
confusione partium, nec memoriam multitudine, quæque
mox de narratione dilucida dicentur, eadem etiam hue po-
terunt rectè referri. Part: 363 Ante quam de rep: P. C. dicam
ea, quæ dicenda hoc tempore arbitror: exponam vobis bre-
viter consilium & profectionis, & reversionis meæ. Ego cui
sperarem aliquando ad vestrum consilium autoritatemq;
temp: esse revocatam, manendum mihi statuebam quatinus
vigilia quadam consulari ac senatoria: nec vero usquam dä-
cedebam, nec à repub: oculos deiiciebam ex eo die, quo is
ædem Telluris convocati sumus, in quo temple, quantum

e. αἰώνια Χε

nephon ἐλλη

νικόν 2. Val.

Max. 4.

me fuit, ieci fundamenta pacis: Atheniensiumque ne vocant
verus exemplum, Græcum etiam verbum usi pavi, quo tum
in sedandis discordiis erat uia civitas illa, atque omnem me-
moriam discordiarum oblivione sempiterna delendam cer-
sui. Praeclara tum oratio M. Antonij, egregia etiam voluntas
pax denique per eum, & per liberos eius cum præstantissimi
civibus confirmata est, atque his principiis reliqua conser-
vabant. Philip. 1. 164.

^d 149. 6.
et attente autem audiamur, trium rerum aliqua conse-
quemur. Nam aut magna quædam proponemus, aut necel-
faria, aut coniuncta cum ipsis, apud quos res agetur. Part. Aris. ad A.
363. Venio nunc ad istius quemadmodum ipse appellat stu- lex. 26. ad
dium: ut amici eius morbum & insaniam, vt Siculi latroci- Theodest. 3.
nium. Ego quonominè appellem nescio. rem vobis propo- 13.
nam, vos eam suo, non nominis pondere penditote. Genus
ipsum prius cognoscite iudices: deinde fortasse non mag-
nopere queretis quo nomine appellandum putetis. Ne-
go in Sicilia tota ram; locuplete, tam vetere provincia, tot
oppidis, tot familiis tam copiosis, ullum argenteum vas, ul-
lum Corinthium, aut Deliacum fuisse: nego ullam gemmam
aut margaritam fuisse, aut quicquam ex auro, aut ebore fa-
tum, signum ullum æneum, marmoreum, ciburneum, nego
ullam picturā, neq; in tabulis, neq; tex: ilē fuisse, quin quæsi-
erit, inspexerit, quod placitum sit, abstulerit. Magnū videor
dicere, attēdite etiam, quemadmodū dicā: non n. verbi neq;
criminis causa augendi complector omnia: cum dico nihil i-
stum eiusmodi rerum in tota provincia reliqui? e, latinè me
scitote, non accusatoriè loqui. etiam planius: nihil in ædibus
cuiusquā, ne in oppidis quidem, nihil in locis cōmunibus, ne
in fanis quidem, nihil apud Siculum, nihil apud civem Roma-
num, deniq; nihil istum, quod ad oculos, animumq; accide-
vit, neque privati, neq; publici, neq; profani, neq; lacri, tota
in Sicilia reliquisse. In Verrem. act. 5. 200.

^e 149. 7.

^f 149. 8. 149. 9.
7. 149. 10.
In more posatum (Quirites) institutoq; maiorum, ut iiqui be- Apthon.com
neficicio vestro imagines familiæ suæ consecuti sunt, eam pri- menter.
nam habeant concionem, qua gratiam beneficij vestri cum t Al. suis.
sororum laude coniungant, q; in oratione nonnulli aliquādo
signi maiorum loco reperiuntur: pleriq; autem hoc perfici-
unt, ut tantū maioribus eorum debitum esse videatur, vnde
etia, q; posteris solveretur, redundaret. mihi quidem apud vos
de meis maioribus dicendi facultas non datur: non q; nō ta- γενῆς τοὺς οὐρανούς
les fuerint, & quales nos illorum sanguine creatos, disciplinis- ματος ἵππος
que institutos videris, sed q; laude populari atq; honoris ve- μαι ἵπποι.
tri luce caruerunt. De me autē ipso vereor ne arrogantis sit,
apud vos dicere, ingratia tacere. Nam & quibus studiis hanc
significare conlectus sum, memet ipsius commemorare

perquam grave est: & silere de tantis vestris beneficiis, nullo modo possum. Quare adhibebitur a me certa ratio modera-
tioq; dicendi, ut quid a vobis acceperim, cõmemorem: qua-
dignus vestro summo honore, singularique indicio sim, ipse
modicē dicam, si necesse erit: vos eosdem existimaturos pa-
tem, qui iudicavistis. Me per longo intervallo propter
memoriæ temporumque nostrorum priimum hominem no-
vum, consularem fecistis: & eum locum, quem nobilitas pre-
sidiis firmatum, atque omni ratione obvallatum tenebat, mi-
duce rescidistis, virtutiq; in posterum patere voluistis, neq;

^a πατροῖς ἀπί^b me tantummodo Consulem, quod est ipsum per ales atq;
τῆς μηνύσουσ^c simum, sed ita fecistis quomodo pauci nobiles in hac civi-
Cic. ad Att. 1. te consules facti sunt, novus ante me nemo. In Rullum
^d Alſe. 266.

^b οὐαὶ. 8. ^b Qui autem benè exordiri causam volet primo naturam
τῆς ζωῆς, καθόξει causæ videat. *Orat. 2. 189.*

^c εἰμι φιλόζωος, Genera causarum sunt quinque: honestum, cui statim sic
πατέρων, oratione nostra auditoris favet animus. *Invent. 1. 73.*

^d εὐπαγωγῆς ^e Admirabile, a quo alienatus est animus eorum, qui audi-
tior. *Quint. 1. 1. Inve. 73.* ^f Humile, quod negligit ab auditore. *1. 4. 1. 8. 1. 1.* ^g εἰς τὸν οὐρανόν non magnoperè attendendum videuit. *Invent. 1. 73.*

^ε πειρῶντος ^h Anceps, in quo aut iudicatio dubia est, aut causa, & homo
πειρῶντος, statis, & turpitudinis particeps. ut benevolentiam patiat, &
εἰς τὸν οὐρανόν. *Invent. 73.*

Hermog. ⁱ Obscurum, in quo aut tardi auditores sunt, aut difficulti-

^j οὐαὶ. 9. bus ad cognoscendum negotiis causa implicata est. *Invent. 1. 73.*

^k Adūces καὶ d- ^l In admirabili genere causæ, si non omnino infesti audia-
tōres. ^m Τοῦτο res erunt, principio benevolentiam comparare licebit, sin-
tūn: *Phavori* runt vehemētēr ab alienati, necesse cū fugere erit ad infi-
mū *infames* ntionē. in humili autē genere causæ, contēptionis tollēdatu-
materias sā, necesse erit attentum efficere auditorem. *Anceps* cau-
Gell. 6. 17. c. genus, si dubiam iudicationem habebit, ab ipsa iudicatione
12. exordiendum est, si autem partem turpitudinis, & paten-
ⁿ οὐαὶ. 10. honestatis habebit benevolentiam captare oportebit, ut
^o οὐαὶ. 11. genus honestum causa translata videatur. Cum autem
^p οὐαὶ. 12. honestum causa genus, vel præteriri principium poterit,
^q οὐαὶ. si commodum fuerit, aut a narratione incipiems, aut al-
ge, aut ab aliqua firmissima ratione nostræ dictionis, vel
uti principio placebit, benevolentiae partibus vtendum est
vt id quod est, augeatur. In obscuro autem causæ gen-

re per principium dociles auditores efficere oportebit. Invent. 1.73.

^b Sit autem hoc etiam in preceptis, si quando tempus ip-^b 1.73.
sum, aut res, aut locus, aut interventus alicuius, aut interpel-^{atō κατέ-}
latio, aut ab adversario dictum aliquod, & maximè in pero. ^{Hermog. πρό-}
rādo, dederit occasionem nobis aliquam, ut dicamus aliquid ^{τινὲς οὐδεὶς}
ad tempus aptē, nē derelinquamus: & quæ suo loco de ampli ^{τινες αποφεύγε-}
ficatione dicemus, multa ex his poterunt ad principiorum ^{ων}
præcepta transferrī. Part. 363. Et quoniam L. Torquatus me-
us familiaris, & necessarius (judices) existimavit, si nostram
in accusatione sua necessitatem, familiaritatemq; violasset,
aliquid se de authoritate meæ defensionis posse detrahere,
cum huius periculi propulsione coniungam defensionem
officij mei. Quo quidē genere, non vterer orationis (judices)
hoc tempore, si mea solum interesset: multis. n. mihi locis &
data facultas est: & sæpē dabitur, de mea laude dicendi. Sed
vt ille (judices) quantum de mea authoritate diripuisset, tā-
tum se de huius præsidiis diminuturum speravit: sic hoc ego
sentio, si mei facti rationem vobis, constantiamque huius of-
ficii, ac defensionis probavero, causam quoque me P. Syllæ
probaturū, ac primū abs te illud L. Torquate quero, cur me
ā ceteris clarissimis viris, ac principibus civitatis hoc in offi-
cio, atq; in hoc defensionis iure secernas: q. enim est, quam ob-
brem, abs te Q. Hortensi factū, clarissimi viri, atq; ornatis-
simi civis, nō reprehēdatur reprehēdatur, meū? pro Sylla: 169.

^c Et quoniam habet multitudo vim quandam talem, vt ^c 1.74.
quemadmodū tibicen sine tibiis canere: sic orator nisi multi-
tudine audiente, eloquēs esse non possit. Et cū sint populares
multi, variiq; lapsus, vitāda est *acclamatio* adversa pepuli: que
aut orationis peccato aliquo excitatur, si alperē, si arrogan-
tē, si turpiter, si sordidē, si quoquo animi vitio dictum esse
aliquid videatur: aut hominum offensione, vel invidia, que
aut iusta est, aut ex criminazione, atque fama, aut res si dil-
plicet, aut si est in aliquo motu suæ cupiditatis, aut metus
multitudo. hisque quatuor causis totidē medicinæ opponū-
tur: tum obiurgatio, si est authoritas, tum admonitio quasi
lenior obiurgatio, tum promissio, si audierint probaturos, tū
deprecatio, quod est infimum, sed nonnunquam vtile. Nullo
autem loco plus facetiae prolunt, & celeritas, & brevitas:
aliquid dictum: nec sine dignitate, & cum lepore, Orat. 2. 218.

*Vinam hanc mihi facultatem causa concederet, ut possim
hoc prædicare: C.Rabirij manu L.Saturninū hostem populi
R.interfectum.Nihil me clamor iste cōmoveret, sed consolatur,
cum indicat esse quosdam cives imperitos, sed non multos;
nunquam mihi credite populus R hic qui filiet, consulem me
fecisset, si vestro clamore perterritum iri arbitraretur.Qui-
to iam levior est *acclamatio*, quin continetis vocem, indieum
stultitiae vestrae testem paucitatis libenter inquam confite-
ter, si verè possem, aut etiam si mihi esset integrum, C.Rabirij
manu L.Saturninum esse occisum, & id facinus pulcherrimum
esse arbitror, sed (quoniā id facere non possum) confitebor id
quod ad laudem minus valebit, ad crimen non minus. Con-
fiteor interficiendi Saturnini causa C.Rabirium arma cepi-
sc, pro Rab.94.*

*Fam tota causa pertentata est, atque perspecta, locis om.
• i. 15. nibus inventis, atque instructis, tum denique id quod pri-
b Fnuent. I. mun est dicendum, postremo soleo cogitare. Nam si^b quan-
ad Her. I. do id primum invenire volui, nullum mihi occurrit, nisi aut
exile, aut nugatorium, aut vulgare, atque commune. Princi-
pia autem dicendi semper verecunda, non elatis intensa
verbis. O. 325. Sed cum accurata, & acuta, & instructa sen-
tentiis, apta verbis, tum vero causarum propria esse de-
bent: prima est enim cognitio, & quasi commendatio ora-
tionis in principio, quae continuò cum, qui audit, permul-
cere, atque allicere debet: in quo admirari soleo, non equi-
dem istos, qui nullam huic rei operam dederunt, sed homi-
nem in primis disertum, atque eruditum Philippum, qui ita
solet ad dicendum surgere, ut quod primum verbum habitu-
rus sit nesciat: & ait idem, cum brachium concalfecerit,
tum se solere pugnare: neque attendit eos ipsos, unde hoc
simile ducat, illas primas hastas ita iactare leniter, ut & ve-
nustati vel maximè serviant, & reliquis viribus suis consulat.
Orat. 2. 215.*

Secundi Stromatis 2. Sectio.

*Arratio est rerum explicatio, & ^a *verbal.* I.
quædam quasi sedes, ac funda- *Διηγησις*
mentum constituendæ fidei *Plat. in*
Part. 363: *Phædri. Her.**

^b *Quæ vero sunt in narratio. mag. i. v. 2.1.*
*ne servanda maxime, partim *Quint. 4.2.**
sunt necessaria, partim sunt
assumpta ad ornandum. Nam ut
dilucidè probabiliterque narre-
mus necessarium est, sed assumi. ^b *verbal.* 2.
mus etiam suavitatem. Par. 363. *ορεγνετα*

*Aperiām vero narrationem tam esse oportet, quam cæte- *Aph. in pro-*
*ras orationis partes: & hoc magis in hac elaborandum est, *gymnasim. 2.**
*quod & difficilius est non esse obscurum in re narranda, quā *peric. diu. 2.**
*aut in principio, aut in argumento, aut in purgādo, aut in per- *κατας appell-**
*orando; & maiori periculo, hæc pars orationis obscura est, q *lat. Arist. ad**
*cæteræ: vel quia si quo alio in loco est dictum quid obscurius *Alex. 27.**
tantum id perit, quod ita dictum est: narratio obscura totam
occæcat orationem: vel quod alia possis, semel si obscurius
dixeris, dicere alio loco planius: narrationis unus est in cau-
*sa locus.**

*Erit igitur perspicua narratio, si verbis vñstatis, si ordine
temporum conservato, si non interruptè narrabitur.* ^c *verbal.* 3.

^c *Narrare vero rem quod breviter iubent, si brevitas appell.* *συντομία*
*landa est, cum verbum nullu redundet, brevis est L: Crassi *Aph. in in-**

*otatio: si tum est brevitas, cum tantum verborum est, quantū *progymnasim**

*necessæ est, aliquando id opus est: sed sæpe obest vel maxime *Arist. ad**

*in narrando, non solum quod obscuritatem affert, sed etiam, *Theod. 3.16.**

quod eam virtutem, quæ narrationis est maxima: ut iucunda
& ad persuadendum accommodata sit, tollit: videlicet
illa,

Nam is postquam excessit ex ephæbis.

Quam longa est narratio? mores adolescentis ipsius, & ser-
vilis percunctatio, mors Chrysidis, vultus, & forma, & lamen-
tatio sororis, reliqua, pervariè, iucundèq; narratur. Quod si
hac brevitatem quæsisset, efferrur, imus, ad sepulchrum venimus,
in igne posita est, ... in his terē decē versiculis totū cōficere po-

tuisset: quanquam hoc plenum, effertur simus, concisum est, ita, ut non brevitati servitum sit, sed magis vennstati. Quod si nihil tuisset, nisi, in ignem posita est, tamen res tota cognosci facile potuisse: sed & festivitatem habet narratio distincta personis, & inter puncta sermonibus: & est probabilius, quod gestum esse dicas cum, quemadmodum actum sit, exponas, & multo apertius ad intelligendum est, si sic consti-tuntur aliquando, ac non ista brevitate percurritur. Orat.

2.217.

^a *Probabilis autem erit, si personis, si temporibus, si locis
ea, quæ narrabuntur consentient, si cuiuscunque facti,
& eventi b causa ponetur, si testata dici videbuntur. si
cum hominum opinione, autoritate, si cum lege, cum
more, cum religione coniuncta, si probitas narrantis sig-
nificabitur, si antiquitas, si memoria, si vitæ fides. Part.
363.*

^a *Suavis autem narratio est, quæ habet admirationes, ex-
pectationes, exitus inopinatos, interpositos motus animo-
rum, colloquia personarum, dolores, iracundias, metus, leui-
tias, cupiditates. Part. 363.*

^b *Summum dignitate, constantiaque ad ea, quæ quæstra-
erant, respondebat Antonius. nū qui exules restituti? vnum
siebat, præterea neminem. num immunitates datae? nullæ re-
spondebat. Phil. 1. 161.*

^c *Al. finit.* *Vt id quo facilius facere possitis, dabo operam, vt, a prin-
cipio res, quemadmodum gesta. & contracta sit cognoscatis
C. Quintius fuit P: Quintii huius, frater, sanè cæterorum
rerum paterfamilias, & prudens, & attentus, vna in re pau-
lo minus consideratus, qui societatem cum Sexto Nevio fe-
cerit, viro bono, veruntamen non ita instituto, vt iura soci-
etatis, & officia certi patris familias nosse posset: non quo ei
decesserit ingenium: (nam neque parum facetus scurra S.
Nevius, neque inhumanus præco est vñquam existimat) quid ergo est? cum ei natura nihil melius, quam vo-
cem, dedisset; pater nihil præter libertatem reliquisset,
vocem in quæstum contulit, libertate vñus est, quo impuni-
us dicax esset, quare, quod socium tibi cum velles ad-
iungere, nihil erant, nisi vt in tua pecunia condisceret,
qui pecuniæ fructus esset. tamen inductus consuetudine
ac familiaritate Quintius fecit, vt dixi societatem ca-*

rum rerum, quæ in Gallia comparabantur. erat ei pecuaria
res amplia, & iustica sancè bene culta, & fructuosa. Tollitur
ab atrio Liciniis, atque à præconum confessu in Galliam
Nevius, & trans Alpes usque trāsteritur.^{*} His magna mutatio
loci, non ingenii nam qui ab adolescentulo quæstum sibi in-
stituisset sine impendio, posteaquām nescio quid impendit,
& in commune contulit, mediocri quæstu contentus esse nō
poterat: nec mirum, si is, qui vocem venalem habuerat, eas,
quæ voce quæsiverat, magno sibi quæstui fore putabat: Itaq;
hercule haud mediocriter de communī, quicquid poterat, ad
se in privatam domum sevocabat: qua in re ita diligens erat,
quasi iij, qui magna fide societatem gererent, arbitrio pro fo-
cio condemnari solerent. Verum his de rebus non necesse
habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit commemorare.
tamecī eaūta postulat, tamen, quia postulat, non flagitat,
præteribo. pro Quintio. 32.

^d Sed quādo vrendū sit, aut non sit narratione i. cōsilii: neq;^d ^{χρία}
enim si nota res est, nec dubium sit, quid' gestum sit, narrare
oportet, nec si adversarius narravit, nisi refellemus: ac si
quando erit narrandum, ne illa, quæ suspicionem, & crimen ^c ^{Theon in}
efficient, contraquē nos erunt, acriter perseguamur, & ^{progymnasm}
quicquid poterit detrahamus. Orat. 2. 217. verum quoniam
tibi instat Hortensius, ut eas in consilium: a me postu-
lat, ne dicendo tempus absumam: queritur, priore pa-
tronō causam defendantē, nunquam perorari potuisse: non
patiar istam manere suspicionem, nos rem iudicare nolle,
nec illud mibi arrogabo, me posse causam commodius de-
monstrare, quam anteā demonstrata sit: neque tamen tam
multa verba faciam: proterea quod & ab illo, qui antedix-
it, informata iam causa est: & à me, qui neq; ex cogitare, ne-
que pronunciare multa possum, brevitas postulatur, quæ
nihilmet ipsi amicissima est. pro Quint. 6.

Secundi Stromatis 3. Sectio.

a *Uero f. r.*
magistrorum
fortunat. 2.
Quint. 4.5.
Arist. ad A-
lex. 24.
 b *Uero f. 2.*

c *Uero f. 3.*

d *Uero f. 4.*

Tulerat etiam Hortensius minimè vul-
 gare genus dicendi, duas quidem res,
 quas nemo aliis partitiones, quibus de
 rebus dicturus esset, & collectiones, & que
 essent dicta contra, quæque ipse dixisset,
 Brutus. 302.

Partitionis autem partes duæ sunt, v-
 na, ut causa ponatur, in quo videndum est, quid in controver-
 siam veniat. Orat. 2. 217. vt interfictum esse a Clytemnestra
 Agamemnonem, convenit mihi cum adversariis: iure fecerit
 & licuerit nè facere, id est in controversia.^c Altera est, in qua
 rerum earum de quibus erimus dicturi breviter exposicio po-
 nitur distributa. Invent. 1. 77.

Faciam quod te sèpc animadvertisce facere, Hortensi, tota
 cause meę dictionem certas in partes dividam. tu id semper
 facis, quia semper potes: ego in hac causa faciam propterea
 quod in hac videor, posse facere: quod tibi natura dat, vt sem-
 per possis id mihi causa dar, vt hodiè possim, certos mihi fi-
 nes, terminosque constituam, extra quos egredi non possim,
 si maximè velim: vt & mihi sit propositum, de quo dicam, &
 Hortensius habeat exposita, ad quæ respondeat, & tu C: A-
 quili iam ante animo prospicere possis, quibus de rebus au-
 diturus sis. negamus te boni P: Quintii Sextie Nevi posse
 disce ex edicto prætoris, in eo sponsio facta est. ostendam pri-
 mum, causam non fuisse, cur a prætore postulares, vt bona P:
 Quintii possideres: deinde edicto te possidere nō potuisse:
 postremo non possedisse: hæc tria, cum docuero, perorabo
 pro Quint. 6.

Hæc partitio habere debet brevitatem, absolutionem, pau-
 citatem, brevitas est, cum nisi necessarium nullum assumitur
 verbum. Invent. 1. 77.

Breve autem edictum est propter hanc meam *stipite*, quod
 duobus generibus edicendum putavi: quorum unum est
 provinciale, in quo est de rationibus civitarum, de ære alie-
 no, de vltra, de syngraphis: in eodem omnia de publicanis.
 alterum, quod sine edicto satis commodè transfigi nō potest,
 de hereditatum possessionibus, de bonis possidēdis, magistris
 faciūs.

faciundis, vendendis: quæ ex edicto & postulari, & fieri solent.
tertium de reliquo iure dicundo, & pœnæ reliqui ad Att. l.6.1.
non Archimedes potuit hoc melius describere pro' Clu.36.

^e *Absolutio*, per quam omnia quæ incident in causam, genera de quibus postea dicendum est amplectimur partitio-
ne. Invent. 1.78. Quo modo autem philosophus loquitur tria genera cupiditatum: naturales, & necessarias, naturales non necessarias: nec naturales, nec necessarias? primum divisit ineleganter, duo enim genera quæ erant, fecit tria: hoc est non dividere sed frangere rem. qui si diceret cupiditatum esse duo genera, naturales & inanes: naturalium quoque item duo, necessarias & non necessarias, conjectares esset: vi-
tiosum est enim in dividendo, partem in genere numerare. De fini: l.2. contendamque, si modo id consequi potero, ut in hac confusa, atque universa defensione nihil a me, quod ad vestram questionem, nihil quod ad reum, nihil quod ad tempub: pertineat, prætermissum esse videatur. pro Sex-
tio.3.

^f *Paucitas* si genera rerum ipsa solum notata sunt, & ad certum numerum, paucitatemque revocata. 158.

Quorum de honore, utinam mihi plura in mentem veni-
rent, duo certè non præteribo, quæ maximè occurserunt: quo-
rum alterum pertinet ad virorum fortissimorum gloriâ sem-
piternam, alterum ad leniendum mœstrom, & luctum proximorum. Phil. 14.271. Exempli cœla paucos nominavi: genus infinitum, immanitatemq; ipsi cernitis reliquorum: comita-
tum relinquo & duces nomino. Philip. 14.254.

^g *Atq; his de partitione præceptis, in omni dictione me-*
minisse oportebit: ut prima quæque pars, ut exposita est in partitione, sic ordine transfigatur: apud Terentium breviter, & commode senex in Andria, quæ cognoscere liberum velit.

Eo pasto, & nati vitam, & consilium meum

Cognosces, & quid facere in hac re te velim:

Ita que quemadmodum in partitione proposuit, ita narrat
primum nativitam.

Nam is postquam excessit ex ephebis Sosia:

Deinde suum consilium: & nunc id operam do:

posthæc quid Sosiam velit facere, id, quod postremum in
partitione posuit postremum dicit. *Nunc suum est officium.*

Secundus

^e *Secundus. 5.*

Διαίρεσις αὐτο-

Θεῖν τοιλα-

γιορύδε Arist.

Analy. prior.

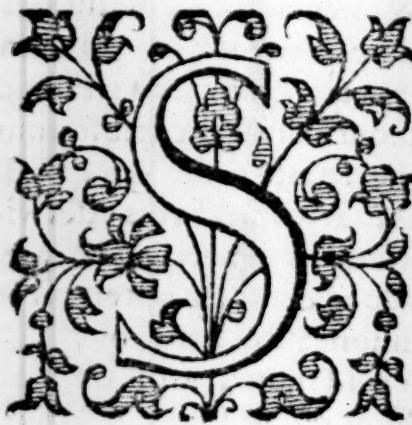
rum I. c. 31.

^f *Secundus. 6.*

^g *Secundus. 7.*

Secundi Stromatis quarta
Sectio,

* ιωνδ. r. νε-
ταοκευη. Ap-
thons in pro-
gymn. Arist.
ad Alex. 29.
b ιωνδ. 2.

Equitur ea quæ ad faciendam fidem pertinent: quæ quidem in confirmationem & reprehensionem dividuntur. Part. 363. ^b Ia confirmingo autem nostra probare volumus, in reprehendendo redarguere contra eaq; efficerem, non perturbatè, sed singulis argumentationibus ita concludendis, ut efficiatur quid sit consequens iis, quæ sumuntur ad

* χριστ.

Hermog. επ̄ε-
στερ. 3. 4.
Quint. 5. 13.
d ιωνδ. 3.

Aristot. λό-
γος θεωρία.
Aph. Herm.
επ̄ε 3. 3. 5.

* Απολογί-
στατ. Top 8
c. 3. Arist. ar-
τιστικές πονη-

quamque rem confirmandam: Orat. 325.

^c Sed quia neque reprehendi quæ contra dicuntur possunt, nisi tua cōfirmes, neq; hæc confirmari, nisi illa reprehēdis, sic circa hæc, & natura, & utilitate & tractatione coniuncta sunt. Orat. 227.

^d Itaque argumento resistendum est aut iis, que comprehendendi eius causa sumuntur reprehendendis: aut demonstrando id, quod concludere illi velint, non effici ex propositis, nec esse consequens: (accedere autem oportet ad singula, sic vniuersa frangentur) Part. 355 Quint. 5. 13.

^e Aut si ita non refellas, afferendum est in contrarjam partem, quod sit gravius, aut æque grave. Orator. 2. 201. Quapropter si mihi respondere voles, hæc dicio, classem instructam, atq; ornatam fuisse, nullem propugnatorem absuisse, nullum vacuum transtrum fuisse renugi, rem frumentariam esse suppeditatam, mentiri navarchas, mentiri tot, & tam graves civitates, mentiri etiam Siciliam totam, proditū esse te à Cleomene, qui te dixerit exisse in terram, ut Pachyno deduceret milites: animum illis, non copias defuisse: Cleomenem acerrimè pugnantem, ab his relictum esse, atq; desertum: nummum ob sepulturam datum nemini quæsi dices, tenebere. si alia dices, quæ à me dicta sunt, Non refutabis. In Verr. act. 6. 263.

¹ Illa autem quæ aut conciliationis causa, aut permissionis vehementer aguntur, contrariis commotionibus infestas. ^{Card. 4.} ^{ut si ep. Her-}
renda sunt, ut odio, benevolentia, misericordia, invidia tollatur. ^{mog. i. p. l. a. r.} ^{3.6.} ^{Orat. 2. 201.}

Et quoniam non est nobis hæc oratio habenda, aut cum imperita multitudine, aut in aliquo conventu agrestium, audacius paulò de studiis humanitatis, quæ & mihi, & vobis nota, & iudicanda sunt, disputabo, in M: Catone (judices) hæc bona, quæ videmus, divina, & egregia, ipsius scitote esse propria: quæ nonnunquam requiritimur, ea sunt omnia non à natura, sed à magistro. fuit enim quidam summus ingenio vir, Zeno, cuius inventorum & munierum Stoici nominantur. ^{8. 'Ori pères} ^{8. στοχειούσας} ^{ος. Ἀπόλλυτος} ^{δι στροφούς. ἐλέν-}
^{θερητάρες} ^{δι μωρού δε-} ^{λοι: μεγίστη.} ^{οτι οστη α-} ^{μαρτυρα.} ^{Lairt. in Ze.} ^{Cic. in Parca-}
Huius sententiae sunt, & præcepta eiusmodi: sapientem gratia nunquam moveri: nunquam cuiusquam delicto ignoroscere: neminem misericordem esse, nisi stolidum, & levem: viri non esse, neque exorari, neque placari: solos sapientes esse, si distortissimi sint, formosos: si mendacissimi divites: si servitutem ferviant, reges: nos autem, qui sapientes non sumus, fugitivos, exules, hostes, insanos denique esse dicunt: omnia peccata esse paria: omne delictum scelus esse nefarium: nec minus delinquere eum, qui gallum gallinacum, cum opus non fuerit, quam eum, qui patrem suffocaverit: sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in te falli, sententiam mutare nunquam. Hæc homo ingeniosissimus M: Cato authoribus eruditissimis inductus, arripuit, neque disputandi causa, ut magna pars, sed ita vivendi petunt aliquid publicani: cave quicquam habeat momenti gratia. supplices aliqui veniunt miseri, & calamitosi: sceleratus, & nefarius fueris, si quicquam misericordia adductus feceris. fatetur quis se peccasse, & eius delicti veniam petit: nefarium est facinus, ignoroscere. at leve delictum est: omnia peccata sunt paria: dixisti quippiam: fixum, & statutum est. non reductus es, sed opinione: sapiens nihil opinatur. errasti aliqua in re: malè dici putat. Hæc ex disciplina nobis illa sunt: dixi in senatu, me nomen consularis candidati delaturum: iratus dixisti: nunquam inquit sapiens irascitur. at temporis causa. improbi, inquit, hec minis est, mendacio fallere: mutare sententiam, turpe est; exorari, scelus: miseri flagitiū. Nostri autem illi, (fatebor. n. Cato, me quoq; in adolescentia,

centia, diffisum ingenio meo quæsisse adiumenta doctrinæ nostri, inquam, illi à Platone, & Aristotele, moderati homines, & temperati, aiunt, apud sapientem valere aliquando gratiam: viri boni esse, militeri: distincta genera esse delictorum, & dispates pœnas: esse apud hominem constantem ignoscendi locum: ipsum sapientem saepe aliquid opinari, quod nesciat: irasci nonnunquam: exorari cuncte, & placari: quod dixerit interdum, si ita rectius sit mutare: de sententia discedere aliquando: omnes virtutes mediocritate quadam esse moderatas: hos ad magistros si qua te fortuna Cato cum ista natura detulisset, non tu quidem melior vir essem, nec fortior, nec temperantior, nec iustior, (neque enim esse potes) sed paulo ad lenitatem propensior. Etenim isti ipsi mihi videntur vestri præceptores & virtutis magistri fines officiorum paulo longius, quam natura veller, protulisse, ut, cum ad ultimum animo coté dissimus, ibi tamē ubi oporteret, cōfisteremus. nihil ignoveris: Immo aliq, non onia: nihil gratiæ causa feceris: immo resistito gratiæ, cū officiū & fides postulabit. misericordia commotus nescis, etiam in dissolvenda severitate: sed tamen est laus aliqua humanitatis. In sententia permaneto: enim vero

Plutar. O. rō. nisi sententia aliqua vice sit melior. Huiusmodi Scipio ille in ageris adī fuit: quem non pœnitiebat facere idem, quod tu habere enervis: οὐχιστούρ ditissimum hominem & pæne divinum domi, cuius oratione εἰλόθουρον ne, & præceptis, quanquam erant eadem ista, quæ te delectabāt.

Etant, tamen asperior non est factus, sed, ut accepi à senibus, lenissimus. quis vero C. Lælio comior? quis iucundior, eodē ex studio isto? quis illo gravior? sapientior? possum de L. Philippo, de C. Gallo dicere hæc eadem: sed te domum iam deducam tuā quenquam nè existimas Catone proavo tuo cōmodiorem, comiorem, moderationem fuisse ad omnem rationem humanitatis? de cuius præstanti virtute cum vere, graviterq; dices, domesticum te habere dixisti exemplum admirandum. Est illud quidem exemplum tibi propositum domi: sed tamen naturæ similitudo illius ad te magis, qui ab illo ortus es, quam ad vnamquemq; nostrum pervenire potuit: ad imitandum vero tam mihi propositum exemplaril. Iudic est, q; tibi. Sed si illius comitatem, & facilitatem tux gravitati, severitatique asperseris, non ista quidem erunt meliora, quæ nunc sunt optima, sed certè condita incundius. pro Muræna. 138. 139. 140.

Secundi Stromatis quinta
Sectio.

VII Diam sequitur, quod qui- ^a vñd. 1.
dem artis sic nisi post omnia ⁱⁿ hōys Cic.
perorationem inflammantem, in Brut. 254.
restinguenterem vē concludere.

Orat. 315.

^b Peroratio est divisa in duas ^b vñd. 2.
parres, Amplificationem, & Plat. in Phæ
enumerationem. Part 366. dro.

Est igitur amplificatio ve-
hemens quadam argumenta-
tio, ut illa docēdi causa sit, hæc

commovendi. Part, 362.

Est enim summa laus eloquentiæ, amplificare rem ornan-
do, quod valet non solum ad augendum aliquid, & tollendū
alius dicendo, sed etiam ad extenuandum, atque abiicien- ^c ēn nū aūg-
dum. Orat. 3.283. Quantis verò illa clamoribus adolescen- ^{ñtq, rām, nāl}
tuli diximus de suppicio parricidarum, quæ nequaquam sa- ^{oau. Arist. ad}
tis deferuisse post aliquanto sentire cœpimus? quid enim ^{Ib. 3. 8.}
rām commune, quām spiritus vivis? terra mortuis? mare flu-
entibus? littus? electis? ta vivunt dum possunt, ut ducere a-
nimam de cælo non queant, ita moriuntur, ut eorum ossa
terram non tangant, ita iactantur fluctibus, ut nunquam al-
luantur, ita postremò eiiciuntur, ut ne ad saxa quidem
mortui conqueriantur, & quæ sequuntur. Sunt enim om-
nia sicut adolescentis non rām re, & maturitate, quām
spe, & expectatione laudati: ab hac indele iam illa ma-
tura, vxor generi, noverca filij, filiæ pellex. Orator.
322.

^d Amplificatio & verberum genere conficitur, & rerum: ^d vñd. 3.
verba ponenda sunt, quæ vim habent illustrandi, nec ab vnu
sunt abhorrentia, gravia, plena, sonantia, iuncta, facta, cog-
nominata, non vulgata, superlata, in primisque translata, nec
in singulis verbis, sed in continentibus soluta, quæ dicun-
tur sine conjunctione, ut plura videantur: augenti etiam
relata

relata verba, iterata, duplicata, & ea quæ ascendunt gradus, tim ab humiliotibus verbis ad superiora. Part 366. prolu-
um, illud, & pertinentum, L. Antonius, insigne odium omnium
hominum, vel, si etiam dii oderint, quos oportet, omnium
deorum. Refugit ³ animus P. C. eaque formidat dicere,
quæ L. Antonius in Parmensiū in liberis, & coniugibus effec-
tit: &c. Est igitur quisquam, qui hostes appellare non au-
deat, quorum scelere crudelitatem Carthaginensium vi-
etiam esse fatearis? Quia enim in urbe tam immanis Hanni-
bal capta, quam in Parma surrepta Antonius &c. Si ve-
ro coloniarum, & municipiorum sine villa dubitatione ho-
stis est, quid tandem huius censetis urbis? Quam il-

⁴ Explendas le ad ^aexpiandas egestates latrociniī sui concupivit, quam
meritor et iam peritus metator, et callidus decempeda sua Saxādi-
decempeda. viserat? recordamini per deos immortales P. C. Quid
bor Ciceronis hoc biduo timuerimus, à domesticis hostibus, id est,
Columella et qui intra mœnia hostes sunt, rumoribus improbissimi.
Plin. Mēſor dissipatis. quis liberos, quis coniugem aspicere po-
terat sine fleu? Quis domum? Quis testa? Quis
larem familiarem? Iam aut fœdissimam mortem om-
nes, aut miserabilem fugam cogitabante. Hæc à qui-
bus timebantur, eos hostes appellare dubitamus? Gra-
vius si quis attulerit nomen, libenter assentias: hoc
vulgari contentus vix sum: leviore non utar. Philip. 14.
268.

⁵ *Vñst. 4.*

^b Rerum amplificatio sumitur eisdem locis omnibus, quib-
us illa, quæ dicta sunt ad fidem: maximèque definitiones
valent coglobatæ, & consequentium frequentatio, & contri-
tiarum, & dissimilium, & inter se pugnantium rerum confi-
ctio, & causæ, & ea quæ sunt de causis orta, maximè
que similitudines, & exempla, fictæ etiam personæ,
muta denique loquantur, omninoque ea sunt adhiben-
da, si causa patitur quæ magna habentur, quorum est
duplex genus, alia enim magna natura videntur, alia
vnu.

⁶ *Vñst. 5.*

^c *Nature*, vt cœlestia, vt divina, vt ea quorum obscuræ
causæ, vt in terris, mundoque admirabilia, quæ sunt. Ex qui-
bus, similibusq; si attendas, ad augēdum permulta suppetunt
Part. 366.

⁷ *Vñst. 6.*

^d Vñ quæ videntur hominibus vel prodeſſe, vel obſer-
vare.

vehementius: quorum sunt genera ad amplificandum tria.
 Nam aut charitate moventur homines, ut deorum, ut patris,
 ut parentum: aut amore ut coniugum, ut liberorum, ut fami-
 liarum: aut honestate ut virtutum, maximèq; earum quæ ad
 communionem hominum, & liberalitatem valent. Ex iis &
 cohortatione sumuntur, ad ea retinenda, & in eos, à qui-
 bus ea violata sunt, ^{et maxima} odia incitantur, & miseratione nascitur. *Quint. 9. 2.*
 Part. 366.

Proprius locus augendi in iis rebus, aut amissis, aut ami-
 sedi periculo. Nihil est enim tam miserabile, quam ex beato
 miser, & hoc totū quidem moveat, si bona ex fortuna quis ca-
 dat, & à quorum charitate divellatur, quæ amittat, amiserit,
 in quibus malis sit, futurive sit, exprimatur breviter. *Cicero. n. 1.*
at flescit lacryma præsertim in alienis malis, nec quicquam in *pollonio. f.*
Amplificatione nimis enucleandū est (minuta est enim om-*venit. I. 97.*
nis diligentia,) hic autem locus grandia requirit. *Arifipos de*
 366. 367. *xiv. eccl. xpus ergo*

Sed iam satis multa de causa, extra causam etiam ni- *prolio. Hom. 9.*
 mis fortasse multa. Quid restat nisi ut orem, obtesterque *dijss. 4.*
 vos, iudices, ut eam misericordiam tribuatis fortissimo viro,
 quam ipse non implorat, ego autem repugnante hoc & im-
 ploro, & exposco. Me quidem, iudices, exanimant, & inte-
 rimunt hæc voces Milonis, quas audio assidue, & quibus inter-
 sū quotidiè. Valeant inquit, *valeant cives mei*, sint incolumes,
 sint florentes, sint beati: stet hæc vrbs præclara, mihi que pa-
 tria charissima, quo quomodo merita de me erit: trāquila
 republica cives *mei* (quoniā mihi cū illis non licet) sine me
 ipsi, sed, per me tamen perfruantur: ego cedam, atque ab-
 ibeo. Si mihi republica bona frui non licuerit, at care-
 bo mala: & quam primum tetigerobenè moratam, & libera
 civitatem, in ea conquiescam. ò frustra, inquit, suscepisti mei *Sic in Ora,*
 labores, ó spes fallaces, ó cogitationes inanes meæ: ego *3. de Crabo,*
 cū tribanus plebis, republica oppressa, me senatus dedisse, *ibidem*
 quem extinctum acceperam: equitibus Romanis, quorum vi-
 tes erant debiles: bonis viris, qui omnem autoritatem Clo-
 dianis armis abiecerant: mihi vñquam bonorum præsidium
 defuturum putarem? ego cum te (mecum enim sæpiissime
 loquitur) patriæ reddidisse, mihi non futurum in patria
 putarem locum? vbi nunc senatus est, quem secuti sumus?

* *Publica vox e Cornelio Severo de Cicerone Seneca.*

* *Omne solū fortis patria est.* Ovid fast. I. Tusc. 5. Laert. in Socrate.

b *Plutarch. in Cic.*

c *Xen. Quint. 6.2.*

vbi equites Romani illi, illi, inquit, tui? vbi studia municipiorum? vbi Italix̄ voces? vbi denique tua M: Tulli, quæ plurimis fuit auxilio, vox, & defensio? mihi ne ea soli, qui protectories morti me obiuli, nihil potest opitulari? nec vero hæc, iudices, vt ego nunc flens, sed hoc eodem loquitur vultu, quo vi detis. Pro Milone. 129. his lacrymis nō moveretur Milo: est quodam incredibili robore animi: exilium ibi esse putat, vbi vir tuti non sit: locus: mortem naturæ finem esse, non pœnam. sit hic ea mente, qua natus est. quid vos iudices, quo tandem animo eritis? memoriam Milonis retinebitis, ipsum ejicetis? & erit dignior locus in terris villos, qui hanc virtutē excipiat, q̄ hic, q̄ procreavit? vos, vos appello fortissimi viri, qui multum pro republica sanguinem effudistis, vos in viri, & in civis invicti appello periculō centuriones, vosq; milites: vobis non modo inspectantibus, sed etiā armatis, & huic iudicio præsidentibus, hęc rāta virtus ex hac urbe expelleretur? exterminabitur? ejicetur? o me miserum: ô te infelice revocare tu me in patriam Milo! potuisti per hos, ego te in patria per eisdem retinere non potero? q̄ respondebo literis meis, quæ te parentē alterū putant? quid tibi Q: frater, qui nunc abes, consorū mecum rēporū illorū? me non potuisse Milonis salutem tuei per eosdem, per quos nostrā ille servasset? at in qua causa nō potuisse? quæ est grata gentibus. a quibus non potuisse? ab illi qui maxime P. Clodii morte acquietunt. quo deprecante me. 130. sed finis sit: neque enim præ lacrymis iam loqui possum, & hic se lacrymis defendi veta. vos oro obrestorque, iudices, vt in sententiis ferendis, quod sentietis, id audeatis verstram virtutē, iusticiam, fidem m: hi credite, is maximē probabit, qui in iudicibus legendis optimum, & sapientissimum quenque legit. pro Milone 131.

* *ed his partibus orationis, quæ et si nihil docent argumētando, persuadendo tamen & commovendo proficiunt plurimū, quamquam maxime proprius est locus, & in exordiendo, & in perorando digredi tamen ab eo, quod propositur eris, atque agas, permovendorum animorum causa s̄pē vīle est: itaque vel narratione exposita s̄pē datur ad commovendos animos digrediendi locus, vel argumentis nostris confirmatis, vel contrarijs refutatis, vel utroque loco, vel omnibus, si habet ea causa dignitatem. atque copiam, recte id fieri potest: hęc q; causæ sunt ad agendum, & ad ornandum gravissimæ,*

seq; plenissimæ, quæ plurimos exitus dant, ad eiusmodi digressionem, ut iis locis uti licet, quibus animorum impetus eorum, qui audiunt, aut impellatur, aut reflectantur. O. 2. 215.

Illiud etiam est Iudicij quo quaque in causa genere utamur augendi in iilis enim causis, quæ ad delectationem exornantur, ii loci tractandi sunt qui mouere possunt expectationem, admirationem, voluptatem. In Cohortationibus autem bonorum, & malorum, emunerationes, & exempla valent plurimum. In iudiciis accusatori feiè, quæ ad iracundiā, reo plerumque quæ ad misericordiam pertinent. Part. 367.

^b *Enumeratione reliqua est nonnunquam laudatori, sua lori* ^b *Utopia. 6.*
non sspē, accusatori s̄epius quam reo necessaria. reo enim *Acephala* -
rarius vñendā est, quod ponenda sunt contraria quorū dislo- *Quint.*
cutionis, aut frequentatis firmamentis orationis, & breviter *Plat. in*
lūtio in brevitate latebit, aculei pungent. Part. 367.

*Huius ipsa tempora duo sunt, si aut memoriae diffidas eorū Phædro. A.
spud quos agas, vel intervallo temporis, vel longitudine ora- rist. ad Alex.
tionis, aut frequentatis firmamentis orationis, & breviter 21.
expositis, vim est habitura causa maiorem. Part. 367.*

*Nunc te (Iupiter Opt: Max:) cuius iste donum regale,
dignum tuo pulcherrimo templo, dignum Capitolio, atque
ista arce omnium nationum, dignum regio munere, ti-
bi factum ab regibus, tibi dicatum, atque promissum, per ne-
farium scelus de regiis manibus extorsit, cuiusque sanctissi-
mum & pulcherrimum simulachrum Syracusis sustulit: teque
(luna regina) cuius duo tana duabus in insulis posita socio-
rum, Melitæ, & Sami, sanctissima, & antiquissima, simili scele-
re idem iste omnibus donis, ornamentiisque nudavit: teque
(Minerva) quam item iste duobus in clarissimis, & religio-
sissimis templis expilavit: Athenis cum auri grande pondus;
Syracusis, cum omnia præter rectum, & parietes abstulit: te-
que (Latona, & Apollo, & Diana,) quorum iste Deli non fa-
num, sed, ut hominum opinio, & religio fert, sedem antiquam
divinumque domicilium nocturno latrocinio atque impe-
tu compilavit: etiam te (Apollo) quem iste Chio sustulit: te-
que etiam, atque etiam Diana, quam Pergæ spollavit, cuius
simulacrum sanctissimum Segestæ, bis apud Segestanos con-
secratum, semel ipsoium religione, iterum P. Africani victo-
ria tollendum, asportandumque curavit: teque (Mercuri)
quem Verres in villa, & in privata aliqua palestra posuit, P.
Africanus in urbe sociorum, & in gymnasio Tyndaritano-*

rum inventutis illorum custodem, & praesidem voluit esse, que (Hercules,) quem iste Agrigentii nocte intempesta, litorum instructa, & comparata manu convelle se ex suis sedibus, atque aucteris conatus est: teq; (sanctissima mater Ida) quam apud Enginos augustissimo, & religiosissimo in templo sic spoliatam reliquit, ut nunc nomen modo Africani, vestigia violatae religionis maneant, monumenta victoria, si nq; ornamenta non extent: vosq; omnium rerum forenum, consiliorum maximorum, legum iudiciorumq; arbitrii, & restes, celeberrimo in loco praetorii locati (Castor, & Pollux) quorum è templo quæstum sibi iste, & praedam maximam probissimè comparavit: omnesque dii, qui vehiculis tenet solenes cœtus ludorum initis, quorum iter iste ad suum quæstum, ad religionum dignitatem, faciendum, exigenduq; curant: teq; (Ceres, & Libera) quarum sacra, sicut opinione hominum, ac religiones ferunt, longè maximis, atq; occultissimi ceremoniis continentur, a quibus initia vita, atque virtus, legum, morum, maritutinis, humanitatis exempla hominibus, & civitatibus late, ac disperita esse dicuntur: quare Hera populus Rumanus a Græcis ascita & accepta, ranta religione & publice, & privatim tuetur, non ut ab aliis huic allata, sed ut ceteris hinc tradita esse videantur: quæ ab isto uno sic polluta, & violata sunt, & simulacrum Cereris unum, quod a viro non modo tangi, sed ne aspici quidem fas fuit, è sacrificio Catinæ convellendum, avertendumque curaverit: alterum autem Ennae ex sua sede, ac domo sustulerit, quod erat, ut homines, cum viderent, aut ipsam videre se Cererem, aut effigiem Cereris, non humana manu factam esse, sed de celo delapsam arbitrarentur: vos etiam atq; etiam imploro, & appello (sanctissimæ dæx) quæ illos Ennenses lacus, lucosque colitis, cunctæq; Siciliæ, quæ mihi defendenda traditæ, praesidetis: a quibus inventis frugibus, & in orbem terrarum distributis, omnes gentes, ac nationes vestri religione numeris continentur: bæc terros item deos, deasque omnes imploratio, atque obtestor, quorum templis, & religionibus iste nefario quodam furore, & audacia instigatus bellum sacrilegum uerteret, tuis deo semper, impiumque habuit indictum, ut, si in hoc reo, arguit in hac causa, omnia mea consilia ad salutem sociorum, dignitatem populi Romani, fidem meam spectaverunt, si nullam ad rem, nisi ad officium, & veritatem, omnes meæ curæ, vigilii,

• Isocrat. in
Panegyrico.
ibid, Athe-
nienses.
autò x gōrē
Barabo.

• ὁ τριτος μήν, το, atque obtestor, quorum templis, & religionibus iste nefario quodam furore, & audacia instigatus bellum sacrilegum uerteret, tuis deo semper, impiumque habuit indictum, ut, si in hoc reo, arguit in hac causa, omnia mea consilia ad salutem sociorum, dignitatem populi Romani, fidem meam spectaverunt, si nullam ad rem, nisi ad officium, & veritatem, omnes meæ curæ, vigilii,

vigiliz, cogitationesque laboratunc: quæ mea mens in susci-
pienda causa fuit, fides in agenda, eadem vestra in iudicanda
Denique, vti C: Verem si eius omnia sunt inaudita, & sin-
gula tia facinora sceleris, audacie, perfidiae, libidinis, avaritiae,
crudelitatis, dignus exitus eiusmodi vita, atque factis vestro
iudicio consequatur. In Ver. act. 6. 274.

^c Sed eit in enumeratione vitandum ne ostentatio me- xpela.
moriæ sulceptra, videatur esse puerilis, id effugiet, qui non om Eustath. in
n a minima repetet, sed brevia singula attingens pondera re Hom. flā
rum ipsa comprehendet. Part. 367. ad A.

Stroma tertium prima Sectio.

X^d tribus extremū proposuimus d. 1. 1.
quæstionis locum Part. 367.

Quæstio autem est appetitio cognitionis: quæstionisq; finis Inventio Cic in Lucullo.

^c Duo sunt igitur quæstionū genera, alterum infinitum, alterum definitum, definitum est quod i. 367. Græci, nos causā, seu controversiam, Part. 367. infinitum quod b. illi appellant,

nos propositum (leu consultationem. Part. 367. possumus no-
minare. Top. 355.

^f Infinitum nullis neque personis, neque temporibus notatū propositū voco, in quo aliquid generatim queritur hoc mo- do, Orat. 2. 176, q. omnino de captivo statuendum, ac sentien dum sit. Orat. 3. 239. hic ego iam rem definiam: mulierē nul lam nominabo, tantum in medio. relinquā si qua nupta mu- lier &c. pro Cælio. 56. Sed est cōsultatio quasi pars causæ quæ dā, & cōtroversiæ. Inest. n. infinitū in definito, & ad illud tamē referuntur ōnia. P. 367.

^f Θίτις εἴρηται
απὸ τῆς τοῦ Αἰ
ηγεῖσθαι τὰ τοῦ
ταῦτα ἡ ηγε-
τορ. in A pib.
comment.
Hermag. in
τίχη διαγε-

Propositum

* **τόνοδ. 3.** * Propositi genera sunt duo, cognitionis alterum, alterum
της θέσεως αγαθού: cognitionis sunt hæc, quorum finis est scientia, ut
μή πολιτική quæritur à naturæ ius protectum; sic an ab aliqua qua
αγαθού διαφέρεται conditione hominum, & pactione. Top. 356.

τόνοδ. 4. **Aphron.** Nunc prorsus hoc statui, ut, quoniam tanta controversia
in progymn. est Dicæarcho familiari tuo cum Theophrasto amico meo:
Alcinous in ut ille tuus τὸν πρακτικὸν βίον omnibus anteponat, hic autem
Epitome διαφέρει, veriq; à me mos gestus esse videatur, ad Att. 216.
Plat.

* **τόνοδ. 4.** **b** **τόνοδ. 5.** **Cognitionis** quæstiones tripartitæ sunt, cū an sit, aut quid
sit, aut quale sit quæritur: horum primum conjectura, se-
cundum definitione, tertium iuris, & iniuriæ distinctione
explicatur. Top. 356.

τόνοδ. 5. **a** **τόνοδ. 6.** **Coniectura** ratio in quatuor partes distributa est, quarum
una est cum quæritur si ne aliquid: altera vnde ortum sit: ter-
tia, quæ id causa efficerit: quarta, in qua de mutatione rei
quæritur. Top. 356. sic necne sic: ecquidnam honestum, sic
ecquid æquum revera, an hæc tantum in opinione sint? vnde
autem sit ortum, vt cū quæritur natura an doctrina possit effici
virtus? causa autem efficiens sic, vt cū quæritur quibus rebus
eloquentia efficiatur. De commutatione, sic, possitne eloquen-
tia commutatione aliqua converti in infantiam. Top. 356.

τόνοδ. 6. **d** **Coniectura** in verisimilibus, & in proprijs rei notis
posita est tota: sed appellemus docendi gratia verisimile. q
plerumque ita fiat vt adolescentiam procliviorem esse adli-
binem. Part. 364.

τόνοδ. 7. **e** **Propriæ** autem notæ, argumentum quod nunquam ali-
ter fit, certumque declarat, vt sumus ignem parit. Part. 364.
τόνοδ. 8. Non enim ego ita disputabo: verisimile est Roscius istam rē
τόνοδ. 9. ad Chrysogonum detulisse, erat enim eis cum Chrysogono
Quint. 5. 9. iam antea amicitia: nam cum multos veteres a maioribus
Galen. mox Roscij patronos, hospitesque haberent, omnes eos colere
φιλοσόφου 150. atque observare desiterunt, ac se in Chrysogoni fi-
pias si modo dem & clientelam contulerunt. Hæc possum omnia verè
Galeni. dicere: sed in hac causa conjectura nihil opus est, ipsos certo
scio non negare, ad hæc bona Chrysogonum accessisse im-
pulsu suo. si eum, qui iudicij partem acceperit, oculis cerne-
tis, poteritisne dubitare iudices, qui indicarit? qui sunt igitur
in istis bonis, quibus partem Chrysogonus dederit. Duo
Rosci. Num quisquam præterea nemo est iudices. Num er-
go dubium est, quin iij obtulerint hanc prædam Chrysogono
qui

qui ab eo partem prædæ tulerunt? Age, nunc ex ipsius Chrysogoni iudicio Rosciorum factum consideremus. Si nihil in ista pugna Rosci, quod operæ pretium esset, fecerant, quā ob causam à Chrysogono tantis præmiis donabantur? si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt, non ne satis fuit his gratias agi? denique, ut per liberalitatem ageretur, honoris aliquid haberi? cur tria prædia, tantæ pecunie statim Capitoni dantur? cur, quæ reliqua sunt, iste Roscius omnia cum Chrysogono communiter possidet? non ne perspicuum est (iudices) has manubias Roscius Chrysogonum recognita conceperisse? pro Sext: Rosc. 36.

Verisimilia reperiuntur ex partibus, & quasi membris narrationis, ea sunt in personis, in locis, in temporibus, in factis, in eventis, in rerum ipsarum, negotiorumque naturis Hermog. In Part. 364.

*In personis naturæ primum spectantur, valetudinis, figura, virium, ætatis, mariū, fœminarū, atque hæc quidem in corpore. Animæ autem, aut quemadmodum affecti sunt virtutibus, vitiis, artibus, inertiis, aut quemadmodum commo-
ti cupiditate, metu, voluptate, molestia, atque hæc quidem in natura spectantur. In fortuna, genus, amicitiæ, liberti, propinqui, affines, opes, honores, potestas, divitiæ, libertas, & ea
quæ sunt iis contraria. Part. 364.*

Etiam, atq; etiā considera C: Piso, quis quem fraudasse dicatur: Roscius Fannium? quid est hoc? probus improbum, pudēs impudētē, periurū castus, callidū imperit, liberalis avidū, incredibile est. Quemadmodū si Fanius Rosciū fraudasse diceretur, utrumque ex virtusque persona verisimile videtur, & Fannium per malitiam fecisse. & Roscius per imprudentiam deceptum esse: sic cum Roscius Fannium fraudasse arguatur, utrumque incredibile est, & quicquam Roscius per avariam appetisse, & Fannium quicquam per suam bonitatem amisisse. Principia sunt huiusmodi: spectemus reliqua. H. S. 1. 2. 3. (Qu: Roscius fraudavit Fannium qua de causa? subridet Saturius veterator, ut sibi videtur. ait, propter ipsa H. S. 1. 2. 3. video: sed tamen, cur ipsa H. S. 1. 2. 3. tam vehementer concupierit, quæro. Nam tibi M. Perpenna, C: Piso, certè tanti non fuisset, ut socium fraudaretis. Roscio cur tanti fuerit, causam requireo? egebat? immo locuples erat. debebat immo in suis duabus versabatur. avarus erat? immo

etiam antè, quam locuples, semper liberalissimus, munificusque fuit. pro Rosc. Com. 48.

• *Gloss. 9.*

anno 767078.

Hermog. 3.

D. Alas.

anno 767078.

Aphon.

anno 767078.

anno 767078.

Hermog. 4078.

• *ser. 3.*

• *In locis autem, & illa naturalia maritimi, an remoti, & mari, plani, an montuosi, lèves, an asperi, salubres, an pestilentes, apaci, an apri: & illa fortuita culti, an inculti, celestes, an deserti, ædificati, an vasti, obliteri, an rerum gestorum vestigiis nobilitati, consecrati, an profani. Part. 364. Videamus nunc id quod caput est, *locus ad insidias ille ipse*, ubi congressi sunt, utri tādē fuerit aptior. Id verò (*Judices*) *terris dubitandum*, & diutius cogitandum est & ante fundū Clodii, quo in fundo proper insanas illas substructiones facile milie hominum verlabantur valentium. Atqui excello *loco superiore* mē fore putabat Milo, & ob eam causam cura *locum ad pugnam potissimum delegerat*, & an in eo loco potius expectandum ab eo, qui ipsius *loci* spe facere impetum cogaret. pro Milone. 120.*

• *In temporibus autem prætentia, & præterita, & futura cernuntur. In his ipsis vetusta, recentia, instantia, paulo post, aut aliquando futura: insunt etiam temporibus, illa, quæ temporis quasi naturam notant, ut hyems, ver, estas, autumnus: aut anni tempora, ut mensis, ut nox, hora, tempestas, quæ sunt naturalia: fortuita autem sacrificia, festi dies, nuptiae. Part. 364.*

Veruntamen, quid si, inquit Roscius, habes eiusmodi causam, ut hoc tibi planum sit faciendum, neminem esse, qui possit biduō, aut summum triduō Dccc millia passuum ambulare & tamen ne vereris, ut possis hæc contra Hortensium contendere? minimè, inquam. Sed quid ad rem, minimum, inquit: in eo causa consistit. Quo modo Docet me eiusmodi rem, & factum simul Sex: Nevi, quod si solum proferretur, satis esse deberet. Quod abs te C: Aquili, & à vobis, qui adestitis in consilio, quælo, diligenter attendatis, profecto intelligitis, illinc ab initio cupiditatem pugnasse, & audaciam: hinc veritatem, & pudorem, quoad potuerit, restitisse. Bona postulas, ut ex edicto polsidere liceat: quo die te ipsum Nevi volo audire: volo in auditum facinus ipsius, qui id commisit, voce convinci. Dic Nevi diem, ante diem V. Calend: intercalares. Benè agis. Quām longe est hinc in saltum vestrum Gallicanum? Nevi te rogo, Dccc millia passuum, optimè. de saltu delicitur Quin-

Eius, quo die possumus hoc quoq. ex te audire: quid taceas? ^{xp̄is x̄}
 Die inquam diem. Pudet dicere: intelligo: verum & sero, & ^{o. Ap̄thom}
 ne quicquam pudet. Deinceps de saku C: Aquili pridie
 Calendas intercalares, biduo post, aut, ut statim de iure aliquis
 cucurrit, non teto triduo Dcc millia passuum conhici-
 uatur. ò rem incredibilem: ó cupiditatem inconsideratam:
 è nuncium volucrem. Administri, & satellites Sex: Nevii
 Roma trans Alpes in Sebusianos biduo veniunt. ò hominē
 fortunatum, qui ciuimodi nuncios, seu potius Pegasos habe-
 at. Hic ego, si Crassi omnes cum Antoniis existant, si tu L:
 Philippe, qui inter illos florebas, hanc causam voles cum
 Hortensio dicere, tamen superior sim necesse est. pro. Quinet

14. 15.

^{d. lxxxv. II.}

^d Jam facta, & eventus, aut consilii sunt, aut imprudentię, ^{am̄ r̄s x̄}
 quæ est casu, aut in quadam animi permotione: casu cum ali ^{ans Herm}
 tèr accidit, ac putatum sit, permotione, cum aut oblivio, aut er-
 ror, aut metus, aut aliqua cupiditatis causa per novit: est etiā
 in imprudentia necessitas ponenda. Part. 364. ^{c. lxxxv. I. 2.}

^e Rerum autem bonarum, & malarum tria sunt genera. Nam Laert. in Ze-
 aut in animis, aut in corporibus, aut extra esse possunt: Part. Tuic. 5.
 364. ^{f. lxxxv. 13.}

^f Est etiam genus argumentorum aliud, quod ex facti ve-
 stigis sumitur, vt telum, crux, clamor editus, tituba-
 tio, permutatio coloris, oratio inconstans, tremor, & co-
 rum aliquid quod sensu percipi possit: etiam si prepara-
 tum aliquid, si communicatum cum aliquo, si posteá visum,
 audiū, iudicatum. Atque in his verisimilibus insunt ^{g xp̄ia},
 nonnunquam etiam certæ rerum, & propriæ notæ. Maxi-
 mam autem facit fidem ad similitudinem veri prium ex- ^{h Que s̄}
 emplum, deinde introducerei similitudo, fabula, etiam non ^{i profūs}
 nunquam etsi sit incredibilis tamen homines commoveret, singula, mul-
 Sed verisimilia partem singuli movent suo pondere, partem ^{j ta iuvans}.
 etiam si videantur esse exigua per se, ^k mukum tamen cum Mars.
 sint coacervata, proficiunt. Part. 364. ^{l. rō xp̄e xp̄s}

Agitur de patricidio: quod sine multis causis suscipi non ^{m xp̄x̄}
 potest. Apud homines autem prudensissimos agitur, qui ^{n Ap̄thom}
 intelligunt neminem ne minimum quidem maleficium sine
 causa admittere. esto: causam proferre non potes. Tamen si
 statim vicisse debeo, tamen de meo iure decedam, & tibi
 quod in alia causa non concederem, in hac concedam,

^{o. suus}

fretus huius innocentia. Non quero abste, quare patrem
 Sex. Roscius occiderit: quero quomodo occiderit: ita quero
 abs te C. Eruti, quomodo, & sic tecum agam, ut in eo loco vel
 respondendi, vel interpellandi tibi potestatem faciam, vele-
 tiam, si quid voles, interrogandi. [¶] Quo modo occidit? ipse
 percussit, an aliis occidendum dedit? si ipsum arguis, Romæ
 non fuit. Si per alios fecisse dicis: quero, servos ne an libe-
 ros? quos homines in idem ne Ameria, an hosce ex urbe
 sicarios? si Ameria qui sunt hi? cur non nominantur? si Roma,
 unde eos noverat Roscias? qui Romam multis annis non ve-
 nit, neque unquam plus triduo fuit. Vbi eos convenit? qui-
 cum locutus est? quo modo persuasit? pretium dedit? cui de-
 dit? per quem dedit? unde, aut quantum dedit? nonne his vesti-
 giis ad caput maleficij perveniri solet? & simul tibi in men-
 tem veniat facio, quemadmodum vitam huiusc deinceps:
 hunc hominem serum, atque agrestem fuisse: nunquam
 cum homine quoquam collocutum esse: nunquam in oppi-
 do constitisse: qua in re prætereo illud (quod mihi maximo
 argumento ad huius innocentiam poterat esse) in rusticis
 moribus, in victu arido, in hac horrida, incultaque vita, istius-
 modi maleficia gigni non solere: ut non omnem frugem, ne-
 que arborem in omni agro reperire possis: sic non omne fa-
 cinus in omni vita nascitur. In urbe luxuries creatur: ex lux-
 uria existat avaritia necesse est, ex avaritia erumpat auda-
 cia: inde omnia scelera, ac maleficia gignuntur: vita autem
 haec rustica, quam tu agrestem vocas, parsimoniae, diligentie,
 iustitiae magistra est. Verum haec miseria facio: illud quero, is
 homo, qui, ut tute dicis, nunquam inter homines fuerit, per
 quos homines hoc tantum facinus, tam occultum, ables
 praesertim, confidere potuerit? multa sunt falsa (Iudices) que
 tamen argui suspicione possunt: in his rebus si suspicio reper-
 ea erit, culpam inesse conceda. Romæ Sex. Roscius occidi-
 tur, cum in agro Amerino esset filius. Litteras, credo misit
 alicui sicario, qui Romæ noverat neminem: accessivit aliquem:
 at quando? nuncium misit: quem? aut ad quem? pretio,
 gratia, spe, promissis induxit aliquem: nihil horum ne con-
 fungi potest: & tamen causa de parricidio dicitur. pro Sexto
 Rosc. 30.

Stromatium secundum
Sectio.

Definitiones autem sunt disceptationes, ut si differatur, id ne si ius, quod maxime parti sit utile? aut cuin quid cuiusque sit proprium exquiritur, ut ornate dicere primum sit oratoris: an id etiam praeterea aliquis possit? aut cum res distribuitur in partes, ut si queratur quot sint genera rerum expetendarum? ut sintne tria corporis, animi, externarumque; ¶ 1. 2. 3. 4.

terum? Orat. 3. 149 ^b Aut cum quæ forma, aut quasi natura-
lis nota cuiusque sit, describitur, ut si queratur avari species,
seditionis, gloriæ. Orat. 3. 240. Notio enim, & proprietas, & di-
visio, & partitio sunt definitioni attributa, additur etiam des-
criptio quam Græci ^{*καταγραφήν} vocant. Top. 356. In primisq;
commovet explicatio vocabuli ac nominis. Part. 364. Atq;
huic generi finitimum est illud quod appellari de eodem, &
altero dicemus, quod genus forma quædam definitionis est.
Si enim queratur idemne sit pertinacia, & perseverantia
definitionibus iudicandum est. Top. 357. An ego, si te, & Ga-
binium crucis suffixos viderem, maiore afficeret lætitia ex ^{πόνησις σέτας}
corporis vestri laceratione, quam afficeret ex infamia? nullū ^{Top. 7 L}
est supplicium putandum, quo affici casu aliquo etiam bo-
ni, fortisque possunt. Atque hoc quidem etiam isti tui dicunt
voluptarij Græci: quos vtinam, ita audires, vt erant audien-
ti: nunquam te in tot flagitia ingurgitasses. Verum au-
dis in præscipibus, audis in stupris, audis in cibo, & in'vino.
Sed dicunt ipsi, qui mala dolore, bona voluptate definiunt,
sapientem, etiam si in Phalaridis tauro inclusus succensis
ignibus torreatur, dictum tamen, suave illud esse, seque ^{1 Cic. Tusc. 2.}
ne tantulum quidem commoveri. Tantum virtutis esse
vitæ voluerunt, vt non possit vñquam vir bonus esse non
beatus. quæ est igitur pœna? quod supplicium? id mea
sententia, quod accidere nemini potest, nisi nocenti: ful-
^{cepta}

scepta fraus, impedita, & oppressa mens conscientia, honoris omnium odium, nota iusti senatus, amissio dignitatis. nec mihi ille M: Regulus, quem a Carthaginenses relectis palpebris,

Cic. Off. I. 3.

In Cenno

Marius, Can-

nac, Palust.

Ovid de Po-

o.

Ex Enniij

tragedia

Cic. Tusci.

illigatum in machina vigilando necaverunt, suppicio videtur affectus: nec C. b Marius, quem Italia servata ab illo demissum in Minturnensium paludibus, Africa devicta ab eo expulsum, & naufragum vidi: fortunæ enim ista tela sunt, non culpæ: supplicium autem est poena peccati. neque vero ego, si nunquam vobis mala precarer, quod sæpè feci (in quo di immortales meas preces audierunt) morbum, aut mortem, aut cruciatum precarer: Thyestea ista execratio est, ponit vulgi animos, non sapientum moventis: ut *in naufragio expulsi uspiam saxis fixus, asperis, Evisceratus, latere penderet* (ut ait ille) *saxa spargens tabo, Sanie, & sanguine auro: non ferrem omnino molestè, si ita accidisset: sed id tamen esset humanum.* M: Marcellus, qui ter consul fuit, summa virtute, pietate, gloria militari, periret in mari: qui tamen ob virtutem gloriam, & laude vivit infortuna quædam est illa mors, non pena putanda. quæ est ligitur poena quod supplicium? quæ laxa? quæ crucest? *Pis. 97. 98.*

Agria

^d Loci autem convenient in eius generis quæstionem consequentes, antecedentes, repugnantes, adiunctis etiam duabus iis, qui sumuntur ex causis, & effectis. nam si hanc remilia sequitur, hanc autem non sequitur, aut si huic rei repugnat, illi non repugnat, aut si huic rei hæc, illius alia causa est, aut si ex alio hoc, ex alio illud effectum est, ex quovis horum id de quo queritur, idem an aliud sit inveniri potest. *Top. 357.*

Stroma tertium, tertia

Sectio.

Acad. I.
απλά, συγχει
ειναι αεβλη-
μετα. *H. 11.*
Apollon. q. 14

Onsecutionis autem seu initis, & iniuriis distinctionis *Top. 356.* duo prima quæstionum genera ponuntur. Nam aut simplex est disceptatio, ut si differatur expedendane sit gloria, aut ex comparatione; laus, an dicitiæ magis expedendæ sint, *Orat.* 3. 240.

^{1. vñct. 2.}
Arist. Top. 3.
Eth. I.

^{1. vñct. 2.}
Simplicium tria genera sunt de experendo, fugiendoque,
de æquo, & iniquo, de honesto, & turpi: de experendo, & fugi-
endo huiusmodi, si experendæ divitiae, si fugienda paupertas;
de æquo, & iniquo, e quumne sit vlcisci a quoconque iniuriam
aceperis; de honesto, & turpi, honestumne sit pro patria mo-
ri. Top. 356,

^{2. vñct. 3.}
Arist. Top. 7.
Plat. 8 de
Republ.

Comparationum autem duo sunt genera vnuu de eodem,
& alio, ut si queratur quid inter sit inter amicum, & assentato-
rem, regem, & tyrannum: Alterum de maiore, & minore, cum
quid præstet aliud ali quæritur; ut si queratur eloquentianæ
pluris sit, an iuris civilis scientia. Top. 356.

^{3. vñct. 4.}
Ad certum hoc genus quæstionis in quo quale sit quæri-
tur, in Comparisonem ea cadunt, quæ paulo ante in com-
parisonis locu enumerata sunt. In id autem genus, in quo
de experendo, fugiendoque quæritur adhibentur ea, quæ
sunt aut animi, aut corporis, aut externa, vel commoda vel
incommoda. Top. 357.

Itemque cum de honesto, turpique quæritur, ad animi bo-
na, vel mala omnis dirigenda oratio est. Top. 357. Cum autem
de æquo, & iniquo disseritur æquitatis loci colliguntur.

^{4. vñct. 4.}
Hi cernuntur bipartito, & natura, & instituto. natura par-
tes habet duas, iunctionem sui, & vlciscendi ius. Topic.
357.

Denique Quirites, quoniam me quatuor omnino genera Arist. ad
homínium violarunt: vnum eorum, qui odio reipublice quod e. Theod. I. 12.
am ipsis invicis conservaram, mihi inimicissimi fuerunt: alterū q p simulationē amicitię nefarie prodiderūt: tertiu, q cū
propriet inertiam suam eadē assequi non possent inviderunt
laudi & dignitati meq: quartum, qui cum custodes reipublice
esse debuerunt, salutem meam, statum civitatis, dignitatem
eius imperii, quod erat penes ipso, vendiderunt, sic vlciscar
genera singula, quemadmodum a quibusque sum provo-
catus: malos cives, rempublicam benè gerendo: per-
fidios amicos, nihil credendo, atque omnia cavendo: invi-
dos virtuti, & gloriæ serviendo: mercatores provinciarum,
revocando domum, atque ab iis provinciarum rationem re-
petendo. Quanquā mihi maiori curæ est, quē admodū quidē famam lan-
vobis, qui de me estis optimē meriti, gratiam referam, quam desq; bonor: 3.
quemadmodum inimicorum iniurias, crudelitatemq; perse- de consuas
quar, etenim vlciscendæ iniuriæ facilior ratio est quam suo 3. ad Ass
bene- 2.

beneficii remunerandi: propterea quod superiorem esse contra improbos, minus est negotii, quam bonis ex æquari: tum etiam nec tam necessarium quidem est, male meritis, quam optimè meritis, referre quod debeas. odium vel precibus mitigari potest, vel temporibus reipublicæ, communique utilitate deponi, vel difficultate vlciscendi teneri vel vetustate haberi: bené meritos quin colas, nec exorari fas est, neque id reipublicæ repetere ut cunq; necesse est. neq; est excusatio difficultatis, neque equum est tempore, & die memoriam beneficij definire. postremo, qui in vlciscendo remissior fuit, mox aperte laudatur: ut gravissimè viuperatur, qui in tantis beneficiis, quanta vos in me contulisti: remunerandi est tardior, neque solum ingratus, quod ipsum grave est, verum etiam impius appelletur necesse est. ad Quintr. post redi. 204.

* Cato. 5. ^a *Institutio autem æquitatis tripartita est: una pars legum est, altera conveniens, tertia moris vetustate confirmata.* Top Arist. ad A. 357. Quid C: Cassius, vari magnitudine animi, & consilij lex. i. ad The. ditus, nonne eo ex Italia consilio prefectus est? ut prohibetur I. II. Justini Syria Dolabellam? qua lege? quo iure? eo, quod lupiter ipsan Justitiam. sanxit ut omnia, quæ reipublicæ salutaria essent, legium, & I. iusta haberentur. est enim lex^b nihil aliud, nisi recta, & à numero Cie. in legi- mine deorum tracta oratio, imperans honesta, prohibens contraria. huic igitur legi paruit Cassius, cum est in Syriam profectus, alienam provinciam, si homines legibus scriptis vicerintur: his vero oppressis, suam, lege naturæ Phil. i. 1. 245.

* Cato. 6. ^c Atq; etiam rursus æquitas tripartita dicitur esse: una ad Laert. in Ze. superos deos, altera ad manes, tertia ad homines pertinet. prima pietas, secunda sanctitas, tertia iustitia, aut equitas non minatur. Top. 357. In hac ipsa de natura deorum questione plerique, quod maxime verisimile est, & quo omnes duce natura vehimur, deos esse dixerunt: dubitare se Protagoras: nul-

^d Plutarch. Ilos esse omnino Diagoras Melius, & Theodorus Cyrenaicus putaverunt. Sunt enim philosophi, & fuerunt, qui omnino nullam habere conseruent humanarum rerum procuratione deos: Quorum si vera sententia est, quæ potest esse pietas? quæ sanctitas? quæ religio. Quid est quod ullos diis immortalibus cultus, honores, preces adhibeamus? In specie autem hæc simulationis, sicut reliquæ virtutes, ita pietas inesse non potest: cum qua simul & sanctitatem, & religionem tolli necessitatis: quibus sublatis, perturbatio vitæ sequitur, & magna confusa.

fusio. Atque haud scio, an pietate aduersus deos sublata, fides
quiam¹, & societas humani generis, & vna excellentissima vir-
tus, iustitia collatur. De nat. deor. 1. & 4. ac de cognitionis que-
stionibus hactenus. Top. 356.

* Actionis autem quæstiones reliquæ sunt, quarum duo sunt
genera. Top. 356.

Actionis igitur alterum est præcipiendi genus, quod ad ra-
tionem officij pertinet. Part. 368. Quo in genere quid rectum,
faciendumq; sit, queritur. Orat. 3. 240. vt quemadmodum co-
lendis sunt parentes Part. 368. Cui loco omnis virtutum, & vi-
tiorum est sylva subiecta Orat. 3. 240. Sed tamen ne me toru-
te gritudini dedam lumperi mihi quasdam tanquam biseccas que
& politicæ sunt, & temporum horū: vt & abducam animū ab
querelis, & in eo ipso de quo agitur exercet. ex sunt huius-
modi, 'Ει μεντεόν τῇ πατρίδι τυραννίμενη. τυραννίμενος δὲ αὐτῆς, εἰ
ταπέρτω τυρανίδος κατάλυσιν πειρατέον, καὶ μέλλη διὰ τέτο περὶ τὸ ΑΙ. φραγμα
τῷ ὄλοντος καθίσειν. εἰ ἐν λαβήσεος τοι κα. αλύοντα μὴ αυτὸς γενέσον.
ἀρνηται. εἰ πειρατέον αἴρῃ εἰ τῇ πατρίδι δὲ τῇ εἰρήνῃ μελλοντῇ πολέμῳ. εἰ Ι. αρβή
τῷ πολιτικῷ τῷ ἡσυχάζειν αἰσχυνθεσαντα ποι, τῷ πειράτῃος τυραννίμενος δὲ Ι. καρπίον
το, καὶ διὰ παντὸς ἵτεον κακού της ἱλευθερίας πέρι. εἰ πολεμόν επακτὸν
τῷ χήρᾳ καὶ πολιορκητον αὐτὴν τυραννίμενην. εἰ καὶ μὴ δοκιμάζοντα την διὰ
πολέμου κατάλυσιν της πυρανίδος ε συνατογραφεῖον ὅμως τοῖς αἴρεσθαι
τοῖς ἑνεργέσαις καὶ σύλοις συνκινδυνεύετον εἰ τοῖς πολιτικοῖς καὶ μὴ δοκι-
μοῖς βεβελεῦθεν περὶ τῷ δικε. εἰ ὁ μελλοντὴ πατρεῖδα ειςεργητήσας, δι
αύτοῦ δὲ τέτο αὐτῆς της πατρεῖδας καὶ φθονεῖσις κακούνεσσεν εἰ θελοντὸς
εἰτε δι πατρεῖδας ή ἵφετέον αὐτῷ ει αὐτῷ ποτε καὶ τῷ δικεστάτων ποτείσθαι
πρόσοπας αἴφενέντας προς τὸν ἰσχύοντας διὰ πολιτείας. In hiis ego
me consultationibus exercens & differens in utramque par-
tem tum Græcē, tum Latinē, & abduco parumper animū a mo-
lestiis & οργήσις delibero. Sed vereor ne tibi ακαρποσιμι Att.
9. ep. 3.

* Alterum autem ad sedandos animos, & oratione sanādos
Part. 368. Quo ex genere sunt querelæ, incitationes, misera-
tionesque flebiles, rursusque oratio iracundiam restinguens, ε νῶη. 8.
tum metum eripiens, tum exultantem lætitiam compri-
mēns, tum ἀγρitudinem abstergens. Top. 356.

Quid fuit in Craccho? quem tu Cawle melius memini-
li, quod me puer tantopere ferretur? Quo me miser confe-
dam? quo veram? in Capitolumne? as fratris sanguine redundat.

* νῶη. 7.

δέος πολιτη
καὶ Αριθον.
in Progymn
Alcinous in
Epitome
Plas.

ε ΑΙ συνα-
ποτραπέσσεται.

τὸ λύτον quasi
λέοντος Chry-
sipp. Tus. 3.

^a πτ. I.
^b ονοματεια
γραψι την ταις
διστας in Ap
zhon.com.
ment. Cic. ad
Aet.

^c υποδ. 2.

ἰεπ αὐτούς.
αὐτοὶ in τείλαγο
τη τῷ λόγῳ
ρητορειών
συμβολειών
δικαιωθεῖσι
δικτικὸν A-
rist. ad Theo-
dect. I. 2. ad
Alex. I.

^d Arist. ad A-
lex. 2. η καμη
εσικόν.

^e υποδ. 3. ginensibus captivos nostros redditis suis recuperari. Orat
εἰπαντι ad 3. 239.

Alex. 2.

^f Vitiositas nationis, quæ quia in laudationes, maximè consertur propri
sic enim ma- um, habet iam ex eo nomen. Part. 360.

lo, quam ma- ^g Laudationis igitur genus est, quod ad laudandos claros
litiam appel- viros suscepimus, & improbos vituperandos. à meliori autē
lare eam, q̄ parte laudationis est appellatum. Part. 368.

Græci νανιαν
Appellant.

Tusi. 4.

^h θέλος ή

τοῖς επανεπ
ηγέγοντο
καλῶς ή τοῖς
σχόποι. Arist.

ad Theo. I. 2.

i. υποδ. 4.

^j Ar. ad Al. 31

an dottum? matremne ut miseram, lamentantemq; videam, q; sub
iectam? quæ sic ab illo acta esse constabat, oculis, voce, getta
inimici ut lacrymas tenere non possent. Ora. 1. 3. 254.

Stroma tertium quarta

Sectio.

E proposito satis multa: a dea
ceps de causa pauciora dicenda
sunt. Plaraque enim sunt ei
cum proposito communia. Top.
357.

^b Causa, seu controversia. Pan.
368. certis personis, locis, tem-
poribus, actionibus, negotiis
cernitur, aut in omnibus,
aut in plerisq; eorum. Top. 355.
hoc modo placeatnē à Cartha-

ginensibus captivos nostros redditis suis recuperari. Orat
εἰπαντι ad 3. 239.

^c Cauſarum tria sunt genera, Iudicii, Deliberationis, exor-

^d nationis, quæ quia in laudationes, maximè consertur propri
sic enim ma- um, habet iam ex eo nomen. Part. 360.

^g Laudationis igitur genus est, quod ad laudandos claros
viros suscepimus, & improbos vituperandos. à meliori autē
parte laudationis est appellatum. Part. 368.

^e Ad laudandi, vituperandique rationes exponam breviter,

^f atque à principis exordiar, & laudandi, & vituperandi, om-
nia igitur laudanda sunt, quæ coniuncta cum virtute sunt,
& quæ cū virtutis vituperanda. ^h Quamobrem finis alterius est

honestas, alterius surpiundo. Part. 368.

ⁱ Sed quoniam in tribus generibus bona, malavè verlan-
tut, externis, corporis, & animi. Part. 369. Perspicuum est, q;
lia esse in homine loquendi, alia laudanda, genus, forma, vi-
res, opes divitiae, cæteraque quæ fortuna det extrinsecus, aut

corpori non habent in se veram laudem, quæ deberi virtut

vni putatur. Orat. 2. 219.

Sed et men quod ipsa virtus in earum rerum usu, ac moderatione maxime cernitur, tractanda etiam in laudationibus
hæc sunt naturæ, & fortunæ bona; inquit us est summa laus * τε οὐτανός
non exul siccus in potestate, non fuisse insolentem in pecu ^{μητριαγάδε}
cunia, non se præstulisse alii propter abundantiam sonu- ^{Αριστοφάνης ad A.}
nit opes, & copiæ non superboæ videantur, ac libidini, sed ^{τελείωτης Eth. I.}
bonitati, ac moderationi facultatem, ac materialm dedicasse. ^{αδιαρεογον}

Orat. 2. 29.

Græci, Indif

frag Crassus in illius orationis suæ, quem contra collegā firens Cic. de
Censor habuit, principio dixit: Que natura, aut fortuna da ^{Fin. 3. Gal. 27}
retur hominibus, in his rebus se vincere posse amicis æquo p: ^{εἰσαγόντες}
si: quæ ipsi sibi homines patere possent, in his rebus se pati ^{Tu si aliter}
vincere non posse. O. et. 2. 176. ^{existimas, n}

* In toto autem quasi contextu orationis, hæc erunt illu- ^{bit errabis,}
strandam ix. mè q: iea lmodū qui q: generatus, quæadmodū si paulò dilig-
educatu ^{que adm} dū institutus, moratuq: fuerit: & si q: cui gentius (ut
magnū, ac incredibile acciderit) maximèq: si id divinitus ac quid sit εξo-
cidisse poruerit, videri. Neque vero mortis eorum quorum vita ^{χρ. quid sit iu-}
laudabitur silentio p: erit debet, si modo quid erit anima ^{γένεια, intel-}
adverendum, aut, in ipso genere mortis, aut in his rebus, quæ ligas). Athe-
post morte in erunt conseqvæ. Part. 370. Tu ne, cum te, nodorus, San-
actum vitam noſſes, in Siciliam tecum grandem prætex- ^{donius filius}
tatum filium ducebas? Vt etiam si natura putrum à pate ^{quid de his}
nis viuis, atque à generis similiu ^{ine ab eo erit, confue-} rebus dicat,
tudo tamen cum, & disciplina degenerare non sineret. attenderis.
Fac enim fuisse in isto C. Lelix, M. Catonis materiem, atque Cic. F. Ep. 3.
indolem: quid ex eo boni sperari, arque effici potest, qui ^{7.}
in patria luxurie sic vixerit, vt nullum unquam pudicum, ne- ^{* παῦεται γάρ}
que sobernum convivium viderit? qui in epulis quotidianis, a ^{τοι ταῦτα εἰδεῖ}
ducta ærete, per triennium, inter impudicas mulieres, & in- ^{μοισι ταῦτα}
temperantes viros versatus sit? nihil unquam à patre au- ^{πάρακατησεν.}
davit, quo pudenter, aut melior esset? Nihil unquam πάρεστι γε την
patrem agere vidit, quod cum imitatus esset, non id, quod εἰς. Hom.
impissimum est, * similis patris putaretur? In veritate Act.
4. 184.

* Deinde est ad facta veniendum, quorum collocazioni. ^{τέλος 6.}
plex est. Aut enim temporum servandus est ordo, aut Hermogenes ^{τοι πρώτης}
primis recentissimum quodque dicendum, aut mul- ^{τῷ αὐτούς τοι}
ta, variaq: facta in propria virtutum genera sunt divi- ^{πάντα, οὐ τοι ταῦτα}
da. Part. 369. Quoniamque singularium virtutum sunt τριῶν fieri
M 2

certa επίστανται.

certa quædam officia, ac munera, & sua cuique virtuti suæ propria debetur, erit, explicandum in laude iustitiae quidam fide, quid cum æquabilitate, quid cum eiusmodi aliquo officio, is, qui laudabitur, fecerit. Itemque in cæteris res gestæ ad cuiusque virtutis genus, & vim, & nomen accommodabuntur. Orat. 2. 219.

Neque tamen illa non ornant habiti honores, decies virtutis præmia, res gestæ iudicijs hominum comprobata;

* *Isidorus* in quibus etiam * felicitatem ipsam deorum immortalium inveniuntur. *A. Tertius* A. magnitudine præstabiles, aut novitate primæ, aut generis rist. ad *Theo.* iplo singulares. Neque enim parvæ, neque usitatæ, neq; vulgariter admiratione, aut omnino laude dignæ videri solent. *I. 4. Socratis.* Est etiam cum cæteris præstantibus viris* comparatio in laudatione præclara. Orat. 2. 220. Ego enim sic existimabo summo imperatore, quatuor has res inesse oportere, summi rei militaris, virtutem, autoritatem, felicitatem, quis igit hoc homine scientior unquam aut fuit, aut esse debuit? Qui e ludo, atq; pueritiae disciplina, bello maximo, atque acerbus hostibus, ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est: qui extrema pueritia miles fuit summi imperatoris, incunte adolescentia maximu[m] ipse exercitus imperator: qui sapientius cum hoste confixit, quam quisquam cum inimico concertavit: plura bella gessit, quam cæteri gerunt: plures provincias confecit, quam alii cōcupiverunt: cuius adolescentia ad scientiam rei familiaris non aliena præceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed virtutibus: non stipendiis, sed triumphis est traducta: quod denique genus belli esse potest, in quo illum non exercuerit fortuna reipublicæ: Civile, Asiaticum, Transalpinum, Hispaniensem, mixtum ex civitatibus, atque ex bellicissimis nationibus, servile, navale, varia, & diversa genera, & bellorum, & hostium non solum gesta ab hoc uno, sed etiam confecta, nullam rem esse declarant in usu militari positam, quæ huius viriliteriam fugere possit. Iam vero virtutis Cn. Pompeij quæ potest per oratio inveniri? quid est, quod quisquam aut dignus illo, aut vobis novum, aut cuiquam inanditum possit esse? non enim illæ sunt sole virtutes, imperatorizæ, quæ vulgo existimantur, labor in negotiis, fortitudo in periculis, industria in agendo, celeritas in conficiendo, consilium in prævidendo.

videndo: quæ tanta sunt in hoc uno quâto in omnibus reli-
 quis Imperatoribus, quos aut vidimus, aut audivimus, non
 erunt pro lege Mani: 9. Quoniamque non solum bellandi
 artus in lummo, atque perfecto imperatore quærenda est,
 sed multiæ sunt artes eximiae, iuvis administræ, comitesque
 virtutis. Ac prium quâta³ *innocentia* debent esse imperato-
 res: quanta deinde omnibus in rebus temperantia? quanta si-^a *θελεστιας*
 quanta facilitate? quanto ingenio? quanta humanitate? quæ affectio talis
 breviter, quanta sint in Cn: Pompeio consideremus. ii. Hic animi, quæ
 miramur hunc hominem tantum excellere cæteris, cuius noceat nem-
 legiones sic in Asiam pervenerunt, ut non modo manus tan-^b *Cic. Tusc.*
 ni exercitus, sed ne vestigium quidem cuiquam pacato no-^c *Laert. in*
 cuisse dicatur siam vero, quemadmodum milites hybernent, Zenone.
 quotidie sermones, ac litteræ perferuntur: non modo, vi sup-
 sum faciat in militem, neminvis afferitur, sed ne cupienti
 quidem cuiquam permititur. Hymis enim, non avaritiae
 perfugium maiores nostri in sociorum, atque amicorum te-
 catis esse voluerunt. Age vero cæteris in rebus quali sit tempe-
 ranitia considerare. Vnde illam tantam celeritatem, & tam
 incredibilem cui sum inventum puratis? non enim illum exi-
 mia vis remigum, aut ars inaudita quædam gubernandi, aut
 venti aliqui novi tam celeriter in ultimas terras perciulerunt:
 sed hec res, quæ cæteros remorati solent, non retardauunt;
 Non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam revoca-^d *Avgv. 2. 2.*
 b *Av. 2. 2.* *Epist. 2.*
 sit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ad delectatio-^e *Plutarch.*
 nem, non nobilitas urbis ad cognitionem, non denique la-^f *in Ench.*
 bor ipse ad quietem postremo signa, & tabulas, cæteraque
 ornamenta Gæcorum oppidorum, quæ cæteri tollenda es-
 se arbitrantur, ea sibi ille ne visenda quidem existimat. Ita-
 que omnes quidem nunc in his locis Cn: Pompeium sicut
 aliquem non ex hac urbe missum, sed de cælo delapsum in-
 ventur: nunc deniq; incipiunt credere, fuisse homines Ro-
 manos hac quondam ^g *abstinens*, quod iam nationibus ex-
 ceteris incredibile, ac falso memorie prodicū videbatur. Nunc ^h *Plutarch.*
 imperij nostri splendor illis gentibus lucet. Nunc intelli- *in Apotheasm*
 gunt, non sine causa maiores suos tum, cum hac temperan- *Cic. in Para-*
 ta magistratus habebamus, servire populo Romano, quam ⁱ *dox.*
 imperare aliis maluisse. Iam vero ita faciles aditus ad cum
 privatorum, ita liberæ querimoniæ de aliorum injuriis esse
 cunctur, ut is, qui dignitate principibus excellit, facilitare

par insimis esse videatur. Iam quantum *consilio*, quam
dicendi gravitate, & copia valeat, in quo ipso inest digna
imperatoria, vos (Quirites) hoc ipso in loco saepe cognos-
tis. *Fides* vero eius inter socios quantam existimat
putatis, quam hostes omnium gentium sanctissimam esse

^{* φιλονθρωπία} dicunt? *hunc initate* tam tanta est, ut difficile dictum, a
Arist. Eth. trium hostes magi, virtutem eius pugnantes metuerint, et
mansuetudinem vici dilexerint: & quisquam dubitab-
quin hoc tantum bellum hoc transmittendum sit, quod
omnia vestrae memoriæ bella confienda divino quodam
consilio natos esse videatur? Et quoniam auctoritas mul-
tum in bellis quoque administrandis, atque imperio mi-
litari valet: certe nemini dubium est, quin ea inde
deinde ille imperator plurimum possit. Vehementer at-
tem per tinere ad bella administranda, quid hostes, qui
socii de imperatoribus vestris existimant, quis ignorat, cu-
sciamus homines, in tantis rebus, ut aut contemnant, au-
meruant, aut oderint, aut ament, opinione non minus
magis, quam aliqua certa ratione commoveri? Quod igno-
nomen in orbe terrarum unquam clarius fuit? *Cuius nu-*
gestæ paræ? De quo homine vos, id quod maxime facit
auctoritatem, tanta, & tam *præclara iudicia* fecistis? At
vero villam unquam oram tam desertam putatis, quod
non illius diei fama pervaserit cum universus populus
Romanus referro foro, repletisque omnibus tem-
plis, ex quibus hic locus conspicu potest, *unum sibi*
ad communem omnium gentium bellum Cœrium Po-
peium imperatorem depopescit? pro lege Mani. II.
I².

^b Plat. C. c. in
Timæo.

Reliquum est, ut de felicitate, quam præstare de se ipso
nemo potest, meminisse, & commemorare de altero possum-
mus, sicut æquum est homini de potestate deorum,
dè, & pauca dicamus. Ego enim sic existimo, Maximo
Marcello, Scipioni, Mario, & exercitus magnis imperatori-
bus, non solum propter virtutem, sed etiam propter fati-
nam, sepius imperia, mandata, atque exercitus esse com-
missos: fuit enim profecto quibusdam summis virtutis quadam
ad amplitudinem, & gloriam, & ad res magnas benig-
cetas divinitus adiuncta fortuna. De huius aurem hominibus
licitate, quo de nunc agimus, hac yrat moderatione dic-

non ut in illius potestate fortunam positam esse dicam, sed ut prius ita meminisse, reliqua sperare videamus: ne aut invisa diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata esse videatur. Itaque non sum praedicatus; Quirites quantas ille res domini, nullumque, terra, marique, quantaque felicitate gesserit: ut ciui temper voluntatibus non modo cives assenserint, socii obtemperarint, hostes obedierint, sed etiam venti, tempesta- tisque obsecundarint pro L: Mani. 13.

Virtus autem, quae est per se ipsa laudabilis, & sine qua nihil laudari potest, est rationis absclutio de fin. 5 O. 2. 219. estq; duplex, aut n. scientia cernitur virtus, aut actione. Nam quae prudenter, quae calliditas, quaeq; gravissimo nomine *sapientia* appellatur, haec scientia pellet una: quae vero moderandis cupiditatibus, regendisque animi motibus laudatur, eius est munus in agendo cuius *temperantiae* nomen est. Atque illa prudentia suis rebus *domesticis*, in publicis *civilibus* appellatur. Temperantia in suas itidem res, & in communes distributa est, duobusque modis in rebus commodis discernitur, & ea quae ablunt non expetendo, & ab iis, quae in potestate sunt, abstinentendo. In rebus autem incommodis, est iudicium duplex. Nam quae venientibus malis obstat, fortis, quae, quod iam adest, tolerat, & perfert, patientia nominatur. Quae autem haec uno genere complectitur magnitudo animi dicitur: cuius est liberalitas in vnu pecuniae, simulque aliquid animi in capienda: incommodis, & maxime in iuriis, & omne quod est eius generis grave, insed aiuum, & turbulentum. In communione autem quae posita pars est, *Justitia*, dicitur: ea que erga deos religio, erga patentes pietas, vulgo autem bonitas, creditis in rebus fides in moderatione animi advertendi lenitas, amicitia in benevolentia nominatur. Atque haec quidem virtutes cernuntur in agendo. Part. 69.

¹ Sed partium quas plures habet virtus, alia est ad laudationem aptior. Nam clementia, iustitia, benignitas, si des, fortitudo in periculis communibus, iucunda est auditu in laudationibus. Omnes enim haec virtutes non tam ipsis, qui eas in se habent, quam generi hominum fructuose pertinet. Sapientia, & magnitudo animi, qua omnes res humanae geruntur, tenues & pro nihilo putantur, & in excogitando vis quedam ingenij, & ipsa eloquentia, admirationis

^b Ver. 7.*Arist. ad The-*^{od. 17. aperte.}*maritus* &c*Phioli apelles**Diaphnikos* &*περιτικη.**biz hunc ip-**sum de vir-**tibus trac-**tatum Laero**in Zenone.*^c Off. 2. de*Fin. 2. Tusc.*^d su ego iun*frugalitas**frugi homi-**nus zelous.**Tusc. 3 de**Fin. 1.*^e Sphero*Chrysippus**Tusc. 4.*^f Ver. 8.*Cic. Off. 8.*

habet nō minus, iucunditatis minus. Ipsos enim magis vide-
tur, quos laudamus, quam illos, apud quos laudamus, ornare
actueri: sed tamen in laudando iungenda sunt etiam hæc
genera virtutis: feriunt enim aures hominum, cum illa, quæ
iucunda, & grata, cum etiam illa, quæ mirabilia sunt in vir-
te laudari. Orat. 219. Multas e quidem C: C glatis virtutis

*** Cic.Off. I. 2** magnas, incredibilisque cognovi.* Sed sunt ceteræ maioriis
quasi theatris propositæ, & pœnè populares. Castris locum capi-
re, exercitum instruere, expugnare vrbes, aciem hostium
profligare, hanc vim frigorū hysmemque, quam nos nrū
huius urbis testis sustinemus, excipere, his ipsis diebus ho-
stem persequi, tum, cum etiam fere latibulis se regant, atque
omnia bella iure genium conquiscent: sunt ea quidem mag-
na: quis negat? sed magnis excitata sunt premissi, ad memo-
riam hominum sempiternam: quo minus admirandum est,
cum facere illa, qui immortalitatem concupiverit. Hæc mi-
ra laus est, quæ non poetarum carminibus, non annalium
monumentis celebratur, sed prudentium iudicio expendi-
tur. Equitem Romanum veterem amicum suum, studiolum
amantem, observantem sui, non libidine, non turpibus im-
pensis cupidiratum, atque iactu: i., sed experientia patrimo-
nii amplificandi labantem excepti, corruere non sivit. sive
& sustinuit re, fortuna, fide, hodieque sustinet, nec amicum
pendentem corruere patitur, nec illius animi aciem per-
stringit splendor sui nominis, nec mentis quasi luminibus
officit altitudo fortunæ, & gloriæ. Sint sane illa magna, quæ
re vera magna sunt: de iudicio animi mei, ut voler, quicquid
sentiat: ego enim hanc in tantis opibus, tanta fortuna libe-
ralitatem, in suos memoriam amicizæ reliquis virtutibus
omnibus antepono. Pro. Rabit. 3. 138.

*** Ido. 7. 8.**
λογικὴ, quam
rationem dis-
serendi voco
de fato: La-
ter. in Zeno.
*** Oratoria**
vis explicata
mix oratio-
nis Quest. 4
Ced. 28 iū
Alegor. etris-
ma Līcē. in Ze-

b Sunt autem aliæ quasi ministriæ, comitesque sapientiæ
quarum altera quæ sint in disputando vera, & falsa, quibusq;
positis q; sequitur distinguit, & iudicat, quæ virtus ònis in o-
ratione scientiaque disputandi: sicut est Altera autem orato-
ria. Nihil enim aliud est eloquentia, nisi copiose loquens sa-
piencia. Quæ ex eodem hausta genere, quo illa quæ in dis-
putando, vberior est, atque latior, & ad motus animorum,
vulgique sensum accommodatior. Cuius vero virtutum om-
nium, dedecus fugiens, laudemque maximè consequens ve-
riscundia est. Sunt autem alij quidam perfecti animi habi-
tus

tus ad virtutem quasi præculti, ac præparati rectis studiis, & artibus, ut in suis rebus studia litterarum, ut numerorum, ac sonorum, ut mensuræ, ut siderum, ut equorum, ut venandi, ut armorum. In communibus propensiora studia, in aliquo genere virtutis colendo, aut divinis rebus delerviendo, aut parentibus, amicis, hospitibus præcipue, atque insigniter diligendis.^d Atq; hæc quidem virtutum, vitiorū autem sunt genera contraria. Part. 370.

Iam Quibus in orationibus delectatio finis est, varii sunt ordines colloquandi. Nam aut temporū servantur gradus, aut generum distributiones, aut à minoribus ad maiora ascendimus, aut à maioribus ad minora delabimur, aut hæc inéquabilis varietate distinguimus, cum parva magnis, simplicia coniunctis, obscura dilucidis, lœta tristibus, incredibilia probabilibus inteximus, quæ in exornationem cadunt omnia. Part. 360.

Conficitur autem genus hoc dictionis narrandis, expendisque factis sine ullis argumentationibus ad animo motus leniter tractandos, magis quam ad fidem faciendam, aut commandam accommodatè. Non enim dubia firmantur, sed ea quæ certa, aut pro certis posita sunt, augentur. Et quoniam in his causis, omnis ratio ferè ad voluptatem auditoris refertur, viendum erit his in oratione singulorum verborum insignibus, quæ habent plurimum suavitatis, id est, vi factis verbis, aut vetustis, aut translatis frequententer utramque, & in ipla constructione verborum, ut paria paribus, & similia similibus, sæpe referantur, ut contraria, ut gemina, &c, ut circumscripta numerosè non ad similitudinem versuum, sed ad explendum aurium sensum, apto quasi quedam verborum modo. Adhibendaque frequentius etiam illa ornamenta rerum sunt, sive quæ mirabilia nec opinata, sive significata monstris prodigiis, oraculis, sive quæ videbuntur ei de quo agimus accidisse divina, atque fatalia. Part. 368. teris. Laers. 369.

Ipsi autem Græci magis legendi, qui delectationis, aut hominis alicuius ornandi magis quam utilitatis huius apostolus Causa, laudationes scriptitaverunt: quorum sunt ταῦται φιλο- libri quibus Themistocles, Aristides, Agesilaus, Epaminondas, Philippus, Alexander, aliquique laudantur. Ora- tor. 2. 219.

Vno ore cui plurime consentiunt gentes, populi primarium fuisse
virum de Calasino Cic. fin. 2.

Stroma tertium quinta sectio.

Ideamus autem deinceps in sententia dicerda, quam viam, & quae praeceperat teneamus. estigatur in deliberando finis utilitas, id quem omnia referuntur in consilio dando, sententiaque dicenda: ut illa prima sint suasori, aut diusasori videnda, quid aut possit fieri, aut non possit, & quid aut ne cesset sit, aut non necesse. Nam &

si quid effici non potest, delibera-tio tollitur, quamvis utile sit: & si quid necesse est, (meesse autem id est, sine quo salvi, liberive esse non possumus) id est reliquis, & honestatibus in civili ratione, & commodeis anteponendum. Et cum de necessitate attendemus, & si aliquid non necessarium videbitur, videndum tamen erit, quam si magnum. Quod enim per magni interest, pro necessario sepe habetur. Part. 370.

Quare quoniam in his versatur omne consilium duobus, de utilitate ante dicamus, quae in discernendis bonis, malisque versatur, ebonorū autē partim necessaria sunt, ut vita, pudicitia, libertas, ut liberi, coniuges germani, parētes: partim non necessaria, horū alia sunt per se experenda, ut ea, quae sira sunt in officiis, atque virtutibus: alia, quod aliquid cōmodi efficiunt, ut opes, ut copiae: eorum autem quae propter se experuntur, partim honestate ipsa, partim cōmoditate aliqua experuntur: honestate ea, quae proficisciuntur ab iis virtutibus, de quibus paulo ante dictū, que sunt laudabilia ipsa p̄ se: commoditate autē aliqua, que sunt in corporis, aut fortunae bonis experēda: quorū alia sunt quasi quedāmodo cū honestate cōiuncta, ut honos, ut gloria, alia diversa, ut vires, forma, valetudo, nobilitas, divitiae, clientela: est etiam quasi quedām materies, subiecta honestati, quae maximē spectatur in amicitiis: amicitiaz autē charitate, & amore ceterū: ut nō cū deoū, tū parē ū, patrio-culus, eosūq; hominū qui aut sapientia, qui opibus excellunt.

^a Ἰων. I.
δοκιμήσεις
ζευς οὐρανος
εγένετο τότε
πέρι αὐτού
φίλος καὶ φίλος
επόν. Arift.
ad l'heod. 3.

^b Αριστ. ράτιον
Arift. Me-
taph. 5. 5. 1. 12
7.

^c Ἰων. 2.
Αριστ. ράτιον
ελεύθερος κατά-
τι Ammon,
in Porph.
επί καλού
δι' αὐτού αἴρε-
ται εύσεβε. F. Ep
15. 17 17. La-
ter. in Zeno.
Arift. Top. 3.

Eth. I.
8 Arift. in
Eth. Plat.
επειδη πολυφί-
λος εἰς in
Lelio. Plat.
in Lyfide.
επειδη φίλος.

ad charitatem referri solet. Coniuges autem, & liberi, & fratreſ, & alii, quos vius, familiaritasque coniunxit, quam etiam charitate ipsa, ramen amore maxime continetur Part. 37. primum mihi videtur de genere belli, d. inde de magnitudine, tum de imperatore diligendo esse dicendum. genus est enim eiusmodi, quod maximè vestros arimos exercitare, atque inflamare debet: in quo agitur populi Romani gloria, quæ vobis à maioribus cum magna in rebus omnibus, tum summa in re militari tradita est: agitur salus sociorum, atque amicorum, pro qua multa maiores vestri magna, & gravia bella geruntur: aguntur certissima populi Romani vestigia, & maxima, quibus amissis, & pacis ornamenta, & subsidia belli requiecat. aguntur bona multorum civium, quibus est, & à vobis, & à moderatoribus reipublicæ consulendum. pro lege Mani: s. quare, si propter socios, nulla ipsius iniuria laceristi, maiores vestri cu[m] Antiocho, cu[m] Philippo, cu[m] Aetolis, cu[m] Pœnis bella gesserunt: quanto vos studio conqueroribus venit, in iuriis provocatos, sociorum salutem una cum imperij vestris. vestri dignitate defendere, p[ro]t[est]etim cum de vestris maximis vestigibus agatur: nam ceterarum provinciarum vestigia (Quirites) tanta sunt, ut his ad ipsas provincias rutandas vix contenti esse possumus: Asia vero tam opima est, & fertilis, ut & vbeitate agrorum, & varietate fructu, & magnitudine pastionis, & multitudine earum, rerum quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. Itaque hæc vobis provincia Quirites, si & belli utilitatem, & pacis dignitatem sustinere vultis, non modo à calamitate, sed etiam à metu calamitatis est defendenda. pro leg. Man. 6.

In his igitur rebus cum bona sint, facile est intellectu quæ sunt contraria. Part. 37. 37.

⁴ Sed quia temporibus, quæ vim habent maximam persæpe eventis, ut utilitas cum honestate certet, nec ad veritatem soluta, sed euam ad opiniones eorum qui audiunt, accommodanda est oratio: hoc primum intelligamus hominū quo esse generaliter erū indocilū, & ager este, quod anteferat semper utilitatem honestati: alterum ex politū, quod rebus omnibus dignitatem anteponat: P. 37. teneat hic noster oportet venas tu usq[ue] generis, ætatis, ordinis, & eorum apud quos aliquid ager, aut erit actus, mentes, sensusq[ue] deguster. Orator. 1. 163. Itaque qui ad dignitatem impeller, maiorum exempla aquæ

quaꝝ erunt, vel cum periculo gloriola colliget, posterius
immortalem memoriam augebit, uilitatem ex laude nasci
defenderet, semperque eam cum dignitate esse coniunctam.
Orat 2.2.8 Part.37¹

*Quapropter, quoniam res in disserimen adducta est, virum
ille poenarū respūlicā luat, an nos serviamus: aliquando per
deos immortales P.C. patrū animū virtutēmque capia-
mus: ut aut libertatem propriam Romani generis, & noui-
tias recuperemus, aut mortem scrīptū anteponamus. Phil.
Nam et si mortem in omnibus natura p̄ oposuit: crudelitatem
mortis, & dedecus virtus propulsare soler. quae propriae
Romani generis & sc̄minis. hanc retinete, quælo, Quinies
quam vobis tanquam hæreditate em maiores vestri reliquie-
runt. Quanquam omnia alia incerta sunt, caduca, mobilia:
virtus est una altissimis defixa radicibus: quæ nunquam vil-
li labefactari potest, nunquam dimoveti loco. hac maiores
noſtri primum universam Italiam devicerunt, deinde Ca-
thaginem exciderunt, Numantiam everterunt, potissimum
teges, bellicofissimas gentes, inditionem huius imperij ede-
gerunt. Phil 4.2.8.*

*Qui vero uilitatem defendit, enumerabit commodap-
cis, opum, potentiae, pecuniae: vectigalium, praesidiis,
militum, uilitates cæterarum rerum, quatum suorum
uilitate metimur, itemque incommoda contrariorum. D:
Orat. 2.2.8. Part.37¹.*

*Arque etiam voluptas, quæ maxime est inimica virtutis
bonique naturam fallaciter imitando, adulterat: quam
maniflissimus quicque acerrime sequitur, neque solum honestis
rebus, sed etiam necessarijs anteponit) in fraudendo
cum ei generi hominum consilium des: sapientia laudan-
da est. uitatione que dolorum pro erantur, addantur etiam
contumeliaz, atque ignominia: nemo est enim tam agrestis
quem non, si ipſa minus honestas, contumelia ramen, & de-
decus magnopere moveat. Part.371. Recordare illum M. Ael-
toni diem, quo dictaturam sustulisti: pone ante oculos lati-
tiam lenatus, populiisque Romani: confer cum nudinatione*

*tuā, tuorumque cum intelliges, quantum inter laudem, & lu-
cram intersit. sed nimisrum, vi quidam i. orbo aliquo & len-
sus stupore suavitatem cibi non sentiunt. sic libidinosi, avai-
facino*

*μεταξεπολεων
γονθοσιν.*

*Hesiod. ipz. x
iux. I.*

scinorosi veræ laudis gustum non habent sed si te laus alli-
cere ad rectè faciendum non potest, ne metus quidem a fœ- * Oderunt
fissimis factis potest avocare? iudicia non metuis, si propter peccare mali
innocentiam, laudo, si propter vim non intelligis ei, qui isto formidine pæ-
modo iudicia non temerat, quid timendum sit, Pbi. 2. 190. Qua næ Horas.
te quod ad utilitatem spectat ex i.s quæ dicta sunt reperie-
tur. Part. 371.

^c Et quoniam de utilitate tam diximus, de efficiendi ratio- ^{c. v. 4.}
ne dicemus: quo toto genere quibuscum, & contra quos, quo mei ^{c. v.} dura
tempore, aut que in loco, aut quibus facultatibus armorum, ^{c. vi.} Cic. de
pecunia, lociorum et arum ve reium, quæ ad quamque rem fato. me cito
perficiendam pertinet, possimus viri, requirendum est. ne que ^{c. viii.} Dic ad
solum ea sunt quæ nobis suppetunt, sed etiam illa, quæ eis ^{c. viii.} F.
adversantur, videnda: et si ex contentione ^d procliviora c. Epist. 9. 4.
runt nostra non solum effici posse, quæ suademus erit per ^{d p. dia, n. dia,}
suadendum, sed curandum etiam, ut illa facil ^{a.} proclivia, iu- ^{dura. a. 4.}
cunda videantur. Part. 372 Nam quæ perdifficilia sunt per- rifi. ad Alex.
inde habenda sæpè sunt ac si effici non possunt. Part. 1.

370. Sed vos moneo (P.C.) liberas agitur populi Ro: que est
commendata vobis, vita & fortuna optimi cumq; quo cupi-
ditatem infinitam cum immani crudelitate iam pridem in-
tendit Antonius: authoritas vestra q nullā habebitis, nisi nūc
retinueritis, tetrā, & pestiferā belluā ne inclusam, & constrictam
diminatis, cautele. te ipsum moneo Pansa (qua nō non eges cō-
silio, quo valeas plu: imum: tamē etiā summi gubernatores in
magnis tempestatibus a vectorigibus admoneri solent) hunc
tuum tantum apparatus, tamq; preclaium, ne ad nihilum
decideas, patiare tempus habes: ale, quale nemo habuit unquam,
hac gravitate senatus, hoc studio equestris ordinis, hoc ardo-
re populi Ro: potes in perpetuū tempub: metu, & periculo libe-
rare. Phi. 2. 22.

^c Diffidentibus autem aut utilitas labefactanda est, aut ef ^{c. viii. 5.}
sciendi difficultates efferrandæ, ne q: alijs ex p̄ceptis, sed mei ^{c. vii.} ad
iisdem ex suasionis locis Part. 372. ^{r. t. Arist.}

Quod si est erratum (P.C.) spe falsa, atque fallaci, redē ad Theodecet.
mus in viam optimus est porius poenitenti mutatio consilii. 1. 3. sin autē
Quid enim per deos immortales potest recipi. prodesse non es venus
nostra legatio? prodesse dico? quid si etiam obscurata est? rus. tui ad ob-
scuratur? quid si etiam obscurit. Philip. 12. 248. Cur igitur cum r. t. o. est te
Antonio pacem nolos? quia turpis est, quia periculosa, quia venire F. E.
esse p̄st. 9. 4.

esse nō potest. Phil. 7 218. quæ est enim conditio pacis in quæ ei, cum quo pacem facias, nihil concedi potest? multis rebus nobis est invitatus ad pacem Antonius: bellū, tamen malum. Phil 12 249.

*Cum hoc pacem M. Lepidus, vir ornatissimus omnibusq;
virtutis & fortunæ bonis, si hæc videret, deniq; aut vellet, au-
fieri posse arbitraretur? prius unde flammis, ut ait poeta, ne-
scio quis, prius deniq; omnia, quam aut cū Antonij rē pug-
cū rep: Antonij redeant in grauā. mōstra quædā sunt illas,
portenta & prodigia rē pug: moveri sedibus suis hūc urbem
u. est, aq; in alias si fieri possit terras demigrare, vnde Anto-
niorum nec facta, nec nomen audiat, quam illos, Cæsaris vir-
tute ciectos, Brutū retentos, intra hæc mœnia videte. Ph.
13.*

Nolite igitur id velle quod fieri non potest & cavete per deos immortales P.C. ne spe praesentis pacis perpetuam precipem amittatis. Phil. 7.12.

Arg. *Itaq; cum constet hoc genus causarum (quod in provisio-
ne postea: i temporis versatur Par. 369. ex lusione, & disser-
tione: suasori proponitur simplex ratio: si & utile est, & fieri
potest, fiat. Dissuasori duplex, vna, si non utile est, ne fiat, alte-
ra si fieri non potest, ne luscipiatur sic suasori utique do-
cendum est, dissuasori alterum infra mare lat est. Par. 370.*

Vixq; vero ad augendum habeat exemplorum, aut recē-
tium, quō natiōra sint, aut veterū quo plus auctoritatis ha-
beant, copiam: Maximeq; sit in hoc genere meditatus, n
possit vel vilia, ac necessaria sāpē honestis, vel hāc illis an-
teferre. Ad cōmovendos autē animos maximē proficien-
ti incitandi erunt, huiusmodi sententiæ quæ ad explenda
cupiditates, ut ad odium satianduin, aut ad vlciscēdā in-
rias pertinebunt. Si autem reputandi de incerto statu
tunæ, dubiisque eventis rerum futurarum, & reuinendis fa-
tūris suis, si erunt secunda: si autem adversæ, de periculis
commonendi. atq; hi quidem sunt perorationis loci. Part.

bibenda est omnis oratio. Part. 370.

Sed tamen suadere aliquid, aut dissuadere gravissimæ mī-
bividetur esse personæ. nam & sapientis est consilium ex-
plicare suum de maximis rebus: & honesti, & dilecti ut
mente providere, autoritate probare, ora ione persuadere possit: Atque hæc i senatu minori apparatu agenda
sunt. Sapiens enim est consilium, multisque aliis dicendi
celinquentur locis: vitanda etiam ingenii, ostentationisque
suspicio. Concio! capit omnem vim orationis, & gravitatem va-
rietate que desiderat Orat. 2. 218. Itaque rectè Menedemus
caput esse arbitrabatur oratoris ut iphis apud quos ageret
talis, qualem se ipse optaret. videretur id fieri vita dignita-
te. Orat. 144.

^{c. τε μὲν διάδο}
^{τε καὶ θραπε}
^{τε καὶ λέγοντα}
^{ταῖς τεία ιωτ}
^{ται ἀνταφέντο}
^{σις, καὶ αἴσθηται}
^{έννοια. Arift.}
ad Theod. I.

15.

Stroma tertium sexta Sectio.

Vnde quæ iudiciis accommodata sunt dicemus. nobis enim id genus vnu restat. Pa. 372. Quod in præteriti disceptatione versa tur Part. 369 Atq. iudicij quidē finis est ius. ex quo etiam no men. loris autem partes tum ex posicæ, cum æquitatis. Top. 357.

Atq. etiam ante iudicium de constituendo ipso iudicio sollet esse contentio, cum aut si ne

actio illi, qui agit, aut iamne sit, aut num iam esse desierit, aut illâne lege, hisne verbis sic actio, que iur. que etiâsi ante q res in iudiciu venit, aut cōcertata, aut dijudicata, aut si defecta nō sunt, tamē in ipsis iudiciis permagnū sēpē habet pōodus cum iudicata dicitur; plus petisti: sed p̄petisti: non tui iuxta petitio: nō amēnd

hac lege: non his verbis: non hoc iudic. io. Quarū causā gen⁹ est positiū in lute civili: q̄ est in primitiū, ac publicariū terū le ge, aut more positum: cuius scientia neglecta ab Oratoribus pleniq; nobis ad dicēdū necessaria videiur. P. 373. si debuisset statu petuisse statum. si nō statum, paulo quidē post, si nō paulo, ut aliquāto, 6. illis mēsibus plecto, āno veriēte sine cōtrover- sā: āno, & 6. mensibus vero cū ubi quotidie potestas hominis fuisse

^{d. i. ad Theod. I.}
^{δικαιούμενος}
^{τραπέζαις}
^{περιμένειν}
^{εἰ ὡνηστόν}
^{γρεπή, δὲ ἀπο-}
^{λογίστας Ar:}
ad The. I. 3.
^{c. i. ad Theod. 2.}

^{g. Justinian:}
Institut. I.

fusset admonendi. verbum nullum facis: biennio iam con-
fecto ferè appellas. Satis est argumenti nihil debitum est:
Nevio, quod tam diu nihil petivit. Quid, si hoc ipsum, q. nūc
facit, ostendo testimonio esse, nihil deberis? quid enim nunc
agit Sex: Nevius? qua de re controversia est? quod est hoc
Iudicium, in quo iam biennum versamur? quid negotiis ge-
ritur, in quo ille tot. & tales viros detarigat? pecuniam petit?
nunc denique? veruntamen petit: audiamus, de rationibus,
& controversiis societatis vult dijudicari: sero, verum al-
quando tamen: concedamus. pro P. Quint. 7.

In Iudicio, autem est collocatio non eadem accusato-
ris, & rei, quod accusator rerum ordinem prosequitur, &
singula argumenta, quasi hasta in manu collocata, vehe-
menter proponit, concludit acriter confimat tabulis, de-
cretis, testimoniosis, accuratiusque in singulis commorans
perorationisque preceptis, quae ad incitandos animos valēt,
& in reliqua oratione paululum digrediens de cursu dicen-
di utitur, & vehementius in perorando: est enim proposi-
tum ut iratum efficiat Iudicem. *Reo omnia longe secus esti-*
ciendum: sumenda principia, ad benevolentiam conciliandam: Narrationes autem amputandæ, quæ lèdunt, aut
linquendæ, si totæ sunt molestæ: si mainenta ad fidem po-
sita, aut per se diluenda, aut obscuranda, aut digressionibus
obruenda: perorationes autem ad misericordiam conferen-
dæ. Part. 362.

^d Orator aurem non ille vulgaris, sed hic excellens, à propriis personis, & temporibus, semper si potest avocat controversiam: latius enim de genere, quam de parte dilectare licet, ut quod in vniverso sit probatum, id in parte sit probari necesse. Orat. 314. Neque enim vlla est cauia in quid quod in Iudicium venit, ex reorum personis, ac non in generum ipsorum vniversa disputatione queratur. nihil pertinet ad oratoris locos Opinii persona, nihil Decus nihil ad artem dicendi, nec ad argumenta defensionis Mancini nomen pertinet. Orat. 189. Quid quod genera ipsa definita sunt non solum numero, sed etiam paucitate Or. 2. 191. Sin autem Mancini causam in uno Mancino ponimus, quae tunc est, quem paterpatratus de dederit, receptus non erit toties causa nova nascetur. Orat. 189.

a *Xanth.*
b *L. persequis-*
8207.

• ὁ ταῦ λυπη-
εὶ ἡ τοῖς αἴσι
κοι Hermog.
παρι μεθός
δειγότη τος.

4 wood. 3.

• οἱσι δὲ πρός
ἀμφότερα τὰ
δέντα τῶν προ-
Σκηνάτων κοι-
νὰ τὰ μεθυλά
χειτάσκει: οἵσι-
κάτε, κύ απαρ-
κεῖναι σικό.

Top.2.1.

Stroma tertium Septima
Sectio.

ED ^adefinitæ quæstiones à suis ^a vñsol. I.
quoque locis quasi propriis in- Cic. Off. 2.
stituntur in Accusationem, de- Nixns dē rō
fensionemq; partitæ: in quibus μιν ρετηρει
existunt hæc genera, ut Accu- a, rōdē a πολο
sator personam arguat factū: De γία Arist. ad
fensor aliquid opponat de tri- Theod 1.2.
bus, aut non esse factum, aut si
sit factum, aliud eius facti nomē
esse, aut iure esse factum. Ita quæ
aut Inſicialis, aut conieſturalis

prima appelletur: Definitiva altera: tercia, quamvis moleſtū
nomen hoc sit, Iuridicialis vocetur. To. 3 57. Refutatio autem
Accusationis, in qua est depulſio criminis Græcē ^b σάσιον dici-
tur, latine appellatur *Status*, in quo primum iſſit quasi ad
repugnandum congressa deſenſio: led quæ ex ſtatū coniētio
efficitur, eam Græcē *κρινόμενον* vocant, mihi placet id, quoniam
quidem ad te ſcribo, qnā de re agitur, vocari: Quibus autem
hoc quæ de re agitur, continentur, hæc continentia vocentur, quasi
firmamenta deſenſionis, quibus ſublati deſenſio nulla fit.

To. 3 57. Quanquam non ea minus, quæ contra rationem
deſenſionis afferuntur, quam ipſæ deſenſionis rationes
continent causas, ſed diſtinguendi gratia rationem ^dappella-
mus eam, quæ afferuntur à reo ad recuſandum deſellendi ci-
moris cauſa, quæ niſi eſſet, quid deſenderet non haberet. fir-
mamentum autem quod contra ad labefactandam rationem
reſeruit, ſine quo accusatio ſtare non poteſt. Part. 373. In-
terfecit Opimius Gracchum, quid facit cauſam? quod rei-
publicæ cauſa cum ex ſenatus conſulto ad arma vocaſſet.
Hoc tolle: cauſa non erit. At id iſſum negat contra leges li-
cuſſe Decius. Veniet igitur in iudicium, licueritne ex
ſenatus conſulto ſervandæ rei publicæ cauſa. Orator. 2. 189.
Nam prima adverſariorum contentio, diſſuſam habet quæ-
ſionem, ut in conieſtura ceperitne pecunias Decius in de-

N

finitione,

^b σάσιον καὶ ταῦ ἡ ἐρδι-
καστηρίοις αἱ-
φιολήθοις
C. Hermog.
εἰ φεγγάει.

Fortunat.

I.
^c αἴνοις for-
mat. I.

^c οὐνέχοις Fab.
3. 1. 3.

finitione, minueritne maiestatem Norbanus? in sequente
iure ne occiderit Opinius Gracchum? Rationum, & firmam
mentorum contentio adducit in angustam disceptacionem. Ea in Coniectura nulla est. Nemo enim eius quod
negat factum, rationem aut potest, aut debet, aut soleret dedi-
re. Part. 373. Itaq; primus quidem ille status rationem habet
iniqui criminis ipsam negationem, inficiacionemque facit
estque in his causis cadē & prima quæstio, & disceptatio ex-
trema. Part. 373.

Aè nostræ tere causæ, quæ quidem sunt criminum, plerumq;
inficiacione defenduntur. Nam & de pecuniis reperiendis
quæ maximæ sunt, neganda ferè sunt omnia: & de ambu-
ra ò illud datur, ut possis liberalitatem, ac benignitatem ab
ambitu, atq; largitione sciungere. De sicutiis, de vendicatu,
de peculatu, inficiari necesse est. Orat. 3. 185.

² Vide. 2.

σοχασμος

Hermog. πέντε

in διαιρεσιν

Εὐογες πέντε

ονον.

πεντε επιχε-

πεντε στυγει

τους, ζουσφο

εις, επιχει

L: Cassius ille, quem populus Romanus verissimum, & fa-
miliissimum iudicem putabat, identidem in causis querere
solebat, cui bono fuisset. Sic vita hominum est ut ad maleficiū
nemo conetur sine spe, atq; emplumento accedere. Hunc
queritorem, ac iudicem fugiebant, atque horrebat ii,
quibus periculum creabatur: ideo quod, tamen verita-
tis erat amicus, tamen natura non tam propensus ad mis-
ericordiam, quam incitus ad severitatem videbatur. Ego, Vir bonus
quamquam p̄t̄st huic quæstiōni vir, & contra audaciam & sapiens
fortis, & ab innocētia clementissimus, tamen facile me audebit dice
poteret, vel illo ipso acerimo iudice querente, vel apud re, Penitus
Cassianos Iudices, quorum etiam nunc ii, quibus causa di- rector The-
cenda est, nomen ipsum reformidant, p̄t̄ Sex. Roscio dicere: barum. &c.
in hac enim causa cum viderent illos amplissimam pecuniā Horat Ep. L
possidere, hunc in summo mendicitate esse, illud quidem nō 16.
quererent Cui bono fuisset: sed & perspicuum crimen, & sus-
pcionem potius ad prædam adiungerent, quam ad ege-
nitatem. quid, si accedit eodem, vt tenuis antea fueris? quid,
si et avarus? Quid, si, vt audax? quid, si, vt illos,
qui occisus est, inimicissimus? Num querenda causa
que te ad tantū sc̄inus adduxerit: quid ergo horū negari po-
test: tenuitas hominis, eiusmodi est, vt dissimulari nō queat,
atque eo magis eluceat, quo magis occultatur, avaritiam
prefers, qui societatem coitris de municipis, cognati que for-
tunis cum alienissimo. Quam sis audax (vt alia obli-
car) hinc omnes intelligere potuerunt, quod ex tota socie-
tate, hoc est ex tot sc̄ariis, solus tu invencus es, qui cum accu-
latoribus sederes, atque os tuum non modo ostenderes, sed
eum offteres, inimicitias tibi fuisse cum Sex: Roscio, &
magnas rei familiaris controversies, concedas, necesse
est. Restat iudices, vt hoc dubitemus, vix potius Sex:
Rosciū occiderit: is, ad quem morte leius divitiae vene-
rare: an is, ad quem mendicitas: is, qui antea tenuis fu-
erit: an is, qui postea factus sit elegantissimus: is, qui ar-
dens avaritia feratur infestus in suos: an is, qui semper
iravixerit, vt quæsum nosset nullum, fructum autem cum so-
lum, quem labore peperisset: is, qui omnium sectarum au-
daciissimus esset: an is, qui propter fori iudiciorumq; insolu-
lentiam non modo subsellia, verum etiam vibem ipsam re-
formidat, Postremo Iudices, id quod ad rem mea sententia

* Arria di 11, Apib. in Progymn. maximè pertinet, utrum inimicus potius, an filius. pro Rof. 32.53. video igitur causas esse permultas, quæ istum impellerent, videamus nunc, ecquæ facultas lusciendi mal. fieri erit. ubi occilus est Sex: Roscius? Romæ. quid tu Rosci vbi eras? Romæ. verū quid ad rem? & alij multi. quasi nunc id agatur, quis ex tanta multitudine occiderit: ac non hoc queritur, cum, qui Romæ sit occisus, utrū verisimilius sit ab eo est occisum, qui assiduus eo tempore Romæ fuerit: an ab eo quod multis annis Romam omnino non accesserit. Agè nunc, ceteras facultates queq; consideremus. erat tum multitudo superiorū, id quod cōmemoravit Erutius: & homines impunè occidebantur quid ea multitudo quæ erat? opinor aut eorum qui in bonis erant occupati: aut eorū, qui ab iis conducebantur, vt aliquem occiderent. si eos putas, qui alienum appetebant: in eo numero, qui nostra pecunia dixeris fin eos, quos, qui leviore nomine appellant, percussoru cant, quære, in cuius fide sint, & clientele a. mihi crede, alio de societate tua reperies: & quicquid tu contra dixisti de defensione nostra contendito. ita facillime causa Sex: Rosci cum tua conferetur. Dices, quid postea, si Romæ assiduū fu respōdebo: at ego omnino nō fui. atco me sectore esse: ven & alii multi. at ego, vt tu te arguis, agricola, & rusticus. non continuo, si me in gregem sicariorum contuli, tum sicarius: atgo profectō, qui ne novi quidem quenquam sicarium, longabsum ab eiū modi criminē. per multa iunt quæ, dici possunt quare intelligatu. summā tibi facultatem fuisse maleficiū lusciendi. pto Rofc. 33.34.

* Cic. 3.

renuntiūdūs
Cic. ad Att.

7.4.

b. θερή

ποστηγότος,

άνα τοι

πράγματι,

μετά τοι

πράτηα. Arist

ad Alex. 13.

² Eventus autem sunt consequentia quædam signa præteriti: & quasi impressa facti vestigia, quæ quidem vel mo- mē luspcionem movent, & quasi tacita sunt criminum testi monia. Atque hæc quidem graviora. quod causæ communiter videntur insinuatae, & arguere, omnes posse, quoniam interfuerit aliquid: hæc proprieatē attingunt eos ipsos, qui arguntur, vt telū, vt vestigium, vt crux, vt deprehensum aliquod quod ablatum, eruptum vē videatur, vt responsum inconstanter, vt hæscitatum, vt titubatum, vt cū aliquo vitus, ex quo supicio oriatur, vt eo ipso in loco vitus, in quo facinus, vt palliū, vt tremor, vt scriptū, aut obsignatū, aut depositū quippiā, enim, & talia sunt, quæ aut in re ipsa, aut etiam antequam admodum

int, tamen causis ipsis, & efficiendi facultatibus nisi oportet, adiuncta illa disputatione omnini, non fuisse illum tam a-
tem, ut iudicia facti aut effugere, aut occultare non posset: ut
apertus esset, ut locum criminis rehinceret. Communis ille co-
locus, audaciā temeritati, non prudentiae esse cōiunctam.
quintus autem ille locus ad augendum, non esse expectandum,
infatetur: argumentis peccata cōvinci: & hic etiam exem-
ponentur. Atque hæc quidem de argumentis: *si autem erit*
omnium testium facultas: primum genus erit ipsum laudandum *Arist. ad*
lendumq;, ne argumentis teneretur reus, ipsum sua cauti. *Alex. I. 4. ad*
fecisse: testes effugere non potuisse: deinde singuli lauden Theod. I., 13.
Quæ autem essent laudabilia dictum est. Deinde euā ar-
mento firme, quia tamen sāpē falsum est, posse recte non
dihono viro, & firme sine virtute iudicis non posse non cre-
dit. Atq; etiam si obscuri testes erunt, aut tenues dicendum erit,
esse ex fortuna fide ponderanda, aut eos esse cuiusq; locuple-
tissimos testes, qui id, de quo agatur, facillimè scire possunt.
quæstiones habitæ, aut postulatio, ut habeantur, causam
uvabunt: confirmandum genus primum quæstionum erit:
enam de vi doloris, de opinione maiorum, qui cā rem to-
m nisi probassent, certe repudiascent, de institutis Atheni-
sum, Rhodiorum, doctissimorum hominum, apud quos eti-
uid quod acerbissimum est) liberi, civesque torquentur. de
strorum etiam prudentissimorum hominum institutis, qui
inde servis in dominos quæri noluissent, de incestu tamen,
coniuratione, (quæ facta me consule est) quærendum pu-
verunt. Atq; hæc accusationis terè membra sunt. Part. 375.

Sed quæstiones vrgent Milonem, quæ sunt habitæ nunc in
libertatis: quibus nā de servis? rogas? de P. Clodii. quis e-
postulavit? Appius. quis produxit? Appius. unde? ab Appio
boni, quid potest agi severius? de servis nulla quæstio est
ominum nisi de incestu, ut fuit in Clodium. proximé
accessit Clodius. proprius, quam tum, cum ad ipsos pene
rat, cuius de morte tanquam de cæremoniis violatis quæ-
serat, sed tamen maiores nostri in dominum de servo quæci
verunt, non quia non potest verum inveniri, sed quia vi-
atur indignum esse, & domini morte ipsa tristius in reum
ervis accusatoris cum queritur, verum inveniri potest? a-
cio quæ crat, aut qualis quæstio? heus ubi Ruscio, ubi Caf-

ca? Clodius infidias fecit M Ioni? fecit: certa erux. nulla
cic: sperata libertas q hac quæstione certus e subito am-
in quæstionem, tamen separantur a cæteris, & in arcas se-
seculuntur, ne quis cum iis colloqui possit. hi centum dies
nes accusatorem cum fuissem, ab eo ipso a seculatore pro-
Et i sunt quid hac quæstione dici potest integrj ius: quid in-
ruptus? p. o Milone. 121.

¶ 4.

³ Defensionis autem primum infirmatio causarum, aut
fuisse, aut non tantas, aut non sibi soli, aut commodius po-
isse idem conseq i, aut non his esse moribus, non ea vita,
nullos animi motus, aut non tam impotentes fuisse. facultas
autē infirmatione vctetur, si aut vices, aut animū, aut copia
aut opes absesse demonstrabit: aut alienū tempus, aut ha-
bitus non idoneū, aut multos arbitros, quorū crederet nemini
se nō tam ineptum, vt id suscipere, quod occultare nō pos-
se, et amentē, vt pœnas, ac iudicia conteneret. Consequen-
tia autem diluet exponendo non esse illa certa Indicatio
quæ etiā nullo admisso cœle qui possent: Consisteretq; infa-
lis: & ea aut eorū, quæ ipse facta esse dicer, propria esse

⁴ Favoreb. der, potius, q criminis: aut si sibi cū accusatore communia
liores reisstis sent, pro periculo potius, quā contra salutē valere debet
potissi, qnam Part. 376. Quid ego nunc argumentis huic criminis, quæ
actores. l. fa. innumerabilia, resistam: possum dicere mores M Cœlio
vorabiliores gissimè a ranti sceleris atrocitate esse disunctor: minimè
ff de reg: iu- credendum, homini tam ingenioso, tamque prudenti
ris. l. Arria. venisse in mentem rem ranti sceleris ignotis, alienisque
mū ff. d. ac vis non esse credendum. possum etiam illi & cæterorum
sionibus et tronorum, & mea consuetudine ab accusatore perquisi-
obligacioni. ybi sit congressus cum servis Lucceii Cœlius: qui ei sus-
sus. aditus: si per se, quæ temeritate: si per alium, per quē p. si
omnes latebras suspicionum peragrare dicendo: nō capta
locus, non facultas, non conscius, non perficiendi, non occi-
tandi maleficii spes, non oratio vlla, non vestigium mai-
facinoris reperietur. pro M. Cœlio. 57.

⁵ De toto etiam genere testimoniū quam id sit infirmum,
pe dicendum est, & argumenta rerum e sic propria, testi-
nia voluntatum: vtendumque est exemplis quibus testi-
creditum non sit, & de singulis testimoniis, si natura vani-
ties, si cum ignominia, si spe, si metu, si iracundia, si mi-
sericordia. Arist cordia impulsū, si præmio, si gratia adducti; comparando
ad Ap: 1. 1. super-

periores cum auctoritate testimoniis, quibus tamen credi-
moneantur. Sæpe etiam in questionibus resistendum est, quod
dolorem fugientes multi in tormentis ementiti perst p  * s d r. j p p n.
antiorumque in luciunt fallum facendo, quam in ficiendo torquay
volent. Multi etiam suam vitam neglexerunt, ut eos, qui his no  meros
panores, quam ipsi sibi essent, liberarent: Alii autem aut na- ta v tus s n. d c
ra corporis, aut conuertudine dolendi, aut metu supplicij p r v n. te l n.
m mortis, vim tormentorum pertulerunt. Alii enim nulli d c, n. d c
in eos, quos oderat, atq; h c ex plis firm da sunt. Neq; p r v n. p n. d c
obscen m, quia, quoniam in vitaque parte sunt exempla, q n. p n. d c
nem ad connecturam faciendam loci, in contrariis con- x y. q d s
aria sint sumenda. Atque etiam incurrit alia qu dam in r t p n. d c
ributis, & in questionibus ratio. S p c enim ea, quae r t p n. d c
dicta sunt, si aut ambigu , aut inconstanter, aut incredibili modo bat r n.
dicta sunt, aut etiam ali t ab alio dicta, subtiliter re- Arist. ad Th.
rehenduntur. Part. 365. At hoc Galli negant, ut ratio re- 1.13.15.
om & vis argumentorum coarguit. potest igitur testimoniis b. Incassis
adix non credere s  cupidis, & iratis, & coniuratis, & iniurial be-
trigione remotis non solum potest, sed etiam debet, etc. alia est con-
sumi, quia Galli dicunt, sic circa M. Fonteius nocens existi- ieritira accu-
ndus est, quid mihi opus est sapiente iudice? quid aequo facoris, alia
auctore? quid oratore non stulto? dicunt enim Galli, nega defensoris, es-
t non possumus. hic si ingeniosi, & periti, & a qui iudicis tamen viri-
as partes esse existimatus, ut quoniam quidem testes di- usq; credibi-
lant, sine villa dubitatione credendum sit: Salus ipsa viro- lis. de Div. 2.
ni fortium innocentiam iuiri non potest. pro M. Font.

78.
An vero vos id in testimonij hominum barbarorum du-
bitabitis, quod perst p  & nostra, & patrum memoria fa-
cilius. Iudices de clarissimis nostr  civitatis viris
abitandum non putaverunt? qui Cn. & Q. C pionibus,
& Q. Metellis testimoniis in Q. Pompeium hominem
orum non crediderunt; quorum virtuti, generi, re-
bus gestis fidem & auctoritatem in testimonio cupidi-
tis, atque inimicis r n suspicio derogavit. ecquem
ominem vidimus, ecquem vere commemorare pos-
sumus parem consilio, gravitate, constantia, c teris
virtutibus, honoris, ingenij, rerum gestarum oina-
mentis M. AEmilio Scauro fuisse? tamen huius, cuius
murae ductu prop  terrarum orbis regebatur, iurauit testimo-

nio neque in C. Fimbriam, neq; in C. Memmum credidum est. Noluerunt ii, qui iudicabant hanc patere inimicitiis viae quem quisque odisset, ut eum testimonio possit tollere. Quatus in L: Crasso pudor fuerit, quod ingenium, quanta auctoritas, quis ignorat? tamen is, cuius etiam sermo testimonii auctoritatem habebat, testimonio ipso, quæ in M: Marcellū inimico animo dixit, probare non potuit. 279. In vero illi, quites Romani, quos nos vidimus, qui nuper in republica, iudicisque maximis floruerunt, habuerunt tantum animi, tantum roboris, ut M: Scauro testi non crederent: vos Belgarum, atque *Allobrogum* testimonii non credere timetis? Si inimico testi credi non oportuit: inimicior Marcello Crassus, aut Fimbrię Scaurus ex civilibus studiis, atq; obnervatione domestica, quam huic Galliæ quicrum qui optima in causa sunt, equites, frumentum, pecuniam temel, atque item, ac læpius invitissimi dare coacti sunt: cæteri, partim ex veteribus bellis agro multati, partim ab hoc ipso, bello luperati, & oppressi, si, q; ob aliquod emolumētū suū cupidius aliquid dicere videntur, iis credi nō cōvenit credo. maius emolumētū Cæpionibus, & Metellis propositum fuisse ex Q: Pompeii damnatione, cum studiorum suorum obrectatorem sustulissent, quam cui cætæ Galliæ, ex M: Fonte calamitate, in qua illa provincia propè suam immunitatem, ac libertatem possum esse arbitrantur. An si homines ipsos spectate convenit (id quod in teste profecto valere plurimum debet,) nō modò cum summis civitatis nostræ viris, sed cum infirmo, & Romano quisquam amplissimus Galliæ compāradus esset Induciomarus, quid sit testimonium dicere? 279. Qui prius illud verbum consideratissimum nostræ consuetudinis, abtror, quo nos etiam runc utimur, cum ea dicimus iurati, quæ comperta habemus, quæ ipsi vidimus, ex toto testimonio suo sustulit, atque omnia se scire dixit: pro M: Fonte: 280.

* Adreñ, Poëc Arisiotelice q; modestiæ, Simplicius.

Annon: arbitrari, vide ritio in Lus culio.

b) Zetia.

* Hermog. ivipigtor, b.

^b Harum causarum principia suspiciosa ad acerbitatem accusatore pōentur, denūciabiturq; insidiatum commune periculum, excitabunturq; animi, vt attendant: à Reo autem querela conflati criminis, collectatumq; suspicionum, & accusatoris insidiæ, & item commune periculum proficeretur, nimiq; ad misericordiam allicientur, & modicè benevolentia iudicium colligetur. Narratio autem accusatoris erit qualiter membratim gesti negotii suspiciosa explicatio, sparsis omo-

bus argumentis, obscuratis defensionibus : Defensoris aut præteritis, aut obscuratis suspicionum argumentis rerum ipsarum eventus erunt, casusque narrandi In confirmandis autem nostris argumentationibus, infirmandisque contrariis sæpe erunt accusatori motus animorum incitandi, reo mitigandi. Atque hæc quidem utriq; maximè in peroratione facienda, alteri frequentatione argumentorum, & conservatione vniuersa, alteri si plane causam redarguendo explicarit, enumeratione, ut quicque diluerit, & miseratione ad extremum.

Part.376.

Stroma tertium, Octava Sectio

AM^b quid vocetur queritur cum ^b *υπαρχ.*
quo verbo quid appellandum sit *σάτις* *σέρινη*
contenditur: ut mihi ipsi cū hoc *Hermog. τίχ.*
Sulpitio fuit in *Norbanus* *caula* *in diauerseitukn.*
summa contentio. Pleraq; enim *Kύρος* *περὶ*
de iis, quæ ab isto obiiciebantur, *σάτεων*.
cum confiterer, tamen ab illo *Theodorus*
maiestatem imminutam nega- *ἰδιότητα Α-*
bam: ex quo verbo lege *Apuleia Shenæus* ô-
tota illa causa pendebat. *Orat.* *παλλακτικὴ*
2.185 Ita secundus ille status ra. *Quint.3.8.*

tionem habet recusationis suæ, quod non sit in re, quod ab adversario ponitur in verbo. Part.373.

In illis igitur causis, voi ita dicitur, non minuit maiestatem Norbanus quod egit de Cæpione turbulentius. Populi enim Romani dolor iustus vim illam excitavit, non tribuni actio. Maiestas autem, quoniam est magnitudo quædam populi Romani in eius potestate, ac iure retinendo, aucta est potius quam diminuta: & ubi ita refertur, maiestas est imperii adq; in òni populi Romani dignitate q; minuitis, qui per vim multitudinis rem ad seditionem vocavit; existit illa disceptatio, minueritne maiestatē, qui voluntate populi Rom: rem gratiam, & æquam per vim egerit. Part.374.

Communia dantur in isto genere accusatori, defensorique ^d *υπαρχ.3.*
Precepta. Vter enim definiendo, describendoq; verbo magis *ετοπεια*.

ad sensum iudicis, opinionemque penetrarit, & uter ad communem verbi vim, & ad eam p. exceptionem, quam inchusat habebunt in animis ii, qui audient, magis, & propius accederit, is vincat necesse est. Non enim argumentando hoc genus tractatur, sed tanquam explicando, excludendoque verbo: ut, si in reo pecunia absoluto, rur su q; revocato p. prævaricationem accusator esse definit omnem iudicij corruptelam. reo defensor autem non omnem, sed tantummodo accusatoris corruptiam ab reo. sit ergo hæc contentio prima verborum in qua etiam si proprius accedat ad consuetudinem, menemque sermonis defensoris definitio, tamen accusator sententia legibus nititur.* Negat enim probari oportere eos, qui leges scripserunt, ratum habere iudicium, si totum corruptum sit: * si unus accusator corruptus sit, rescindere nititur. quitate, ut illa quasi scribenda lex sic esset: quæque nomen complectetur, in iudicis corruptis, ea verbo: no prævaricationis comprehendisse dicitur. Defensor autem testatur consuetudinem sermonis, verbiq; vim ex contrario reperiet, quasi ex vero accusatore, cui contrarium est scandere. nititur. nomen prævaricationis: ex consequentiis, quod ea diligenter de accusatore soleat dari iudicii: ex nomine ipso, q; significat quod si scrip cum, qui in contrariis causis, quasi variè esse possumus videatur. Part 377.

Sed huic tamen ipsi consugiendum est ad æquitatis locum, accusatoris, ad rerum iudicatarum auctoritatem, ad finem aliquem sororem uero cor. periculi: communisque sic hoc præceptum ut cu n vterque supererit: quæ. definierit, quam maxime potuerit ad communem sensum enq; tamen vimq; verbi, tum similibus, exemplisque eorum, qui item coquuntur: iudi loquuntur sunt, suam definitionem, sententiamque confirmare, cuius corrupti. Atque accusatori in hoc genere causarum locus ille communis nomine, ea minime esse concedendum, vt is, qui de re confiteretur, verbi se interpretatione defendat. Defensor autem p. c. dicit. & ea, quam propolui, æquitate nita ur: & ea cum secundum propriæ Vipciat, non re, sed depravatione verbi se vrgeti queratur. 6. ad Edict. Part. 377. Quo in genere percensere poterit plorosque inventio proconsulniendi locos. Nam & similibus vretur, & contrariis. & his officio. 9. consequentiis, quanquam vterque, tamen reus nisi planè erit absurdæ causa frequentius. Amplificandi autem causa Digest. 1. Tir 3. Questa, quæ, aut cum digredientur à causa, dici solent, aut cum I. Callistra. perorabunt, hæc vel ad odium, vel ad misericordiam vel omnia.

nino ad animos iudicū movendos ex his, qnq; sunt anteposita, sumentur, si modo rerum magnitudo, hominum vē aut invi- dia, aut dignitas postulabit. P. 377.

Stroma tertium nona Sectio.

³⁷⁷ ³ Vridicinalis vero status rationē
habet reculationis lūx, q; sine
villanominis controveſia factū
faretur. Part. 373.

³ Ac tenui, quidem hic status
in duas distribuitur partes: abſolu-
tā, & aſſumptuam. Invent. 71.

Absolute genere defidūtū. ⁴ Antīphē
ni, quæ ſunt eius generis, vt aut Hermog. Kō-
optruerit, aut I. cuerit. 2 O. 185. ^{egreſ mei ſācē}

Sepē enim res non ſit necne. ^{an.}

ſed qualis ſit, que ritur. vt cum L. Opimij cauſam defendebat
apud populu audiente me C. Carbo consul, nihil de C. Grac-
chi nece negabat, ſed id iure pro ſalute p[ro]t[er]iæ factū e[st] & di-
cebat: vi eidē Carboni tribuno plebis alia tum mente Remp.
caſeſſenti Publius Africanus de Tiberio Graccho interro-
ganti responderat, iure c[on]ſum vid. II. O. at. 2 185.

³ Sed quoniam iure ſe feciſſe dicunt, ionis eſt omnis ratio
nobis explicāda. q; diuiditur in duas partes primas, naturā boni, et equi
atq; legem: S. utriu[is] que generis vis in divinū, & humānum ius
eſt oſtabuſa. Quorum æquitatis eſt ynum, alterum reli ionis
Inſtit. I. Pan
æquitatis autem vis eſt duplex: cuius altera directi & veri, & dect. I. Tui
iusti, & ut dicitur æqui, & boni ratione defenditur: altera ad
vicissitudinem referendæ gratiæ pertinet, quod in bene-
ficio ſ gratia: in iniuria & l[o]rio nominatur. A que hæc com- ¹⁷⁵
muniſſunt naturæ atque legis: ſed propria legis, & ea quæ ^t οὐδὲ μητέ
ſcripta ſunt, & ea quæ ſine litteris, aut gentium iure, aut maio- ^{μενή γε φοι}
rum more retinentur. ſcriptorū autem ^s privatū aliud eſt. pub ^{οι δὲ ἀγρεφοις}
licū aliud: publicum, lex, ſena, u[er]o consuliū, ſcedus: privatū, ſa ^{Pandeſſ. I.}
bulæ, pictum, conuentum, ſtipulatio. Q[uod] autem ſcripta ^{Tit. I.}
nō ſunt, ea aut consuetudine, aut conveniūſ hominū, & quasi ^{g. uſt. Inſtit.}
consenſu obtinetur. Atq[ue] etiā hoc in p[ro]mis, ut noſtros mores ^{g. uſt. I.}
legelq[ue] tucamur, quodāmodo naturali iure preſcriptum eſt.

Ec

* Inst. Insti-
tut. i.

Et quoniā breviter aperi fōtes sunt, quasi quidā æquitatis, mediata nobis ad hoc causarum genus esse debebunt ea quæ dicenda erunt in orationibus de natura, de legibus, de more maiorum, de propulsanda iniuria, de vlcilcenda, de omni parte iuris. Si imprudenter, aut necessitate, aut casu, quippiam fecerit, quod non concederetur ius, qui sua sponte, & voluntate fecissent: ad eius facti, deprecationem ignoscendi petenda venia est: quæ sumetur ex plenisque locis æquatis. Part. 377.

* inst. 4.

Art. Ædeos
Hermog. tēx-
m dīapetikū.
Kúegs mēi sā
œwv.

b Artisatikū
sāris Kúegs
mēi sātew
Artisatikū
Hermog.

^a Assumptivo, cum ipsum ex se factum probari non potest, aliquo autem foris adiuncto argumento defenditur: aut vlcilcendi doloris gratia, aut pietatis, aut pudicitiae, aut religionis, aut patriæ nomine. Part. 365 eius partes sunt quatuor, Comparatio, Relatio criminis, Remotio criminis, Concessio.

^b Comparatio est, cum aliquid factum, quod per se ipsum, non sit probandum, ex eo, cuiusid causa factum est, defendatur: ea est huiusmodi Invent. 2.112.

Quamobrem si cruentum gladium tenens clamaret T. Annius: ad este (quæso) atque audite cives: P. Clodium interfeci: eius furores, quos nullis iam legibus nullis iudiciis fricare poteramus, hoc ferro, & haec dextra à cervicibus vestris repuli: per me vnum effectum est, ut ius, æquitas, leges, libertas, pudor, pudicitia in civitate manerent. Enim vero timendum quoniam modo. Id factum ferret civitas: nunc enim quis est, qui non probet, qui non laudet, qui non vnu post hominum memoriam T. Annium plurimum reip profuisse maxima lætitia populum R. cunctam Italiam, nationes omnes affectisse & dicat, & sentiat pro Mil. 125. facere enim probus adolescens periculose quam perpeti turpiter maluit ibid.

^c Relatio criminis est cum reus id, quod arguitur, confessus, alterius se inductum peccato iure fecisse demonstrat: ea est huiusmodi. Invent. 2.113.

* inst. 5.

Art. Ædeos
Hermog. tēx-
m dīapetikū.

Negant intueri lucem fas esse ei, qui à se hominem occisum esse fateatur: in qua tādem vrbe hoc homines stultissimi dilputant? nempe in ea, quæ primū iudicium de capite vidit M. Horatii fortissimi viri qui nondū libera civitate, tamē populi R. comitiis liberatus est, cū sua manu sororem imperfectā fateretur. an est qui! q̄ qui hoc ignoret, cū de homine occiso queratur, aut negari toleret. omnino esse factū, aut recte, aut

iure factum esse defendi nisi vero existimatis dementem?
 Africanum fuisse, qui cum a C. Carbone tribuno plebis in cō-
 gione seditione interrogaretur, quid de T. Gracchi morte sen-
 aret, respondit iure cæsum videri. neq; enim posset aut A. a-
 laille Servilius, aut P. Nasica, aut L. Opimius, aut C. Marius,
 aut me contule senatus non nefarius haberi, si sceleratos ci-
 ves interfici netas esset. itaq; hoc (iudices) non sine causa fi-
 etis fabulis doctissimi homines memoriae prodiderunt: * eum, * Nāro, Op̄sne
 qui patris vleiscendi causa matrem nec avissset, variatis homi-
 num lententis non solum divina, sed etiā deæ sapientissimæ t̄p̄ntioi. m.
 sententia liberatum. quod si duodecim tabulæ nocturnum fu- Suet. Nero.
 rem, quoquo modo, diurnum aurem, si se telo d- fenderit, in- * Mauro. i. lii.
 terfici impunè voluerunt: quis est, qui quoquo modo quis in- Saturnaliū
 terfectus sit, puniendum putet, cum videat aliquando gladi- fi aude repel-
 um nobis ad occidendum hominem ab ipsis porrigit legibus. lere fraudem
 pro Milone. 111. 112.

^b Rematio criminis est, cū eius intentio facti, quod ab adversa mato s sume-
 rīo infertur, in alium, aut in aliud dimovetur. O. 3. 253. Id fit re iurafinū. s.
 bipartito. Nam tum causa, tum res ipsa removetur. Causē re- ^b υποθ. 6.
 motionis hoc nobis exemplo sit. Rhodii quosdam legarunt
 Athenas. Legatis questores sumptum, quem oportebat dari,
 non dedetunt. Legati profecti non sunt: accusantur. ^b Intentio ^c κατέφασις.
 est Proscisci oportuit. Depulsio est. Non oportuit. Questio ^c απαφασις
 est. Oportueritne? Ratio est. Sumptus enim qui de publico da forsunas. I.
 ritore, is ab questore non est datus. Infirmatio est. Vos tamē
 id, quod publicè vobis datum erat negotii, confiscare oport-
 erat iudicatio est, cum iis, qui legati erant, sumptus qui debe-
 batur, de publico non daretur, oportuerit ne eos confiscere ni-
 hilominus legationem? De Invent. 2. 115.

^d Ipsius auem rei fit remotio, cū id, quod datur criminis, ne-
 gat neq; ad le, neq; ad officium suum reus pertinuisse: id ge- ^d υποθ. 7.
 nus cauæ est huiusmodi Invent. 2. 115. Et causam dixit Sexti. μετασασιεχ
 us de vi? quid ita? quia vivit, at id non sua culpa. plaga vna illa Hermogora
 extrema defuit: quæ si accessisset, reliquum spiritum exau- Quini. 3. 8.
 sisset, accusa Letindium: non percussit locum. Maledicito Sa. σάσιν μετασα
 bino, homini Reatino, cur tam temerè exclamarit occisum. τικήν Κύρρη
 ipsum vero quid accusas? num defuit gladiis? num repugna- πὶ σάσιων.
 vit? num, ut gladiatoriibus imperari solet, ferrum non recepit?
 an hæc ipsa vis est, non posse emori? an illa, quod tribunus
 pl: templum cruentavit? an quod, cum esset ablatus pri-
 munum

mumque resipuerit, non se referri iussit? vbi est erimes, quod reprehendit? pro Sextio 21. at fueris dignior, quam Flancius de quo ita tecum contendam paulo post, ut consilium dignitatem tuam. Sed vi: fueris dignior, Laterensis, non enim petitior, a quo es vietus: sed populus, a quo es preteritus, inquit pa est pro Flancio 263.

* 8. 8.

gratus ouy * Concesso est per quod non factum ipsum improbat ab y aperte. reo: sed ut ignoscatur, id petitur. Cuius partes sunt duas, Kep: m̄pi sc̄m purgatio, & devrecatio. purgatio est per quam eius, qui accusatur non factum, sed voluntas defenditur. ea habet Hermog. n̄x. partes tres. imprudentiam, casum, necessitatem. Invent. 2. 1. 6 m̄ diapontikn̄ Part 377 imprudenter est, um scille al quid is, qui arguit, d Cur impru negatur. Invent. 2. 1. 6. quarum omnium rerum una rep. denti cogni- bensio est, quod regnum intravit Rabirius, quod potesta. ex culpa mi- si se regis commiserit, verum si quareamus, stultus est. quid enim hi est? stultus, quam equitem Romanum a ex hac urbe, hunc inquam recipi civem, quae est una maximè, & tuis semper libe- ra, venire in eum locum, ubi patendum alteri, & servien- dum sit? sed ego in hoc tandem Postumo non ignoscam homini mediocriter docto, qui videam sapientissimos homi- nes esse lapsos virum unum totius Græcie facilem doctissimum Platonem, iniquitate Dionysij Siciliæ tyranni, cui se ille Plutarch. 6. commiserat, in maximis periculis, insidiisque esse versa- tis accepimas: Callisthenem, doctum hominem, comi- tem magni Alexandri, ab Alexando necatum: Demetrum & ex rep: Athenis, quam optimè aegesset, & ex doctrina nos Phalereu. vocatus est, in eodem isto AEgypti regno aspide ad corpus admota, vita d Seneca. esse privatum 3. pro Rabirio. 135.

Sutor arsum s Casus, cum demonstrabitur, aliqua fortunæ vis obstat in voluntati. Invent. 2. 1. 6.

I. Q; Curtii. us. s Necessitas est, cum vi quadam reus id quod fecerit, fecisse

I. 9. defenditur hoc modo. Invent. 2. 1. 7.

I. 10. fecerat temere, fateor: mutari factum iam nullo modo potest. Arist. Eth. 3.

Arist. Eth. 3. rat, aut pallium sumendum Alexandriæ, ut & Romæ togato esse liceret: aut omnes fortunæ abiendiæ, si togâ retinuisse deliciarum causa & voluptatis non modo cives R. sed & no- biles adolescentes, & quoddam etiam senatores summo loco natos, non in horris aut suburbanis suis, sed Neapoli in celeberrimo

celeberrimo oppido cum mitella s^ep^e videris. chlamy-
datum illum L. Syllam imperatorem, L. vero Scipionis,
qui bellum in Asia gessit, Antiochumq^{ue} devicii, non so-
lum cum chlamyde, sed etiam cum crepidis in Capitello rati^t fluli
statuam videtis. quorum impunitas fuit non modo a iudi- sapiens ini-
cio, sed etiam a sermone. facilius certe P. Rutilium Rufum tabor, ut esses
necessariis excusatio detendet: qui cum a Mithridate Mity- rius ubi in-
lenis oppresas esset, crudelitatem regis in tegatos vesti- fidis, dire
bus mutatione vitavit. ergo ille P. Rutilus, qui documen- Superbe, suis
tum fuit hominibus nostris virtutis, antiquitatis, pruden- Oria. fast. La-
tz, consularis homo soccos habuit, & pallium: nec ve-
ro ideo id homini tum quisquam, sed tempore, assig-
nandum putavit: Postumo enim vestitus afferet is, in quo
spes fuit, posse se aliquando ad fortunas suas pervenire?
nam ut ventum est A' exandriam ad Aulerem (iudices) hæc
ratio a rege proposita Postumo est servandæ pecunia^z,
siccationem, & quasi dispensationem regiam suscepisset:
id tu em facere non poterat nisi Dicentes, (hoc enim
nomine vultur, qui a rege esset constitutus) odiosum nego-
tium postumo videbatur: sed erat nulla omnino recusatio.
Postumum etiam nomen ipsum: sed res habebat' nomen
hoc apud illos, non hic imposuerat. oderat vestitum e-
tiam illum: sed sine eo nec nomen illud poterat, nec
manus tuens: ergo aderat vis, ut ait poeta ille noster,
que summas frangit, infirmatque opes. ^b morere iur inqui- ^b Ennius.
es. nam id sequitur, fecisset curie, si sine maximo dedecore Hoc sentis,
cum impeditis suis rebus potuisset emori. nolite igitur for- Moriar.
sum m^o converttere in culpam: neque regis injuriam huius Mors ultio-
cramen putare: nec consilium ex necessitate: nec voluntatem ma linea re-
ex vi interpretari: nisi torre eos etiam, qui in hostes aut rum est.
in praedones incident, si aliter quippiam coacti faci- Ep. Horat:
ant. quam liberè, vituperandos putas. nemo nostrum 1.16.
ignorat, etiamsi experti non sumus, consuetudinem re i Arist. Esh.
giam: regum autem hæc sunt imperia, Animadverie, & di- 31.
sopare, & præter rogitarum si querare. & illæ minæ, * Si te l^upi os z^{eta}
secundo lumine hic offendero, moriere. quæ, non ut delectemur xulxou i^{ota}
solum legere, & spectare debemus, sed ut cavere eum, παρενοι α
& effugere discamus 3. Pio. Rabirio. 136. ζ^{eta} cotinetur. x^{eta}. Hom.
Deprecatio est, in qua nō defensio facti, sed ignoscendi postula- 1.16. A.
Invent m^o 1.16. II.

Invent. 2 118. quod si probare Cæsari possemus in Africâ ligarium omnino non fuisse: si honesto & misericordi menda-
cio saluti civis calamitosi consilium esse vellemus: tamen
hominis non esset in tanto discrimine, & periculo civis re-
tellere, & coarguere nostrum mendacium: & si esset alicuius,
eius certe non esset, qui in eadem causa, & fortuna fuisse,
sed tamen aliud est errare Cæsarem nolle, aliud nolle mis-
teri. Diceres, *cave* (Cæsar) *credas*: fuit, in Africa Ligarius: tulit
arma contra te. Nunc quid dicis? *cave ignoscas*. Hæc nec ho-
minis, nec ad hominem vox est. pro Ligario. 148. Cautas
(Cæsar) egî multas, & quidem tecum, dum te in foro tenet
ratio, honorum tuorum. certe nunquam hoc modo: *ignoscere*
(iudices) erravit: *lapsus*, est: non putavit: si unquam posthaec: ad
parentem sic agi solet. ad iudices, non fecit, non cogitauit, falsi,
testes, fictum crimen. dic te (Cæsar) de facto Ligarij, iudice esse:
quibus in praesidiis fuerit, quære, taceo. Ne hæc, quidem col-
ligo, quæ fortasse valerent etiam apud iudicem: legatus ante
bellum prefectus, relictus in pace, bello oppressus, in eo non
acerbus, tum etiam fuit totus animo, & studio tuus. ad iudicem
sic agi solet. sed ego ad parentem loquor: *erravi*, temere feci,
pænitet, ad clementiam tuam configio, delicti veniam, peto, ut
ignoscas oro: si nemo impetravit, arroganter: si plurimi, tu idē
fer opem, qui spem dedisti, an sperandi Ligario causa non sit
cum mihi apud te sit locus etiam pro altero deprecādi? pro
Ligario 151.

* *Xpēia.*
Arist. Eth. 3.
I.

^a Sed quæ necessitate, inscitia, casu, denique quæ motu-
nisi, & perturbatione facta sine ratione sunt, ea defensione
contra crimen in legitimis iudiciis non habent: in liberis
disceptationibus habere possunt. Part. 365.

^b In hijs autem causis, vbi aliquid recte factū aut conce-
dendum esse factum defenditur, cum est facti subiecta ratio,
sicut ab Opimio, iure feci, salutis omniū & cōservandę reip.
causa, relatūq; est ab Decione sceleratissimā quidē cīem
sine iudicio iure vlo necare potuisti: oritur illa disceptatio,
potueritne recte salutis reipub: causa civē eversorē civitatis
indemnatum necare. P. 374. Ita quicquid est, in quo quasi cer-
tamen est controversiæ quod græcē *xp̄irōperov* dicitur, id ita
dici placet, vt traducatur ad perpetuam quæstionem: a q. vt
de vñiverlo genere dicatur, nisi cum de vero ambigitur, quod
quæri coniectura solet. Orat. 235.

Stroma Tertium, decima
Sectio.

ED IN eo genere, in quo, quale sit quid, ambigitur, existit cuam ex scripti interpretatione ipse cōtentio. *Orat. 1.189.* Et quoniam, ^b *Στάσεις τοῦ λόγου*, firmius in controvērsiis disceptandis esse nihil debet, danda *τέχνη διαπρέπεια* est opera, ut legem adiutricem, & testem adhibeamus, in qua re alij quasi *Στάσεις* existunt novi, q̄ i appellantur *legitimae disceptationes*: Tum enim defenditur non id legem dicere, quod adversarius velit, sed aliud. Id autem contingit cum scriptum ambiguum est, & duæ differentes ^c *Laert. in sententiæ* accipi possunt: tum opponitur scripto voluntatis scriptoris, ut queratur verbane plus, an sententiæ valeat: si sicut et debeat: tum legi lex contraria affectur. Ita sunt tria *Hermog. n. ix.* genera, quæ controvērsiam in omni scripto facere possunt: *scripta contraria, scripta ambigua, discrepantia scripti, & voluntatis, scripta con-* *Digest. I.* *scripta, Sop. 358.* Cum autem plura significatur scripto propter 3. verbi, aut verborum ambiguatem, ut liceat ei qui contradicat eo trahere significationem scripti quo expediat, aut velit: aut etiam si, ambiguum scriptum non sit, vel a verbis voluntatem, & sententiam scriptoris abducere, vel alio si eadem de re contrariæ scripto defendere: tum disceptatio ex scripti contentionе existit: ut in ambiguous dilectetur q̄ maxime significetur, in scriptu sententiæ q̄ contentione, utrum potius, sequatur iudex: in contrarijs scriptis, utrum magis sit comprobandum. *Part. 274.*

Sunt igitur ambiguū duobus aduersariis præcepta communia. Vtq; enim hanc significationem, qua vteretur ipse dignam scripto is prudentia esse defendet: vteq; id, quod aduersarius ex ambiguū scripto intelligendum esse dicer, aut absurdum, aut inutile, aut iniquum, aut turpe esse defendet: aut etiam diligere cum cæteris scriptis, vel aliorum, vel maxime, si potest, eiusdem quamq; defendet ipse, eam rem, & sententiam quemuis prudentem, & iustum hominem si integrum dare, scripturum fuisse, sed planius, eamque sententiam, quam

O

signi-

significati posse dicet, nihil habere aut captionis, sursum. Contrariam autem si probaret, fore, ut multa vitia, stulta, iniqua, contraria consequatur. Part. 378. Sed iam ad tevenio.

O sancte Apollo, qui umbilicum terrarum certum obfides,
Vnde superstitione primum saeva euasit vox fera.

* Προνόμευς

γράπτεις
Λοξίνσ, ή σπειρόν
τίνεταις
Πέρσας, μηδέ-
ληράρχην μη
καταλύουσιν
Herodotus.
Kleistos.

lia est, quam facit dignus. Primum quid est dignus? Nam etiam malo digni multi, sicut ipse, an quam facit is, qui cum dignitate est? quae autem potest esse maior? quid est potest facere contumeliam? quis sic loquitur? deinde, Nec timer, quem denuncias inimicus. quid ergo? ab amico timor denunciari solet? horum similia deinceps: nonne satius est mutum esse, quam, quod nemo intelligat, dicere? Philip. 196.

Cum autem aliud scriptor sensisse videatur, & aliud scriptissime videtur, & aliud scripsit. ^{videtur. 2.}
Se, qui scripto nitetur, eum re exposta recitatione uti oportet: inibique Christus. ^{scriptor ut dicitur.}
deinde instare aduersario, iterare, renouare, interrogare, num aut scriptum neger, aut contra factum inficietur. Post idem. ^{scriptor ut dicitur.}
iudicem ad vim scripti vocet, hac confirmatione vius ampli. ^{pius sacrae.}
ficeret rem lege laudanda, audaciamque confutet eius, qui cum Hermog. ^{Tertii diaconi.}
palam contra fecerit, idque fateatur, adhuc tamen, factumque defendat. Deinde infirmat defensionem, cum aduersarius a. ^{magis. Vlp. ad}
liu volueret, aliud sensisse scriptorem, aliud scriptissime dicat, edict. 4. Pan-
non esse terendam a quoquam potius latoris sensum quam a decr. 1. Tis.
lege explicari. Cur ita scripsit, si ita non senserit? cur cum ea 43.
quae plane scripta sint, neglexerit, quae nunquam scripta sint,
proferat? Cur prudentissimos in scribendo viros summè stultiæ putet esse dānandos? Quid impedierit scriptorem, quo minus exciperet illud, quod aduersarius, tanquam si exceptum esset, ita dicit se securum? ut etur exemplis ijs, quibus idem scriptor: aut, si id non poterit, quibus alii, quod excipiendum putant, excepterint: quærenda etiam ratio est, si qua poterit inveniri, quare nō sit exceptum: aut iniqua lex, aut inutilis futura dicetur, aut alia causa obtemperandi, alia abrogandi: dissentire aduersarii vocem, atque legis. Deinde amplificādī causa de conseruandis legibus, de periculo rei publicae sum, atque priuatarum, cum aliis locis, tum in perorando maxime, grauitè erit, vehementerque dicendum Part. 378.

Ille autem, qui se sententia legis, voluntateque defenderet, in consilio, atque in mente scriptoris, non in verbis, ac literis vim legis positam esse defendet: quodque nihil excepterit in lege, laudabit, ne diuerticula peccatis darentur, atque ex facto cuiusque iudex legis mentem interpretaretur. Deinde erit vtendum exemplis, in quibus omnis æquitas perturberetur, si verbis legum, ac non sententiis pareatur. Deinde genus eiusdem calliditatis, & calunnie retrahatur in odiū iudicis, cum quadam inuidiosa querela, & si incidit imprudentia

dentiae causa, quæ non ad delictum, sed ad casum, necessaria
temque pertineat, quod genus paulo ante attigitus; erit ius.
dem æquitatis sententiis contra acerbitatem verborum de-
precandum. Part. 378. Nam ut Antonius coniectura mouen-
da, aut sedanda suspicione, aut excitanda, incredibilem vim
habebat: sic interpretando, in definiendo, in explicanda equi-
tate nihil erat Crasso copiosius, idque cum saepe alias, tum
apud centum viros in M. Curi: causa cognitum est. Ita enim
multa tum contra scriptum pro æquo, & bono dixit, ut homi-
nem acutissimum Q. Scævolam, & in iure, in quo illa causa
vertebatur, paratissimum obrueret argumentorum, exemplo,
rumque copia: atque ita tum ab his patronis æqualibus, eu-
am consularibus cœla illa dicta est, cum uterque ex contra-
ria parte ius ciuale defenderet, ut eloquentium iuris peritissi-
mus Crassus, iurisperitorum eloquentissimus Scævola puta-
retur. Brut. 277.

^a Huius cau-
sæ m. minit
Cic. Orat. I. 2.
in Top. pro.
Cæcina.
^b Orat. 3.
xp. Antiquia
Hermog.
Tixi. S. laipi-
tixi. Just.

Triloniano.

^c Allochivs arti
νεγκέπος
τὸν ἀρχεντα
παρανόμων
γραφὴν κατὰ
Κτησιφῶνος,
δὲ τι ἐγράψε πα
ρέουμον φίλοιο
μα, αἰσθανθεῖ
νιπτεύθυνος στ
φαιώσας Δικ
μαρθίνη, καὶ
νεγκρενός τι
τηλετροφ, διπ
μος Διμοσθέ
την χρυσῷ σε
ραῖς, αἱρεῖς
την καὶ εὐροΐ
ας, τις ξανθός
ατελεῖς τὸν
οἴηρον τὴν

^b Sin scripta inter se dissentient, tanta series artis est, & sic
inter se sunt p' æraque connexa, & apta, ut, quæ paulo ante
præcepta dedimus ambigui, quæque proximè sententiaz, &
scripti, eadem ad hoc genus causæ tertium trâsferantur. Nam
quibus locis in ambiguo defendimus eam significationem,
quæ nos adiuvat, eisdem in contrariis legibus nostra lex de-
fendenda est. Deinde est efficiendum, ut alterius scripti sen-
tiam, alterius verba defendamus. Part. 378. ^c Cum esset lex
Athenis, ne quis populi scitum taceret, ut quisquam corona
donaretur in magistratu prius, quam rationes reuulisset: Et
altera lex, eos, qui a populo donarentur, in concione dona-
ri debere: quia in Senatu Demosthenes curator muris refi-
ciendis fuit, eosque refecit pecunia sua: de hoc igitur Cte
siphon scitum fecit, nullis ab ipso relationibus relatis, ut co-
ronâ aureâ donaretur: eaque donatio fieret in theatro, popu-
lo conuocato: qui locus non est concionis legitimæ; atque ita
prædicaretur, eum donari virtutis ergo, benevolentiazque,
quam erga populum Athenensem haberet. Hunc igitur
Ctesiphontem in iudicium adduxit Aeschines quod contra
leges scripsisset, ut & rationibus non relatis coronâ dona-
reter, & ut in Theatro, & quod de virtute eius, & benevo-
lentia, falsa scripsisset, quoniam Demosthenes nec vir bo-
nus esset, nec bene meritus de ciuitate. De Opt. Gen
Orat. 382.

Athenais. Gr

Iam hoc perspicuum est non magis in legibus, quam in testamentis, in stipulationibus, in reliquis rebus, quæ scripto aguntur, posse controversias easdem existere. Top. 358.

Quare hæc tibi sint (mi Philo-Cicero) quæ exposui quasi indicia fontium illorum, ad quos si nobis eisdem ducibus, aliive peruerteris, tum & hæc ipsa melius, & multa maiora alia cognosces. Part. 379.

Stromatis primi Sectio. I.

καν. 1.

καν. 2.

ΗΤ ΩΡ μὲν ἀνὴρ ἐυγνόμων
Δυνατὸς εἰπεῖν. *Æsch: contra Ctesiphonem.*

Vir bonus, dicendi peritus:
Cato in Fabiol. I 2.c. I. Sens.
cain proœm. declamat.

Οὐδεμιᾶς δῆτις ήμης ἀπο-
ρισμένης. *Arist. ad Theodet.*
I. Alexander Aphrodisium

prefat: in Aristoteles Top.

καν. 3.f.

Η Ῥητορική ἐστιν ἀντίσθοπος τῇ Διαλεκτικῇ. *Arist. ad Theod. I. I. c. I. Alex. e Aphrod. in prefat: in Arist. Top.*

Ο περὶ κλῆτος τάντων τελεώτατος ἐστι τὸ Ῥητορικόν. *Plat. in Phædro.*

p. 2 a.

Ορῶν δέ οὖτις δῆτι πυγχάνων καὶ παιδείας ἀποδέχεται,
καὶ ταῦτα τῆς ὡτὸς τῷ Πλάτωνος διατριβῆς. *Demosth. ep. ad Heracleorum.*

b Προσπεσὼν ὁ Περικλῆς Ἀναξαγόρᾳ μετενρολογίᾳ
τὸ πληθεῖς ἐντεῦθεν ἔλκυσεν δὲ τὴν τῶν λόγων τέχνην
τὸ πρόστροφον ἀντῆ. *Plat. in Phædro.*

c Μὴ βτυμας ὥστολας οἱ, ὡς λέγοντος, δέ ποτε ἐκάστην τὴν
πεχυῶν δύπτεις ακριβῶς. *Plato. Ἐρασ.*

p. 3. 8.

Ἐπέμβασις Γοργία, ἀληθῆ λέγεται Καλλικλῆς ὅδε, δέ
ἐπαγγέλλῃ ἀποκρίνεσθαι δέ, πάντις σε ἐρωτᾶ. γοργός ἀλλοί,
ῳ χαιρερῶν. *Plato in Gorgia.*

καν. 4.

Τέχνη ἐγι σύμμα ἐγκαταπλήσσειν ἐγγεγυμνασμένον
πρός πτέλος ἐν χρηστον τῇ εἰ ποιει. *Lucian in Parasitica.*

I Τέχνην δὲ αὐτὴν φοητοις ἐιναι, ἀλλ' ἐμπαιρίαι. *Socrates in Gorgia.*

καν. 5.

Δύναμις τοι λόγου τέλος ἔχεστα ποτε θειη, δέ ποτε
ἀντῆ. *Hermagoras Arist. Top. I. c. I.*

Αγν

Ἄγε τὰ παθητικὰ τότε, μᾶλλον, ὅπερ αὐτὰ φαίνηται μὴ
ἐπιπλεύειν ὁ λέγων, ἀλλὰ γεννᾷν ὁ καρός. Longinus.—Se-
vis me flere, dolendum est primum ipsi tibi—Horat: de
arte Poet.

Θάνατοί μὲν τὸ ἀδρόν, Λυσίας δὲ τὸ ἴσχυν, Δημοσθέ-
νος δὲ τὸ μεσόν παρ' Οὐρίας ἐπάντα. Plut. Bίφ Ουρίας. 卷第.11. 12.

Τὸ δὲ πρέπον, εἶται οὐ λεξίς, εἰδὼν τὸ παθητικόν καὶ οὐθικόν καὶ
τοῖς νοσημένοις πράγματιν ἀνάλογον. Niceph. Grego.
l.i.c. ult. Marcell: in vita Thucid. Arist. ad Theod: 3.6.

Secunda Sectio.

Eἴγε τοῦτο τὸ μηδητερικὸν διαιρεσιν, εἰς τὸ ἔύρεσιν, καὶ εἰς τὸ
φράσιν καὶ εἰς τὸ τάξιν, καὶ εἰς τὴν ψάκτην La. in Zen. 卷第. 1.

Πᾶσα γένους μηδητερική πέραν, καθάπερ θεμελίω καὶ βάσει,
τῇ φυσει τὸ ἔαυτῆς συνέλενται ἐποικοδομοῦ. Niceph. Grego
ras: Ιερός τις ήν ἔκαστος εἰδένη τέχνην. Aristoph. in Vesp. 卷第. 2.

'Ἐκ τοῦ λέγετον τὸ λέγεται πορίζεται.

Φημὶ πολυχρόνιον μελέτην ἔμεναι φίλε καὶ δὴ

Ταῦτην αὐθεωποιοτελευτῶσαν φύσιν ἔμεναι. Arist. eth.

7.c.10.

Η τέχνη ἔστι μαθητεία τὸ φύσεως. Diodor: Siculus. 2. 卷第. 4.
ἢ γένους τέχνη τὰ μὲν ἐπτελεῖ, ἀλλὰ φύσις ἀδυνατεῖ φάπερ γάρ ε-
ντος Arist: 2: Phys. 8.

Nostra ad diem dicta fient. docui enim te, fides ἐτυμον 卷第. 5.
quod haberet: Fam: 16. ep: 13: Cicero: ἐνθυμίματα ἐσ-
ματίσεως. Arist: ad Theodecl: 1:c: 1.

Ἐπιχειρήματα μὲν ἔστι τὰ πρὸς πίσιν τὸ γηπίδιος ὑπο- 卷第. 6.
κεμένη λαμβανόμενα Minucian: περὶ τὸ δητιχειρήματων.

Ἐστι γένος ὄτοπος, ὡς λέγει Θεόφραστος, ἀρχή πε, η γοι- 卷第. 7.
χεῖον δητιχειρήματος. Alex: Aphrod: in Aris Top: εἰς ὅ
πολλὰ ἐνθυμίματα ἐμπίστη. Arist: ad Theod: 2:c: 25. 卷第. 8,

Τὰν δὲ πίσιν ἀλλὰ ἀπέχεις εἰσὶν, ἀλλὰ δὲ ἐντεχεῖς. 卷第. 8,
ἀπέχνατε γε λέγω, ὅσα μὴ διημῶν πεπόνισας, ἀλλὰ

περὶ πῆγχεν, οἵου μάρτυρες, βάσανοι, συγγραφαὶ ἐντεχθεῖσαι διὰ τὸ μεθόδιον, καὶ διὸ τὸ μῶν κατασκευασμὸν τοῦ μνήματος
οὐδὲ δῆ τέτων τοῖς μὲν χειροσαց, τά γε ἐνρεῖν. Ἐπίσημα
ad Alexand. s. Theodet. 1.2

સુન્મ ૭.

Ορισμός ἐστι λόγος σύνημος θηλωπικὸς τοῦ περὶ
πάντας αὐτοκείμενος αράγματος. Plat., *Sensit. et defin. omnibus.*
Alcinous in Epitome. Arist. quod Plato φύσιν, τὸ τι πάντα^{το} περικυρεῖ
πεπειρατεῖ. Top. I.

Αφορισμός, δημιά βελτίων απαντά τη φράση.

*ματος ἵδια περιοπής. Galenus. litteris, aut Celsus est, quod
usq; maxime fluctus a mari peruenit: & labores u. D.
g st. 5. τέτο εἴς) μόνον, ο παρέχει προσβολὴν, καὶ επαφῆ πε-
Plato in Sophist.*

d *Quaedam res corporales sunt, ait Caius, q[ui] sedam in
corporales, Digest. i.*

f Διάρρεσίς ἐστι γένεσις ή τοις τὰ προπεχθῆ εἴδη τομή. Lat.
ert. in Zerone.

¶. 15. Δέχεται τα γενικά τα τα διειδικά τα πρόσθια
μεταμεταστίγονα, και τα αποτομα, απεριττών
μεταταξικά τα επειρα. Porphyro. de specie.

b "Εσθιὲ τὸ μὴ καλῶς μέρη μύο· ἐνī μὲν τὸ ἀσεβῆ πίεται
μηνεία καχρῆσθαι· μεύπερον δὲ, εἰ ἐπὶ πλεῖον εἴρηκε τὸ λόγον
τὸ μεόντα. *Top. G. C. I.*

παροδ. 10. Μεγιστὸς δέ ἐστι γένεσις τῶν κατατάξεων. Laer.
in Zenone.

*Τόποχερεν μεταρέσοντα τύνομα εἰς τὸ λόγον ὃς μὲν
λίτια προσῆκον ἐκλαμβάνειν, ή ὡς κεῖται τύνομα*
Τοπ. 2. c. 2.

ⁿ Postliminium, ait Paulus, est ius amissæ rei recipienda ab extraneo, & in statu pristinu[m] restituenda. Dig. 40.

Δεῖ μὲν τὸ περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον διὰ
λόγου ἢ τύπομα μόνον συνομολογεῖσθαι χωρὶς λόγου. Plat.
in hyæteto.

Παρανυμα δὲ λέγεται, διαφέρεντα τῷ
τύπῳ, τὸ τύπομα φενύορπιαν εἶχεν. Arist. περὶ τῆς κα-
τηγορίαν. Porphyrius. Ammonius in eundem locum
εἰπεῖσθαι.

Aquam pluuiam, quae de cœlo cadit, atque imbre ex crescere
cir, sine per se hæc aqua cœlestis noceat (ait Tubero) sine
cum aliâ mixta. ff. 39. Vlpianus.

Γένος ἐστι τὸ κατηγορίων, καὶ διαφέρεντων περὶ τοῦ εἰδοῦς
τὸ τί ἐστι κατηγορύμενον. Porphyrius περὶ γένεων. Arist.
Top. I. Metaphys. 4 κτι.

Imbre autem crescere eam aquam, quae colorem mutaret, vel increaseret.

Sabinus & Cassius opus manu factum in hac veni-
re actionem aiunt, nisi si quid agri colendi causa fiat. sub-
costamen aquarios, qui græce ἡλίκες, si quis faciat, aquæ
pluiae arcenda actione eum teneri. ff. 39. l. Si cui aqua
pluiae. Labeo etiam scribit &c. idem aiunt, si aqua na-
turaliter decurrat, aquæ pluiae arcenda actionem cessa-
re. §. 9. Nam ut verius quis dixerit, non aqua, sed loci
natura nocet. II.

Ἀναγκαῖον, ἂν τὸ γένος κατηγορεῖται, καὶ τὸ εἰδῶν π
κατηγορεῖσθαι. 2. Top. 2. g

Dolum malum ita definit Servius, machinationem
quādam alterius decipiendi causa, cum aliud simularur,
aliud agitur. Vlp. Digest. 4. b

Ἐιδός ἐστι τὸ γένευς περιεχόμενον. Diog. Laert. in 14.
Zenone. Porphyr. in specie.

Ἐστι δὲ τὸ ερόληψις ἔννοια φυσικὴ τῆς καθόλα.

Ἐννόια διέ ἐστι φάντασμα διανοίας τέ ποτε, τέτε ποιόν
οὐνεὶ δέ τι ποτε, καὶ ὥσπερις ποιόν. Laert. in Zenone.

Eidōs

- ςποδ. 15.
 p. 18. a.
 b
 Τὴν δὲ ὁμοιότητα σκεπάζειν δύπλιον τὸν ἐν ἑτέροις γένεσιν
 ὡς ἑτέρου πρὸς ἑτέρον ἐν ἑτέρῳ τινὶ, τὸν δὲ ἄλλο ἐν ἄλλῳ τῷ
 1. 131. *Alexand: Aphrod: Schola, Veneta ibid.*
 Παραδειγμάτων δὲ εἴδη μόνο, ἐσίνεν μὲν γένος τοῦ φύσεως,
 τος ἐσιν εἶδος, τὸ λέγεν πρᾶγμα τα περιχειρικά, εἰ-
 τὸν αὐτὸν τοιεῖν. τέττα δὲ εἰ μὲν παρεχολή, εἰ δὲ λόγοι, οἷοι
 Αἰσθήσεις καὶ Λιβυκοί. *Arist: ad Theod. 2 c. 19. Minu-*
nus τοιὲν τὴν ἐπιχειρηματίαν γένος ὅτι καὶ παραίνεσίν την πε-
ριέχει. Theon: Plut: in Socratis demone μυθῶντες Αἰσθη-
σθην: in progrym: μῦθον καὶ appellat.
 Διαφορά ἐσιν, ὅτῳ μιαφέρει ἔκαστον. *Porph: in Differen-*
 ται τία λέγεται τὸ τε μὴ μύναται ἀμα τῷ αὐτῷ πε-
 ναι τὸν μιαφερόυτων καὶ γένος, καὶ τὰ πλεῖστον μιαφέρου-
 τὸν ἐν τῷ αὐτῷ γένει, καὶ τὰ τολεῖστον μιαφέροντα ἐν τῷ αὐ-
 τοικοῖς, καὶ τὰ τολεῖστον μιαφέροντα τὸν τὴν αὐτὴν
 ναυμιν, καὶ ὃν δὲ μιαφορὰ μείστη ἡ ἀπλῶς, καὶ καὶ γένος, διε-
 ἐιδος. *Metaphys: 4:c, 10: De Quanto.*
 Στέρησις δὲ καὶ ἔξις λέγεται μὲν τοιὲν ταυτού τι. εἰσηρη-
 φύτοτε λέγομεν ἔκαστον, τὸν δὲ ἔξεως μεικτικῶν, ὅταν
 πέφυκεν ὑπάρχειν, οὐ διεπέφυκεν ἔχειν, μηδαμῶς ἢ πε-
 χη *Arist: φρὶς τὸν αὐτικεμένων. Gel. ex Herodoto de rebus*
si filio. Αὐθρωπεμὴ κῆτεν Κροῖσον δεq, Arhleta Samiota
nomem Αἴγαλης. 5.9.
 Οὐσα μὲν, αὐτίκεται αὐτὸς τὰ πρός τι, αὐτία, αὐτέρεισι, τὸ
 τικεμένων δὲ ὁ πατέρας μήποτε πρὸς ἄλληλα λέγεται. *id ibid.*
 Κατάφασις λόγος ἐσικαταφατικός. αὐτόφασις αὐτο-
 τικός. *id ibid.*
 Ἐπειδὲ γε τῆς καταφάσεως καὶ τῆς αὐτοφάσεως αὐτὴν
 ἑτέρον ἐσαι φευδέσ, τὸ δὲ ἐτέρον αὐληθέσ. *id ibid.*
 Σημεῖον δέ ἐσιν ἄλλο ἄλλο, τὸ τυχὸν τὸ πυχόντι, οὐ
 ἄταν παντὸς, ἄλλα τόγε εἰθισμένον γίγεται πρὸ τὸ σημεῖον
 μετα-

τος, οὐδὲ ματῶ πράγματι, οὐ μετὰ τὸ πρᾶγμα. ἔσιθε
καὶ οὐ πότε γενόμενον μὴ μονον τὸ γενόμενον, αλλὰ καὶ τὸ
γενόμενον, αἰσθῆται οὐ καὶ τὸ μὴ γεγονός εἰ μόνον τὸ μὴ οὖν
αλλὰ καὶ τὸ οὔποτος. ποιεῖ δὲ τὸν σημείων τὸ μὲν οἰεῖται, τὸ δὲ,
αἰσθανοτάτην ἡργαζόμενον. Arist: ad Alexand: II.

Δεῖ μὲν τὰς προτάσεις τοις ἔκφοντας ἐκλαμβάνειν, νοοῦσθαι. c.d.e.
τοῖς θέμενον αὐτὸ πρώτον, καὶ τὸ δρισμές τούτου, καὶ δοκιμα-
τικράγματος διειπέται μὲν τῷτο, δοσα ἔπειται τῷ πράγμα-
τι, καὶ πάλιν τοῦ τὸ πράγμα αἰκονιζεῖ, καὶ δοσα μὴ εὐδέχεται
τῷ παράγχειν. Arist: c: 27. I. Analyt: priorum C. in
c: 2. Top:

"Αἰτίον δὲ τὸ σολέλισμα, οὐδὲ μὲν συμβαίνει τί. Plut:
οὐδὲ μὲν αἴρεσθαι τοῖς φιλοσόφοις.

"Αἰτίον δὲ λέγεται ἐνα μὲν τρέψον, δέ τοι γίνεται τι νοοῦσθαι. c.b.
υπάρχοντος. Arist: Met: 4. 2. C. Phys: 1. C. 2.

"Αλλον δὲ τὸ εἶλος, καὶ τὸ παράδειγμα. τῷτο δὲ οὐδὲν
αἴρεσθαι τί τοῦτο εἶπεν. ibid: νοοῦσθαι. 25.

"Επιθέτεν οὐδὲ μεταβολῆς οὐ πρώτη, οὐδὲ οὐρημέστερος.

id:

Chrysippus in libro περὶ προνοίας quarto εἰμένην δι- p. 27. I. a.
φυσικὴν σωταξιν ὅλων εἶξεν αἴσθησην ἐτέρων τοῖς ἐτέροις
αἰκονιθεντιν. καὶ μὲν πολὺ μὲν τοῦτο παραβάτε τοῖς τοιαύ-
της συμπλοκῆς. A. Gell: 6. c. 2. Laertius in Zen.

Tὰ δὲ άγα ως τὸ τέλος καὶ τὰ γεδόν τοῦ άγαν. τὸ γέδοντο εἴνε-
σελτιστον, καὶ τέλος τοῦ άγαν εἰέλειται). Arist. Met. 4 νοοῦσθαι. 27.
2. Laer: in Zenone. sed quæsto, quæd ex ista acuta C. gra
Cic, ad Att. 12. 6.

Τὸ διότι ζητεῖται εἴχοντες τὸ δτι ενίστεται καὶ αἴμα μῆλα νοοῦσθαι. 28.
διέ), αλλὰ οὐ πρότερον γε τὸ διότι μηνατὸν γνωρίσαι
διότι. Arist. 2. p. 27. c. 7. καὶ γέδονται μᾶλλον οὐ εἰ τὸ διότι αὐτο-
τοι εἰτίων εἰδότες. εἰ τὸ προτέρων γαρ οἰδειν, οὐταν μὴ
ζαΐτιατῶν εἰδότης, αλλὰ εἰτίων, Arist. post Analyt. 7.
πράτοι

- κανδ. 29. a.* Πρῶτον μὲν τὸ πολυγενιάτερον ἀίρετό τερον τῷ τοιάτε, καὶ τὸ ἀπλῶς ἀγαθὸν τῷ πνίᾳ καὶ ὁ ἄν μᾶλλον ἔλοιπ φρόνιμον, οὐδὲ ἀγαθὸς ἀνὴρ, οὐδὲ νόμος ὁ ὄρθος, οὐδὲ σπουδα πεεῖ ἐκάστα ἀίρετον, οὐδὲ τοιάτοις, οὐδὲ τοιάτοις γένηται σίμωνες, οὐδὲ οἱ πλείστοις, οὐδὲ πάντες. *Arist. Top. 3.1.*
- b.* Τό μὲν ἔαυλὸν ἀίρετὸν τῷ μὲν ἔπερον ἀίρετον ἀίρετον τῷ καθ' αὐλὸν τῷ κατὰ συμβεβηκός. *id:ibid.*
- P.33. b.* Ὁ πάντων ἔχόντων μηδὲν διάλεξε μεόμενα, οὐδὲ ἔχοντα μεόμενα τῷ λοιπῷ καὶ εἰ τόδε μὲν ἄγεν τῷδε ἀίρετον, μὲν ἄγεν τῷδε μή. *Top. 3. c. 2.*
- P.34.* Καὶ τὸ παῦβελίον, καὶ τιμωτέρῳ χωράρχον ἀίρετον
Top. 3. c. 1.
- b.* Ἐιώ μᾶλλον ἐικὸς χωράρχειν μὴ χωράρχει, οὐδὲ τοιάτοις
c. Ἐιώ οὐδὲν τοιάτοις χωράρχειν χωράρχει, καὶ ὡς μᾶλλον.
g. Ἐι μὲν ἐν τιμυσὶν ὁμοίως χωράρχει, οὐδὲ μοχεῖ χωράρχει, εἰ τῷ ἑτέρῳ μὴ χωράρχει, οὐδὲ τῷ ἑτέρῳ. εἰ μὲν ἑτέρῳ χωράρχει, καὶ τῷ λοιπῷ. *Arist. Top. 2. c. 4.*

Sectio. III.

Α τεχνοὶ γένος πίστεις αἱ μηδὲν τῷ βῆτορος μεόμεναι, πλὴν οἵσον εἰς τὸ ἐκκαίρω αὐλαῖς πατρούντος γένουσαν. *Mimiciatus* περὶ τῷ ἐπιχειρήσαντων.

- κανδ. 1. 2. 3.* Μαρτυεία μὲν ἐστιν ὁμολογία σωματότοτε ἔκοντί. *Arist. ad Alexand. 1.4.* πεεὶ μὲν τῷ μαρτύρων, μάρτυρες μηδιστοῖ· οἱ μὲν παλαιοὶ, οἱ δὲ πρόσφατοι· καὶ τέτων οἱ μὲν τέχοντες τῷ κινδυνῷ, οἱ δὲ ἐκλόσ. λέγω δὲ παλαιοὺς τοιητάς. καὶ οἵσων ἀλλων γνορίμων εἰσὶ κρίσεις φανεροὶ πρόσφατοις δὲ οἵσοι γνωρίμοι καὶ ἐκρίκαστοι. χρήσιμοι γένονται τέτων κρίσεις τοῖς περὶ τῷ ἀυτῷ ἀμφισβετοῦσι. *Arist. ad Theodeft. 1.13.* Κάσσαντος μὲν οὐδὲν ὁμολογία εἰ σωματότος, ἄκοντος δὲ. *Arist. ad Alexand. 1.4.* ἐχθροὶ δοκίμιοι.

ὅσιποιν ὅτι ἀνάγκη τις πρόσεστι Arist. ad Theod. I.

ἴσωθίκη νόμος ἐσιν ἴδιος, καὶ κατὰ μερὸς, καὶ αἱ μὲν σωθῆ
ποιῶσι τὸν νόμον καὶ οἱ οἱ νόμοι τὰς κατὰ πν νόμον σω
καὶ οἱ οἱ αὐτὸς ὁ νόμος σωθῆκε τις ἐσιν. Aristot. ad
Theod. I. I. 3. ὅρκος δέ ἐστι μετὰ Δείας θεοῦ αλήθεως φά-
ντα πόδεικλος Arist. ad. Alexand. I. 6.

Εκαστος κρινεῖ καλῶς ἢ γινώσκει. Top. I. Eth. I. c. 3. P. 38 a
ἴμην δὲ τις πάμπαν ἀπόλλυται τινα πολλοῖς P. 40. b.
ταῖς φυμίζεσιν. Hesiod. I. 2. ἔργ. καὶ ἡμερῶν. C. Arist.

I. 7. c. I. 3.

Κοινὸς τὸ πόσος λόγος αὐτῷ ποιὸς τῷ προσόντων τινι κα- v. 4.

κακῶν. Apthon. in Progymnasm.

κυρρώμηται πόφαντις μὲν, μέντοι ποιὲι τὸ καθ' ἔκαστον, v. 5.

Ποῖος ποιοῖ Ιφικράτης ἀλλὰ καθόλας ἔτε δὴ πάντων κα-

ργοῖον, δη τὸ δὲ θύτη ποιεῖ καμπύλων ἐναντίον ἀλλὰ περὶ ὅ-

τι πράξεις ἐισὶ, καὶ αἱρετὰ ἡ φύκτικά ἐστι πρὸς τὸ πρά-

v. Ad Alexand. 10. ad Theod. 2. 19. Plut. in Homero.

V. Servius frater tuus, quem literatissimum fuisse in v. 6.

facile diceret, Hic versus Plautino est, hic est: quod

as haberet aures notandis generibus poetarum, et con-

ducere legendi: sic audio Cæsarem, cum volumina iam

fecerit ἀποφθεγμάτων si quid afferatur ad eum pro-

quod meum non sit, rencere solere. ep. Fam. 9. 16.

Sectio. IIII.

ναγκαῖον ἐσιν, δη περὶ αἱρετὸν ὃν ἡν ἐσιν ἐπιλειχπλδν v. 3. f.

τὸ φεῦ λος εἶναι. Laert in Zenone.

Ιδανὸν δὲ ἐσιν αἱρετα τὸ ἀγον εἰς συγκατάθεσιν. v. 4.

rt. abd.

τὸν λόγων εἴδη τῷ διαλεκτικῷ ἐσιτὸ δὲ ἐπαγωγὴ, v. 5.

τὸ οὐλογισμός. Arist. Top. I. c. 10.

Ιαράδειγμα δὲ καλῶς τὸ ἐπαγωγὴν ἥπτορικήν. Arist.

Theod. I. c. 1.

κανδ. 6.

τὴν δὲ ἀπόδειξιν, λόγου, διὰ τὸ μᾶλλον καταλαμβανοῦν, τὸ οὖτον καταλαμβανόμενον τοὺς πάντας. Laert. in Zen.

Aristoteles, quid syllogismus esset, his verbis definit: λόγος, εἰνῷ τεθέντων πνῶν ἐπεργόν ποτὲ καμένων ὃς ἀντικτυσι συμβαίνει δικὸν τῷ κειμένῳ. Enīs definitionis non videtur habere incommode interpretatione facta, hoc modo: Syllogismus est oratio, in qua consensis quibusdam concessis aliud quid, quam quae concessa sunt, per ea, quae concessa sunt, necessario conficitur. Gell. I. 5. c. 26,

m. Επεὶ δὲ λίθεις ἢ ἀληθεῖς ἐπίλαμψι τὰς Στωϊκὰς, καὶ φεύλας. καὶ φεύλας ἀληθεῖς, ως τῷ ἐπίλαμψι γίγνεται τὸ γῆν. Laert. in Zenon.

κανδ. 7.

λόγος μένειν, ως οἱ τοιοῦτοι Κρίνειν φασι, τὸ σωματικὸν λίθιματος, ή λιθιμάτων, καὶ περοστάτεως καὶ ἐπφορῆς. Laert.

P. Αξιώματα μένειν δέσιν ἀληθεῖς, ή φεύλας, ή φράσις αὐτοτελεῖς, ἀποφαντίδην, δοσιν ἐφ' ἔαυτω. Chrysippus εὐτοῖς αλεκτικοῖς δογμασι. Gell. I. 6. c. 8. Laert. in Zen.

κανδ. 13. 14.

35. 16. 17.

Εἰσὶ δέ καὶ ἀναπόδεικτοί τινες, πῶς μὴ χρήσειν ἀποδεῖνται ὄλλοι μὲν παράλλοις, φέρεται δὲ τῷ χρυσίππῳ πεντε, μίαν πάλογος πλάκη. οἵ τινες λαμβάνονται δὲπὶ τῷ περατικῷ, καὶ τῷ συλλογισμῷ, καὶ δὲπὶ τῷ περοπικῷ. πρόπος μένειν, οἷον τοῦ μαλόγυροῦ οἴηται Τρύπη, Εἰ τὸ δὲ τὸ βῆ. ἀλλὰ μὲν τὸ περοπικόν αὐτὸν δεύτερον. λογότροπος μένει, τὸ δέξιον αἱμοφοτέρων συθετον, οἷον, Εἰ δὲ Πλάτων, ἀναπνεῖ Πλάτων ἀλλὰ μὲν πρῶτον τὸ δέξιον δεύτερον. Πρῶτοθ μένειν ἀναπόδεικτος, εἰνῷ πᾶς λόγος σωματίασται οὐκ συνημένος καὶ τῷ ιγγείῳ, αὐτὸν δὲρχεται τοισι τοισι σωματιμένον, καὶ τὸ λῆπτον δὲπέφερε οὕτοις τὸ δὲ τὸ βῆ. ἀλλὰ μὲν τὸ δὲ τὸ βῆ. Δεύτερος δέ μένειν αἱμοφοτέρων διαίτης οὐδὲ συνημένος καὶ τῷ αὐτικεμένῳ τῷ λίθῳ τὸ αὐτικεμένον τῷ ιγγείῳ εἶχων συμπέρασμα. Εἰ μέρος μένει, φῶς ἐσιγγάλλα μὲν νῦν εἶναι. οὐκ ἀρταὶ ιμέρα εἰσὶν, οὐ περόσληψι γίνεται οὐκ τῷ αὐτικεμένῳ τῷ λίθῳν, καὶ οὐ φορφορᾷ εἰκῇ τῷ αὐτικεμένῳ τῷ ιγγείῳ. πρέπειος δὲ μένειν αἱμοφοτέρων πρέπειος.

κίλος, ὁ δὲ λόγος φαῖται καὶ συμπλοκῆς, καὶ ἔνδος τῆς οὐ τῇ συμπλοκῇ πρέπειν τὸ ἀντικείμενον τῷ λοιπῷ οἴη, ὃ χαράθηκε Πλάτων Καὶ Πλάτων· ἀλλὰ τὸ τέλον τοῦτο Πλάτων· οὐκ ἄρα ζῆται Πλάτων· ταῦτος δὲ εἶναι αὐτοπόδειλος, ὁ διὰ μιεῖσεν μέντος, καὶ ἔνδος τῆς οὐ μιεῖσεν μέντος τὸ αντικείμενον τῷ λοιπῷ οὐχιών συμπέραστος οἶον, οὐτοις τὸ πρῶτον, οὐ τὸ δεύτερον. ἀλλὰ μᾶλις τὸ πρῶτον. ἀρέτη τὸ μιεῖσεν. πέμπτος δὲ εἶναι αὐτοπόδειλος, ἐν τῷ διεγένετος σωτήριον, οὐ μιεῖσεν μέντος, καὶ ἔνδος τῆς οὐ τῷ μιεῖσεν μέντος αντικείμενος, καὶ διπλοφέρεται τὸ λοιπόν οἶον, οὐ τοις ήμέρας θνάτοις οὐδὲ θνάτην οὐδὲ θνάτην. ημέρας ἀρέτη εἶναι. Laer. in Ze. Ἀρητήικὸν δέ θνάτη τὸ σωματός οὕτως ἀρητήικῶς μοείν, καὶ καρροφίματος.

Συμπέπλευμένον δέ θνάτην αἰξίωμα, ὁ κατό τινων συμπλεκτός. 14.p.
καὶ σωμάτεσμαν. 46.a.

Συμπέπλευμένον δέ θνάτην αἰξίωμα, καὶ φῶς ξεῖνον. id:ibid:

Σωματιμένον μέν θνάτην, ὡς ὁ χρύσοππος ἐν ταῖς μιαλεκτί-
νισ φοισι, καὶ Διογένης ἐν τῇ μιαλεκτίκῃ τέχνῃ, τὸ σωματός
Νὰ τὴν ἑσωματίκην σωμάτεσμα. id:ibid:

Αἱλιῶδες δέ θνάτην αἰξίωμα τὸ σωτήριασμένον διὰ τῆς Δι-
νοῖον, Διότι ήμέρας θνάτη, φῶς θνάτη'. id: ibid:

Μιεῖσεν μέντον δέ θνάτην, δέ τὸ τῆς ίπτοι μιεῖσεν καὶ σωμάτεσμα. 15.
Μιεῖσεν μέντον δέ θνάτην, οὐ τοις ήμέρας θνάτην, οὐ νῦν θνάτη'. id:ibid:

Ἐπαγγέλλειν δέ οὐ σύνδεσμος θέτος, τὸ ἔτερον θέμα αἰξίω-
των θεῦ διθέτει. id:ibid: (ad Theodect. 2.

Καλῶς δέ Ενθύμημα μὲν εἵπορεικὸν συλλογισμόν. Arist.

Ἐχεῖν τῷ μιαγούματι τὸ σύστασιν. Demet: Phal: φρίξος. 19.

τείας Minuc: φεύγει τὸ σπίχειρον: Philop: in Analy: Post. I.

Διλήμματον, διπλού μίο ἐρωτῶντες τὸ ἀγνίδηκον περὶς ἐκάτετε. 21.

ἄμβοι εἰς λύσιν παρεσκευασμένοι. Herm: πελεύρ. 4.6

Τοῦ φεύγει τὸ φωνὴν καὶ τὰ περιβολαῖα ποφισμάτων οὐδὲ θεῦ. 22.23.

έρετος λόγυς καὶ ἀληθεύουσις καὶ ἀποφάσκοντας, Σωρείτας

τοὺς ὅμοίους τέτοιος ἐλειτεῖς καὶ ἀπόρετος, καὶ περαίνοντας,

Γκεγαλυμένος κερατίδας τοῦ, καὶ γάτιλας καὶ θεείζοντας. εἴσο-

ἔργα καταλυμένοις φύσιοις οὐ τοιαῦτος, ὃς τὰ μὲν μύθοι οὐδέτε

ἰσὶν, ὃ χιτζὸς τὰ τρία· ἐχὶ μὲν καὶ ταῦτα μὲν ὃ χιτζὸς καὶ τὰ τρία σαρά, καὶ ὅτω μέχρι τόπῳ δέκα· τὰ δὲ μένο δύλιγά εἰσι, καὶ πλέκε ἀρά. ἔτις δέ εἰσι λόγος συντατίκης, καὶ εἰς αἱρέσεις ὥρισμένης συνεσώς, πρόσληψιν δὲ καὶ ἐπιφορὰν ἔχων. οἰον, εἴ τις εἰσὶν εἰς ταῦθα, ὅπερ εἰσὶν εκεῖνος εἰς Ρόστων. Laer. in Zen.

Sectio. V.

καν. I.

Aλλὰ σχεδὸν, ὡς εἰ πεῖν, κυριωτάτην ὁ χει τίσιν τὸν θῆρα. Arist. ad Theodect. 1. 2. Hermog. τεττ. μεῶν.

καν. 3. b

Pερὶ τέτων πόθεν λέγεται τὰ ἀσεῖα, καὶ τὰ ἐνδοκαὶ μεντα, λεκτέον· ποιεῖν μὲν δινέσι τῷ ἐνφυτεῖ, ἢ τῷ γυμνασμένῳ. Δεῖξαι δὲ τῆς μεθόδου τάυτης. Arist. ad Theodect. 3. 9.

Καὶ δεῖν, εἴ φη Γοργίας, οὐ μὲν σπαδὴν μιασθέμενον ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα σπαδῆ, ὀρθῶς λέγει. ad Theodect. 2. 16.

Duo denique illa, quae facillima videntur, quoniamque difficiliora sunt, non possum, mihi pro meo iudicio sum. Unum, ut molesto aut difficulti argumento, an: loconom nunquam nihil omnino respondeum, quod forsitan quis iure irriserit. Alterum est illud, quod ego oratione maxime caendum est prouidendum iputo, quodque mi sollicitare summe solet: non tam ut pro sim causis, elaborare soleo, quam ut ne quid ob sim: non quin emitendum sit in utroq; sed tamen multo est turpius oratori, noscere videri cause, quam non profuisse. Cic. 2. De Orat.

Τὸ τῆς ἀντιλίκης ἴχνερδυ κρινόμενον ἐκβαλεῖν ἐστι τεχνή σατο Δημοσθένεις. Hermog. τερτὶ μεθόδος μεντοτητος.

Κόλληπος ὅταν ὀλόκληρον τὸ ἔπειρον ἐμπυῶς κολλήσῃ τὸ
λόγων. Audi reliqua. infra Eutrapelum Cyteris accidit
meo igitur, inquis, communio Cicero ille, quē expecta-
bant, cuius ob os Graij ora obuertebant sua? non me-
bercule suspicatus sum, illam affore, sed tamen ne Ari-
stippus quidem ille Socraticus erubuit, cum esset obiectum
Habere eum Laida: Habeo, inquit, non habeo a Laide.
Grace hoc melius. tu, si voles, interpretabere. ep. ad Fam. 9
26. ἔχω τὴν λάϊδα, ἐπεὶ οὐχ οἷς Λάϊδος.

Παρῳδία ὅταν μέρος εἰπών τῷ ἔπειρον ότι τοῖσι θεοῖς
προσῆν Hermog: περὶ μῆδοις δεινοτ. sine dubio errasse nos
confunduntur est at semel: at vna in re? Immooomnia quād di-
ligentius cogitata, eō facta sunt imprudentius. ἀλλά τὰ μὲν
τελέσθαι εἰσόμεν, ἀλλά τὰ μὲν περ. Cic. ad Att. 10.14.

Παρῳδία ὅτι λόγος ἔστιν εὐλύπτων τὸ παρεῖσαν αὐτοφείδη. vad. 12.
Eraſm. I. Chiliad: e Donato, Diomedes, catena.

Sectio. VII.

ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΩΣ λέγειν ἄμα καὶ σκάπτειν ἀρχαῖας τρεῖς. vad. 5.
μέθοδοι, τὸ χτίνα παρῳδίαν σχῆμα, τὸ παρεῖσαν αὐτοφείδην.

Τὸ εὐτρίας ποιεῖσθαι τὰς εἰκόνας τῇ φύσει τῇ περιγρά-
μνον.

Παρῳδίων quodam modo cognatum est ὁξύμαρον. Ho- vad. 23.
mo audacissimus periret, loquacissimus obmutuit: pro-
Flacco. Evidē sperabam ita notata me reliquisse genera-
torū meorum, ut cognosci sua sponte possent. Sed quando
tanta fax est in urbe, ut nihil sit tam αὐτοῦ θηρεον, quod non
aliciui venustū esse videatur: pugna, si me amas, nisi acu-
ta Αμφιβολία, nisi elegans φρεσολή. nisi παράγραμψα
bellum, nisi ridiculum φέρει προσδοκίαν, nisi catena,
quae sunt à me in 2. libro de oratore per Iulij personam.

disputata de ridiculis èn tèχna ἢ arguta apparebunt, q
sacramento contendas mea non esse. ep. Fam. 7. 32.

Sectio VIII.

ESТИ δὲ πάντος καὶ ζήτωντος ἀλογοθεῖσιν
σιν ψυχῆς κίνησις, ἢ ὅμηλη πλεονάζεσσα. Laerii in Zeta
none.

Tῶν δὲ παθῶν τὰ αἰναιώτω καθά φησιν ἔκφτων εὐ πάντων
τέρρων Περὶ παθῶν, καὶ Ζήτωντος τὸν Περὶ παθῶν, εἴδη γένητιν.
Ταχεῖα, λύπη, φόβον, ἐπιθυμίαν, οὐδογήν. ibid.

Ηδονὴ δὲ δέσιν ἀλογοθεῖσιν παρσις, ἐφ' αἱρεῖσθαι μοκκητικήν
χαν. ibid.

Ἐπιθυμία δὲ δέσιν ἀλογοθεῖσ. ibid.

Οὐδὲ φόβος δέσις προσδοκία κακῆς. ibid.

Καὶ τὰ μὲν λύπην εἴδη συστελλεῖν ἀλογογον. ibid.

Ἐιναι δὲ καὶ ἐν παθείαις φασὶ τρεῖς, χαρά, θυλάσσεια, θυ-
λησιν. καὶ τὰ μὲν χαρὰν ἐναντίαν φασὶν εἴδη τῇ οὐδογῇ, εἴδη
λογον ἐπαρσιν, τὰ δὲ ἐν λύπην τῷ φόβῳ θυλασσή-
λισιν (φοβηθήσεας μὲν γένος τοῦ σοφῶν θυλαμῶν, ἐν λαζηθεῖσι
δέ) τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳντίαν φασὶν εἴδη τὰς θελησιν, θυλα-
γονον οὐρεξιν. ibid.

Ἐιδη δέ ταχεῖας λύπης ἐλεον, φθόνον, ζῆτωνταίαν, ἄχθι,
ἐγόχλησιν, ἀνίαν, ὀδύνην, σύγχυσιν, ἐλεον μὲν δὲ εἴδη λύπη-
ων ὃ πάντας αἴσιας κακοπαθεύει. φθόνον δὲ, λύπην εἰσ' αἱ-
τρίοις αἴγαδοις, ζῆτων δὲ, λύπην ἐπὶ τῷ ἀλλῷ παρεῖσαι
καὶ αὐτὸς ἔχει. αἴχθος δὲ, λύπην ξερύνεσσαν ἐνόχλησιν, λύ-
πην τεκνοχωρεῖσθαι, καὶ μυρχωρίαν τελεσκευάζεις αἵνιαν, λύπη
ἐκ μίσικοισικῶν μέντρων, η ἐπιθυμομένην. ὀδύνην ταχεῖαν
πονον, σύγχυσιν, λύπην ἀλογον, ἀποκαίσθεντες καὶ καλύπτεις
παρόντα σωματοφόρον. ibid.

Ἐισ δέ τοι φόβον ἀγάγει καὶ ταῦτα, μῆμα, σκότος, αἴσχυν-
τη, λαζηθεῖσι.

Επιτηδεῖος, θόρυβος, αὐγωνία· μετὰ μὲν τὸν φόβον δέος
δημοσίων. αὐτοχθόνη μὲν δὲ φόβος αἱλοξίας. In problema-
tis Aristotelis philosophi ita scripsum est: Διατίοι μέν
αἰγυρόμενοι ἐρυθριῶσιν, οἵ δὲ φοβεροὶ ωχριῶσιν παρα-
πλασίων τῷ παθῶν ὄντων: οτι τῷ μὲν αἰσχυνομένων δια-
τέλεται τὸ ξερόν εἰς ἀπαγότα μέρη τῶν σώματος,
οὐδὲ πολάχιν. τοις δὲ φοβεροῖσιν σωτρέλειται εἰς τὸ καρδι-
αῖος ἀκλείπειν ἐκ τῷ ἄλλων μερῶν. Hoc ego Athenis cū
Tauronostro legissim, percunctatusq; esset, quid deratio-
nem illare addita sentiret: Dixit quidem, inquit, probè & ve-
rū quid accideret diffuso sanguine aut contracto, sed cur
nisi fieret, non dixit. adhuc enim queri potest, quam ob causam
sudor sanguinem diffundat, si mor contrahat, cum si
pudor species timoris, atq; ita definiatur, Timor instare re-
probationis, ita enim philosophi definiunt: Αἰσχυνή τοι φό-
βος δικάie φόβος. Gell. I 9. 6 οὐκον δὲ, φόβος μελλόσης ἐκερ-
γειας· ἔκπληξις δὲ, φόβος ἐκ φαῦλασίας αἰσχύθες πράγ-
ματος. θόρυβος δὲ, κατεπείξεως φωνῆς· αὐγωνία δὲ φόβος
αἰγυρίας πράγματος. ibid.

Τοῦ ἡδονὴν τάπειρος, ἐπιχαιρεκαΐα, τέρψις, διά νόος. IO.
χαρις καίλητος μὲν τὸν εἰς ἡδονὴν τάπειρον λίστων κατακλώσα· διπ-
χαιρεκαΐα δὲ, ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς· τέρψις δὲ, οὐδὲ
τέρψις. προβοτητὸν τὸ ψυχῆς ἐπίτολανεμένον. διάχυσις δὲ,
αἰγυρίας ἀρετῆς. ibid.

Τοῦ ἐπιθυμίαν τάπειρα καὶ ταῦτα, πάντες, μῆτος, φιλο-
τική, ὁργὴ, ἔρως, μῆνες, θυμός. ἔστι δὲ ἡ μῆτος πάντες, ἐπι-
θυμία τις ἐν ἀποτελέσει, καὶ δῆλη καχορισμένη ἐκ τῆς πράγμα-
τος, τελαμένη δὲ πλακένως ἐπ' αὐτῷ, καὶ σπαραγμένη· μῆτος δὲ
δημητηρία τις τῆς κακῶς ἐστι πνεύμα, καὶ προκοπῆς τιχος καὶ
τάσεως· φιλονεκτία δὲ, ἐπιθυμία τις περὶ ἀγέρσεως· δρ-
μός· ἐπιθυμία τιμωρίας, τὸ διοκτύλος ἡδονηκέναι τὸ προσκόν
τιμωρίας δὲ τὸν ἐπιθυμίαν περὶ περιστάσις· ἔστι γένος ἐπι-
θυμία φιλοποίας διὰ κάρπατος ἐμρανόμενον. μῆνες δὲ δημητη-

τη παλαιωμένη καὶ σπίκοι Θ., ἐπιτηρηπική μὲν. ὅπερ ἴμφει.
νεται διὰ τῶν μὲν.

Ἐπεργάσθη χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέντη,
Ἄλλα γε καὶ μεῖοπαδεν ἔχει κότον, ὅφει τελέων.
Οὗτος δυμός εἶνιν ὄργη ἡ ἀρχομένη. *Laert in Zenon et
demōs, omnia ferē, Aristoteles, ad Theodect. 2.1.2.3.4.5
6.7.8.9.*

Τὸ διάρροισημά εἶτι νόσημα μᾶς αἰδενεῖς τὸ διάνοσημα.

καταστασι. 12.13. ησις σφόδρα μοκκύν Θ. αἴρεται. Laert in Zen.

f "Ηπειροφιλαργυρία νόσοιν τοῖς εἶτι τὰ τὸ ἀργύριον γελά^{την}
εῖναι. *id ibid.*

καταστασι. 20.

p.71.c.

Αἱ πάντες μὲν εἰώδασιν ὃι παριόντες ἐνθαδεῖ, ταῦτα μήτη
σαφάσκειν εἶναι τῷ διών αὐτοὶ μέλλωσι συμβελεῖν, οἱ
μὲν ἀλλ' εἴ τῳ δὲ λαθεῖ ταῦτα προστέλεγειν, καὶ ἐμοὶ προσ-
κει. *I. Socratis: οὐδεὶς Εἰρήνης. Hermog: τοιί τι μεθόδος μετά
τοῦ Θ.*

Sectio. IX.

Oυδὲν γάρ τις γέτε εὔχρηστον, γάρ τε καλὸν αὐθεόποιος
ἡ τάξις. *Xenoph. in Oeconom. οἰκογομίας C. 2.
Ait.*

Λόγον μήτε ἀκέφαλον εἶναι μήτε ἀπεινόν ἀλλὰ μέσην
ἔχειν, καὶ ἀκρα πρέποντα ἀλλόλους, καὶ τῷ δὲ λαθεῖ γεγράψιν
Plat. in Phædro.

Δεῖ γάρ ἀρχεῖσθαι αἴποδ τῷ μὲν ισχυροτέρων, καὶ λίγην
ταῦτα *Libanius in Demosth.: φρίσεφάντα.*

καταστασι. 1.

Sectio. X.

καταστασι. 1.

Oμὸς τρόπος θερίζει ονομα γίνεται ἀρετὴ Βαρβαρί-
σις ὁ μὲν Σολοικισμὸς ἀκοσμία. *Gracorum et Atticis
βάρβαρον, ita Σολοικον αιχερινον. Latinis quod antiqui*

nos Solœcum facile Solœcismum haud scio, aut Barbaris.

num ante Divi Augusti etatem an unquam dixerint.

A. Gell. Noct. Att. l. 5. c. 20. l. 13. c. 6. Barbara σύνθετη Cic. ad Att. I, 16. Laert in Zenone. Gell. I 7. 2.

Πρῶ τον μὲν τρόποι ὄνομά των εἰσὶ τρεῖς ἀστλᾶς, οὐδὲν διαφέρειν. *3. f.*

Αἱ Θ., οὐδὲν τρόποι ὄνομά των εἰσὶ τρεῖς ἀστλᾶς, οὐδὲν διαφέρειν. Arist. ad Alexand. 21.

Τροπὴ μὲν εἰς τὸ μή ἐξ ὑποκειμένης πράγματος, ἀλλο- *τροπὴ* δὲ σημαντικὸν ὄνομα θεῖ ναι κοινὸν εἶναι μυνάμενον καὶ ὑποκειμένης, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐμφανομένης. ὁ καλεῖται καὶ μεταφορὰ παχὺ πίσ γραμματικοῖς μεθύει τῷ μεγεθεῖ τῷ περιγραμμένων φίλιππος. *εἰς τὸν Α' καὶ φίλ. Hermog. περὶ* ἀπόστολον 4.

Δεῦ δὲ μεταφέρειν ἢ πόσικείων καὶ φανερῶν. *Arist. ad Theodect. 3. 9.* *p. 76. l. sed ea*

Αρίστης λοκεῖ μεταφορὰ τῷ Αριστοτέλει οὐ κατ' ἐνέργειαν τῷ φωνῇ, *p. 76. l. αντι-*
μην καλεμένην. Demet. Phaler. *quid.*

Μεταφορῶν δὲ τετλάρων ὁσῶν ἐνδοκιμῆσι μάλιστα *αἱ 1. 76. l.*
κατ' ἀναλογίαν. Arist. ad Theodect. 3. 9. *αἱ β. hoc.*

Τὰς δὲ μεταφορὰς ἐντεῦθεν διέσεον ἢ πόσικλῶν οὐ τῷ φωνῇ, *77. a.*
οὐ τῷ μυνάμενη, οὐ τῷ ὄψει, οὐ ἀλλῷ πνεύματι οὐδέτεον. *Arist. ad The-*
odect. 3. 1.

Τὸ δὲ κύριον καὶ τὸ δικεῖον καὶ μεταφορᾶι μέναι χρήσιμοι ἐν
τῷ πόσικλῶν λόγων λέξειν. *ad Theodect. 3. 1.*

Οὐδὲν ἀλλὰ μὲν ἀγορεύων τρόπος, ἔτερα δὲ, ὡν λέγει, ση-
μινων ἐπωνύμως Ἀληγορία καλεῖται. *Heraclides Pon.* *ταῦτα 7.*
minus in Allegoriarum Homericarum prefatiuncula.

Hanc Plato ψόνοιαν vocat.

Ηττούντι προσώπα πράγματα, οὐ πρόσωπα πάλιν αὐτοῖς. *ταῦτα 9. p.*
τὸ πράγματα τῶν μεταλληλούντων καὶ Θεκυδίδης σύνθετος. *VI. 76. b.*

minus in primam Olynth.

Obsecro vos, quis hoc vestrum non videt, quod for- *ταῦτα 9. p. 78.*
metus ipsa, que dicitur Caca videt? Philip. 13, 25. Non *1. 2. εἰς cons-*
siderum sola ipsa fortuna, caca est, sed eos etiam plerum- *tra.*

que efficit cecos, quos complexa est Cic: in Lelio. πάντως μοχθηρίαν ἐμφανίσαι. Σεληθέντες διὰ παλαιοὶ γράμματες καὶ σλατόντες αὐτῶν ὑμόνον εἰς ἔιδει γυναικὸς ἡγεμονίαν (καὶ πει τῷ ίκενὸν ἦν αὐτοῖς σύμβολον), ἀλλὰ καὶ μάλιστον ἐδιστανεῖν χεροῖν εἰχειν αὐτῆς, καὶ τοῖς ποδοῖς ὑποδεστανεῖσιν σφαιρικὴν, ἐσήριστε καὶ τοῖν ὄφεσαλμοῖς, μετακρύμενοι διὰ τάπων αἴπαντων τὸ τῆς πύχης ἄστρον Galen. δῆτας τέχνας τελετῆρε πίστικη.

κατ. 10.

Σωμακδοχῆς ἐστιν οὐδὲ τῆς κυρίως σημανομένης ἐπιθέσης τοῦ οὐτοῦ τὸ αὐτὸν γένος ὅντων παρεστῶσα. Plutarch: Homero.

κατ. 11.

Η μὲν εἰρωνεία διόδεειν ἀντιτελεῖ (ὡς ὑπολαβεῖν) αὐτοῖς εἰπεῖν ἐπὶ χειρού τραχέων καὶ λόγων. Θεοφράστης χαρακτῆρες. Arist: ad Alexand: 19. Plutarch: in Herero.

κατ. 15.

Διατυρμός ἐπειδ' αὐτοῖς αἴρεταις πάντας μεταποίησεις. Alexand: οὐδὲ τοῦ σχημάτων.

Stromatis primi Sectio. XI.

κατ. 1.

Hτις συνθετής ἐστιν, ὡς περ καὶ αὐτὸν μηλοῖ τέχνα, της θέσις τοῦ ψηλάτλων τῷ λόγῳ μορίων. οὐδὲ τοῦ σορόντος τὸ λέξεως καλλῆσι. ταῦτα δὲ θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριτέλης ἐχρητεύων προύγαγον, δινόματα, γῆρατα, σωδόμας Dionys: Halicarn: περὶ σωδέσεως δινομάτων.

Salacessimus est impar et inconueniens coposissima pars orationis. ex Afinio Capitone Gell: 5:20.

Οὐδὲ Καρβαρισμός ἐκ τοῦ κακιῶν λέξις ἐστι παρατηθεῖσα ἐνδαιμονύτων Ελλήνων. σολοικισμός δὲ λόγος ἀκαταλλήλως σωστήταγμένος.

κατ. 11.

Αλλὰ δὲ φίλης οὐφελεῖν δικλόματες, οὐ πολεμίντις δι-

παραγγελίαν τούτην πάλιν αποδέχεται.

Sectio. XII.

Γῶντες δὲ τὸν θυμῷ ὅμηρόν τος σεμνὸς καὶ λεπτοῦς, γούναις περιθέμενος. Arist ad Theodect. 3. παρ. 3. p. 92.

Πρεψμα μέν ἐστι συνέπεσις ἐπὶ λόγῳ μιάνοισαν ἀπαρτί-
σας κάλοις καὶ πόμπαις μετρεμένη πρὸς τὸ μιάρκενα τῷ
έμμαλος κατὶ τὸ φωνὴν τῷ λέγοντος. *Hermog.*: ἐνρέσσων.

Εἴτε γέ παιᾶνος δύω εἴδη αὐτικείμενα ἀλλήλοις, ὡν τὸ καθ. 6. d.
ἀρχῆν ἐρμότητε, ὡσπερ καὶ χρῶνται ἔτος δέ δέσιν, ἢ ἀρχαὶ
πολυάρχεια ἀρχαῖς τελευτῶσι ἢ τρεῖς βραχεῖαι. Δαλογενὲς, οὕτως,,
πολιάρχεια καὶ χριστεοκόμα" Εκάτε παῖ Διός. ἔπειρος γέ εἰς ἐναντίον,,
βραχεῖαι ἀρχαῖς τρεῖς, ηδὲ μακρὰ τελευταῖα. μετὰ γέ,,
γάνθιδατάτ' ὠκεανὸν ἥφαντισε νῦξ. Arist: ad Theor. 3. 7. καθ. 8.
Οὐδὲ Γαμβος αὐτή εἶσιν ή λέξις ή τοῦ πολλῶν.

Οὐτεχαῖος κορδανικότερος. Μηλοὶ μὲ τὰ τετρά- β
μιτρα.

Τόζσχηματῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμπιπτρον εἶναι, μήτε παρ. 18.
ρύθμον. ρύθμῳ δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον γάμμη. ποίη-
συαρέ ἐσαι· ρύθμῳ γάμμῃ ἀκριβῶς. τύπον δὲ οὐ σαστικόν,
ρίτεν. Arist. ad Thedet. 3.7.

Κόρμαι ἐστι σωζόσσε πλανοίας μικροτέρα καὶ λεπτότερη. Herm:

Κῶλον δι' ἐσι περιόδῳ τὸ ἔτερον μόριον. ἀπηγέτισμένη Δι-
οία. *Hermog.* *ibid.* *Arsit.* *ad Theodect.* 3. 8.

λέγω δὲ περίοδον, λέξιν δὲ χρονικήν καὶ τελευτήν αὐτοῦ. *παρ. 14.*
ώντος δὲ αὐτῶν, καὶ μέγεθος ἐνσυμόστοιν. *Arist.* *ibid.*

*Termog: dei imperator. q. sed hic natura modus est, artic
ius: 3; Orat: 149:*

Sectio.XIII.

ναος.1.

Αλλὰ πάντας τέττας ἐόσις περὶ ἵκείνυς τὸν λήγειαν ταχυματεύομεν τὸν πειθόμην συμφερόντων τῷ πλεῖ, καὶ πολλῶν μὲν ἀνθυμητῶν γέμοντας, καὶ ὀλίγων δὲ ἀπόδεστων καὶ παισάσεων καὶ τοῦ ἄλλων οὐδεῶν τῷ στρατοπέδῳ λαμπτεοῦσαν, καὶ τὸν αἰκόντας διποτημάνεσσι καὶ δορισταῖς αὐτογκαζεσσοῖς. *I*socrat. εἰ Παναθηναϊκόν.

Τὸ δὲ λέξεως τὸ συσχέσιον τὸ δῆμονα διατόλλυται. οὐδὲ μιαροτάσσιμα θεοῖς τὰ ὄνοματα κινή τις, καὶ εἴρηται νόμασιν ἐνέγκει, τὸ μέντον τερψίμαντεν. *Alexand.* περὶ σχημάτων.

ναος.2.

Ἐπίδεις τὸ δάυτὸν παρονομάζει συνημένη. *Ares.* *Alexand.* *ibid.*

ναος.3.

Αναδίπλωσις, δταν τὸ δεύτερον λεγόμενον ἄρχοντα τὴν προηγεμένην τελετὴν. *idem* *ibid.*

ναος.4.

Κλίμαξ δταν ὅπιστελεῖον μηκύνοντες τὸ προκείμενον λαον καθ' ἔκαστον κόμμα τὸ δάυτην λέξιν, πελεύθην τὸ ἄρχοντα πείσωμεν. *id.* *ibid.*

ναος.6.

Μετάληψίς εσιν, δταν τις πρώτη λέξις ἐρμηνεύεται διάτην δευτέρας ταυτοσήμης καὶ τοδινούμης. αὐτὴν δὲ δευτέρη δημαρτύρωσι, δηλοι: καὶ τὸ δέτερον. *Eustathius.*

ναος.8.

Ἐστι δὲ ὁ ὕποκοριομός ὃς ἔλαπτον ποιεῖ καὶ τὸ δικαῖον καὶ τὸ γαδον. *Arist.* *ad Theodect.* 3.1.

ναος.10.

Ἐπαναφορὴ, δταν ὅπι πολὺ τὸ δικόμα εἰς ἀρχήν, τὸν καλόν καὶ τὸ περιόδιον πολλάκις τῷ πλατανίστηται. *Alexand.* πειθόμην. *ibid.*

ναος.11.

Αὐτορροφή, *quasi* ὡς ἐπαναφοράν σφέφεσσα. αὐτὴν δὲ εἰς αὐτονομίην. *id.* *ibid.*

ναος.12.

Συάθετεις, ἢ συμπλοκὴ μηκήδην ὅμη τὸ ἀναφορᾶς καὶ τὸ σφροφῆς ἔμμα, εἰς ἀρχὴν τὸν κάλλων καὶ ὅπι τελευτῆς τὸν ἔχει λέξιν. *id.* *ibid.*

Κύκλος ἐστι τὸ ἀρχαῖον ἔργον τῶν ὄνομάτων, εἰς τὰ υπόθ. 15.
καταλύγειν σύνθετον πάλιν. *Hermog.* περὶ σύρεσε

4.8.

Παρίχησες, ὅταν δύο ἢ τρεῖς ή τέσσαρες λέξεις, ή ὅμοιοι υπόθ. 16.
πατεῖσθαι τις ὁμοιαμένη ἡχὴν, μιάροφον ἢ μίλωσιν ἔ-
χοντα. *Hermog.* εὐρ. 4.7

Πολύπλοκον, ὅταν ἡγοπάντων ἀντανυμίας ή τὰ ὄντα - υπόθ. 17.
πατεῖς πλεόσι πλώσεσι καὶ πάσας μεταλαμβάνοντες πλέ-
νουν τὸν λόγον. *Alexander.* περὶ τῷ ψυμάτων.

Οὐοιόπλοκον, ὅταν ηδὴ πλώσις ἐφ' ἐν ὄνομα πολλάκις υπόθ. 18.
ἀναφέρεται.

Ομοιοτέλευτα τὰ εἰς ὁμοια καταλύγοντα. *id ibid.* υπόθ. 19.

Παρίσωσις γένεται, ὅταν δύο ισαλέγονται κῶλα. υπόθ. 20.

Παρομοίωσις δέ τινι μείζων τὸ παρισώσεως. ἡ γένος μόνον
κατὰ κῶλα ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁμοια ἐξ ὁμοίων ὄνομάτων *Ari.*
Alexand. hanc Epicurus ἴσονομίαν: *equabilem tradi-*
tionem: equilibritatem appellat. *Cicer. de Nat. deor.*

Αὐτίδετον μὲν δὲ τοῦ ἐναντίου τὴν ὄνοματίν ἄμα, καὶ
τὴν δύναμιν τοῖς ἀντικεμένοις ἔχον, η τὸ ἔτερον τέτων.
Arist. ad Alexand. 23.

Fur es, art Pedio, Pedius quid? criminis rafis
Librat in Anteribus docti posuisse figuræ
Laudatur Pers. i. Satyra.

Ἐναντίον ἐσιν, ὅταν τὸ ἐναντίον κατασκευάζομεν, ἢ λέγο-
μεν.

Πλάγιον δέ δέσι, ὅταν μετὰ τὴν κατασκευάζειν τὸ ἐναντί-
ον, καὶ ἀλότι περαίνῃ ὁ λόγος. *Hermog.* περὶ σύρεσεων 4.

Αὐτύδετον η διάλυσις, ὅταν τὰς σωμέστικες αἱρούντες υπόθ. 25.
τὴν ὄφειλοντας τὰ κῶλα σωάπτειν, ἢ τῷ φαμένῳ λόγῳ,
Alexand. περὶ τῷ ψυμάτων.

ὑπέρβατον δέσι τὸ μόνον καλὸν ψυμάτιον, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον.
γένεται ὅταν τὸν αἰτίαν τὸ λεγομένη, οὐ μέλλει ποθεῖν ὁ ἀ-
προστής, μέσην ὁ λέγων ταῦτη Ερμογ., περὶ μεθόδῳ μηνότη-
τος.

χειρ. 30. Ἐπανάληψις, ὅταν καὶ πλέος φωνᾶς ἐπαναλαμβάνεται.
μὲν. Alexand. τοῖς ξύμι.

χειρ. 31. Παρεμβολὴ μεταξὺ τοῦ καθορίσαντος φύσιν συντάξεως ὁ λόγος
αὐτοῦ καὶ την πλάνον id. ibid.

Sectio XIII.

M'Αλισα τῷ ἄλλων ποικίλως χρήσασθαι τῷ λόγῳ γράψειν
λόγον ἢ τὸν αἴπασις ιδίας συμμιγῆ. De Demost. Ητοι
Ἐρώτημα, πρὸς ὃνταίγκη ἀποκρίναντος δεῖ πρόφασιν
τάφασιν. Alexand. τοῖς τῷ ξύμι.

Πῦρμα, πρὸς ὃνταίξοδοικῶς ἀπαντῆσαι δεῖ καὶ μίαν
δύνων id. ibid.

Αντεσταγμή, ὅταν ἔτερον αὐτὸν ἔτέρες αὐτοπρόθυμον, ἀπ
αγαθῆς κακού, ή αντίκακος ἀγαθόν. id. ibid.

Προκατάληψις μὲν ἐστι, μιαὶ δὲ τὰ τῷ τῷ ἀκερόντων
τιμήματα, καὶ τοὺς τῷ αὐτοῖς λόγοις περέκυπτοι
λαμβάνοντες νοεῖσιν αρίστομεν τὰς ἐπιφερομένας μυρίας
Arist. ad Alexand. 17.

Διαπόρησις, ὅταν τοῖς ἑνὸς ωρίγματῷ μόνοντι τὸν
ναοῖς εὑνόσας ἔχομεν, η̄ καὶ περισσοτέρα μηδέσσας ἔχειν, τοις
πορεύμενοι καὶ φριστῶμεν εἰπέντες. Alexand. τοῖς τῷ ξύμι.

Αποστροφὴ, ὅταν πρός αὐτονόμους
ἵτοι πραύνειν, η̄ ἐποδύνειν δέλοντες. id. ibid.

Προδιόρθωσίς ἐστιν, ὅταν μέλλωμέν τι ποιέτο. λέγοντες
δεῖται τίνος θεραπείας, ὡς μηδὲ χαλεπῶς αὐτὸν προσδέξαι
ἢ ἀκροατήν, καὶ προθεραπεύωμεν αὐτόν.

Επιδιόρθωσις μέντοι τοῦ μηδὲ μηδὲ χρείαν τὸ αὐτὸν τῇ προσέλη-

θωσθε.

Αμφιδιόρθωσις; ἐκ τε τοῦ προδιόρθωσεως καὶ διπλιόρθω-
σεως ξύμα μικτόν. Alexand. τοῖς τῷ ξύμι.

Ἐπιφάνημα μὲν τοῦ λόγου ἐξωθεν δὲ τῷ ωρίγματι
πάρηματος λεγόμενος. Hermog. περὶ εὐρέστων. 4.

Ἐπιμονὴ ἐπὶ πλεῖστον δὲ τῷ αὐτῷ νοεῖματος μετά τὸ αὐτόν

χειρ. 16.

χειρ. 17.

ως ἐπιμονή· *Alexand.* περὶ πῶν σχημάτων.

Συγωνυμία, ὅταν πόλις χαρακτῆρι μιαφόροις ὄνομασι, τῇ δὲ θεῷ. 19.

ἴμει δὲ αὐτὸς μηλὸς σι καρύεθαι, *id. ibid.*

Ἐπιπροσθεμός τὰ πολὺ μιεινοῦτα συνάγει, καὶ αἰξιοπτήσις *ibid.* 20.

καλέγεται, *id. ibid.* Σωκράτεος δέσι συναγεγυὴ τῇ πεπραγμένων ἡ πράξη *ibid.* 21.

καὶ μιαφόρων εἰς ἐν κεφαλαιον, *id. ibid.*

Ἄλιολογία, ὅταν προδέντες τι πρὸς τὸ γενέσθη σαφέ- *ibid.* 23.

ρον ἀντὸν τὸν αἰτίαν προσαποδίδομεν, *id. ibid.*

Διάστης, ὅταν αὐτὸν αὐτῶν μεθισῶμεν τὸν αἰτίαν ἐφ' ἔπει- *ibid.* 24.

ν ἔξω τὰ πράγματας ἂν, *id. ibid.*

Ἐπάνοδος, ὅταν μέσον ὄνοματα μιαφόρα προστίθεντες μή- *ibid.* 28.

πετε τὸν πέρας ἔχοντι Θεὸν πανιώμεν δέσι τὰ προκείμενα,

πὸ λεῖ πον περι μιαφόρων μεθαποδίδωμεν, *id. ibid.*

Διατύπωσις, ὅταν ἄμα προσώπων καὶ πραγμάτων τρόπου *ibid.* 30.

ηγαλῆν ποιησάμενος μὴ τὸν λόγον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔνερ-

τά ματα, καὶ τὰ πάθη καὶ μη μιαφόρων μεθαποδίδωμεν, *id. ibi. Gell. 10.3.*

Ἐκφραστέον δὲ πρόσωπά τε, καὶ πράξιματα, καρές τε καὶ τό-
πος, *Aphthon. Demer.*

Πρεσβωτοσοία προσώπου μιαφόρων πότοι πάντας ἀρχὴν μὴ *ibid.* 32.

μομένε πόποτε, οὐ γενομένη μὲν, ὥκετι δὲ οὔντος.

Ειδωλοτοσοία μὲν ἡ πρόσωπον ἔχεσα γυνώριμον, πεπνέος
καὶ τὴν λέγειν πανσάμενον. *Aphthon.*

Ηθοσοία ἡ γυνώριμον ἔχεσα πρόσωπον, πλαπομένη δὲ
ένεγκε τὸν θεόν. *Aphthon.*

Ἐστι δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μεταφορῆς μιαφόρων γυμνικρόν. Πλάστων *ibid.* 37.

ποσφαλές τι μοκεῖ ποιεῖν μεταφορᾶς μᾶλλον γράμμενον Θεόν, οὐ

εἰκασίας δὲ μηδὲ τοι Σενεφῶν εἰκασίας μᾶλλον. *Aristot. ad Theodect. 3.3. Demetruine Phal.*

Πειθοραστις ἴδιον μὲν μοκεῖ ἔχει ματιῶν τὸ ποιήσεως. Ἐστι δὲ *ibid.* 41.

ποτοεύρειν τρόπον Δημοδένην. *Alexand.* περὶ τῆς φύσης.

Πλεονασμός, ὅταν δὲ τὸ λόγον προκείμενον μόριον ἐκ τῆς *ibid.* 42.

φύλτυκόριμος γάρ εἰ μιαφάσεως. *Alexand. ibid.*

Αποσιώπησις ἐσιλόγιθ ὅπλείνων τὸ φύσιστόν
νόν, ή φύγλεί πων τὸ γινωσκόμενον, ή σιωπῶν τὸ αἰσχύνειν
εἰδιδ.

*Εὔφασις, ὅταν πλέγιν μὴ δινάμενος διὰ τὸ κεκαλοῦντον
καὶ παρρησίαν μὴ ἔχειν επὶ σχήματι ἄλλης αἰσιώσεως ἐμφανίζειν παχὺν τὸ σωθεσιν τὸ λόγον, καὶ τὸ οὐκ ἔξδυτον εἰρῆσθαι,
εἴναι τὸ νοῦσον τοῖς αἰκεστι, καὶ μὴ ἐπιλύθιμον εἶναι τὸ λόγον.* *Hermog. περὶ εὐρεσ 4.*

Εὐλεψίς, ὅταν πνοεῖται πλέον. *Alexand: οὐδὲν
σχῆμα. ὁ c. ibid. sed sententiola mira σύγχυσις.*

*Ασωάθελον (ἀπὸ κοινῆς) λέξις ἀπαξ λεγομένην, πολλά
κινέτη νοεμένη, καὶ σωταρομένην.* *sd. ibid.*

*Dua in loquendo figura nota satis usitatae sunt,
Mibi nomen est Iulio, et mihi nomen est Iuly: certius
figuram novam hercle reperi apud Pisonem in secun-
do Annalium. verba Pisonis hac sunt, L. Tarquinium
collegamus suum, quia Tarquinium nomen esset, ma-
tuere. hoc peinde est, tanquam si ego dicam, Mibi na-
men est Iulum Gell. 15. 29.*

*Πότε παρέλενθις καὶ Αποσιώπησις γίνεται; ὅταν
δῶμεν τὸ ὑπόνοιαν μείζονα κατατίσσαι τὸ πράγμα θέτει
γυάρην τὸν αἰκεόντων, ή εἰ λέγοιμεν. Hermog: περὶ μενόδος
διηγότητος.*

*Απόφασις τῇ καταφάσῃ πολὺ μὲν τοῖσον διώλαιοι, πο-
λὺ δὲ τὸ ἔλαττον, πολὺ δὲ τὸ πλέον.* *Hermog. ibid.*

*Παρέκβασις ἐστι λόγος ἐξαγώνιος μὲν, σωσαγωνίζομενος τὸ
πρὸς τὸ ἀγῶνα. Vl̄pian: εἰς τὸ καὶ Μειδία.*

Sectio. XV.

*T*ὸν Διηγος Φενικὸν λόγον τὰ ποιῶντά δέ πάλι Σαρῆνα, Μέγαθος, Κάλλος, γοργοῦπος, θεος, αληθεια, θεότης.

πάτης. Σαφίνεται ὃ λόγικοι εἰσι τοις ἐυχρίνεται καὶ καθαρότης, ἢ πά-
της ἐναντίοντεστιν ἡ περιβολὴ καὶ τὸ θέατρον. Μέγεθος πάνυ καὶ ὅγκος
λόγικος καὶ αξέιωμα ποιεῖσιν ἴδεις αἱδις: Σεμνότης, Περιβολὴ,
πραχύτης, λαμπρότης, αἴκινη, καὶ ἔτι ἡ σφοδρότης βραχεῖ
προμαλλάτησα τραχύτηπος· τὸ Κάλλος ἐστι συμμετρία
πλῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας, οὐ καὶ λόγος περὶ γίνεται, εἴτε
πλῶν ὄλων μηγαμένων εἰς ταυτὸν, εἴτε καὶ τὸ συμπληρών-
τον ἕκαστην ἴδειν. Βραχέα ὃ σωτελεῖ πρὸς Γοργότηλα, μέ-
νεδος ὃ μετὰ τὴν τριπλικὴν γίνεται τύπον· ἦδος τόνυντον ἐν λό-
γῳ ποιεῖ διπλίνεται, καὶ ἀφελεῖται, καὶ πρὸς τέτοις τὸ κατ' ἀν-
θροῦ ἐμφανόμενον ἀληθὲς καὶ ἐνδιαίθετον· ὁ ἐνδιαίθελος καὶ ἀ-
ληθῆς καὶ οἶον ἔμφυχος λόγος τὸ μὲν πλεῖστον ἔχει περὶ τὸ
μήθοδον καὶ τὰ σχήματα, τίντε λέξιν, καὶ ὅσα τέτοις ἔπε-
ται, γίνεται μὴν καὶ κατ' ἔννοιαν. Ἰδιαίτερον δὲ σὺν τέσσεριν ἔννοιαις
περὶ τὰς ἀφελεῖς καὶ ἐπιτικεῖς αἱ σχετλιαστικαί· τὸ μὲν εἰς
Νον καὶ καὶ τὸν καὶ τὸ θέτως ἢ ἐκείνως εἰδίνεται, καὶ διά-
δοξα χρῆδων πᾶσι τελόγων τελεστι καὶ πάσαις ἀντιθέσεσι,
ζητίεσιν, ἔννοιας τε τροκαταρκητικαῖς οὐ καταστικαῖς, ἢ
ζητητογυικαῖς, ἀπλῶτε, ὥστε φέρειν, τὸ πᾶσι τοῖς περι-
ῆστι σῶμα λόγικοι ποιεῖν χρῆδων διώδεις διένοτως, καὶ καὶ
μερῶν, ἢ ὅπτως δια μενότης ἔμοιγε είναι δοκεῖ Hermog:
αὶ ἴδεων Α', B. Aristides περὶ λόγικα πολιτικά. Plusarch.
Homero. Laert in Zenone.

Sectio. XVI.

Mνήμης δὲ ὅτι ἐδίνεν ἐστι σπαδαιότερον αὐθεώποιος
μίσεσθαι τι ἀναγνιτεῖται εἰναι ὄντεν ἔχων. Αὐτὸς περὶ μνήμης. Gell. 8.7.

Usus me genuit: mater me poperit memoria: Sophiam
vocant me Grai, vos Sapientiam; Afranius versus in ro-
gata cui Sella nomen est. Gell. I 3.8.

Sectio.

Sectio. XVII.

Ταοι. I. Οὐθενὶς ἐρομένης αὐτὸν, πί προσπον ἐν ρῆπορικῇ εἶπεν, οὐ πόνησις, καὶ πί δένητερον: οὐ πόνησις. καὶ πίτερον οὐ πόνησις. Plutarch: Βίος τῷ δέκατῳ ρῆπορων.

Συν. 2. f. Τοις πόκρισίς ἐξιμίησις τῷ χειρὶ ἀλλήθεται ἐκάστῳ πα-
ταμένων ἡδῶν, καὶ παθῶν, καὶ θεατέσσεν σώματός ἐχει τὸν
φωνῆς αὐθοσφόρον τοῖς ψαυκειμένοις πράγμασιν. Αρσίνη,

Ἐστὶ δὲ ὑπόκρισις ἀντὴ μὲν τῇ φωνῇ, πῶς ἀντῇ δεῖ χρῆσθαι τρὸς ἔκαστον πάθος· οὕτως πότε μεγάλη, καὶ πότε μικρὰ, καὶ μέση. καὶ πῶς τοῖς τόνοις, οὕτως εἰδίᾳ, καὶ ταρπείᾳ, καὶ μέσῃ· καὶ ρυθμῷ ποτὲ τρὸς ἔκαστον. Arist: ad Theodect: 2:26.

Οὐδεούσιως ὡρίζεται τι βέβαιος εἴδη ἐνεγκλεστός τι αρχὴν ὅπει
τῷ τῆς Καίσαρος διάθρωτον εἰδέσθαι ποτὲ ἐκαθίζετο καὶ εἰδέσθαι
φάγη ἔχρυπτον τόπον τὸ γένος ἐπραττεῖ καὶ τῇ τῆς Κικέρωνος Γωνίᾳ
καὶ σεμινύμενος, εἰδέσθαι ἕκατέρων ὀσπερινήν διατάξην γωνίαν τηνί-
τωρ, οὐδεούσιων Καίσαρος ἐσόμενος. *Dion in Tiberio.*

Secundi Stromatis prima Sectio.

ΕΣΤΙ δὲ προσίμιον, καθόλευτον ἐπίν, ἀκροατήν πάχην
σκευὴν, καὶ τὸ στραγγυματος ἐν κεφαλαιώ μηδέποτε
δίλωσις, ἕγα γυγάγκασι, οὐδὲ ὁ λόγος, πᾶν
χολή.

λαθάσι τῇ θεοθέσει, καὶ ἐπὶ τῷ θεοτέχεν φύγαλε·
καὶ καθ' ὅσον πέλαγος μηνατὸν, ἔως τοῦ μήνα τοῦ πο-

τοῦ. Ad Theodect: 3:12. Ad Alexand: 26.

*Ἐκ τῆς λέγουντος Θεοῦ τὸν αἰκροατῆς, καὶ τὴν πράγματον,
τὸν ἑναρτίον, πρὶν ἀπό μέν τοι καὶ τὸν ἀντιδίκον, ὅπα πε- θανατόν.
διαβολῆς λῦσαι καὶ ποιῆσαι ἔτι δὲ καὶ ὁμοίως. ad The-
odect. 3. I 2.

Τὸ δὲ πρὸς τὸν αἰκροατῶν, ἐκτεῖνε τὸν ἔως τοῖς ποιῆσαι, θανατόν. 3. 5. 6.
μὴ τὸ δρυγίσαι, καὶ ἐνίστε μὲν ἐκ τὸν θεοσεκτικὸν, οὐ
τὸν ἑναρτίον. εἰ γὰρ δεῖ συμφέρει ποιεῖν προσεκτι-
κον. Μιδοὶ πολλοὶ εἰς γέλωτα πειρῶνται προάγεντες. εἰς
τὸν θεοσεκτικὸν ἄπω ταῖναξει, εἴ τοις βέληται, καὶ τὸν ἐπι-
κῆ φάγησαι. θεοσεκτος γάρ μᾶλλον τέτοιος προσεκ-
τικοὶ μὲν, τοῖς μεγάλοις, τοῖς ἴδιοις, τοῖς θαυμασοῖς,
τοῖς ἡδέσι. Μιδοὶ δὲ ἐμποιεῖν ως θεῖν τοὺς πάντας ὁ λόγος. εάν
γινή προσεκτικὴς ὅπις μικρὸν, ὅπερ μὲν πρὸς ἐκείνας, ὅπις λυ-
ρόν. δεῖ δὲ μὴ λαθάγειν, ὅπις πάντας ἔξω τὴν λόγυα τὰ ποῖαν-
τα. πρὸς φαῦλον γένεται αἰκροατῶν, καὶ τὰς ἔξω τὴν πράγματος ἀ-
ποκυτα. επεὶ δὲ μὴ τοῦτος οὐδὲ μὲν δεῖ προσομίει. ἀλλ' οὐδὲ σον
πρᾶγμα εἰσεῖν κεφαλαιωδῶς, ἵνα τοῦτο οὐσπερ σῶμα κε-
φαλήν, εἴ τοι προσεκτικὸν ποιεῖν πάνταν τὸν μερῶν κοινὸν,
τὰν μὲν παταχῇ γένεται σιμᾶλον, οὐδὲ χόμενοι. Μιδοὶ γε-
λοῖον εἰν αἴρχῃ πάτηειν, ὅπερ μάλιστα πάντες θεοσεκτοί εἰναι
πρᾶγμα. ὥστε διπλάσιον τὸν καμρὸν, λεκέλεον, καὶ μοι προσεκτεῖται
τοῦ. Καὶ μὲν γένεται μᾶλλον ἐμὸν οὐδὲ σύμετερον. καὶ ἐρῶ γένεται σύμιν, οὐ-
δον διπλώποτε αἰκινόστε μετανόν, οὐδὲ πάθει θαυμασδυ. τοῦ-
τον δὲ εἰν, ὥσπερ ἔφη Πρόδικος, ὅτε νυνάζοιεν διαίκριτον αἰκροατῶν
παρεμβάλλειν τὸ πειτικούν οὐδράμικα αὐτοῖς, ὅτι δὲ πρὸς τοὺς
αἰκροατῶν γένεται πέρος αἰκροατῶν, μῆλον. πάντες γένεται μιαβάλ-
λεστον γένεται φόβος ἀπολύτως εἰν τοῖς προσομοίοις. ἀνατέξεται
καὶ ἕπεις σπελλῆς σύποδήν φρονιμάζει. καὶ δια πονηρὸν τὸ
πρᾶγμα εἰχούσες οὐδεκατέστησε. παταχῇ γένεται βέλτιον μιατρί-
τον, οὐδὲ τῷ πράγματι. Μιδοὶ δέ εἰς μῆλοις, καὶ τὰς βρωτώμενα
λέγεσι,

λέγεσιν, ἀλλὰ τὰ κύκλω, καὶ προομάζονται. Arist. ad Tho
odest. I. I. 3.

τόπος. 7.

Ἐξ ἐφόδης ποιήσει προοίμιον, δι μὴ ἀστ' αὐτῷ τῷ φρεσὶ^ν
τῷ προκειμένῳ, ἀρξάμενθ. in Aphion. comment.

Καὶ τὸς οὗ τὸ περιπλοκῆς τριπλάς, διανάσχραπή της
γόμενα, διαν λυπηρά τοῖς ἀκέσσιν; διανιπαχθῆται
λέγεσιν. Hermog. περὶ μεθόδῳ μενόπτος.

τόπος. 13.

Τὸ μὲν ἀπὸ καρδίαν καλέμενον προοίμιον ἀρσατόν την
περιβολὴν τὸ μυνάμενος ἔχει, εἰσὶν εὔρεθροι. Hermog. περὶ^ν
τοῦ περιπλοκῆς προοίμιων.

Sectio II.

τόπος. 8.

Ιόγυποις μὲν ἐστι παντὸς προσλήματος αὐτὸς τὸ πρῶτον
μα, διεγένετο καὶ σωτέρην τὸ πανθεστιν. Hermog. περὶ^ν
τόπος 2.3.4. βέσεων. 2. I.

Οταν δὲ αὐτοὶ μητριγορθῆτες τὸ παρελιλυθότων τι
εξίσωμεν, ή τὰ παρόντα μηλῶμεν, ή τὰ μέλλοντα προλέγομεν
διη τότων ἔκαστον ποιεῖν βραχέως καὶ σαφῶς, καὶ μὴ ἀσίστο
σαφῶς μὲν, ὅπως καταμάθωσι τὰ λεγόμενα πράγματα
σιωτόμως δὲ. Ινα μητριμονεύσωσι τὰ ῥηθέντα πιστῶς δὲ, ή
πως μὴ πρὸ τῷ τοιεστούτῳ δικαιολογίαις βεβαιώσῃ
λόγον ἡμᾶς, τὰς διεγύπτεις ἡράνοις ἀκόντιες ἀποδοκιμή-
σωσι. σαφῶς μὲν διη μηλῶσομεν ἀπὸ τοῦ διομάτων ή ἀπὸ τοῦ
πραγμάτων. ἀπὸ μὲν διη τοῦ πραγμάτων, εἰσι μὲν νοεῖσι
τὰς αὐτὰ μηλῶμεν, ἀλλὰ τὰ περὶ τὰ πραχθέντα, ή πρα-
τόμενα, ή πραχθησόμενα, περὶ τὰ λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπά
ἐφεξῆς ταῖτωμεν. καὶ ἐὰν μὴ προπολιπόντες τις τάξι,
τοις δὲ ἐνέγχειρίσωμεν λέγειν, μὲν ἑτέρων ἐξαγγειλῶσι
τὸ μὲν διη τοῦ πραγμάτων σαφῶς, γε τως ἐργάμεν. ἀπὸ δὲ τοῦ
διομάτων, εἰσι διη μάλιστα τοῖς δικείοις τοῦ πρεγμάτων
μαστι τὰς πράξεις προσαγορεύωμεν, καὶ ἐὰν τοῖς κοινοῖς καὶ
νοεῖσθαι τὰς αὐτὰ τιθῶμεν, διη δὲ τὰς ἐχόμενας ἐξῆς τοῦ

νος δὲ, έταν ἀπὸ τοῦ στρατηγάτων καὶ τοῦ ὄνομάτων περισσεῖ-
τεν τὰ μὴ ἀναγκαῖα εἰθῆναι, ταῦτα μόνα καταλείποντες,
αὐτοις φεύγειν τον αὐτοῖς ἐσαι ὁ λόγος, καὶ συντόμως μέτοτον
τοῦ τρόπου μηλώσομεν, εἰς αὐτοῖς δὲ ἀν πεὶ τὰς αὐτοδά-
κτον τρέξεις αἰτίας φέρομεν, πάρας εἰκότως τὰ λεγόμενα
δέξεις τεχθῆναι. ὅσα δὲ λίαν αὐτοῖς συμβαίνοις, δεῖ παρα-
δίσειν. Arist. ad Alexand. 27. Hermog. ἐνρέσεων. 28.

Ἐσιδεῖ τῷ παρεληλυθότων διάγυπτοις, τῷ διετῶπον ἔν-
δεξις, τῷ μελλόντων τερέρρησις. Aphel. Comment.
Νῦν δὲ γιγλόισι τῷ διάγυπτοιν φασι μετ' εἰς ταχεῖαν. Δεῖ δὲ
μη μακρῶς μητεῖσθαι, ὡς επειδή μὲν προοιμίας εἰς μάκρως, εἰδὲ
τὰς ποιεῖς λέγειν, εἰδὲ γένεται δέ τοι τὸ εὖ ή πολὺ ταχύ, η
τῷ σωτήριος, ἀλλὰ πολὺ μείοις. Ad Theod. 3. I. 6. ἐρμοζ.
περὶ ἀρέσεων 2.

Τὰ λυτόσοντα ποὺς αὐτοσομένιος σωτήριοπειδα δημιτέον. *ταρ. 5. χρ.*
τοῖς δὲ εὐφραίνεσιν εὐδιαβριπέον. Theon. in progymanasmis.

Sectio III.

TOΥΣ ἀρχῆς πλέγειν δηλικατάσιν, περὶ δὲ τις μέλ- *ταρ. 1.*
λει κατασκεψάζειν ή μιδάσκειν οἱ τεχνικοὶ καλλίστε προ-
κεδεσιν, παλαιοὶ δὲ τούς πασόχεσιν. *ταρ. 1.*

Sectio IIII.

EΣΤΙ δὲ κατασκευὴ προκειμένη τινὸς βεβαίωσις *ταρ. 1.*
τεχνίγματος. Aphelion. in progymanasm. Aristoteles.
Ενβεβαϊστεις. appellatæ. ad Alexandarum. si un-
iam mihi est τεχνερήματα suppeditauerunt: illo tempore.
Ald. & Lamb. Si unquam mihi περίσσως, η παραδί-
θενθυμίματα, η κατασκευαὶ suppedit: &c. Cic. ad Att. I.
p. II, τελικὴ κατασκευῆς καφάλαια. γόμικος, δίκαιος,

Q

συμ-

συμφέρον, ήνδοξον, δυνατόν, σαφές. *Aphthon.* in pro-
gymn.

χρίσια.

^{τέ} Εἰ τε κατασκευάζοιμεν, εἴ τε λύσιμον, ἀπὸ τοῦ ἀντίγρα-
φος τὴν νοημάτων τοῖς διπλαῖς εἰρίμασι. *Hermog.* 3.4. τοῦ
έντ.

χρήσιμον.

Ανασκευή, ἀναβοτή φρονεμένη πνΘ φρέγματος.
Aphthon. in pro gymnas.

Αὐτισθρότασις, οὐ λύσιμος ἐπαγγελία. οὐ λύσις, οὐ ποι-
μένα ὅπερ τὸν ἐπιχειρημάτων καθασκευῆς. *Hermog.* 4.3.
ἢ καὶ τὸ αθλυγαλον, οὐ καὶ τὸ ἀνακόλυθον, οὐ καὶ τὸ αἰσχρόν, οὐ
καὶ τὸ ἀσεβὲς, οὐ καὶ τὸ ἄδικον, οὐ καὶ τὸ τῇ φύσει πολεμού-
ντα θεοὺς τρόπος ανασκευάζομεν μάλιστα τὰ διηγήματα τῶν
Εάλλοντες ως ἀπίστα. *Hermog.* ἐνρέσεων. 4.12. *Aphthon.* in
pro gymnas.

Ἐστὶ δὲ λύσιν οὐ ἀντιουμογισάμενον, οὐ ἔντασιν ἐπεγκόλη.
Arist. ad Theod. 2.25.

χρήσιμον.

Ἐντασις μὲν ἀναιρεῖ τὸ λεγόμενον ὡς ὃν.

Τὸ βίαιον δὲ παρίσησι τῷ λεγομένῳ τὸ ἀνατίτιον. *Hermog.*
ἐνρέσεων. 3.5.

Sectio. V.

χρήσιμον.

O δὲ εἰσίλογος οὐγκειοῦ ἐκ τετάρων, ἐκ τε τῶν πρᾶ-
έαυτὸν κατασκευάζειν εὖ τὸ ἀκροστήν, καὶ ἐναντίον
φαῦλον, καὶ ἐκ τῷ ἀνεῦσαι καὶ λαπεῖν σα, καὶ εἰ τὸ εἰς τὰ πάθη
τὸ ἀκροστήν καταπῆσαι, καὶ δέξαντα μηδέποτες. *Arist. ad Theod.*
3.18.

χρήσιμον. διάρ.

Τὸ δέ διπλέλευτον ἀναμιγνύσκειν τὰ δύο διδιηγμένα οὐ λι-
λεγμένα οἱ τεχνικοὶ μὲν ἀνακεφαλάσσωσιν, οἱ παλαιοί δὲ φ-
λεσιν ἐπάνοδον. *Hermog.* μὲν μεθόδον διενύστη Θ. *Arist.*
ad Alex. 24. παλιλογίαν ἐπὶ τῇ τελευτῇ σώστομον. τὸ δὲ
κεφαλαίων οὐδομῆσαι *Plat. in Phaedro.*

Ἐστὶ δέ μέσον ἀγακεφαλαιώσεων ήγέρων, οὗτος δέξηρα τὰ τρία
λεχθέντα.

λογίσθαι φράξων, ἔτερος οὐδὲ πολιρρομάθην τοῖς καυγίοις
μένοις επεξιών. Eustath. Iliad. 4.

Stroma tertium prima Sectio:

Πόλεμοια δέ δέι μιαλεκτίκον θεάρημα τό σωτήνον παραδ. 1.

Π ή τρόπος αἵρεσιν καὶ ψυχὴν, ή τρόπος αἱλίθεαν καὶ γνῶσιν,
ταῦτα δέ τοισι σώμασιν τρόπος τις περον τῷ τοιάτων, οἷον δέ ή
ιδετέρας πολέμος, ή εὐαντίως οἱ σοφοὶ τοῖς πολλοῖς, ή
ιδετέροις αὐτοις εαυτοῖς. Arist. I. Top. 9.

Θεοῖς δέ, εἰ γάρ οὐδέλλοιτις θεόδοξος τῷ γεωρίμων τι- παραδ. 2.
γάρ καὶ φιλοσόφιαν. ή περιῶν λόγους ἔχομεν εὐαντίου ταῖς
διάξεις. ibi. Arithomius ἐπίσκεψιν λογικὴν dicit.

Σημεῖον οἱ μὲν Διαλεκτίκοι φασιν αἴξια μα- παραδ. 6.7.
μένον καὶ οὐδέμενον εὐκαταληπτικὸν τῷ λόγῳ Θ. τῷ δέ
περιών τὰ μὲν δέιν εὐθεικτικά, τὰ δέ εὐθειμητικά. Στομη-
στὸν, ὅποιον επὶ τῷ καπνῷ. εὐθεικτικά δέ, ὥστερ επὶ τῷ γάλα-
ικόν. Galen. Περὶ φιλοσόφων ισοφίας. Arist. ad Theod.
2.5.

Περισάσθις θέλει τὸ περίσταθις αὐτὰς ἑκάστῳ θεάρημα- παραδ. 8.
τι. Hermog. in proleg. Περισάσθις δέι τὸ πᾶν εν οἷμην, καὶ λό-
γος, καὶ θεάρηματι, καὶ δίκαιοις, καὶ οὐθέσεσι, καὶ έιρηνή, τόπος,
λόγος, τρόπος, πρόσωπον, αἰτία, θεάρημα. Hermog. περὶ
εὐθειῶν. 3. 4.

Sunt autem haec de finibus ut opinor, retenta, ciepsae- παραδ. 12.
que sententiae: primum simpliciter quatuor nihil bonum,
nisi honestum, ut Stoici: Nihil bonum, nisi voluntatem,
ut Epicurus: Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut
Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut
omnibus, aut maximis frui, ut Carneades contra Stoici
differebat. Hac igitur simplicia: illa mixta:
gena bonaorum, maxima anima, secunda
corporis,

corporis externa tertia, ut Peripatetici, nec multo secundum veteres Academicos. Voluptatem cum honestate Clitomachus, & Callipho copularunt. indolentiam autem honestatis Peripateticus Diodorus adiunxit. he sunt sententiae, quae stabilitatis aliquid habeant. Nam Ariston, Pyrrhonius, Herulli, nonnullorumque aliorum evanescunt. Hi quid possint obtinere videamus, omissis Stoicis: quorum satis videoe defendisse sententiam est. Peripateticorum quidem explicata causa est: praeceps, Theophrastum, & si qui illum secutus imbecillus horreant dolorem & reformidant. Reliquis quidem licet facere, quod fere faciunt, ut gravitatem dignitatemque virtutis exaggerent. Tusc. Quest. I. 5.

Sectio. II.

κανδ. 2.

Iδίον μὲν εἶσιν, ὅμηλοι μὲν τὸ τί πᾶν ἔιναι, μόνῳ μὲν πέριχει, καὶ ἀνπικατηγορεῖται τὸ πράγματος. Arist. I. Top cap. 4.

κανδ. 4.

Τὸ πορφύριον μὲν εῖσι λόγοι, οὐ πωδῶς εἰσάγοντες τὰ πρᾶματα, οὐ δὲ οὐδὲ απλότερον τὸ δρυς μέντην περισσεύειν οὐθὲν. Laert in Zenone: quod genus Graecis τύπος παραπούραφας quam δρυσμὲς vocant. Gell: I. 25.

κανδ. 5.

Περὶ τὸν δρυσμὸν πότερον ταῦτα οὐ έτερον οὐ πλήσιγνεῖται διαλριζόν. απλῶς δὲ δρυκὰ πάντα λεγέσθω τὰ οὐστικὰ τὸν μέντον τοῖς δρυσμοῖς. I. Top. 5. & 7. Top. I:

Sectio. III.

κανδ. 4.5.

Aἴγανον μὲν νόμον, τὸν μὲν ίδίον, τὸν δὲ κοινόν. ίδίον μὲν ἐκάστοις ὀρισμένον πρὸς ἑαυτές καὶ τὸ περιττόν, τὸν μὲν γραπτόν, τὸν δὲ γεγραμμένον; Καὶ γὰρ δὲ τὸν καὶ φύσιν.

Tol

Τῶν δικαίων, καὶ τὰ αἰδίαν οὐδέποτε τὰ μὲν γέραμα-
μένα, τὰ δὲ ἀγραφα. τοῖς δὲ οὐδὲν δικαιορεύεσσιν, ἐστηλαι.
Οὐ δὲ αἴραφων δύναται εἶδην. ταῦτα δέ εἰσι τὰ μὲν καθ' ὑπε-
ρολίναρετῆς κακοίας, ἐφ' οὓς ὅνειδη καὶ παινοί, αἰτιοίας,
καὶ παιαί, καὶ πλευραί. τὰ δὲ τὰ ιδίαν νόμους καὶ ἐγγεγραμμένα εἴλ-
λημα. Arist. ad Theodect. I. I. I.

Νόμος δέ εἰσιν ὁμολόγημα πόλεως κοινὸν, οἷα γέραμ-
μάτων προσάτλον, πῶς χρὴ πράττειν ἔναστα. Arist. ad A-
lexand: I.

Ἐναὐτῷ δὲ ἐνσέβεται δῆτις ίμην θεῶν θεραπείας. Laert. ^{παρ. 6.}
in Zenone.

Sectio. III.

Τρία γένη τούτων εἰσὶ λόγων, τὸ μὲν Δημητρίον, τὸ δὲ Λητοῦν ^{παρ. 1.2.}
εργίκον, τὸ δὲ διπλείκλικον, τὸ δὲ Δικαινικόν. ad Theod: 1:
Laert: in Zenone. Εἰδη δὲ τέτονας πτα, περίβετλικόν, Διπ-
λεπτίκον, ἐγκαμιασικόν, Φεκτίκον, καπηγορικόν, Διπλογι-
νικόν, καὶ ἐξετασικόν, οὐδὲν διπλογικόν, οὐδὲν διπλογι-
νικόν. Arist. ad Alexand. I.

Συλλίβηται μὲν δὲ εἰσὶν ἐγκαμιασικόν εἴδος προαιρέσει
αὐτούς, καὶ πράξεων, καὶ λόγων ἐνδόξων ἀνέκτησις, καὶ μὴ προσόν-
των σωματικώσσι. Φεκτίκον δὲ, τὸ ἐκαντίον τέτονος, τὸ μὲν ἐν-
δόξων ταπείνωσις, τὸ δὲ αἰδόξων ἀνέκτησις. ad Alexand. 2.
Ἔτι δὲ ἐπαινῶντος λόγος ἐμφανίζων μέγεθος ἀρετῆς, τὸ δὲ
ἐγκάμιον τῷ ἐργανεῖν. ad Theodect. I. 7. 5. 3. 13. 5.
ex Menandro.

Ἐπαινετὰ μὲν δὲ εἰσὶ πράγματα τὰ δίκαια, καὶ τὰ νόμιμα, ^{παρ. 3. f.}
καὶ τὰ συμβέροντα, καὶ τὰ καλά, καὶ τὰ ήδεα, καὶ τὰ ψευδαία
πραχθῆναι. ibid.

Μετὰ δὲ τὸ προοίμιον διεῖ διελόμενον τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ^{παρ. 4. 5.}
ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρετῇ οὖτα, ποιεῖν γέτω. τὰ μὲν
ἔξω τῆς ἀρετῆς εἰς ἐνγένετα, καὶ ἥρμην, καὶ κάλλος,
πλεῖτον. τὰ δὲ ἀρετὴν εἰς σοφίαν, καὶ Δικαιοσύνην,

καὶ ἀνθρέσιαν, καὶ εἰς τιτηλευμάτων ἐνδοξα. τέταν γε τὰ μὲν
τῆς δικαίως ἐγκωμιάζει, τὰ δὲ ἐξω κλέπτει). ad Alexan-

drum. sunt autem in corpore praecipua, pulchritudo, uita,
valetudo, firmitas, velocitas, Cic. Tusc. 4.

ταῦτα.

Ἐις μὲν ἔυρίσκοιο διάίγησις καὶ ἐκ τῆς παρελθόντων, καὶ
τῆς μελόντων, οὐ ἀπὸ τῆς παρούσας μόνον, οὐ καὶ τῆς διάστη-
ματος τετῶν, οὐδὲστι τὸ παρελθόντα ἀπολαβόντα ἐν τῇ διά-
γήσει ἐνδιασκέψας αὐτωληρῶσαι τὸ ἄγνωμέρος. Εἰ δέ τοι
τὸ πρᾶγμα οὐτοῖς λογισταῖς εἰσιν παρενέργεια κατασκευάζονται
αὐτοῖς, αἷς ἐφανεν τῷ διάγησιν κατασκευάζεσθαι. Ηπο-
μονὴ. ἔυρέσεων. 2.

Αὐξήσεις δέ καὶ παπινώσεις συναίβεταιν ἀπαίτη-
πιαῦτα τόνδε τὸ τρόπον μείζαν, πρῶτον μὲν δια-
γων, ὡς τερτίας μετῆλθον, οὐδὲ ταταδί τολλάγεται
αὐτὸς ἡ κακὰ οὐδὲ θάνατος. εἰς μὲν τρόπος τῆς αὐξήσεως διο-
δεύτερος γε κεχριμένον μεταφέρειν, αὖτις μὲν εἰπεῖν, οὐδὲ
θάνατον, αὖτις φέγγης. κακόν. Εἴτε παρεισάγει τὸ ίδιον
λεγόμενον καὶ πλευράλλει πρὸς ἄλληλα, τῷ μὲν οὐδὲ σω-
τῆς λεγομένης τὰ μέρια σιεῖσιν, τῷ δὲ ἑτέρῳ τὰ ίδια
κακά, καὶ τοτε μέρια φανῆσαι. τέτοις πρὸς τὸ οὐδὲ σω-
τῆς λεγόμενον. αὐτοῖς πλευράλλει τελάχιστον τὸν τοῦτον
τῶν ιδέαν παθίονταν. Arist. ad Alexand.

ταῦτα.

Ἀρετὴ δέ δεῖ μὲν δύναμις, ὡς διοκεῖ, ποριστὴν ἀγαθοῦ
καὶ φυλακῆς διύναμις, ἐνεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλη
καὶ πάντων περὶ πάντα. μέρη δὲ ἀρετῆς, Δικαιοσύνη, εἰ-
δρεία, σωφροσύνη, μεγαλοπρέπεια, εἰεγκλωπούχια, τε
λευθερότης, πρᾳότης φρόντος, σοφία. Arist. ad Thes-
aurus. I. 7.

Ταῦτα δέ ἀρετῶν, τὰς μὲν πρώτας, τὰς δὲ τάχτας οὐ
τεταγμένας. πρώτας μὲν τάσσει, φρόντιστιν, ἀνδρείαν, δι-
καιοσύνην, σωφροσύνην. οὐ διαίτης μὲν τάπαν, μη-
γαλοπρούχιαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, αἵρεσιν
εὐελπίδαν.

ε.

βελίαν. καὶ πώλῳ φρόντοιν σῖγε εἰσιγμένων κακῶν καὶ
μαρτῶν, καὶ διετέρων: τὸ δὲ μηχανοσώπην ὅπειρον μηνὸν αἱρετέον
εὐλαβητέον, καὶ διετέρων: πώλῳ μηχαλοψυχίᾳν, δητή-
μην εἶναι υπεράνω ποιεῖ δῆλον συμβανόντων κοινῇ φεύλων
τὴν σπελαίων. πώλῳ εὐκράτειαν, πιάθεσιν ἀνυπέρβατον
μηχετ' ὄρθδον λόγων, εἶξιν αἵτηπον ἡδονῶν τὸ δὲ καρπε-
γίαν, πιγήμειαν εἶξιν ὃν ἐμμενεῖσον καὶ μή, καὶ διετέρων. πώλῳ
μητάτας εἰσέρχεται εἰς τὸ καθίκοντος ἐκ τῆς παραχρῆ-
ματος. πώλῳ εὐβελίαν, εἰσιγμήμην τὴν σκοτεινῆς ποία καὶ πῶς
πράττουσι, πράξομεν συμφερόντως. *Laert in Zen.*

Ανάγκη δὲ μεγίστας εἴναι ἀρετὰς τὰς τοῖς ἄλλοις χρησ-
μωτάτας εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀρετὴν μιώσαμεν, οὐεργετικήν. *Arist: ad Theodect. I. 7.*

Sectio. V.

Συμβολῆς δὲ τὸ μὲν προτρόπη, τὸ δὲ ἀποτροπή. *ad Theodo- l. 1. 2.*

Τέλος δὲ ἐκάστοις τέταυν ἔτερον δέσι. καὶ πριστὶν ὑσι τρία. τὸ
μὲν συμβελεύοντι, τὸ συμφέροντι καὶ βλαβερόν. οἱ δὲ γένος προ-
τρέπων, οἱ βέλτιον συμβελεύει, διὰ δὲ ἀποτρέπων, οἱς χεῖροι
ἀποτρέπει τοῖς δὲ μηκαζομένοις τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον.
τοῖς δὲ εἰσαινεῖσι καὶ τέγχοσι τὸ καλόν, καὶ τὸ ἀσχρόν, *ad Theodect. I. 3.*

Προτρόπη μὲν εἶσιν δῆπτε προαιρέσεις, οὐ λόγιας, οὐ πρά-
της παράκλησες. ἀποτρόπη δὲ δῆπτε προαιρέσεις, οὐ λό-
γιαν, οὐ πράξειν μιακάλαστις. τὸν μὲν προτρέποντα χρή-
ματικήν ταῦτα, εἴφετο παρακαλεῖ, μίκαιαιαδόντα, καὶ νό-
μημα, καὶ συμφέροντα, καὶ καλὰ, καὶ ἡδέα, καὶ δὲ φρέσια περιχ-
ρήναι. εἰ δὲ μη, μιωσατά τὸ μεικτόν, ὅπας ἐπὶ μισχερῆ παρε-
βλῆ, καὶ σάραγκαῖα ταῦτα ποιεῖν εἰσίν. *ad Alexand.*

Πρῶτον μὲν ἔρλεκίεον, περὶ τοιαύγαθα ἡ κακὴ, συμβέλειν συμβελεύει. ἐπειδὴν καὶ περὶ ἀπαῖτα, ἀλλὰ ὅπερι
χεὶς θύμοντος, καὶ ρήτορος αὐτοῦ εἰσιν, οὐδὲν δέ τοις οὐδὲν γενέσθαι, περὶ τότεν οὐκέτι συμβελή. ad Theod.
I. 3.

c Αναγκαῖα δὲ τὰ μὴ ἐφ' οἷμιν οὐτα περιπτειν, ἀλλὰ οὓς
ἀνάγκης θείας ηὔθρωπίνης οὐτας οὐτα.

πατ. 2.

Συμφέροις δέ τοις τοιαύγονταν ἀγαθῶν φυλακή, οὐδὲ
μὴ προσόντων κτῆσις, οὐδὲ τοιαύγονταν κακῶν ἀποβολή, οὐδὲ
τοις προσδοκουμένων γενίσθαι βλαβερῶν μιακώλυσις, πά-
λι δὲ τοῖς ἐναντίας σύμφορα.

πατ. 4.

Δυνατὰ δέ, πάντα τὰ ἐντεχόμενα γενέσθαι. Ράδια δέ,
τὰ μὲν ἐλαχίστα χρόνος, καὶ τόντο καὶ δαπάνης ἐπιτελέμενα. Ή-
δέα δέ, τὰ χαρὰν ἐργαζόμενα.

πατ. 5.

Τὸν δὲ ἀποτρέποντα δεῖ διὰ τοῦτο ἐναντίων κώλυσιν ὅποι-
ρειν, ὃς δέ δίκαιον γε μὲν ὄφελον έστιν, γε δὲ συμφέρον, γε δὲ καὶ
γε δὲ οὐδὲν, γε δὲ δυνατὸν περιπτειν τότο. εἰ δὲ μὴ, ὃς ἐργάζεται
οὐκ ἀναγκαῖον. Arist. ad Alexand. I.

χρήσις.

Χρόνος δὲ ἐκδειγέτων εἰσὶ, παῖδες συμβελεύοντι οὐδέλλοι,
περὶ τοῦ γένους ἐσομένων συμβελεύει, οὐ προτίθεται δὲ τοιαύ-
περν. τοῦ δὲ δικαιούμενων ὁ γενόμενος. περὶ γένους πεπε-
μένων εἰς δὲν κατηγορεῖ, οὐδὲ ἀπολογεῖ. παῖδες δὲ διηδη-
τικῶν κυριώτατος μηδὲν ὁ περέν. καὶ γένος τὰ τοιαύγοντα εἴσαι-
σιν οὐ φέγγει πάλιτες περιστρέψαντες δὲ προλάπτες καὶ τὰ γεν-
μενα αἱ αμενίσκουσι, καὶ τὰ μέλοντα περικάζουσι. Ar-
ist. ad Theodec. I. 3.

Sectio VI.

πατ. 1.

T ΕΛΘεῖ δὲ τοῖς δικαιούμενοις τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκη-
μα. Arist. ad Theodec. I.

Ἐστι δὲ τὸ μὲν κατηγορεῖσθαι, συλλίγειται δὲ τὸ ἀμφι-
μάτιον, καὶ ἀδικημάτιον ὁξαγγελεῖσθαι. τὸ δὲ ἀπολ-

πολικόν αὐτούς καὶ αὐτούς ταν κατηγοριθέντων, ἦ
αθυποπευθέντων διάλυσις. ἐχαστέρας δὲ τὸν εἰδῶν θιαδί-
νεις τὰς αὐτὰς ἐχόντων, Κατηγορεῖται μὲν ἀναγκαῖον λέ-
πτην, ὅταν μὲν εἰς πονηρίαν κατηγορεῖται αἱ τῷ ἐναγτίων πρά-
τεις ἀδίκοι καὶ παράνομοι, καὶ πιθανόν τὸν πολιτῶν ἀσύμ-
μοροι τυγχάνεσιν οὐσαι ὅταν δὲ εἰς αἴβεληρίαν, ὡς αὐτῷ τῷ
τῷ πολιτῶν πασύμφοροι, καὶ αἰρεσί, καὶ αἰσθετική, καὶ αἰδί-
τη ποιέπτελεθῆναι. τὸ δὲ Ἀπολογητικὸν ἐίδος. Μια τριῶν
μεθόδων συνίσταται, πόθεν ἀντιτιτολογία. Ηγάπατοι φίκ-
τον πιθανολογεμένων, ὡς οὐδὲν τῷ λατηγορεμένων ἐπρα-
ξεν, οὐδὲν αἰαγκάζεται διολογεῖν, πειρατέον δεικνύναι
τονομον, καὶ δίκαιον, καὶ καλόν, καὶ συμφέροντη πόλει τὸ πε-
περγμένον· εάν γε μὴ τὸτο μέντη ται ποδεῖξαι, εἰς ἀμάρ-
τιαν εἰς αὐτούς ταῖς περιεσταῖς, καὶ μικρὰς τὰς βλά-
βεας αὐτῶν γεγομένας ἀποφάνουνται, συγγνώμης πυχεῖν
πειρατεῖον.

Ἐν κεφαλαίῳ μὲν δὲ εἰπεῖν, οὐδὲτασίς δὲι προαιρέσεων,
περάξεων, οὐδὲ γενν περὶ αλληλα, οὐδὲ τὸ αλλον βίον συνδιατάσσεται.
πυμένων ἐμφάνισις. Arist. ad Alexand. 3.

Ἐν τῇ μετάλλητει μὲν αὐτὸν τὸ τοιούτοις, εἰ δὲ τὸ αἰτῶνα
πολιθεῖν τοῦτο γραφὴν γέδει. τοῦτο γραφὴν δὲ οὐ ἔγγραφο, οὐ
ἄγραφος. καὶ μὲν ἔγγραφός δὲιν αἰπεγωγὴ τὸ εὐθυδικίας χρή-
ματογραφὴν ἄπορτον πνοθεῖ πνοθεῖ, μεντεὶ οὐδὲν γένητοσις. οὐδὲ αἴγραφός
δὲιν αἰπεγωγὴ τὸ εὐθυδικίας, καὶ αὐτὴ χρήματογραφὴν ἄπο-
ρτον πλεύτησιν δὲ οὐδὲν τὸτον ἔχει, αλλα τοις τι τῷ περὶ
περάξεων. ἔριμον. τέχνη μιαρεῖται.

Sectio VII.

EΘΘ οὐδὲ μὲν κατηγορον γράψαικαθ' οὐ, δὲν ἐνεκάλει, συνδιατάσσεται.
καὶ πῶς γέγονε καὶ πώς αἴξιαν τὸ αἰδίκηματος, οὐ τὸ βλάβην
περιπολογέμενον δὲ λαβόνται πά γεηματισμένηται ωδὲ τῷ αἰτι-
τηταιν αἰτιγράφαις περὶ ἔχασον. ὡς οὐκ εἰς περάξεων. οὐ περάξεων οὐκ
εἰς περάξεων. οὐδὲ μικρίσις ἐλάπτον Θεούμιας αἴξιας δὲι πυχεῖν.
τετατάσσεται

ἐπειτα γόμιμον ἦν, τὸ καλύγορον ἀνπυράται, καὶ πάλιν
ἀπολογέμενον ἀνπθεῖ ναι. ἀμφοτέρων ἡ τῷ ἀντιστίκου τῷ
γεγραμμένα δίς τοῖς δικαστῖς θέλοντων, τὸ τηνικαῦτη
χρίσις ἐγένετο. Diodorus Siculus De morib[us] Egyp-
tiorum. I.

b Στάσις καλεῖται ή ἡ δικαστήριος ἀμφισβήτησις ή πο-
ρὰ τὸ σαστίζειν τρόπος ἀλλίλας ἀγωνίζομέννος, η ἀρχὴ
ἔκπτερον ἀντῶν ἵσταται, ἀπὸ ὄνομάζει δίκαιον. Hermog. οὐ
προλεγει.

2.2.

Εἴτιοις αἱ μερισβήτησις λογικὴ δῆποτε μέρες ἐκ τῷ πο-
ρᾷ στάσις κοιμένων νόμων, η ἐπῶν περὶ τὸ νομισθέντοθι οὐ-
κάλις, η τὸ καλεῖται τὸ συμφέροντοθι, η καὶ πάγτων ἀμα, η ποτὲ
Hermog. τέχνη διαιρετική.

Εἴτιοις σοχασμὸς ἀλλίλε πράγματοθι ἔλεγχοθι
δινος ἀπὸ πνοθι φανερῶ σημεῖος, η ἀπὸ τὸ περὶ τὸ σύρσωσιν
ποτίας. Hermog. ibid.

p. 194. l. cum Διπλοῖς ἡ τοῖς σοχασμοῖς κεφαλάριοις χρώμεται, η
φροντία· λύσεσι, καὶ ταῖς διωάμεσι. Hermog. εἰρέσεων. 4. 14.
bis.

Sectio. VIII.

3.3.

Eἴτιοις ὁρικὴ ὄνοματοθι ζήτησις περὶ πράγματος,
ἢ τὸ μὲν πέραντα, τὸ δὲ λείπει πρὸς ἀντοτέλειαν τὸ
μαλος. Hermog. τέχνη διαιρετική. Κύρος περὶ σάσεων.

3.3.4.
χρ. p. 202.
prævarica-
tor. a.d.

Prevaricator est quasi varicator, qui diversam causam
adiuuat, prodiit a causa sua. Labeo nomen hoc à ve-
ria certatione tractum ait. Digest. l. 47. tit. 15. Vlp. ad edict.
6: Is autem prevaricator propriè dicitur, qui publico iudicium
accusaverit. ceterum advocatus non propriè prævarica-
tor dicitur: quid ergo de eo fiet, siue privato iudicio frater
publico prævaricatus sit, hoc est, prodiderit causam: pen-
sione inquit extraordinaria. Vlp. 6. ad edict. Vlp: de Proca-
sulis officio. 9.

In ambiguitatisbus, qua ex legibus proficiuntur, consu-
mum, aut rerum perpetuo similius indicatarum au-
thoritatem vim legis obtinere debere. Severus Impera-
tor. Digest: I. iii. 3. Quaest: I. Callistratus.

Sectio. IX:

Ποιότης ή περὶ ἐπίδυ τέχνης ή γένους, καὶ νομικήν, ή τη
πράγματα, καὶ λογικήν ποιεῖ τέσσαρις: καὶ μήν ή λογική σά-
σις. Ι., οὐ η περὶ πράγματος μέλλουσι εἰ δεῖ γενέσθαι τόδε π., ή
η γενέσθαι, καὶ πραγματικήν, ή περίτιος οὐδὲ γεμούστος καὶ
ληστολογικήν ποιεῖ τώδε τέσσαρις.

Πάλιν διῆται καὶ τὸ ποιατικόν οὐχ α. Καν δέ οἱ φεύγων
μηδαμῶς φύσικη κεκωλύθε τὸ περίπραγμένον, ἀντίληψιν χωρ. 2.
ποιεῖ. Hermog. τέχνης πιαιστική. Κύρος περὶ τέσσαρων.

Huius studij anima sunt positiones, publicum & privatū:
publicū ius est, qd ad statum rei Romana spectat: privatū,
qd singulorum utilitatem. Sunt n: quādā publicē utilia
quādā privatim. publicū ius in sacris, in sacerdotibus, in
magistratibus consistit. privatū ius tripartitū est. Col-
lectum etenim est ex naturalibus preceptis aut gentium,
aut civilibus. Ius naturale est, quod natura omnia anima-
lia docuit. Nam ius istud non humani generis proprium:
sed omnium animalium, qua in terra, qua in mari nascun-
tur, animum quoq; commune est. Hinc descendit maris arq;
feminae coniunctio, quam nos matrimonium appellamus:
biac liberorum procreatio, hinc educatio. videmus enim
cetera quoq; animalia, feras etiam, istius iuris peritia
confer. Ius gentium est, quo gentes humanae utuntur:
quod à naturali recedere facile intelligere licet: quia illud
omnibus animalibus, hoc solis hominibus inter se commu-
nitur. Pandect. I: tit: I. Ulp: Iustin: I.

Ἐὰν δέ μολογῇ τι πιστοπέντε τεώς αἱ λίκημα, Ἀντίδε-
σην. Hermog. τέχνης πιαιρ: Κύρος περὶ τέσσαρων. Hermog.
τέχνης πιαιστική.

6 Τί γέλαιος ἀνίσασις, δταν ὁμολογῶν ὁ φέυγων πεποικήν
παῖτιώς ἀδίκημα, ἀνθισάς ἔτερόν τι ἐυεργέτημα μῆτη
δι' αὐτῷ τὸ ἀδικήματος περαγμένον. *Hermog.* τέχνη
διαιρετική.

ταῦτα. 5.

Αντέργκλημα, δταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποικήναι π
αῖς ἀδίκημα σάντεγκαλῆ τῷ πεπονθότιώς ἀξίωσαθή,
ἀπεπονθεν. *Hermog.* Κύρος περὶ σάσεων.

ταῦτα. 6. 7.

Ἄντιος ἔτερόν τι μεθισά, ἢ εἰς ὑπεύθυνόν τι μᾶ
μενον γενέδαι περάγμα ἢ πρόσωπον μεθίσησι τὸ ἔγκλη
μα ὁμολογῶν τι πεποικήναι ὃς ἀδίκημα, καὶ ποιημένη
σασιν· ἢ εἰς τὸ μιαρόμενον ὑπεύθυνον γενέδαι ἀνεύθυνος
πάντη, καὶ πεποικη συγβούμην. *Hermog.* *ibid.*

ταῦτα. 8.

Ἐὰν ἀδίκημα μὲν ἡ γεγονός ὁμολογήμενον, λέγηδε
φεύγων, ἄκων αὐτῷ πεποικήναι, ἢ μεταφέρει εἰς πρόσω
πον μὴ μιαρόμενον μὲν ἐυθύνας δίνει τὸ αἴτιας, συγ
βούμην ποιεῖ τὸ σάσιν. *Sygygnum.* *Hermog.* *ibid.*

ταῦτα. 9. 10.

Περὶ μὲν διαβολῆς, ἐν μὲν τὸ ἐξ ὧν ἀντιστοτελῆ
σχερῇ ἀπολύσατο. ἄλλος τόσθι, ὃς ἐστιν ἀμάρτημα, ἵ
ες τύχημα, ἢ ἀναγκαῖον. ὅμη Σοφοκλῆς ἔφη, τρέμεν τοῖς
εἰς διαβάλλων ἔφη, ἵνα δοκῇ γέρων, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης. *Ari.*
“ad Theodect. 3. 14.

*Ego autem non tam γοντεῖαν huius timeo, quam τη
διανάγκην. ἀι γέ τοι τυράννων δεῖστες (inquit Plato).
δ' ὅτι μεριγμέναι ἀνάγκαις. ad Attic. 9. ep. I 5.*

Sectio. X.

ταῦτα.

Tαῦτα δὲ ἂν νομικάς τοις εατέων ἀνάγκη περὶ ῥητῆ γ
νεθῆ. ρητὰ δὲ λέγω, ὅμη, νόμος, διαθήκας, φιοίσματ
ἐπιεικός, κηρύγματα ὡρισμένα πάντα ἀπλῶς τὰ ἐν ῥη
τοῖς. *Hermog.* τέχνη διαιρετικῆ. Κύρος τερτιάσεων.

Ἐτοι δέ Ἀμφιβολία ἀμφισβήτησις περὶ ῥητῶν ὅπερ
δίδει, ἢ διασάσθια συλλαβῶν γενομένη. *Laert.* in *Zenon*

εἰσάγεων Hermog. τέχνη μιαρετική. Arist. ad A-

rxand. 33.

πινδαὶ δὲ εἰπτὸν καὶ θιάνοια, διπλῶς ἐτέρη τὸ γῆλὸν περιβαλλοντα. 2.
ομένης, καὶ ως ἐστὶ τὸ στατιστὸν Γε τὴν θιάνοντι Θ, θάτερον μέ-
τε χεῖναι ταῖς θιάνοιαις, ἢ τὸ πῦρχι, πλὴν τοῦ δὲ πολλοῦ πολλα-
θνοί πρᾶγμα εἰς ταῦτα ἀβαν τὸ ἀγρεφον πελὴ γρ-
απέων, καὶ ποιεῖ συλλογισμόν, Hermog, ibid. ΚύρΘ ὡρὶ²
σάτερν.

Contra legem facit, qui id facit, quod lex prohibet: in
fraudem vero, qui salvis verbis legis sententiā eius cir-
cumvenit. Paulus ad legē Cinciam. Pandect. I. I. t' Fraus
nlegifit, ubi, q fieri noluit fieri autē nō venuit id sic: & q
distat riton apodianoias. i. dictū à seniūtia: hoc distat fraus
ab eo, q contra legem fit. Vlp: ad edict. 4. Pandect. I. tit. 3.

Ἐσιγδὸν Αντινομία δύο, ἢ καὶ πλείονων ῥητῶν, ἢ καὶ ἔνδος 3.
μιαρεμένης, μηδ φύσει ἐναντίων, καὶ περίσσασιν ὃ μάχη. Her-
mog. τέχνη μιαρετική.

Nulla in omnibus prædicti codicis membris Antinomia
(sic enim a veritate Graeco vocabulo nuncupatur) ali-
quem sibi vendicet locum: sed sit una concordia, una con-
sequentia, aduersario nemine constituta. Iustinianus in
prefat: Triboniano.

Totius opusculi Peroratio:

Σὺ δὲ φίλαπτο πελὴν τὰς θεωρίας πελὴν τορικῶ συλλό-
γονομῶν τέ τέχνην. Ιδέ μὲν τοις ως τοῖς ἀρχαῖοις ἐντυγχα-
νόντες, καὶ μάλιστα τῷ *Καθηγεμόνι μυρία καλὰ ἐνείσκο-
ντες δὲ τῷ πελεπτῇ Γονῇ νοταρορεύσεως δημιρέχει τῇ-
τυχῇ, θίδωμι. Hermog. πρὸς ἐυρέσεων. 3. 10. M: Tui lissim
insellig p.

TūlΘ.

Errata sic corigenda.

Pag. 2. παῖδες. 3. ἱεροτόν. 6. ζώα. 8. πάνυ. 24. παρακολυθέντων. 26. τοιχοί.
μέντος. 29. ζήτεις. 31. αἰτιατόν. 34. εἴδεις. 40. ἱερόσωμα, 42. καταληφθέντων.
αλλαζεῖς. 46. λαζανά. 5. 48. αἴσιον. 49. καρατίδες τοιχοί. 50. ιδιαιτερά. 63.
Gemino. 63. μίνικον ιπατίσσονται. 64. αὐχθός. οὐδέποτε. 73. πίστις
75. πάντες γένος μεταφοραῖς διαλίγονται. 77. πρεσπισθέντη τούτη
ὑπερβ. 78. ισιά π. 81. Sulenbr. Θιοφράς. 83. μυκήτη
μός. 85. ὄρθούστηνα. 86. ιπποία. 87. Σάχολος. 89. σινεπά, τοιχοκράτης
La. Cic. off. 1. 90. πάτερ εἰκότως. 95. οὐσία. 96. περιστορ. 100. quē. fund.
λαλαζεῦσσαν. 101. Rutilius. 105. εἴδεις γένος. φιλάρμυρον. Aristippum.
106. αἰτεῖς καὶ 107. αἴληδος Ζεῦ τοιχόποιος &c. πάχη ιματάκτος. 109. πραΐδεις
dimicet. 120. γῆπ. 122. εἰδέρ ποιητή. 123. ιππρυγεία. 124. πιτού
θώρ. 127. ηπονολογία. 128. μαχαιραποιία. ισιάρι. ιραζίσικείνη τοιχού. 1. vlt. Scr.
vola de fratribus mei Mario, Canescei læclis innumerabilibus.
Nisi forte Athenæ. 129. ντε θλι. 130. θνοῖται. 132. διερίζεσθαι. χίος, Αἴγιρος
Αθηναί. Gell. Σαλαμίν, Ιος, Αργος, Αθηναί. 3. 11. αἴποι κοινός. 133. ιππρ
σχηματίσονται. Ρήματα τοιχόποιος. 134. αἴλαζη γένους. ιπποβούνι. 137.
κατατά Μειδία. 139. ιδεών. πάντα έρμηντειαν. δύο. 141. οἱ οὐρανοὶ τοιχοί. ιδίαιτερα
142. εἰρῆσθαι. ιόντα. πρότεροι. Πιερίη. Μητροσύνη. 147. αὖ διλογία
χρησίον προσειμένω. 148. πάθος τραχ. ὄργης ιερέων. 150. αμφίσιδέος ιπποκαλίζεις
συλλογία. 154. οἶναι. αἴτιοι. 165. Αγριεφαλαίσσοις. 168. οὐδέται. 169. Φιμέστερος.
ἱερόσωμα. 174. Palustri. 175. κοινός, αἴραφος, γεγρ. 177. πόλιμη ποιητή
θῶν ποιεῖσθαι. πρότυχ. 179. κακίνα. 180. ινδιαιμενία. Eustrat. 185. οπόντα. τρέμειν οὐδὲν οὐδὲν φ. 186. κατά τι. τοιχολόγος. 188. egregie. 189. ιδίαιτερα.
πιγίς τοιχού λέγει. 194. γάστων. ιπποτείμητος. 230. Arist. Peripateticorum
205. αἴσθησις. 207. γέροντος.

6
3
3
4
nd.
m.
12;
us.
776
rep.
137.
first.
133
153
156
y. 15.
. 150.
2. 191.
C 29: